

Giới thiệu Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt

Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt là truyện ngôn tình ngược hay và nổi bật trong tuần. Mang sợi dây chuyền mà thôi, vậy mà không hiểu tại sao xuyên qua, lại còn đột ngột cắm đầu vào trong bồn tắm của người khác, trở thành nữ nhân hảo sắc nhìn coi Vương gia tắm? Mỗ Vương gia nhẹ nhàng cười một tiếng, ngàn vạn hào hoa phong nhã, "Đã từng thấy người ta nhìn coi, nhưng chưa thấy qua kỹ thuật nhìn coi kém coi như vậy! Ngay cả đến người thông minh cũng bị người làm hồ đồ!" Trữ Khanh Khanh suy nghĩ thì thổ huyết, "Ai lại đi nhìn coi loại người không có trước có sau như người!" "Không có trước có sau?" Mỗ Vương gia cong môi cười một tiếng, quét nhìn từ trên xuống dưới vóc người của nàng, "Mặc dù có chút đàn độn, coi như cũng tự mình hiểu mình." Khi lời nói ác độc lạnh ngạo của Nam Thần đối với nữ nhân phế vật nghịch thiên--Hắn đã đoạt lấy nàng, dồn hết tâm trí đã kích nàng, lại còn muốn cưới nàng về làm vợ, vậy nàng sẽ ứng phó như thế nào? Trên đầu nàng mang danh hiệu phế vật, liên tiếp thăng cấp đi đánh quái thú, thế phải đập hắn dưới chân, để xem hắn còn phách lối như thế nào! Cùng đón đọc truyện xuyên không nữ cường để khám phá tác phẩm của Hạ Tễ Nguyệt nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trên Trời Rơi Xuống Mỹ Nhân

Ánh trăng rằm vàng nhạt treo trên bầu trời, chiếu xuống vạn vật, giống như đổ xuống mặt đất một tầng lụa mỏng.

Đêm khuya yên tĩnh, đèn tắt người thưa, dường như tất cả vạn vật đã tiến vào giấc ngủ, khiến cho đêm tối yên tĩnh không một tiếng động, chỉ là lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời thoáng qua một tia sáng trắng, từ chỗ cao nhất nhanh chóng rơi xuống.

"A a a. . . ." Giữa không trung, từ quang ánh màu trắng rơi xuống, liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Nếu như gặp người có thị lực tốt, tất nhiên có thể nhìn thấy bóng trắng là một thiếu nữ có sắc mặt thảm bại, tiếng kêu thảm thiết kia cũng hiển nhiên phát ra từ trong miệng nàng!

Trữ Khanh Khanh cũng không biết tại sao mình lại xui xẻo như vậy, chỉ vì mang sợi dây chuyền, không hiểu tại sao mới trong nháy mắt trời đất mù mịt!

Trời đất mù mịt còn chưa tính, xui xẻo nhất là, đợi cô tỉnh khỏi hôn mê, thì lại phát hiện không biết tại sao ở giữa không trung --

Cuồng phong cứ thổi vù vù bên tai, chẳng nhẽ bây giờ sẽ ngã đến chết! Xong rồi xong rồi, lần này chết chắc rồi!

Trữ Khanh Khanh nhìn xuống mặt đất, dứt khoát nhắm chặt mắt. Lúc này, nàng hi vọng mình là một con chim!

Bịch!

Thân thể nặng nề chạm đất, nhưng không truyền đến đau nhức như trong tưởng tượng, ngược lại còn có cái gì mềm nhũn, Trữ Khanh Khanh đưa tay sờ xoạc thứ đồ mềm nhũn phía dưới, chẳng lẽ đây chính là một trò đùa quái đản?

Chỉ thấy trong miệng có chút nước mằn mặn, còn giống như có chút tanh?

Trữ Khanh Khanh vừa mở mắt nhìn, nhất thời bị dọa té lăn một vòng về phía sau!

Cái thứ mềm nhũn, đó chính là một thi thể, nhọt nhọt dưới ánh trăng, người chết mắt trợn trừng, cổ họng bị bóp nát, máu ào ào chảy ra ngoài, ướt nửa bên người.

Trong nháy mắt nàng mới hiểu ra nước mặn là thật, mùi tanh chính là cái thứ quái quỷ này--

Đó là máu người!

Phi phi phi.

Nàng chưa kịp phi xong, bên cạnh bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng chém tới, gần sát da đầu của nàng.

Trữ Khanh Khanh ngờ ngác quay đầu lại, chung quanh một mảnh huyết quang, trong gió xen lẫn mùi máu tươi nồng nặc, cuối cùng nàng cũng hậu tri hậu giác phát hiện, hình như chính mình đã rơi đến một nơi khủng khiếp!

Mà không xa cách đó là vóc dáng một người nam nhân cao lớn, vung một thanh đao lớn chạy về phía nàng!

Chạy!

Chạy mau!

Mặc dù vẫn không rõ tình huống này là gì, thế nhưng chạy trốn là bản năng của con người.

Trữ Khanh Khanh chạy bắn lên, trước hết chạy về phía trước, cũng may gần đây có một gian nhà lớn sáng đèn!

Cửa rất dễ dàng đẩy ra, từ bóng tối xâm nhập ánh sáng bên trong, khiến Trữ Khanh Khanh có chút không quen nên đành hé mắt, để ánh sáng ngấm ờ ngoài con người.

Nhưng mà, điều này cũng không trở ngại việc nàng nhìn thấy rõ ràng toàn bộ trong phòng.

Ở giữa gian phòng, có một bồn tắm hình tròn tràn ra hơi nước li ti, cả gian phòng tạo nên một loại không khí y hệt tiên cảnh.

Trong bồn cũng có một người, miễn cưỡng tựa bên cạnh bồn, một cánh tay thon dài khoác lên bên trái bồn, ngón tay giống như bạch ngọc thoải mái mở rộng, giống như một đóa Ngọc Lan mềm dịu trôi trong hơi nước. Chiếc cầm thon gọn là đóa Xuân Hoa trắng nõn nở rộ, dựa nghiêng vào bả vai, mắt phượng hơi khép, đã đi vào giấc ngủ.

Mà sương trắng mênh mông bao phủ trên khuôn mặt hần, mặc dù không thể hoàn toàn thấy rõ bộ dáng của hần, vậy mà gò má đã đủ xinh đẹp.

Mái tóc dài như mực xõa dọc theo gương mặt rơi xuống, một ít tóc đen vương theo gương mặt lan tràn đến bên cạnh đôi mắt phượng, cùng lông mi dài đan vào thành một mảnh mực sắc giống như dòng suối nhỏ đang chảy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thấy Chết Không Cứu.

Bóng dáng cao lớn, da thịt đông lại như sương tuyết, sống mũi cao thẳng, môi mỏng như đóa anh đào nở rộ, mỗi một chỗ đều lộ ra hơi thở hoàn mỹ, giống như tác phẩm được người nghệ sĩ điêu khắc tỉ mỉ, lại cố ý đặt bồn tắm trong gian phòng này, không hề cho sự cao ngạo xuất trần của hần bị lấy bụi bần của thế tục.

Cảnh đẹp trước mắt, Trữ Khanh Khanh không tự chủ giảm hô hấp xuống, chỉ sợ đánh thức người đang trong mộng.

Có chuyện gì vậy? Sao lại vào phòng tắm của người khác chứ!

Nhìn kết cấu xương cốt, hần là nam nhân, nhưng sao mỹ nam lại để tóc dài như vậy?

Trữ Khanh Khanh còn không kịp suy nghĩ vấn đề này, âm thanh xé gió của đại đao phía sau lại truyền đến lần nữa, nàng vội vàng nghiêng người, linh hoạt tránh được một đao!

Theo lý mà nói, thân thủ của nàng được ông nội huấn luyện, đối phó với mấy nam nhân thì không thành vấn đề.

Nhưng nam nhân trước mắt dùng đại đao này có chút kì quái, trên đao của hần có ba cái vòng không ngừng xoay chuyển, màu sắc hào quang chung quanh không giống nhau, bị hào quang kia vòng quanh, tốc độ phản ứng của nàng chậm đi rất nhiều!

Vì sao muốn đuổi theo nàng, nàng vô tội!

Trữ Khanh Khanh rất muốn cùng người kia nói đạo lý, nhưng nàng biết, chỉ cần nàng dừng lại, đại đao kia sẽ chém nàng thành thi thể.

Liên tiếp tránh đại đao của người nọ, Trữ Khanh Khanh cảm thấy được tốc độ của mình bị vật nào đó ảnh hưởng, càng ngày càng chậm.

Trong lòng nàng biết không bình thường, nghĩ thầm làm thế nào để đối phó, ánh mắt quét qua một lượt, cuối cùng nhìn thấy mỹ nam đang nghỉ ngơi trong bồn tắm nghe được tiếng đánh nhau, từ từ mở mắt.

Mắt hần mở ra, giống như vẻ rỗng trên mặt, trong suốt như ngọc, trong mắt hiện ra nhân gian, con người tinh khiết trong suốt, hé ra sự quang mang, giống như Tuyết Liên nơi núi cao chậm rãi nở rộ, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản mỹ lệ tuyệt sắc kia. Nam nhân này, gọi là Nam Thần cũng được!

Trữ Khanh Khanh khen một tiếng, trong đầu bỗng xẹt qua vô số cảnh tượng trên phim, vào thời khắc mấu chốt, tuyệt thế mỹ nam mở mắt, sẽ thành anh hùng cứu mỹ nhân!

Nhìn bộ dạng bình tĩnh như vậy, nhất định là một cao thủ!

“Dễ nhìn, giúp đỡ chút!” Trong lúc cấp bách, Trữ Khanh Khanh bót thời giờ hô to một tiếng!

Thế nhưng, mỹ nam này không giống như suy nghĩ của nàng, nhanh chóng xuất thủ, mà ánh mắt miễn cưỡng lay chuyển vài vòng, cặp mắt cực kỳ xinh đẹp hướng về chỗ nàng, nhìn thoáng qua, hai mắt lại nhắm nghiền.

Ta phi, đây là ý gì?

Chẳng lẽ là người điếc?

Trữ Khanh Khanh có chút không cam lòng, nàng gia tăng âm lượng, dùng ngón tay ngoắc ngoắc, rống lớn một tiếng, “Đại hiệp, người xem như không có gì sao? Có người muốn giết ta, nhanh giúp ta một chút!” Âm thanh lần này lớn như cái loa rồi, sợ hấn còn không phản ứng nữa sao!

Mỹ nam kia quả thực có phản ứng, mở mắt ra, ánh mắt vẫn xinh đẹp như cũ, không có bất kỳ biến hóa, nhìn Trữ Khanh Khanh bị truy đuổi cực kỳ chật vật, không nhanh không chậm mở miệng.

“Việc gì liên quan đến ta?”

Hắn, không có chuyện gì sao!

Trữ Khanh Khanh bị hấn chọc giận, tiếng nói cực kỳ dễ nghe, như băng son tuyết động, trong đêm đung với tiếng gió lại càng trong vắt, vang, lãnh, đậm rõ ràng.

Nhưng âm thanh dễ nghe như vậy, sao có thể nói ra lời nói chán ghét! Nếu không phải chính tai nàng nghe hấn nói, thì nàng còn tưởng mình nghe nhầm!

Trữ Khanh Khanh hít một hơi thật sâu hô, “Mắc mớ gì tới người ư? Làm sao người lại có thể trở mặt nhìn một mạng người biến mất trước mắt mình, thấy chết không cứu!” --

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thiên Sứ Nhắm Mắt.

“Không thể trở mặt nhìn sao?”

Mỹ nam kia dường như bị nàng thuyết phục, trên dung nhan trắng nõn mang theo thần sắc suy tư, lại mang theo vẻ mỏng manh hư vô.

Sắc đẹp trước mắt như thế, nhưng Trữ Khanh Khanh còn lòng dạ nào mà thương thức. Nàng nghiêm trọng gật đầu, nhanh ra tay đi, nàng sắp không chống đỡ được rồi!

“A, ta đây phải nhắm mắt lại sao!” Dứt lời, hấn thực sự nhắm hai mắt lại.

Trữ Khanh Khanh thiếu chút nữa bị những lời này làm cho nghẹn chết, quá vô si, chưa có ai vô si đến như vậy! Thế nhưng thấy chết không cứu, chỉ biết nhắm mắt lại!

Tâm tình bị chọc tức khiến động tác của Trữ Khanh Khanh có chút trì hoãn, vì tránh nam nhân kia đánh tới, nên nhất thời không chú ý, mà rớt xuống bồn tắm.

Đối phó với đại đao của nam nhân kia, Trữ Khanh Khanh có chút nóng vội, dưới chân mất điểm tựa, liền lộ ra chỗ sơ hở, khiến nam nhân kia lập tức chém đao về phía nàng, mắt thấy lưỡi đao chém xuống đầu nàng, lúc tính mạng đang khó giữ, một ngọn lửa màu tím bay đến.

Rõ ràng chỉ là một ngọn lửa nho nhỏ, nhưng khi đụng phải lưỡi đao, lập tức bốc cháy, bao vây cả nam nhân kia trong đó, chỉ thấy nam nhân kia ngã xuống đất, không ngừng kêu la thảm thiết.

“Hự... Người... Quý...”

Không đầy vài giây, ở chỗ nam nhân kia, ngọn lửa màu tím phập phùng mấy cái, rồi tiêu tán trong không khí.

Mà nơi đó còn dư lại, chỉ có tro cốt của người!

Rớt xuống bồn tắm, Trữ Khanh Khanh vừa mới ngoi lên, chỉ thấy ngọn lửa bay ra, cuối cùng là một đồng tro cốt!

Gì đây? Sao tự dưng lại có lửa?

Đốt một chút liền biến thành tro tàn rồi? Cây đao quái dị cũng biến mất? Ngọn lửa này thật là có uy lực kinh người!

Rốt cuộc nàng đã đến nơi quỷ quái nào vậy!?

Mặc dù trong đầu đầy nghi vấn, nhưng Trữ Khanh Khanh vẫn đứng lên cảm tạ ân nhân cứu mạng trước.

Quay đầu lại, ngoại trừ mỹ nam ác độc thà rằng nhắm mắt cũng không chịu cứu giúp, thì không có một bóng người.

“Vừa rồi... Ngọn lửa kia là người thả ra?” Mặc dù thấy ti lệ xảy ra không cao cho lắm, nhưng từ nhỏ nàng đã học tập lễ nghi, nên mới do dự hỏi câu này.

“Trừ ta ra, người có thấy người khác sao?” Cuối cùng mỹ nam ác độc cũng đổi tư thế, lồng ngực trắng nõn từ dưới nước phoi ra ngoài lộ liễu, da thịt đẹp mắt, lông mày giương lên, không mẫn không nhạt hỏi.

Trữ Khanh Khanh không cam lòng trả lời, “Không có.”

“Lần sau không nên hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy!” Mỹ nam ác độc gạt đầu, bày ra vẻ mặt ghét bỏ.

Nàng ngu xuẩn?

Trữ Khanh Khanh muốn bạo phát, giơ tay lau một chút nước đọng trên tóc, “Rõ ràng người mới vừa nói thấy chết không cứu, nên ta mới cho rằng người khác cứu ta! Người không phải nói không cứu sao? Sao lại phải thả lửa ra?”

“Là ai cứu người?” Mỹ nam ác độc dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, giống như nàng tự mình đa tình, mặt mày một mảnh hồ hững.

Trữ Khanh Khanh có chút hồ đồ, mới vừa rồi chính hấn thừa nhận mình thả lửa ra, giờ lại thay đổi rồi? Hay hấn mắc bệnh hai mặt?

Mỹ nam ác độc giơ tay lên, tung một chiêu giữa không trung, bọt nước trong suốt theo cánh tay thon dài của hấn nhỏ xuống, một chiếc áo bào màu trắng từ giữa không trung bay đến, để trên bệ đá trước mặt hấn, ngữ điệu của hấn bất mãn, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên áo bào.

“Giết người thì cứ giết, sao lại phải giẫm lên xiêm y của ta? Thật làm ta lãng phí khí lực.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Mở Miệng Ma Quỷ

Trữ Khanh Khanh quay đầu nhìn về phía nam tử đại đao bị thiêu rụi thành tro kia, nàng nhớ rõ vừa rồi chỗ đó có một đồng xiêm y, cho nên? Mới vừa rồi hấn ra tay chỉ vì cái nam tử đại đao đó dẫm lên xiêm y của hấn! Mà không phải thấy nàng sắp chết, cho nên mới hảo tâm ra tay cứu giúp?

Rốt cuộc thì mình đã gặp phải tuyệt thế gì vậy, khiến nàng lúc đầu còn cảm thấy dung mạo của hấn rất lạnh lùng thánh khiết, nhưng đây hoàn toàn lại là nhắm mắt thiên sứ, mở miệng ma quỷ a! !

Nếu còn ở cùng với hấn, đoán chừng sẽ bị tức chết, nàng vẫn nên đi sớm một chút!

Đi tới bên bồn tắm, một chân mới vừa tới bên cạnh bồn, thì một nam tử anh tuấn từ ngoài đi vào, nhìn thấy Trữ Khanh Khanh đứng bên bồn tắm, tạo dáng kỳ dị, thì đáy mắt đều là kinh ngạc.

Nhưng hiển nhiên là người được huấn luyện, chỉ trong nháy mắt sau khi kinh ngạc, lập tức thu hồi ánh mắt, quay về phía nam tử trong bồn tắm, cung kính mở miệng:

"Bẩm báo Vương Gia, tất cả những kẻ đột kích đã bị đánh chết, bây giờ đang lục soát ấn ký trên người bọn họ."

"Ừ."

Không cần quay đầu lại, Trữ Khanh Khanh cũng biết tiếng nói dễ nghe là ai phát ra, không ngờ mỹ nam ác độc này còn là một Vương gia, khó trách kiêu ngạo như vậy. Chỉ là nhất định có rất nhiều người không ưa hấn, cho nên mới có người tới giết hấn.

Từ Sách nhìn Vương Gia không có ý định mở miệng tiếp, liếc mắt nhìn Trữ Khanh Khanh, trong ánh mắt tràn ngập đề phòng. "Cô nương là ai?"

Trữ Khanh Khanh không biết nên giải thích thân phận của mình ra sao, hiện tại thì nàng cũng đã nhìn ra có điều không đúng rồi.

Tỷ như trang phục của đám người trước mắt kia, đều giống phong cách của thời đại Hán Đường. Nam nhân luôn để tóc dài, chính là dùng búi cột lên.

Kiến trúc xung quanh, bài biện, cũng lộ ra mùi vị cổ xưa.

Trong đầu nhanh chóng thoáng qua một ý niệm, chẳng lẽ mình xuyên qua?

Nàng nên nói là mình từ một thế giới khác nhảy dù đến nơi này, bọn họ có tin hay không? Những người này sẽ cảm thấy nàng chính là luồng gạt cũng nên.

Đổi lại là nàng, thì nàng cũng không tin lời nói ma quỷ này! Nên nói như thế nào đây?

Ngay lúc Trữ Khanh Khanh do dự, Độc Vương gia chậm rãi lên tiếng, "Nàng tới rình coi Bồn vương tắm."

"Ta rình coi người tắm ư?" Trữ Khanh Khanh bị lời giải thích này dọa ngây người, nhanh chóng xoay người, nhìn cái tên Vương gia tuyệt sắc đang ngăm mình trong bồn, trên mặt hiểu hiện không thể tưởng tượng nổi.

Độc Vương gia nhếch lên khóe môi, trong giọng nói mang theo một tia bất mãn, "Có không ít người muốn rình coi Bồn vương tắm, nhưng chưa thấy người có kỹ thuật rình coi kém như vậy, người chính là người đầu tiên."

Cái gì mà không ít người muốn rình coi hần tắm, đúng là bệnh tự luyện, phải trị thôi!

Giọng nói bất mãn vậy là ý gì, là ghét bỏ kỹ thuật rình coi của nàng chưa đủ tốt sao? Trữ Khanh Khanh giật giật chân mày mấy cái, muốn nổi giận, nhưng nghĩ lại uy lực của tử hỏa lúc trước hần bắn ra, thì cảm thấy bản thân mình không thể so với nam tử đại đao bị đốt đó, nên nhẫn nhịn, nói: "Loại người không có trước có sau như người thì ai muốn rình coi!"

"Không có trước có sau?" Ánh mắt của Độc Vương gia quét nhìn từ trên xuống dưới vóc người của Trữ Khanh Khanh, nhú mày nói: "Mặc dù có chút dấn dấn, coi như cũng biết tự mình hiểu mình."

"Ta là nói người đó!" Trữ Khanh Khanh đối với sự coi rẻ của hần có chút bất mãn, nàng khi nào thì không có trước có sau rồi, rõ ràng là thuộc hàng C đó!

"Bồn vương là nam nhân, phải có trước có sau làm gì?" Ánh mắt Độc Vương gia khẽ di động, vẻ mặt đó lại giống như Minh Châu tỏa ra tia sáng chói mắt, hơi thờ tôn quý từ trong động tác lười biếng bộc lộ ra ngoài, "Người không phải rình coi, vậy tới nơi này làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Mạng Nhỏ Nguy Hiểm

Tới làm gì ư?

Chính Trữ Khanh Khanh cũng rất muốn biết rốt cuộc nàng tới chỗ này làm gì, nàng cười hắc hắc, "Ta nói là ta không cần thận té từ phía trên xuống, người tin sao?"

Độc Miệng Vương Gia nhếch môi cười, "Núi Tề Nguyệt cao đến ngàn thước, cô nương bị ngã vẫn bình yên vô sự, xem ra bản lĩnh cũng không tệ."

Rõ ràng là cười cười nói nói, nhưng khi nghe lời "ca ngợi" này, Trữ Khanh Khanh lại cảm thấy ón lạnh, không nhịn được ôm cánh tay chà xát, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn vẫn toét miệng cười haha, lời nói hết sức khiêm tốn, "Đâu có đâu có, cũng bình thường thôi."

"Cô nương ở chỗ nào trên núi Tề Nguyệt?" Độc Miệng Vương Gia giơ tay, chống nhẹ lên trán, động tác nhàn hạ, câu hỏi lại bắt đầu khản bách.

Làm sao mà nàng biết ở đâu được?

Giờ xuyên qua ông trời đúng là thật bất trách, tốt xấu gì cũng phải để cho nàng biết tên họ mình, nơi ở, đã có gia đình hay chưa a!

Vị Vương Gia trước mặt này vừa nhìn đã biết là không thể lừa gạt, dù một lần nói dối, không phải cũng càng nguy hiểm sao?

Trữ Khanh Khanh dừng lại do dự một chút, mắt Độc Miệng Vương Gia khẽ động, ít đi một phần phóng khoáng nhiều hơn một phần lạnh lẽo, lại mở miệng, thanh âm như tuyết đầu mùa trong trẻo lạnh lùng nhuộm thêm một tầng gió lạnh thấu xương,

"Nếu không phải rình Bồn vương tắm, thì nửa đêm xông vào bồn tắm của Bồn vương, chỉ có thể là thích khách."

Hần khẽ mỉm cười, cảm ngọc trắng như tuyết ánh lên tia lạnh, vừa lạnh lại rét, làm đáy lòng người nhìn phải rùng mình.

"Vương Gia nói chuyện cũng không thể kiên quyết như vậy được. Không phải rình xem, thì cũng chưa hẳn là thích khách a!" Trữ Khanh Khanh trong lòng rét run, mỉm cười mở miệng, giống như là đang giải thích cho hắn, nhưng một giây kế tiếp, thân hình của nàng liền lao ra ngoài cực nhanh! (==")

Nàng có thể cảm giác trong giọng nói ấy nhiễm sát ý thấu xương, nói giỡn, biết là không thể giải thích rõ ràng, thì chỉ có chạy!

Lúc trốn thoát đại đao, thì nàng đã cố ý quan sát kiến trúc xung quanh, nháy mắt xoay người nhảy tới cửa sổ gần đó, chống song cửa vượt ra ngoài.

Nàng cảm thấy tốc độ của mình đã vô cùng nhanh, dù là thị vệ của Độc Miệng Vương Gia đuổi theo, cũng chưa chắc hiệu quả nhanh như vậy!

Lúc nàng đang chắc chắn thế, trên mặt đất đã có một vật thể đang đến gần nàng với tốc độ cực nhanh, ngay ở phía sau.

Nhanh như vậy đã đuổi theo! Thủ hạ của tên Độc Miệng Vương Gia thật sự lợi hại thế sao!

Đánh nhau thì Trữ Khanh Khanh không dám xưng là thứ nhất, nhưng mà chạy bộ nha, khóa huấn luyện ma quỷ của gia gia, ngày thường nàng bỏ ra bao công sức, hoàn toàn có thể xưng bá coi rề người khác!

Nhưng hình bóng trên đất kia, vẫn không nhanh không chậm như cũ đuổi theo sau nàng.

Nàng nhanh, nó cũng vậy, nàng chậm, nó cũng thế, giống hệt như cái bóng của nàng.

Gió đêm thổi tay áo của cái bóng lên, như vờ lên từng gợn sóng, cực kì phiêu dật, nhưng Trữ Khanh Khanh lại có chút nóng nảy.

Cho dù nàng có ngu đi chăng nữa, cũng biết cái bóng này căn bản là đang chơi nàng a!

Nàng vừa chạy về trước vừa nhìn, phát hiện trước mặt có một mảng tường bị sụp, trên đất rớt xuống vài miếng ngói cao cao, bây giờ nàng không có vũ khí, cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi!

Dồn sức đi bằng mũi chân, Trữ Khanh Khanh chạy nhanh đến chân tường, đôi tay dùng tốc độ thật nhanh nhẩy lên miếng ngói ở phía dưới, vèo vèo vèo ném tới cái bóng phía sau!

Huu huu huu --

Tiếng gió lạnh lùng, ánh trăng yên tĩnh.

Mỗi một khối ném ra cũng không tạo ra âm thanh va chạm.

Trữ Khanh Khanh quả thật không thể tin được, tốc độ ra tay của mình nhanh vậy, thế nhưng cũng không trúng một cái.

Chẳng lẽ phía sau căn bản là không có người? Kỳ thật tất cả đều là ảo giác của nàng?

Nàng vừa quay đầu nhìn, một cổ áp lực vô hình đột nhiên đè xuống,

Trong nháy mắt, năm ngón tay thon dài trắng tuyết, lại lạnh lẽo như băng đã bóp thật chặt cổ nàng.... ..

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Một Nụ Hôn Thơm Ngát

Chủ nhân bàn tay mặc trường bào dài màu trắng phấp phới trong gió đêm, tóc đen thật dài khẽ phất phơ theo đường cong của trường bào, ánh trăng nhạt chiếu lên người nam tử, như một vị thần bước ra từ ánh trăng.

Phong thái này, đã vượt qua tất cả, tựa gió mát, tựa trăng sáng, tựa đóa sen lạnh lùng trên núi cao, khiến người khác cũng không cần nhìn đến diện mạo của hắn, cũng đã ái mộ.

Nhưng Trữ Khanh Khanh không có thời gian để thưởng thức tuyệt sắc tuấn mỹ kia, mạng nhỏ của nàng đang nguy hiểm.

"Tiểu thích khách, sao không trốn nữa?" Độc Miệng Vương Gia khẽ mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống Trữ Khanh Khanh đang đỏ mặt há miệng như chú cá nhỏ trong tay, trong mắt không có một chút ý cười.

Trữ Khanh Khanh ngược lên nhìn nam tử trước mắt, lúc nàng chạy hắn không phải vẫn còn ở trong bồn tắm sao, từ lâu khô người đến mặc áo bào, chẳng lẽ hắn không tốn thời gian à?

Thật không biết là gặp cái vận xui gì, người ta xuyên qua đều là trực tiếp tỉnh dậy từ trên giường, nằng vì cái gì mà có mệnh khổ bị đuổi giết!

Nghĩ tới vận rủi, trong lòng Trữ Khanh Khanh đột nhiên nhớ lại cái gì.

Hôm nay lúc nằng về nhà, trên đường gặp một người ăn mặc như đạo sĩ, cường ngạnh lời kéo nằng, bảo rằng hôm nay nằng nhất định sẽ có biến cố, đưa cho nằng một hà bao, đến lúc gặp nguy hiểm, thì xé lá bùa bên trong.

Lúc ấy nằng không có thời gian, bị vị đạo sĩ kia quán lấy thật phiền, tiện tay nhét vào trong túi, không biết có còn không?

Trữ Khanh Khanh sờ sờ eo, tốt quá, hà bao vẫn còn ở đây!

Tình huống bây giờ, không phải là bị bóp chết, thì vẫn là bị bóp chết, dù sao hiện tại quả thật cũng giống như lời lão đạo sĩ kia nói, gặp phải nguy hiểm, vậy thì đem ngựa chết chữa cho ngựa sống đi!

Tay Trữ Khanh Khanh vừa động, muốn lấy hà bao ra, lại thấy ánh mắt trấn tĩnh của Độc Miệng Vương Gia đang nhú lại, "Rốt cuộc ngươi cũng phải cho gọi Vũ Linh của ngươi rồi sao?"

Vũ Linh? Cho gọi? Cái quỷ gì vậy! Nằng nghe hoàn toàn không hiểu!!

Có điều vị Vương Gia này nhất định đã thấy động tác của nằng.

Không được, nằng không thể tiếp tục trực tiếp lấy ra, lấy trình độ yêu nghiệt khác người của vị Độc Miệng Vương Gia này, nhất định sẽ phát hiện động tác của nằng, nếu tâm bùa này bị cướp mất, nằng thật sự không còn một cơ hội trốn thoát!

Con người, chung quy trong lúc tuyệt vọng vẫn luôn rất sáng suốt!

Lúc này Trữ Khanh Khanh đang cực kì thông minh, bởi trong 0.1s, nằng lợi dụng các tin tức, lập tức vạch ra một kế sách tuyệt hảo.

Nằng hít thở không thông cố gắng nặn ra một nụ cười, ánh mắt nhìn về nam tử tuyệt sắc nhiều thêm một phần thành kính, thiên tâm vạn khổ nói năng đứt quãng,

"Vương Gia, cái gì mà gọi là Vũ Linh a. Tiểu nữ tử ái mộ người bao lâu, nghĩ đến bao biện pháp để có thể được thân cận với người."

Độc Miệng Vương Gia rất có hứng thú nhìn nằng, nhìn tiểu thích khách mặt đỏ bừng trước mặt một chút, mắt xẹt qua một tia tinh quang, còn muốn giờ trò gì?

"Hôm nay rốt cuộc cũng có thể một lần thân mật với Vương gia, sau này nhắm mắt. . . ." Trữ Khanh Khanh nói thật nhanh xong, sau đó cúi đầu, bẹp một tiếng, trong trời đêm đen đặc lại vang lên rõ to, ngay ở cổ tay tuyết trắng thon dài hung hăng hôn một cái.

Sau đó ngẩng mặt lên, mang theo vẻ mặt thỏa mãn, nước bọt từ mu bàn tay trắng như ngọc điêu của Độc Miệng Vương Gia kéo thật dài đến khoe miệng của nằng, ngây ngốc nhìn Độc Miệng Vương Gia mà cười..(=)

Thời gian yên tĩnh..

Gió đêm ngừng thổi...

Sau một tiếng "Bẹp" thanh thúy, bầu không khí như đọng lại..

Độc Miệng Vương Gia hình như bị "tình yêu" mãnh liệt của nằng làm cho kinh hãi, ngón tay thon dài khẽ run một cái nhẹ đến mức không thể nhận ra, tựa hồ như run rẩy muốn rút cái gì đi....

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Buồn Nôn Chết Hấn!

Trữ Khanh Khanh còn trong trạng thái hít thở không thông nhìn chăm chăm vào Độc Miệng Vương Gia, hai mắt cũng không nháy, nửa phần bất động.

Không phải là bởi vì háo sắc, nằng chính là đang đợi cái rung động nháy mắt này, lấy tốc độ trước giờ chưa từng có, độ chính xác đòi chưa từng thấy, trong nháy mắt móc ra miếng bùa từ cái hà bao nhỏ kia, ngón trở cùng ngón cái lòi ra, xé nó!

Như Lai Ngọc để Quan Âm Bồ Tát Thượng Đế Thánh mẫu Maria Jesus các loại đại thần, xin cho tấm bùa này có hiệu quả đi!

Có lẽ do cầu nguyện của nàng quá "chân thành", một đạo ánh kim quang hiện lên, tiểu thích khách vốn nên bị bóp trong tay, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

Trong gió đêm, chỉ còn cái thứ bạch sắc kia, trong suốt, nước miếng tràn trề tình yêu 'sâu sắc', vẫn còn ở trên mu bàn tay như chạm ngọc của Vương Gia, hơi dao động, dần dài, dần ngắn. TiểuThưXàđđlqđ

Từ Sách vẫn theo ở phía sau, không dám nhìn tới sắc mặt của Vương Gia dưới ánh trăng.

Hắn chẳng thể nghĩ đến, thực lực của tiểu nha đầu cách biệt Vương Gia một trời một vực, mà lại có thể chạy trốn từ tay vương gia. Hơn nữa, lại để lại trên tay vương gia thứ đó, may mà chạy thoát, nếu không gặp Vương Gia, vậy cuộc sống sau này.

Một khắc đồng hồ sau, Vương Gia đứng từ trạng thái cứng đờ rút cuộc cũng từ từ quay đầu lại, thấy vẻ mặt cảm thán của Từ Sách, "Hâm mộ à?"

"Không hâm mộ." Từ Sách vội vàng lắc đầu, hắn tuyệt đối không hâm mộ loại chuyện nước miếng này. TiểuThưXàđđlqđ

Vương Gia chậm rãi chấp tay sau lưng, rất hiểu rõ gậy đầu, mang theo một tia lý giải, "Không có người ái mộ, không hiểu bị theo đuổi rất khổ sở."

Từ Sách: "."

"Oh my God, đây là xuất hiện ở chỗ nào?"

Trên đường cái náo nhiệt, trong một góc không gây chú ý, đột nhiên chợt lóe, xuất hiện một thiếu nữ bộ dáng mờ mịt, cánh tay đỡ eo, nhìn chung quanh.

Miếng bùa mà Lão Đạo Sĩ nhét, thật vẫn có tác dụng, nhìn chung quanh một lần, xác định tên Độc Miêng Vương Gia kia không thể bắt kịp, rút cuộc thờ dài thờ dài nhẹ nhõm một hơi.đđlqđ

Hoàn hảo nàng thông minh, nghĩ đến nam nhân cầm đại đao kia bị thiếu sạch, có thể phân tích ra tên Vương Gia này nhất định là một nam nhân thích sạch sẽ.

Phun một đồng nước miếng trên tay hắn, còn không buồn nôn chết hắn!

Bóp cổ nàng, xem nàng dễ bị khi dễ vậy sao?

Trước mắt là đã chạy thoát, nhưng mà, những vấn đề mới lại tới ----

Nàng vốn chỉ nghĩ xé cái bùa đó, có thể trở lại nhà mình, nhưng bây giờ vừa nhìn, người đi qua đầu hẻm đều mặc đồ cổ trang không sai biệt lắm với tên Vương Gia kia, xung quang cũng toàn là nhà gỗ tràn đầy nét cổ kính.

Nàng cũng sẽ không cho là mình đến trường quay, hai phía xung quanh đây cũng không có bất kì dụng cụ quay phim nào.đđlqđ

Hình như đúng là xuyên qua thật.

Suy nghĩ một chút, Trữ Khanh Khanh móc hà bao ra lục lọi, thất vọng thờ dài.

Vốn chỉ muốn nhìn một chút bên trong có còn tấm bùa nào không, ai ngờ lật qua lật lại cũng không nhìn thấy thứ gì, xem ra lão đạo sĩ kia cũng chỉ chuẩn bị cho nàng chút đó .

Mặc dù có chút mất mát,đđlqđ nhưng không bị bóp chết cũng rất tốt rồi. Khó được thấy kiến trúc cổ kính như vậy, nàng cũng coi như đi ra ngoài du lịch, thưởng thức một chút đi.

Đây chính là ưu điểm của Trữ Khanh Khanh, mặc kệ là đại sự xấu cỡ nào, nàng đều sẽ cố gắng nhìn một ít mặt tốt trong đó, tránh cho để cho tâm tình của mình trở nên quá kém.

Thả hà bao vào lại trong túi, Trữ Khanh Khanh phát hiện có chút không đúng, y phục của nàng hình như bị thay đổi nha!

Lúc trước nàng rõ ràng mặc cái áo khoác nhẹ cùng quần jean, như thế nào bây giờ lại là một thân váy tím?TiểuThưXàđđlqđ Túm cái góc váy nhìn trái nhìn phải, nàng rút cuộc xác định được, tuy là bản thủ, nhưng y phục quả thật đã bị thay đổi, tay của nàng hình như cũng nhỏ hơn so với trước kia!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 8: Tiểu Thư Lâm Phủ

Nàng vốn tưởng rằng là thân thể của mình, bây giờ nhìn lại, thì ra là hồn xuyên qua a, vậy hiện tại nàng kia biến thành ai??

Lúc Trữ Khanh Khanh đang sờ sờ kiểm tra bản thân mình, muốn tìm thứ xác nhận thân phận gì đó thì có người chạy đến trước mặt nàng, mặt lo lắng nói:

"Tiểu thư, làm sao người lại ở chỗ này?"

Trữ Khanh Khanh nhú mày ngược nhìn người trước mặt, "Có phải các người nhận lầm người?"

Này hai nha hoàn bộ dáng đều rất thành khẩn, "Tiểu thư, bây giờ người cũng đừng nói giỡn với nô tỳ. Người mau nhanh chóng cùng nô tỳ trở về thôi, nếu lại không thấy người, phu nhân sẽ xử phạt nô tỳ rồi."

Trữ Khanh Khanh có chút không rõ tình huống, dù sao nàng cũng không có kí ức gì.

Nhưng nhìn vẻ mặt hai nha hoàn này, cũng không giống người lừa đảo, chẳng lẽ họ quen biết thân thể nguyên chủ này?

Mặc kệ như thế nào, đi dò thám tình huống đã.

Thấy Trữ Khanh Khanh gật đầu, hai nha hoàn vội thúc nàng lên xe ngựa, đến một nơi đề hai chữ lớn "Lâm phủ" thì ngừng lại, cung kính đưa nàng xuống xe, vào phủ.

Đi đến trong sảnh, một trong hai nha hoàn nói là đi mời phu nhân, một người khác rót trà cho nàng, mở miệng lấy lòng nói: "Tiểu thư, đây là trà Bích Vân mà ngài thích nhất."

Trữ Khanh Khanh ngửi ngửi, mùi vị của trà quả thật không tệ. Chỉ là uống thôi, cho dù xong, cẩn thận vẫn hơn.

Trong thư phòng Lâm phủ, Lâm gia gia chủ Lâm Bất Vi đang cùng nói chuyện với Lâm Dung Dung.

"Cha, người và nương vội vàng gọi con trở lại, là vì bộ hạ có ý định gả con cho Thất vương gia?" Lâm Dung Dung nghe được lời nói của Lâm Bất Vi, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Ừ." Lâm Bất Vi gật đầu.

Lâm phu nhân nói: "Nếu không thì làm sao cha và mẹ lại vội vã cho người tìm con trở về!"

"Không! Không thể nào!" Trên khuôn mặt mỹ lệ của Lâm Dung Dung một mảnh u ám, liên tiếp lắc đầu hai lần, tiến lên phía trước nhìn Lâm Bất Vi, "Cha, con không thể gả cho Thất vương gia, người biết mà, Thất vương gia hẳn chính là bị nguyên rủa đấy, người nào chỉ cần gả cho hắn, không, có hôn ước với hắn, trong vòng một tháng, nhất định sẽ vô có bị nô chết! Con gái gả cho hắn, đó không phải là chịu chết sao?"

Nhìn sắc mặt trắng bệch của nữ nhi, trong lòng Lâm Bất Vi cũng đau đớn, "Cha thế nào lại không biết, trước đây nữ nhi Lý gia cùng Vệ gia, cũng bị bộ hạ chỉ hôn cho Thất vương gia, kết quả gả cũng chưa gả, còn chưa qua một tháng đều đã chết hết!"

"Lão gia, người mau đi nói chuyện với bộ hạ thay người khác đi!" Lâm phu nhân cũng mở miệng nói.

Lâm Bất Vi nói: "Hôm nay lúc bộ hạ nói chuyện với ta, ta cũng đã mở miệng uyển chuyển cự tuyệt. Nhưng ý của bộ hạ, thánh ý đã định, Bách Hoa yến ngày mai, sẽ phải tứ hôn ở trước mặt mọi người, không thể thay đổi a!"

"Trong triều nhà khác cũng có nữ nhi, tại sao lại phải cố tình chọn trúng nhà chúng ta?" Lâm phu nhân chỉ có một nữ nhi bảo bối, làm sao có thể nguyện ý.

"Đúng vậy, bộ hạ chẳng lẽ không biết, Lâm gia cũng chỉ có một nữ nhi là con sao?" Lâm Dung Dung kêu la, "Tại sao lại chọn con?"

"Bởi vì nhà chúng ta có Vũ Linh, thuộc hệ trị liệu. Con xem trước đây Lý gia cùng Vệ gia tứ hôn, cũng đều giống nhà ta, đều là hệ trị liệu Vũ Linh." Trong lòng Lâm Bất Vi hiểu rõ.

Lâm phu nhân giận dữ mở miệng, "Bộ hạ đối xử với Thất vương gia cũng quá tốt rồi, mỗi lần tứ hôn cho hắn đều là hệ trị liệu, chính là muốn tìm cho hắn bên người một nữ tử có thể giúp đỡ hắn lâu dài! Hắn dựa vào cái gì! Rõ ràng Vũ Linh cũng không phải là."

"Được rồi!" Lâm Bất Vi cắt đứt lời nói của Lâm phu nhân, "Bây giờ ta đang nói đến hôn sự của Dung Dung, không cần kéo xa!"

Trong lòng Lâm Bất Vi lại đau dữ dội, lại không biết nói thế nào: "Dung Dung, cha biết con khổ sở."

Chương 9: Cực Kỳ Giống Nhau

Lòng Lâm Bất Vi vô cùng đau, lại không biết nói thế nào: "Dung Dung, cha biết con rất khổ sở. Nhưng mà, con cũng biết ý chí của bệ hạ không thể làm trái. Thất vương gia mặc dù. Nhưng bề ngoài của hấn xuất chúng, thực lực cũng là nổi bật trong đám bạn cùng trang lứa, thân phận cũng rất tôn quý, con."

"Cha!" Lâm Dung Dung hét một tiếng thét chói tai, cắt đứt lời nói của Lâm Bất Vi, "Hấn khá hơn thế nữa vậy thì thế nào, con chết, thì hết thấy lại có ích gì! Nếu không, bây giờ con liền trốn, trốn thật xa, cũng không cần gả cho hấn!"

"Hồ đồ!" Lâm Bất Vi cau mày, "Con bỏ trốn rồi, Lâm gia còn có thể ở lại chỗ này! Con chính là muốn phá hủy Lâm gia như vậy sao?"

Vừa rồi Lâm Dung Dung nói chạy trốn cũng chỉ là thuận miệng, bây giờ còn bị Lâm Bất Vi trách mắng, nàng khóc, "Cha, con không muốn gả cho hấn, chẳng lẽ người không thương nữ nhi chút nào sao? Cứ như vậy tro mắt nhìn nữ nhi phải gả cho cái người bị nguyên rủa đó, cứ như vậy đi chịu chết sao?"

Lâm phu nhân vừa nhìn nữ nhi khóc, liền đi tới ôm nàng, mẹ con cùng nhau rơi lệ, "Lão gia, xin người nghĩ lại biện pháp đi!"

Lâm Bất Vi chỉ một nữ nhi, bình thường đều cực kỳ sủng ái, làm sao có thể để nàng đi chịu chết, nhưng thánh ý ở đó, hấn cũng không cách nào thay đổi a! !

Đều do hấn vô dụng, vốn là một gia tộc hiển hách, đến tay hấn, lại biến thành bộ dạng tầm thường như hôm nay, một nữ nhi duy nhất còn bị bệ hạ bắt phải gả cho Thất vương gia!

Đúng lúc đó, có người bên ngoài gõ cửa, Lâm Bất Vi tức giận lên tiếng, "Đi vào."

Lúc Lâm quân gia tiến vào cảm thấy không khí không đúng, nhìn đến Lâm Dung Dung, đáy mắt có chút kinh ngạc, "Tiểu thư, tại sao người lại ở đây?"

Lâm Dung Dung đang khóc, không chú ý lời nói của Lâm quân gia, Lâm Bất Vi ngược lại phát hiện có chỗ bất thường, "Lâm quân gia, có gì sai à?"

"Bẩm lão gia, vừa rồi có một nha hoàn đến đây, báo đã tìm được tiểu thư, bây giờ đang chờ lão gia ở đại sảnh, ta liền đến bẩm báo với người. Nhưng, làm sao tiểu thư lại có thể ở trong thư phòng người?" Lâm quân gia nghi ngờ nói.

"Dung Dung đã sớm trở lại! Còn có tiểu thư nào ở đâu!" Lâm phu nhân tâm tình không tốt, lúc này quát lớn, "Cho người đánh nàng kia ra!"

Lâm quân gia nghe xong lời này, lập tức hiểu rõ sự tình, hấn vội vàng tuân thủ, chỉ là có chút kỳ quái tự nhủ: "Dung quý, chẳng lẽ ta già rồi nên mất mớ, rõ ràng đó chính là tiểu thư a."

Nhưng lời này hấn nói rất nhỏ, nhưng Lâm Bất Vi có linh lực cao, nghe được rõ ràng, trong đầu hấn có cái gì đó xẹt qua rất nhanh, quay đầu gọi Lâm quân gia lại,

"Cô nương trong phòng khách kia, người thấy rồi?"

Lâm quân gia gật đầu nói: "Đúng vậy, lão gia, lúc ấy ta ở ngay không xa phòng khách, nhìn giống tiểu thư, mới đến bẩm báo với người."

"Làm sao người đó có thể là ta? Chẳng lẽ các người không có mắt, cũng không phân biệt được ai với ai ư?" Lâm Dung Dung hiện nổi danh mỹ nhân, cực kỳ tự phụ với dung mạo của mình, nghe có người giả mạo nàng vào phủ, Lâm quân gia còn nói dằn dấp cũng thật giống nàng, nhất thời liền bất mãn.

Lâm quân gia ở Lâm phủ gần người nhiều năm, có thể nói là nhìn Lâm Dung Dung lớn lên, nếu nói nha hoàn kia nhìn lầm, là người mới thì quả thật có khả năng này, nhưng Lâm quân gia nhìn lầm, cái này phải suy nghĩ lại, hấn hỏi lần nữa:

"Giống nhau đến mấy phần?"

Lâm quân gia suy nghĩ một chút, "Hiện tại trời tối, cộng thêm chút khoảng cách, ta đoán chừng phải có hơn 5 phần tương tự."

Thậm chí có người so sánh với nàng, trong lòng Lâm Dung Dung rất không vui, "Cha, nha đầu không biết xấu hổ từ đâu đến, thế mà lại giả mạo con! Con muốn rạch mặt nàng ta!"

Chương 10: Một Nhà Dối Trá

"Dung Dung, đừng nóng vội!" Lâm Bất Vi gọi Lâm Dung Dung trở lại, nàng bắt mắt nói: "Cha, tại sao người lại ngăn cản con! Có người giả mạo con gái người, cha còn không cho con giáo huấn à?"

Nàng chính là đang ghen một bụng khí, hiện tại có người đưa tới cửa cho nàng xả giận, nàng mới không cần lãng phí!

Trên mặt Lâm Bất Vi lộ ra ý cười vui vẻ, "Dung Dung, con không phải không muốn gả cho Thất vương gia sao?"

Lâm Dung Dung không biết tại sao cha lại đổi đề tài vòng vo, "Không muốn gả thì thế nào, chẳng lẽ cha đã nghĩ ra biện pháp gì tốt?"

Lâm phu nhân ngược lại như nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt sáng lên, nói với Lâm Bất Vi: "Lão gia, ý của người là, để nàng kia giả danh thành Dung Dung nhà chúng ta rồi gả cho Thất vương gia?"

Lâm Bất Vi lắc đầu, đáy mắt lại hiện lên tia xảo trá, "Dung Dung của chúng ta xuất sắc thế này, nếu đưa một người giả mạo đi, Thất vương gia nhìn một cái cũng biết giả. Đến lúc đó tội khi quân đề nặng xuống, ngược lại lại mất nhiều hơn được."

"Vậy ý của lão gia là như thế nào? Không thể thay thế, thì cái hàng giả kia có ích gì?" Lâm phu nhân có điểm không cam lòng.

"Phu nhân, nàng đừng vội, vì phu còn chưa nói xong." Trong lòng Lâm Bất Vi đã có dự tính nói: "Nàng quên lúc trước trong phủ chúng ta có một di nương đã sinh một nữ nhi sao?"

Nghe hắn nói đến di nương, Lâm phu nhân có chút mất hứng, liếc Lâm Bất Vi một cái, hừ lạnh nói: "Thế nào, người còn nhớ rõ cái hồ ly tinh đó?"

"Nàng nghĩ đến cái gì vậy!" Lâm Bất Vi trách mắng.

"Vậy chàng có ý gì?" Lâm phu nhân còn chưa tiếp thu được, Lâm Dung Dung bên kiang ngược lại minh bạch, "Cha, ý của người không phải là-- bảo nàng ta là nữ nhi của di nương đó sinh."

Lâm Bất Vi nhìn nữ nhi ngay lập tức đã rõ ràng, thoả mãn gật gật đầu, "Vẫn là Dung Dung thông minh. Bệ hạ chỉ nói, để ta gả nữ nhi, lại không nói nhất định là con. Chỉ cần là nữ nhi của Lâm gia chúng ta, bệ hạ cũng có thể cho phép."

Lâm phu nhân cũng đã hiểu, "Đúng vậy, năm đó cái hồ ly tinh kia sinh không được bao lâu đã biến mất, sau này cũng không tìm được. Chúng ta có thể nói là nữ nhi vẫn nuôi ở bên ngoài, bây giờ mới trở về!"

"Đúng vậy." Lâm Bất Vi cười hả hê nói: "Vừa vặn cái nữ nhi đó lớn hơn Dung Dung một chút, đến lúc bệ hạ hỏi, chúng ta nói đã lớn nên phải gả."

"Lão gia thật lợi hại." Lâm phu nhân nghe xong cũng cảm thấy biện pháp này rất tốt, khen ngợi phu quân mình.

"Nhưng nếu cái hàng giả kia không nguyện ý?" Lâm Dung Dung có chút lo lắng.

"Nàng như thế nào lại không để ý đề nghị hoàn dẫn vào Lâm phủ chúng ta? Nàng hoặc chính là hạm đồ phú quý, chúng ta nói nàng là nữ nhi đã mất tích, nàng tất nhiên sẽ đồng ý; hoặc nàng chính là một kẻ ngu, căn bản không biết mình là ai, mới có thể bị nha hoàn mang vào. Mặc kệ loại tình huống nào, cũng sẽ đồng ý."

Trong mắt Lâm Bất Vi lóe lên ánh sáng âm độc, "Thật sự không được..... Nếu đã tiến vào Lâm phủ ta, sẽ không có chuyện nàng nguyện ý hay không. Hiện tại, sống chết cùng lập gia đình, nàng không có sự lựa chọn nào khác!"

Lâm Dung Dung nghĩ đến đã có người thay mình gả cho Thất vương gia, rốt cuộc lộ ra một chút ý cười, lau lau nước mắt trên mặt, vui mừng nói: "Cha, nhất định phải khiến nàng đáp ứng, nếu nàng không nghe theo, để cho nàng ném thư một chút cái gì gọi là sống không bằng chết!"

Trừ Khanh Khanh một lần đợi, liền đợi cả nửa giờ. Nàng đủ kiên nhẫn, cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này, hảo hảo lục lại trí nhớ, đến khi xác định ngoại trừ thân xác thì cũng chẳng còn chút ký ức nào.

Xuyên qua thì xuyên qua đi, còn không cho nàng chút trí nhớ nào? Ý là để cho nàng bắt đầu lại từ số không?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khinh Khinh Lâm Gia

Đợi đến lúc ly trà bên cạnh đã đổi đến bốn lần, trước cửa rốt cuộc cũng có chút động tĩnh, cùng một trận bước chân vội vã, đầu tiên tiến vào một nam tử trung niên mặc cẩm y màu nâu, râu ngắn, mặt mày sáng sủa, tướng mạo lịch sự, vừa vào đại sảnh, thấy Trữ Khanh Khanh liền lộ vẻ mặt không vui,

"Khinh Khinh, cha không phải đã nói với con, mới từ điền trang trở về, không được chạy loạn sao? Con mấy hôm nay đi đâu, khiến cha lo lắng gần chết!"

Khanh Khanh?

Chẳng lẽ tên thân thể này cũng giống mình.

Thật ra thì đây chỉ là trùng hợp, ban đầu cái di nương kia là từ trong thanh lâu ra, sinh một nữ nhi, đưa đến cho Lâm Bất Vi. Lâm phu nhân vừa vặn ở bên cạnh, liền tùy tiện lấy cho nàng một chữ 'Khinh'.

Châm chọc năng mệnh yếu, người bình thường, địa vị thấp, cả đời cũng chẳng quan trọng.

Cùng với tên của Trữ Khanh Khanh, ý tứ hoàn toàn bất đồng.

Nhưng bây giờ Trữ Khanh Khanh cũng không biết cái tình huống gì, nàng không đứng lên nghênh đón nam nhân trung niên, cũng không phản bác lời hắn nói, chỉ nhìn nam tử trung niên kia, lặng lẽ nghe hắn nói.

Lâm Bất Vi thấy Trữ Khanh Khanh không ý phản bác mình, lúc này có chút hài lòng, xem ra mình suy đoán cũng không có sai, đây chắc chắn là một người muốn leo lên Lâm gia, vì vậy càng bày ra phong thái phụ thân uy nghiêm,

"Con giờ đã là đại cô nương, lại chạy loạn nơi khác. Mấy ngày nay ở bên ngoài, trên người có không bị thương chứ?"

Trữ Khanh Khanh nghe câu hỏi của hắn, ngộ nhờ đây thật sự là phụ thân của thân thể này rồi, vì vậy lắc đầu một cái, bày tỏ mình không có vấn đề gì.

"Không bị thương là tốt rồi." Lâm Bất Vi thấy nàng đáp lời, thầm nghĩ không ngờ còn như thật sự quen biết, mỉm cười ngồi đối diện với nàng, "Ồ bên ngoài lâu như vậy, có đói bụng hay không? Cha cho người chuẩn bị thức ăn cho con?"

Hắn không nói đến đói cũng tốt, vừa nói Trữ Khanh Khanh đúng là cảm thấy đói bụng, lúc đó cũng là nửa đêm, bây giờ giữa trưa nàng còn chưa ăn cái gì đây này.

"Ân." Trữ Khanh Khanh tin tưởng ăn no chắc bụng mới có khí lực làm việc, không cự tuyệt đề nghị của Lâm Bất Vi.

Lâm Bất Vi nhìn nàng phối hợp tốt như vậy, càng hài lòng, kêu Lâm quản gia đi chuẩn bị thức ăn. Tiếp đó hắn cùng Trữ Khanh Khanh nói chuyện phiếm, muốn từ trong miệng Trữ Khanh Khanh che dấu chút gì, nhưng Trữ Khanh Khanh hết sức cẩn thận, không nói câu nào.

Lâm Bất Vi nhìn nàng là muốn lưu lại trong phủ, hắn thấy Trữ Khanh Khanh những chuyện khác cũng không mấy quan tâm, liền không tiếp tục khách khí, mà trực tiếp hỏi nàng một vấn đề,

"Lâu như vậy không gặp con, có thể cho cha xem một chút Vũ Linh của con?" Hắn muốn xem một chút, Vũ Linh của nàng là cái gì, ngộ nhờ Đại Gia Tộc truyền thụ Vũ Linh, nàng lại một thân bất đồng, chuyện này cần lo lắng một chút.

Sau khi Trữ Khanh Khanh đến nơi này, là lần thứ hai nghe đến từ "Vũ Linh" này.

Lần đầu tiên là từ miệng Độc Miệng Vương Gia, lúc ấy hắn cũng nói để nàng triệu hồi Vũ Linh ra.

"Vũ Linh là cái gì?" Lòng Trữ Khanh Khanh không kiềm chế được rần rầy nghi ngờ, cái chỗ này với nơi cô đại ở chỗ nàng hình như bất đồng, nàng nhất định phải nghe ngóng một chút, cái này là cái gì.

Lần này Lâm Bất Vi thật sự kinh ngạc, "Con không biết Vũ Linh là cái gì?"

Trữ Khanh Khanh lắc đầu.

Lâm Bất Vi vờ đi cái ý tưởng nàng đến Lâm Phủ là vì phú quý, cái cô nương này chính là một kẻ ngu đần, người trên Từ Vân đại lục, thậm chí còn không biết Vũ Linh là cái gì, không phải người ngu thì là gì.

Nhưng hắn hiện tại đang đóng vai phụ thân, dĩ nhiên sẽ không châm chọc Trữ Khanh Khanh, đối với người thay nữ nhi mình đi chịu chết, vẫn nhẫn nại tính tình mình cho nàng chút kiến thức cơ bản.

Chương 12: Lần Đầu Nhìn Thấy Võ Linh

Được Lâm Bất Vi giải thích, Ninh Khanh Khanh rốt cuộc cũng đã biết, mình đang ở nơi nào.

Khởi đại lục bây giờ nàng đang đứng , gọi là Từ Vân đại lục. Mà chỗ của nàng hiện giờ là một quốc gia ở trong đó, gọi là đế quốc Thiên Thịnh.

Người sống trên đại lục này, tôn sùng dụng võ, mỗi người đến lúc năm tuổi, đều được tiến hành triệu hoán Võ Linh. Võ Linh được triệu hồi ra, cùng với thời gian triệu hoán Võ Linh , đều sẽ quyết định cuộc đời về sau của người này.

Võ Linh sơ lược có thể chia làm Thú Hệ Võ Linh, Khí Hệ Võ Linh, Thực Vật Hệ Võ Linh.

Tên như nghĩa, Thú Võ Linh chính là loại hình thái Thú. Ví dụ như hoàng thất đế quốc Thiên Thịnh, Võ Linh chính là Viêm Hỏa Phượng Hoàng, đây là Thú Võ Linh cao cấp . Khí Võ Linh chính là ví dụ như khí cụ đao, thương, cung tên, xích sắt linh tinh các loại. Thực Vật Hệ Võ Linh cũng chính là các loại cây cỏ .

Ngoài phân chia theo phương pháp này, còn lấy công kích, phòng ngự, tính năng phụ trợ để làm phương pháp phân chia. Trong đó loại thuần Võ Linh phụ trợ chữa bệnh, là tương đối hiếm hoi.

Loại Võ Linh này mặc dù lực công kích không mạnh, nhưng bởi vì hiệu quả phụ trợ đặc biệt , có thể làm cho Linh Sư trong nháy mắt tăng lên năng lực của bản thân, giải quyết những tình trạng xấu , cho nên chỉ cần loại Linh Sư này xuất hiện, liền rất được chú ý, được mọi người săn đón.

Mà Lâm gia, là có được loại Võ Linh gia truyền này.

Nói đến Võ Linh của bản thân , Lâm Bất Vi có hơi kiêu ngạo, lại có chút khổ sở thờ dài một cái, lập tức nói: "Con đã mười ba tuổi , nếu như trước năm mười lăm tuổi mà không triệu hoán ra Võ Linh, vậy cả đời này cũng không có khả năng triệu hồi ra được nữa. Hiện tại con dựa theo biện pháp ta nói, triệu hoán Võ Linh ra thử xem."

Lâm Bất Vi lấy ra năm hòn đá màu sắc khác nhau từ trong hầu bao mang theo người, rồi bày thành một hình ngũ giác, sau đó để Ninh Khanh Khanh đứng ở chính giữa.

"Đây là trận pháp tụ (tập trung) Võ Linh, bình thường là nhân tài lần đầu triệu hoán dùng. Sau khi con đi vào, tập trung khí mạch hướng tới đan điền, khi đã tập trung lại vào đan điền, thì nhìn nhìn xem trong đó chứa cái gì. Đến khi con thấy được thứ gì đó, liền cố gắng tưởng tượng nó đang xuất hiện ở trong lòng bàn tay con."

Nghe lời Lâm Bất Vi nói, Ninh Khanh Khanh nhắm mắt lại, tập trung thực hiện.

Mặc dù là lần đầu tiên nghe được cách nói như thế, nhưng trong lòng nàng đầy hiếu kỳ, rất muốn biết rằng, khởi thân thể mà nàng xuyên qua này có Võ Linh hay không?

Nàng đứng ở trong trận pháp, dưới chân phẳng phát có một cỗ khí tức xâm nhập vào trong cơ thể nàng.

Dần dần, khí mạch theo với nàng đi đến vùng đan điền, chỗ đó vốn là một đám hỗn độn, dần dần xuất hiện một quả cầu khí tròn màu trắng, mà trong quả cầu kia, hình như có một đám vật gì đó, đang yên lặng dao động lên xuống.

Đây là Võ Linh sao?

Ninh Khanh Khanh lập tức có hứng thú. Nàng phẳng phát thấy được vật bụi đó từ từ trở nên rõ ràng, từ lúc bắt đầu mơ mơ hồ hồ, đến bây giờ hình dáng cơ bản đều đã thấy rõ ràng.

Võ Linh kia, tựa hồ là một đóa hoa?

Lâm Bất Vi nhìn thấy nữ nhi giả này đi vào trong trận pháp . Mới đầu hấn cũng không hy vọng gì, đã xác định rằng đây có thể là một phế vật . Dưới đáy lòng đã có tính toán thể nào, để có thể lừa dối Thánh thượng.

Nhưng mà ngay sau đó, không gian trong năm màu tinh thạch bắt đầu có màu sắc rực rỡ, những điểm sáng không ngừng từ dưới bốc lên trên, bao quanh thiếu nữ đang đứng ở chính giữa.

Ánh sáng mãnh liệt như vậy!

Cái này đại diện Võ Linh mà nàng có được cũng không phải Võ Linh thông thường , chẳng lẽ nàng là người của Đại Gia Tộc nào đó sao?

Trong lòng Lâm Bất Vi trở nên căng thẳng, Lâm gia mặc dù là Võ Linh hệ phụ trợ chữa bệnh , nhưng mà trong mắt các Đại Gia Tộc , thì vẫn kém một

chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Sùng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thất Sắc Liên Xuất Hiện

(Thất Sắc Liên: Sen bảy màu)

Màu sắc rực rỡ của những điểm sáng ngày càng đậm, gần như hóa thành một vầng ánh sáng bao bọc Ninh Khanh Khanh ở chính giữa, Lâm Bất Vi càng lúc càng khẩn trương. Cho đến khi vang lên một tiếng khe khẽ, những điểm sáng màu sắc rực rỡ tập trung ngay giữa lòng bàn tay trái thiếu nữ vừa vươn ra, rồi ngưng tụ thành hình bóng một đóa Liên Hoa (hoa sen) đang lẳng lặng nở rộ.

Trong hình ảnh kia, chín cánh Liên Hoa nhanh chóng mở ra, chín màu sắc lấp lánh xoay quanh đóa Liên Hoa.

Ánh sáng soi rọi khắp phòng, cả gian phòng đều phảng phất như được đặt trong cõi tiên, ánh sáng rực rỡ chiếu mê người.

Lâm Bất Vi bị ánh sáng vừa xuất hiện kia làm hoa mắt, nhìn vầng sáng chín màu của bông hoa ở trong phòng, hắn có chút không thể tin vào hai mắt của mình. Hắn chỉ sợ là mình đang lo lắng quá nhiều, nên trước mắt xuất hiện ảo giác, vội vàng cố gắng chớp mắt một cái.

Mà hết thảy, Ninh Khanh Khanh cũng không biết.

Nàng đang nhắm mắt lại, cảm giác được lực lượng trong đan điền thuận theo nàng triệu hoán ra, thân thể như có một cỗ lực lượng kỳ dị chảy dọc về hướng lòng bàn tay.

Cho đến khi giữa lòng bàn tay có hơi nóng lên, cỗ lực lượng kỳ dị kia tựa như gió bão, bắt đầu tự xoay quanh trong lòng bàn tay. Lực lượng kia càng lúc càng lớn, như một vòng xoáy, phải hút được nàng vào trong thì mới cam tâm.

Cho đến lúc kiệt sức, lực lượng của vòng xoáy kia mới từ từ ngừng lại, Ninh Khanh Khanh lúc này mới hít vào một hơi thật sâu, từ từ mở mắt.

"Cửu Sắc Liên đây ư?" Lâm Bất Vi chớp mắt một cái, tất cả mọi thứ trước mắt đều thay đổi, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay của Ninh Khanh Khanh.

Liên Hoa bây giờ, đã không còn hào quang chói mắt như lúc bắt đầu, chỉ còn ánh sáng màu bạc nhạt nhòa, bao phủ cả đóa Liên Hoa. Mặc dù không đủ chói mắt, nhưng cũng tỏa ra một loại rực rỡ làm cho người ta bình thần thư thái.

"Đây là Cửu Sắc Liên?" Ninh Khanh Khanh nhìn thấy đóa Liên Hoa màu trắng xóa trong lòng bàn tay, nhìn kỹ vài lần, nhưng thực sự không nhìn ra nơi nào còn có thêm màu sắc nào khác nữa.

Lâm Bất Vi nhìn chăm chú nhìn hồi lâu, cho đến lúc xác định Liên Hoa chỉ là màu bạc thì mới chậm rãi tỉnh táo lại, trong mắt có thêm một phần thất vọng.

Mới rồi hắn đúng là đã thấy được vào lúc Liên Hoa xuất hiện, cánh hoa tỏa ra đến chín màu, chói mắt vô cùng. Nhưng chỉ nháy mắt sau, đã không còn vầng sáng chín màu trên quỹ kia nữa.

Có lẽ là do hắn quá mức chờ mong, ngược lại nhìn lầm rồi.

"Không, đây không phải Cửu Sắc Liên." Lâm Bất Vi tỉnh táo lại, nhìn đóa Liên Hoa kia, ánh mắt cũng có chút phức tạp, trong giọng nói có chút mất mát, âm thanh nặng nề, "Cái này ... là Thất Sắc Liên (Sen bảy màu), là Vô Linh hệ phụ trợ chữa bệnh đặc hữu của Lâm gia chúng ta."

"Ông nói, Vô Linh của Lâm gia, chính là thứ trong tay ta?" Ninh Khanh Khanh bây giờ cảm thấy rất mới mẻ, nhìn đóa Liên Hoa màu trắng xóa kia đặt trên lòng bàn tay, thật cẩn thận hồi hạn.

"Ừ." Tay trái Lâm Bất Vi vừa động một cái, trên lòng bàn tay hắn có hào quang lóe lên, cũng triệu hồi ra một đóa Liên Hoa. Nhưng mà đóa Liên Hoa của hắn so với Ninh Khanh Khanh thì có lớn hơn một chút, hơn nữa không phải một màu trắng xóa, mà là màu xanh biếc tươi rói.

"Tại sao màu sắc lại không giống?" Trong đầu Ninh Khanh Khanh tràn đầy nghi ngờ. Nàng một lòng một dạ đều dồn ở Vô Linh trên người mình, nên không hề chú ý đến thần sắc của Lâm Bất Vi.

"Bởi vì cha hiện nay đã là cấp bậc Đại Linh Sư, mà con, mới chỉ là cấp bậc Linh giả. Màu sắc của Thất Sắc Liên, là căn cứ vào tu vi của người sử dụng mà thay đổi." Khi Lâm Bất Vi giải thích, ánh mắt chuyển đến trên mặt Ninh Khanh Khanh, nhìn dung nhan của nàng, trong lòng có loại cảm giác quái dị nói không nên lời.

Đây rõ ràng là kẻ giả mạo có mục đích mà vào Lâm gia, thế nhưng nàng lại triệu hồi ra loại Vô Linh này, cũng là loại Vô Linh mà chỉ một mình dòng dõi

Lâm gia mới có.

Chẳng lẽ người trước mắt này, thật sự là nữ nhi đã thất lạc của mình năm đó?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gợi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Võ Linh Lâm Gia

“Thất Sắc Liên có những màu nào? Nó biến hóa như thế nào?” Ninh Khanh Khanh lại đưa ra một vấn đề, nhưng lúc này trong lòng Lâm Bất Vi tràn đầy nghi ngờ, hẳn không nghĩ sẽ trả lời những thứ này, lấy trong tay áo ra một quyển sách mỏng.

“Đây vốn là kiến thức Võ linh cơ bản của Lâm gia chúng ta, cùng những chuyện trọng yếu trong gia tộc, con muốn biết cái gì, trên này đều sẽ cho con biết.”

Ninh Khanh Khanh nhận lấy quyển sách, đôi mắt Lâm Bất Vi nhìn nàng đầy tò mò, nhin không được hỏi một câu: “Khinh Khinh, con trước kia đã từng ở đâu?”

Ninh Khanh Khanh nghe được câu hỏi của Lâm Bất Vi, trong đầu nhanh nhẹn cảnh giác, phản ứng cực nhanh đáp lại: “Ông thế nào lại quên trước kia tôi đã ở đâu?”

Lâm Bất Vi mỉm cười: “Cha là chỉ hỏi cuộc sống của con trước đây có tốt không, cha còn có việc phải xử lý, con ăn cơm xong, quản gia sẽ sắp xếp con ở sân sau.”

“Vâng.” Ninh Khanh Khanh ưng thuận chấp nhận, Lâm Bất Vi bụng đầy tâm sự đi vào phòng, Lâm phu nhân đang phân phó hạ nhân, nhìn thấy hắn đến lập tức tiến đón.

“Dung Dung đâu?” Lâm Bất Vi hỏi.

“Hôm nay rất thương tâm, khóc mệt mỏi, đã đi nghỉ ngơi rồi.” Lâm phu nhân nói: “Lão gia, thế nào, cái đồ giả mạo kia thừa nhận nàng là Lâm Khinh Khinh chứ?”

“Ừ.” Lâm Bất Vi đáp.

“Vậy thật tốt quá!” Lâm phu nhân nhếch môi cười: “Dám giả mạo tiểu thư Lâm gia chúng ta, nàng sẽ phải trả giá đại giới. Nhưng, tại sao lão gia lại đi lâu như vậy?”

Lâm Bất Vi nói: “Ta thử Võ Linh của nàng một chút.”

Lâm phu nhân nhíu mày, lơ đãng nói: “Cái đồ giả mạo kia còn có Võ Linh? Là loại Võ Linh phế vật gì?” Người có Vũ Linh hơn người ai lại đến giả mạo tiểu thư nhà người khác.

Lâm Bất Vi hít mắt lại: “Không phải phế vật Võ Linh, mà là Thất Sắc Liên.”

“Cái gì?” Khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận của Lâm phu nhân biến sắc, kinh ngạc nói: “Lão gia, Võ Linh của ả làm sao có thể là Thất Sắc Liên? Võ Linh Thất Sắc Liên này không phải chỉ mình Lâm gia mới có sao? Một cái đã nha đầu làm sao có thể có! Ông đã nhìn lầm rồi!”

“Chẳng lẽ ta mù sao?” Lâm Bất Vi cau mày nói: “Ta đã nhìn thấy rõ ràng, Võ Linh nàng triệu hồi, chính là Thất Sắc liên, Thất sắc Liên màu trắng bạc, tuyệt đối không sai!”

Lâm phu nhân nhìn sắc mặt hắn biến đổi, tâm tình cũng có chút khó chịu: “Nàng cũng có Thất Sắc Liên, ý của lão gia là nàng cũng là con của người?” Nói xong, bà hoài nghi kêu lên: “Có phải ả là nữ nhi của ông dưỡng ở bên ngoài, bây giờ cố ý mang về...”

“Nói hươu nói vượn!” Lâm Bất Vi đánh gãy lời của bà, với lòng dạ hẹp hòi nghi thần nghi quỷ của bà thập phần không hồn giận: “Trong đầu nàng nghĩ cái gì vậy!”

Lâm phu nhân hừ một tiếng: “Là thiếp tự tưởng tượng sao? Vậy trong hậu viện kia người ở đâu ra?”

Lâm Bất Vi thấy bà muốn kéo đến chuyện khác cũng lười cùng bà lôi kéo: “Ta hoài nghi nàng chính là Khinh Khinh mất tích trước kia!”

“Điều này sao có thể?” Lâm phu nhân nhìn Lâm Bất Vi cũng không giống như nói đùa, cẩn thận suy nghĩ lại, diện mạo tương tự như Lâm Dung Dung, lại có Võ Linh Thất Sắc Liên, tuổi cũng không kém nhiều lắm, đây thật sự là quá trùng hợp.

Tuổi và diện mạo có thể trùng hợp, nhưng Võ Linh kia thì không thể là giả! Nếu nói không phải, ngay cả mình cũng không tin.

“Lão gia, ông có ý gì, nếu nàng là Khinh Khinh, ông liền để Dung Dung phải gả cho Thất vương gia sao?” Lâm phu nhân sợ Lâm Bất Vi nghĩ đến đó là con của mình, thì muốn giúp nữ nhi.

Lâm Bất Vi mím chặt môi, trong đầu hiện lên cảnh Ninh Khanh Khanh triệu hồi Võ Linh, hiện lên tia sáng chín màu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phân Cấp Võ Linh

Đại đa số đều cho rằng Võ Linh gia truyền của Lâm gia là Thất Sắc Liên, kỳ thật không phải vậy.

Võ Linh của lão tổ sáng lập Lâm gia là một đoá Cửu Sắc Liên. Khi đó lão tổ Lâm gia thiên tư hơn người, sáu tuổi đã triệu hoán được Võ Linh, mười bốn tuổi liền đột phá đến Linh Sư, sau đó một mạch thăng cấp, trở thành Võ Linh hệ phụ trợ trị liệu cường đại nhất trên đại lục lúc ấy.

Nhưng Võ Linh cường đại như thế, những hậu bối lại không ai kế thừa được. Hậu duệ của lão tổ Lâm gia mặc dù thừa hưởng Võ Linh trong huyết mạch của lão, lại chỉ có thể triệu hồi ra Thất Sắc Liên. Hơn nữa về sau, hậu nhân Lâm gia không có ai có thể tấn chức trên cấp bậc Linh Tông.

Rõ ràng là thế gia trị liệu đệ nhất đại lục, qua ba đời như vậy liền suy bại. Bây giờ, đến tay hần, lại càng ngày càng tệ. Năm nay đã gần bốn mươi tuổi, lại chỉ là cái Đại Linh Sư!

Đáng tiếc đoá Cửu Sắc Liên kia chỉ là một thoáng ảo giác, sau khi hần nháy mắt, thì chỉ thấy, là một đoá Thất Sắc Liên!

"Lão gia, người vẫn còn suy nghĩ cái gì!" Lâm phu nhân thấy hần không mở miệng, cho là hần do dự, phần nộ nói: "Cái đồ giả mạo kia hiện tại mới chỉ ngân bạch Thất Sắc Liên, Dung Dung nhà chúng ta đã là Nhị Tinh Linh Sĩ rồi!"

"Ta có lúc nào do dự ?" Lâm Bất Vi nói, âm thanh lạnh lùng. Nếu như Võ Linh của Khinh Khinh là Cửu Sắc Liên, hần có lẽ sẽ lưu nàng lại. Bởi vì cái đó biểu hiện Lâm gia có thể vượt khởi.

Đáng tiếc đó chỉ là ảo giác của hần , so sánh với nhau, hần đương nhiên càng thích nữ nhi Lâm Dung Dung hiện tại đã có thành tựu hơn.

Lâm Bất Vi nói ra ý nghĩ của chính mình "Nàng có thể triệu hồi ra Thất Sắc Liên cũng mới tốt hơn. Như vậy ở trước mặt bề hạ, mới càng có sức thuyết phục!"

Lâm phu nhân sáng mắt lên "Chí phải , vẫn là lão gia suy nghĩ chu đáo."

Đối với tính toán của Lâm gia , Ninh Khanh Khanh hoàn toàn không hiểu rõ tình hình. Sau khi nàng ăn cơm , liền đi theo Lâm quản gia đến chỗ ở đã bố trí cho nàng. Hiện tại đang tập trung tinh thần đọc những ghi chép ở trong cuốn sách kia.

Người ở trên đại lục Từ Vân vốn tôn sùng dụng võ, trong đó dùng Võ Linh là phương pháp tu luyện phổ biến nhất và cao cấp nhất.

Võ Linh bắt đầu giác tỉnh từ lúc năm tuổi . Bất luận người nào chỉ cần có thể hoàn toàn triệu xuất Võ Linh, đều có thể trở thành Linh giả.

Triệu hồi ra Võ Linh, cũng quyết định bởi điều kiện ưu khuyết bẩm sinh của mỗi người. Ví dụ như có người Võ Linh là một con kiến (?), như vậy Võ Linh của hần so với cấp bậc Võ Linh ở mức Viêm Hỏa Phượng Hoàng , đương nhiên là kém rất nhiều cấp bậc.

Mà tu luyện Võ Linh, căn cứ vào linh lực mạnh yếu, cũng phân chia thành cấp bậc tương ứng .

Người vừa mới thức tỉnh Võ Linh, đều được xưng là Linh giả. Càng cao hơn thì theo thứ tự phân chia là Đạo Sĩ, Linh Sư, Đại Linh Sư, Linh Chủ, Linh Quân, Linh Tông, Linh Tôn, Linh Thánh, cuối cùng là Linh Đế.

Mỗi một đẳng cấp, lại chia làm Nhất Tinh đến Cửu Tinh. Càng lên cao càng khó tu luyện.

Mà Võ Linh Thất Sắc Liên của Lâm gia , lấy màu sắc liền có thể thấy được cấp bậc. Trắng, vàng, lam, lục, xanh lá cây, xanh nước biển, đỏ. Lấy màu trắng là thấp nhất, màu đỏ là tối cao.

Thất Sắc Liên của Lâm Bất Vi là màu xanh biếc, chính là Đại Linh Sư tứ cấp.

Dựa theo những gì viết trong sách, Võ Linh của Lâm gia ở trong số Võ Linh hệ phụ trợ trị liệu là tương đối xuất sắc. Mặc dù không có kế thừa đến cấp

Cửu Sắc Liên của lão tổ Lâm gia , nhưng mà cũng vẫn có một chỗ đứng cao hơn các Võ Linh khác, đó chính là đạt năng lực chữa bệnh cấp một bẩm sinh.

Cấp một chữa bệnh, căn cứ theo ghi chép trong sách, là có thể phục hồi vết thương có thương tổn diện tích nhỏ trở lại như bình thường . Căn cứ linh lực và cấp bậc tăng trưởng, tốc độ và khả năng phục hồi như cũ các vết thương lớn nhỏ , cũng sẽ gia tăng.

Chữa bệnh cấp một nghe qua thì không có gì rất giỏi, nhưng mà trời sinh đã có, vậy chẳng khác nào trời sinh có nhiều kỹ năng.

Những người khác phải thăng một cấp, mới có thể gia tăng một kỹ năng. Còn Thất Sắc Liên Võ Linh, không cần thăng cấp đến Đạo Sĩ, cũng đã có kỹ năng rồi. Sau này tu luyện, cho dù thế nào, đều có nhiều kỹ năng hơn so với người khác.

Cho nên có thể tưởng tượng , Võ Linh Cửu Sắc Liên của lão tổ Lâm gia năm đó tất nhiên là vô cùng nở mày nở mặt!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vào Cung Dự Tiệc

Ninh Khanh Khanh đọc đi đọc lại, còn chiếu theo biện pháp Lâm Bất Vi vừa nói triệu hồi nó ra.

Nàng rất muốn đuổi tay ra giống như Lâm Bất Vi vậy, tức thì có Võ Linh liền lại xuất hiện ra tại lòng bàn tay. Đại khái bởi vì là do vẫn chưa thuần thục, nên có chút chậm. Nhưng như thế Ninh Khanh Khanh cũng rất thỏa mãn, rốt cuộc nàng cũng có Võ Linh.

Nghĩ lại hôm nay Lâm Bất Vi nói với nàng Lâm Khanh Khanh đã mất tích, nàng vốn là không quá tin tưởng.

Có điều Võ Linh trước mắt này là từ Lâm gia, diện mạo của nàng cũng tương tự với một vị tiểu thư khác của Lâm gia, thì có lẽ đây là thật đi.

Ngẩng đầu nhìn căn phòng bố trí gọn gàng sạch sẽ , Ninh Khanh Khanh cũng không lại đi ngẫm nghĩ gì thêm về vấn đề này.

Cho dù Lâm gia rốt cuộc không phải là người nhà của khối thân thể này, thì ít nhất bây giờ nàng có chỗ ở, có cơm ăn, không phải lưu lạc trên đường cái.

Con đường kế tiếp, thôi thì đi một bước, lại nhìn một bước.

Một đêm này cũng đủ bận rộn, Ninh Khanh Khanh liền nhanh chóng ngủ thiếp đi. Lúc nàng tỉnh ngủ đã là ngày hôm sau, có lẽ bởi vì nghe được bên cạnh có âm thanh những người khác đi lại.

"Tiểu thư, người đã tỉnh." Thấy nàng mở mắt, một nha hoàn đi tới, đỡ nàng ngồi dậy, giúp nàng thay quần áo.

Ngoại trừ nha hoàn này ra, trong phòng còn có hai nha hoàn nữa lúc này đang thu thập đồ. Ninh Khanh Khanh không lấy làm kỳ quái. Tối hôm qua Lâm quán gia đã nói qua cho nàng, ba nha hoàn này là để hầu hạ nàng trong viện. Người đang giúp nàng thay xiêm y là nha hoàn hầu cận Hoàng Oanh.

Mặc xong xiêm y, Ninh Khanh Khanh bị dẫn tới trước gương, chuẩn bị trang điểm.

Bởi vì tối hôm qua sau khi vừa chạm đất, Ninh Khanh Khanh vẫn một mực đối mặt với đủ loại vấn đề. Cho tới bây giờ, nàng mới có thời gian yên yên ổn ổn, để quan tâm một lượt diện mạo khối thân thể này.

Gương ở thời đại này không phải loại gương đồng soi không rõ bóng người, mà là loại gương thạch anh trắng được mài rất nhẵn bóng, nên có thể soi được rõ ràng dáng vẻ thân hình.

Đến khi thấy dung mạo trong gương thì trong mắt Ninh Khanh Khanh hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không phải bởi vì dung mạo này thật đẹp hoặc rất xấu, mà là khối thân thể này có dung mạo, so với nàng ở thời hiện đại thì cơ bản không có gì khác lớn.

Ninh Khanh Khanh cầm gương nhìn phải soi trái. Nếu như không phải mặt mũi trong gương rõ ràng là thuộc về thiếu nữ mười hai mười ba tuổi, thì quả thực nàng sẽ tưởng mình đang nằm mộng.

Hoàng Oanh nhìn bộ dáng của nàng, cho là nàng là đang nhìn chính mình trang điểm, bèn cười nói: "Đại tiểu thư cứ yên tâm là được, Hoàng Oanh nhất định sẽ giúp người trang điểm thật tốt. Đảm bảo hôm nay trang phục xinh đẹp, để người ở trong Bách Hoa Yển, không thua các tiểu thư khác một chút nào."

"Bách Hoa Yển?" Ninh Khanh Khanh đề gương xuống, rất kinh ngạc. Nàng cũng không có nghe thấy ai từng đề cập đến việc phải tham gia yến hội.

Hoàng Oanh nhìn thấy Ninh Khanh Khanh thực mờ mịt thì cười nói: "Đại tiểu thư hôm qua vừa trở về, lão gia và phu nhân vẫn chưa ai nói với tiểu thư, hôm nay có Bách Hoa Yến do bộ hạ tổ chức, triều thần cũng đều đi tham gia. Mặc dù người vừa trở về, nhưng lão gia vẫn như cũ phân phó nô tỳ sửa sang trang phục của người thật tốt, cũng thuận tiện để những người khác biết Đại tiểu thư người đã trở về."

Giọng của Hoàng Oanh cũng tựa như tên của nàng, mạch lạc rõ ràng, âm thanh cũng rất thanh thúy. Ninh Khanh Khanh nghe một chút cũng hiểu rõ ràng, chỉ là đáy lòng có điểm không được tự nhiên. Dù sao thì nàng vẫn chưa quen với thân phận này, đã phải đi cùng tham gia hội yến hoàng cung.

Chôn Hoàng cung kia, căn cứ theo hiểu biết của nàng, hẳn không phải là địa phương tốt lành gì.

Nhưng trước mắt nàng là Lâm Khinh Khinh, nên tự nhiên có một số việc không thể tránh. Vì vậy, Ninh Khanh Khanh không tự nhiên lúc đầu cũng tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hoa Viên Bát Quái

Đi thì đi, cứ nhìn gia cảnh của Lâm gia, trong triều khẳng định cũng có chút địa vị. Sau này không thể thiếu những chuyện phải gặp gỡ với người khác, so với hoàn toàn mù tịt việc đó, nhìn ai cũng không nhận ra, thì không bằng thừa dịp này hiểu biết rõ thêm.

"Được rồi, Đại tiểu thư, người nhìn được không?" Hoàng Oanh trang điểm xong, lôi kéo Ninh Khanh Khanh đứng trước một cái gương dài chạm đất.

Trong gương, mặc trên người một bộ váy dài màu trắng, vài chỗ khoét đơn giản để lộ ra càn cổ trắng nõn xương quai xanh mảnh khảnh, lại có một vẻ đẹp yếu ớt mềm mại. Làn váy tầng tầng lớp lớp, giống như lớp tuyết phủ trên mặt đất, chỉ cần hơi hơi dao động làn lụa mỏng, cũng đủ khiến người ta phảng phất như đứng ở trong làn bông tuyết.

Mái tóc vấn trên đỉnh đầu thành một búi tóc xoắn ốc, trên đó có đính một loạt Trâm trâm châu màu trắng, mỗi một khóa đều sáng loáng nhãn nhụi, có thể soi bóng người rõ ràng.

Tuy nhìn có vẻ đơn giản, nhưng phối hợp ăn ý cùng chiếc váy dài trắng, làm cho cả người thuần khiết vô cùng, như nụ hoa thanh tân thơm ngát vừa mới nở rộ ở đầu cành tháng ba.

"Rất tốt." Ninh Khanh Khanh nhìn rất vừa lòng, dù rằng không quá màu mè, nhưng cũng coi như là trang điểm tỉ mỉ, tham dự yến hội tương đối thích hợp.

"Đương nhiên, đây là phu nhân cố ý chuẩn bị cho Đại tiểu thư đấy." Hoàng Oanh lên tiếng giải thích.

Lâm phu nhân?

Ninh Khanh Khanh đã biết mẫu thân của Lâm Khinh Khinh là một vị tiểu thiếp của Lâm Bát Vi. Lâm phu nhân là một chính thê, có thể đối xử với nàng tốt như vậy, là bởi vì nữ nhân nơi đây đều đặc biệt hòa nhã rộng lượng sao?

Đang nghĩ ngợi, bên ngoài có người tới mời Ninh Khanh Khanh, nói xe ngựa đã chuẩn bị xong, thỉnh nàng đến sớm để tránh chậm trễ thời gian tham gia yến hội.

Ninh Khanh Khanh gật đầu, đi theo ra ngoài lên xe ngựa. Nàng muốn gặp Lâm phu nhân và vị Lâm nhị tiểu thư kia. Nhưng mà lúc nàng đi ra, bọn họ đã đi trước, nàng cũng không cưỡng cầu.

Từ Lâm phủ đến hoàng cung, thời gian mất ước chừng nửa canh giờ. Khi đến trước cửa hoàng cung, lại thay đổi cỗ kiệu. Một mạch đi tiếp, do Nội Thị dẫn dắt vào ngự hoa viên.

Trong Ngự hoa viên, cỏ cây xum xuê, trăm hoa nở rộ. Vừa đi vào, liền có thể ngửi thấy được hương thơm xông vào mũi, làm cho người ta say lãng lãng.

Sau khi Nội Thị mang theo Ninh Khanh Khanh đi vào, liền nói với nàng yến hội còn chưa bắt đầu, hiện tại có thể đi dạo xung quanh một chút, lát sẽ có Nội Thị rung chuông, báo rằng yến hội đã bắt đầu.

Ninh Khanh Khanh ngồi trên xe ngựa và kiệu lâu như vậy cũng có hơi mệt. Nàng tìm một tiểu đình ngồi xuống nghỉ ngơi. Lúc này xung quanh đã có bóng người tùm nập tùm nập, thiết nghĩ cũng giống như nàng, đều là ở chỗ này chờ yến hội bắt đầu.

"Người có nghe nói không? Thất vương gia đi rèn luyện đã trở về, nghe nói thực lực lại tăng lên rất nhiều, quả thực quá lợi hại." Ở chỗ bàn đá đình bên kia, có người bắt đầu tán gẫu.

"Thất vương gia vốn là chính là thiên tài, có cái gì ngạc nhiên. Cho dù lần này hắn trở về thắng thành Linh Tôn, ta đề không có cảm giác gì. Ở trên người

hắn, có cái gì là không thể." Vị này hiển nhiên là một người sùng bái.

Có người trêu chọc nàng ta "Người sùng bái với Thất vương gia như vậy, vậy tại sao người không gả cho hắn nha?"

"Người mỗi lần đều nói như vậy, thật đáng ghét. Ta đúng là muốn gả cho Thất vương gia, nhưng ta càng muốn sống a. Người cũng không phải không biết, hắn từng bị nguyên rủa, trước đây những tiểu thư được ban hôn cho hắn, có người nào không chết. Ta vẫn cứ yên lặng đặt hắn dưới đáy lòng đi."

"Lần này Thất vương gia trở về, dựa theo lệ thường trước kia, bệ hạ khẳng định lại muốn chi hôn. Lần này không biết sẽ là tiểu thư nhà ai..."

"Ta phỏng chừng là Lâm gia đi, người xem trước kia người bị tứ hôn đều thế..."

Không cần thận nghe được mấy câu bàn tán này, Ninh Khanh Khanh bĩu môi. Vị Thất vương gia đó chẳng lẽ đúng là khắc thù trong truyền thuyết sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thất Vương Gia

Nghe qua thì là một người vô cùng ưu tú, thân phận tôn quý, linh lực cũng rất cường đại. Nhưng lấy một người chết một người, đều khiến những kẻ ái mộ sợ đến nỗi chỉ dám len lén thích. Có điểm đáng tiếc đây.

Sau khi cảm thán hai câu, Ninh Khanh Khanh đứng dậy tính toán đi dạo một phen, lại nghe thấy phía sau có người hô:

"Lâm Dung Dung, người không phải mới vừa ở bên hồ, như thế nào lại đứng ở đây?"

Nàng lúc đầu cũng không nghe rõ ràng, cho đến khi người phía sau kia đuổi kịp, đứng ở bên cạnh nàng bắt đầu mở miệng "Lâm Dung Dung, người cũng quá kiêu ngạo. Bôn công chúa nói với người, người cũng không để ý!"

Ninh Khanh Khanh lúc này mới phản ứng kịp, đây là đang nói chuyện với mình mà!

Cái tên Lâm Dung Dung này, sáng sớm nay nàng nói chuyện phiếm với Hoàng Oanh cũng hiểu rõ ít nhiều. Hôm qua chính là nàng bị nhận thành Lâm Dung Dung mà mới đến Lâm phủ, hai người có vóc dáng đứng là hơi giống nhau.

Người đi đến là một thiếu nữ mặc trang phục lộng lẫy, so với Ninh Khanh Khanh bây giờ thì tuổi tác cũng không sai biệt lắm. Gương mặt tròn trịa, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng đỏ đỏ, thoát nhìn có điểm hơi béo. Nàng mang một vẻ sang trọng hoàng gia, nhưng mở to hai mắt mà nhìn nhìn Ninh Khanh Khanh, vẻ mặt mất hứng.

"Công chúa điện hạ, ngài nhận nhầm người rồi. Ta tên là Lâm Khinh Khinh."

Vị công chúa này là do Hoàng Hậu sinh, đứng hàng thứ mười hai, tên là Phượng Từ Tuyết. Lúc trước từ xa nhìn tưởng là Lâm Dung Dung, bây giờ đến gần vừa thấy cũng rõ ràng mình là nhận nhầm người. Giờ nghe được tên của nàng và Lâm Dung Dung giống nhau từ láy, lại đều họ Lâm, nên hỏi:

"Người có quan hệ gì với Lâm Dung Dung?"

"Ta là tỷ tỷ của nàng ấy." Ninh Khanh Khanh không hề tính toán giấu diếm, thoải mái nói ra. Dù sao đợi lát nữa vào yến hội thì tất cả mọi người cũng đều biết.

"Tỷ tỷ? Ta đến giờ không hề nghe nói Lâm Dung Dung có tỷ tỷ a." Từ Tuyết công chúa tràn ngập tò mò.

Ninh Khanh Khanh nói: "Trước kia không có, ta mới đến Kinh thành vài ngày, Công Chúa không biết cũng là bình thường."

"Thì ra như vậy, khó trách ta chưa từng nghe qua. Các người có vóc dáng thật là giống nhau, đặc biệt nhìn từ xa, quả thực có thể lấy giả đánh thật." Từ Tuyết công chúa bĩu môi "Vừa rồi nàng ấy vẫn còn ở bên hồ, ta còn tưởng rằng Lâm Dung Dung lại có linh kỹ tột bậc nào đó, có thể có Phân Thân Thuật đấy!"

Vừa nói, nàng vừa nhìn Ninh Khanh Khanh từ trên xuống dưới "Người hôm nay trang phục xinh đẹp như vậy, là chuẩn bị tới làm gì? Muốn giống như Lâm Dung Dung, quyến rũ hoàng huynh của ta sao?"

Từ cách nói chuyện của Từ Tuyết công chúa này, có thể thấy được tính cách thật điệu ngoa, cùng Lâm Dung Dung tựa hồ có điểm không hợp nhau.

Ninh Khanh Khanh và Lâm Dung Dung đều chưa từng thấy nhau, cũng không muốn vì người xa lạ mà cãi nhau với Công Chúa. Nàng cười cười, tứ lạng bạt thiên can (*) chuyển sang đề tài khác "Trang phục của Công Chúa hôm nay cũng rất điểm lệ cao quý."

(1) Tứ lạng bát thiên cân: 四两拨千斤 (Bốn lạng mà đánh bật được cả ngàn cân) Một phương pháp tán thủ trong Thái cực quyền, lấy ít thắng nhiều.

Từ Tuyết công chúa tuổi còn nhỏ, nghe được lời ca ngợi thì kiêu ngạo vênh mặt lên "Cái đó là đương nhiên, đây là mẫu hậu cố ý chuẩn bị cho ta."

Trong lúc nói, nàng tựa hồ nhìn thấy gì đó, ánh mắt từ trên mặt Ninh Khanh Khanh, dời về phía sau nàng, trong đôi mắt tròn xoe tràn ngập kinh ngạc, nét kiêu ngạo trên mặt lập tức che giấu, rồi đi về phía trước hai bước "Thất Hoàng thúc đã trở về."

Người nào đã đến đây vậy, khiến vị Công Chúa điều ngoa này bỗng nhiên biến thành cô gái ngoan ngoãn.

Ninh Khanh Khanh nghi hoặc quay đầu nhìn theo ánh mắt nàng.

Trên con đường nhỏ giữa Ngự hoa viên, bên cạnh rừng cây xanh liên miên, trên nền một màu xanh ngắt, một nam nhân mặc áo bào xám vân mây màu trắng, đang nhanh nhẹn đi giữa đám người đang nhất tề hành lễ.

Hắn ngạo nghễ thẳng ngườì, nhanh nhẹn tao nhã, nhưng không nhiễm chút gì về huyền não chốn trần gian phú quý. Một con gió hè cuốn tới, thổi bay áo ngoài của hắn, về ra một con sóng đập dòn lãn tãn.

Vị Thất Hoàng thúc tựa như thần tiên này, chính là Phụng Phi Bạch, con của Trường Minh Công Chúa, cô cô của hoàng đế, muội muội của đương kim Tiên Đế đế quốc Thiên Thịnh .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thầm Mến Hoàng Thúc

Mặc dù tuổi không lớn lắm, vừa mới mười chín, nhưng so với Từ Tuyết công chúa lại cao hơn một bậc bối phận.

"Người xem, đây là Thất Hoàng thúc của ta . . ." Từ Tuyết công chúa tính toán nói cho Lâm Kinh Kinh mới tới biết để mà hành lễ, nhưng quay đầu vừa nhìn.

Thì người bên cạnh này đang trợn to hai mắt, khi nhìn thấy Thất Hoàng thúc, cái miệng đều há hốc thành hình chữ O.

Bản thân Từ Tuyết công chúa biết vóc người của Thất Hoàng thúc, so với bất luận kẻ nào đều là tuyệt phẩm trần gian, từ nhỏ đến lớn đều bị vô số người dùng ánh mắt si mê ngắm nhìn, hâm mộ.

Vừa vận vị tiểu thư đứng bên cạnh này, phải chăng ánh mắt có điểm quá mức tự nhiên, quá mức thẳng thắn. Khi Thất Hoàng thúc từ con đường nhỏ đi tới đây, nàng vẫn còn duy trì vẻ mặt đó, cũng không biết khắc chế kìm hãm gì cả.

"Lâm Kinh Kinh, còn không mau hành lễ!" Từ Tuyết công chúa thật sự là nhìn không nổi nữa, không vừa ý mở miệng nhắc nhở một phen Ninh Khanh Khanh "hảo sắc".

Ninh Khanh Khanh như thấy quỷ mà chỉ vào nam nhân, "Người, người, người, làm thế nào mà ở chỗ này?"

"Chẳng lẽ Bôn vương thật sự dung mạo khó coi, hù dọa người thành cái dạng này?" Phụng Phi Bạch chậm rãi giương mắt, đôi mắt xinh đẹp quét qua liếc xéo Ninh Khanh Khanh.

Đây không phải vấn đề khó coi hay không a!

Nếu không phải nàng hiện tại nhắc chân cũng không chạy nhanh hơn được, thì nàng hận không thể ngay lập tức bay ra ngoài a.

Vị Thất Hoàng thúc này, không phải là mỹ nam ác độc ngày đó nàng gặp ở Thiên Ngoại Phi Trụ, toàn nói những lời độc mồm độc miệng sao?

Nhìn hắn tắm rửa, chứng kiến hắn thiêu xác người khác, còn bị hắn bóp cổ, xuyết nữa đã chết. Giờ lại thấy hắn phản xạ chính là kinh ngạc!

Nhưng mà điều bộ vị Thất Hoàng thúc này, tựa hồ là không nhớ rõ nàng, Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm, có lẽ là do nàng thay đổi xiêm y, hơn nữa ngày đó cũng chỉ đối mặt vào buổi tối, lại trong bốn tấm không thấy rõ mọi thứ, cho nên nàng vội vàng khiêm tốn giải thích.

"Không có không có, đó là bởi vì Thất Hoàng thúc đáng đáp tiên nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt tiểu nữ, nhất thời bị tuyệt thế tao nhã của ngài hấp dẫn, cứ tưởng thần tiên Thiên Giới hạ phàm, cho nên đặc biệt kinh ngạc."

"Hả?" Phụng Phi Bạch hơi cau mày, "Người không phải đã gặp ta sao? Vì sao còn có thể kinh ngạc?"

Xong rồi, hân còn nhớ rõ nàng!

Có cần bỏ chạy hay không đây?

Nhưng mà, không chạy nhanh hơn hẳn.

Thôi vậy, chạy càng phiền toái. Thân phận hiện tại của nàng là nữ nhi của thần tử, ở trong hoàng cung này, vị Đốc Miệng Vương gia này cũng không thể tùy tiện giết người đi.

Từ Tuyết công chúa thấy giữa Ninh Khanh Khanh và mỹ nam độc miệng này trao đổi vài câu, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt Ninh Khanh Khanh "Người vừa mới trở lại kinh thành, làm sao đã biết Thất Hoàng thúc của ta?"

Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm biết nói như thế nào? Nói là ta ngã vào trong bồn tắm của Thất Hoàng thúc người? Nên đành tùy tiện tìm câu cho qua "Thất Hoàng thúc của Công Chúa vô cùng hào hoa, vang danh tận trời xanh, mọi người trong lòng mong mỏi, ta cũng giống vậy thôi."

Phụng Phi Bạch dừng ánh mắt rơi trên mặt Ninh Khanh Khanh, đương nhiên gật gật đầu "Nhìn ánh mắt của người cũng biết rõ người đã thăm mền ta từ lâu rồi."

Từ Tuyết công chúa mở to hai mắt nhìn, thấy Ninh Khanh Khanh mà tựa như nhìn thấy quái vật "Người thăm mền Thất Hoàng thúc của ta?"

Cái miệng độc ác kia đang nói thất loạn bát tao gì đó. Trong ánh mắt của nàng có bất đắc dĩ, có chán ghét, có ghét bỏ, chính là không có khả năng thích hẳn, hẳn vẫn nhìn thấy.

Ninh Khanh Khanh nghe thế đành tự thanh minh "Công Chúa, mặc dù ta đối với danh tiếng Thất Hoàng thúc của người đã sớm nghe danh, nhưng mà loại chuyện yêu thích này, thì không có."

"Phải không?" Phụng Phi Bạch ánh mắt hơi nheo lại, con người thâm thúy hơi đổi, sóng mắt dập dờn, chậm rãi mà nói: "Từ Tuyết a, người thử nói, một nữ nhân, đêm hôm khuya khoắt chạy đến trong phòng tắm của nam nhân, hiển nhiên nhìn lên người khác tắm rửa, có tính là thích hẳn hay không?"

"Đúng thế." Từ Tuyết công chúa gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Để Ý Hơn Một Chút

Edit : Su

Phụng Phi Bạch chậm rãi đi đến bên cạnh Ninh Khanh Khanh, chân mày cau lại: "Người thừa lúc trăng sáng ở trong chỗ tối nắm tay nam nhân lại còn hôn hẳn. Như vậy có tính là người công khai yêu đương?"

"Không thể bỏ qua việc này!". Công chúa Từ Tuyết hung hăng gật đầu, ngay cả những người hành lễ xung quanh cũng ở trong lòng tán thành, đều đã cầm tay người ta, như vậy lại còn không tính thì như thế nào mới được tính?

"Lâm Khinh Khinh thì ra người cũng cảm như vậy a, thế nhưng dám nhìn lên Thất hoàng thúc của ta tắm rửa, lại còn hôn tay thúc ấy?". Công chúa Từ Tuyết im lặng, cảm thán trong lòng. Ai chẳng biết Thất hoàng thúc là người quả quyết, thái độ luôn luôn lạnh lùng lại hay nói lời cay độc, nào có người lại dám ăn gan hùm mật gấu nhìn lên lúc thúc ấy tắm rửa, như thế không phải tự ngược bản thân sao?

Mà Ninh Khanh Khanh không ở kinh thành lại càng không biết sự lợi hại của thúc ấy, còn trực tiếp làm như vậy nữa.

Cảm thấy những ánh mắt hiếu kỳ của mọi người xung quanh đang tập trung nhìn lại đây, Ninh Khanh Khanh tính tình bạo phát, người này như thế nào lại vu oan cho nàng, cho dù người kia có là mỹ nam đi chăng nữa thì cũng là ti tiện mỹ nam.

"Khởi bẩm công chúa điện hạ, Bách Hoa Yến sắp bắt đầu, Hoàng hậu nương nương cho gọi người". Một cung nữ mặc cung trang, đứng ở phía sau Phụng Từ Tuyết cung kính nói.

Từ tuyết công chúa còn muốn tại đây lại nghe ngóng được tin tức đáng giá gì đó nhưng thời gian không cho phép, nàng nhìn Lâm Khinh Khinh trong mắt mang theo một tia thương hại, lại cho nàng một ánh mắt cổ vũ mới xoay người theo cung nữ rời đi.

Ninh Khanh Khanh ngậm một ngụm máu trong họng, nàng thật sự không thích vị hoàng thúc ăn nói độc ác này, ai lại đi thích hẳn chứ?

Nàng cảnh giác nhìn chằm chằm Phụng Phi Bạch, mặc dù hiện tại người này trông có vẻ bình thường, ai biết có thể giống như ngày đó đột nhiên trở mặt liền bóp cổ nàng, nghĩ muốn giết nàng hay không chứ.

Phụng Phi Bạch nhìn bộ dạng đề phòng của Ninh Khanh Khanh, mắt phụng liếc xéo: “Người đối với bản vương ái mộ, Bản vương đã biết rõ, không cần lại dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn ta”.

Nàng đối với hán nhiệt liệt ái mộ? Trong đôi mắt nàng hiện tại chỉ có sát khí được không!

“Thất hoàng thúc, ánh mắt cũng đừng chỉ nhìn theo cách tự làm rạng rỡ đẹp mắt ấy chứ, liền sẽ làm cho người khác hiểu lầm. Sau này ngài nên để ý hơn một chút đi!”.

Ninh Khanh Khanh nhướn mày lên, trong ánh mắt mang theo một tia không phục. Giọng nói thiếu nữ mềm mại lại kèm theo thái độ ngạo mạn, rõ ràng cảm nhận được trong lời nói có mang theo con giận nhưng lại có sự mê người như thể nửa cự nửa nghênh.

Phụng Phi Bạch hơi hơi hạ mi khiêu khích nói: “Người đây là đang làm nũng với ta?”.

“Ăn cái rắm!”. Ninh Khanh Khanh lừa giận bùng phát, vung tay lên không sợ chết, nàng tính tình tốt nhặn nhưng luôn bị người khác áp chế như vậy cũng không thể chịu được, nhìn Phụng Phi Bạch nói:

“Người một Đại lão gia không phải là chỉ bị ta xông vào trong ao nhìn thấy nửa người trên thôi sao? Có bị thiếu khối thịt nào đâu, lại ở đây nói này nói nọ vẫn còn không đủ? Người nói ta là thích khách, nếu ta thật sự là thích khách, ta đã sớm dùng vũ khí đâm người một trăm tám mươi nhát rồi chứ làm gì người còn có thể đứng ở đây nói ta công khai lưu luyến người sao?”.

Vì rất tức giận nên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rất nhanh đã bị nhuộm thành màu hồng, không chỉ vậy lại còn được những tia nắng mặt trời chiếu rọi làm cho ánh mắt đặc biệt sáng ngời, long lánh trong suốt, thật giống như những chấm nhỏ đang phát sáng, làm cho khóe miệng Phụng Phi Bạch kéo xuống tạo thành một độ cong.

"Nói rất trôi chảy nhỉ."

“Đúng vậy!”. Ninh Khanh Khanh liếc cái ngu ngốc ánh mắt: “Làm sao vậy? Lại muốn bóp ta cổ, muốn ta chết đúng không? Vậy thì bóp đi, bóp đi, bóp chết thì mười tám năm sau bản cô nương cũng vẫn là một nữ hán tử”.

“Đúng vậy!”. Ninh Khanh Khanh liếc ánh mắt khinh bỉ: “Làm sao vậy? Lại muốn bóp cổ ta, muốn ta chết đúng không? Vậy thì bóp đi, bóp đi, bóp chết thì mười tám năm sau bản cô nương cũng vẫn là một nữ hán tử”.

“Bản vương như thế nào giống cái loại tùy ý lấy tánh mạng người khác chứ?”. Phụng Phi Bạch nhẹ nhàng nhìn về phía nàng: “Chỉ là có điều này, tối hôm đó ta không cẩn thận nhặt được một thứ, nghĩ đến hồi người thử thứ này có phải là của người hay không?”.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chạm Vào Mối

Chỉ thấy hán đột nhiên tỏ vẻ lịch sự khiến cho Ninh Khanh Khanh nghiêng răng đến phát đau.

Thì ra ngày đó kẻ thiếu chút nữa bóp cổ giết chết nàng lại như thể không phải là hán.

Hiện tại không biết giờ ra cái trò xấu xa gì đó, lại còn nói bản thân nhặt được này nọ muốn cho nàng xem:

“Người có cái gì thù đoạn, mau mau một lần ra chiêu đi”.

Ngón tay Phụng Phi Bạch vừa cử động, không biết lấy từ nơi nào ra một cái mặt dây chuyền thạch anh hình tròn màu vàng.

Ninh Khanh Khanh vốn tưởng hán lừa dối chính mình, kết quả vừa thấy vật được lấy ra tay lập tức sờ lên cổ chỉ thấy trên cổ trống không, lại đuổi tay về phía hán: “Đây là đồ của ta!”.

Phụng Phi Bạch nắm chặt tay, thu mặt dây chuyền lại trong lòng bàn tay. Ninh Khanh Khanh không lấy được đồ thì tức giận, trợn mắt: “Trả lại cho ta!”.

Phụng Phi Bạch nét mặt dè dặt. “Thứ này trông giá trị không nhỏ, không thể cứ nói là của người liền là của người được”.

“Vậy người mới vừa rồi vì có gì người lại hỏi ta?” Ninh Khanh Khanh cau mày nói.

“Vừa rồi ta không có nghĩ tới việc đó, hiện tại liền nghĩ tới, vì vậy ta liền không thể để cho một số người có lòng tham, liền như vậy đem đồ này nọ mang

đi” Phụng Phi Bạch biểu tình chính trực, vẻ mặt thê sống chết không để bản thân bị lừa.

Làm cho Ninh Khanh Khanh nháy mắt nhượng bộ.

Nam nhân bi ối này biết rõ đó là thứ nàng bắt cần làm rút lại còn cố ý tới hỏi nàng.

Chờ nàng vội vàng muốn lấy lại, hẳn lại cố ý làm bộ làm tịch.

Hắn không phải cho rằng nàng không thể không có cái mặt dây chuyền đó nên mới đến uy hiếp nàng, vậy thì nàng sẽ làm bộ không để ý đến để xem hắn có thể làm được gì.

“Coi như nếu có trả lại đồ vật gì thì cũng không phải là thứ quan trọng, nếu Thất hoàng thúc không chịu trả vậy thì thôi coi như không có việc gì đi!” Ninh Khanh Khanh vẻ mặt như không có gì khoát khoát tay áo, ánh mắt nhìn về hướng khác.

“Thì ra không phải thứ gì quan trọng” Phụng Phi Bạch thở dài “Như vậy quăng nó đi vậy”.

Dừng thẳng hai tai nghe ngóng, Ninh Khanh Khanh nghĩ có giỏi thì ném đi ném đi, quăng đi để nàng còn đi lấy lại nữa.

“Mặt dây chuyền lớn như vậy mà ném lung tung ra đường, lỡ đâu làm cho ai đó té ngã như vậy thì không tốt lắm, không bằng bóp nát nó cho bớt việc” Phụng Phi Bạch lăm lăm một mình, ngón trỏ cùng ngón cái liền xiết chặt, tính toán dùng sức.

Ninh Khanh Khanh vừa nhìn thấy một màn liên nghĩ, nếu quăng đi thì nàng còn có thể tìm lại được, chứ bóp nát liền xong.

Nàng đột nhiên xoay người nhào tới, nắm tay Phụng Phi Bạch: “Đừng nắm”.

Ở trong Ngự hoa viên to như thế, chỉ thấy bóng dáng thiếu nữ nhào về phía nam nhân đang trước, hai tay nhỏ bé cầm chặt tay nam nhân. Lại không để ý rằng thật lớn sức lực đột nhiên truyền đến khiến hai người đứng không vững ngã lên ghế trên hành lang, chỉ kịp nghe thấy một tiếng bịch vang lên.

Ninh Khanh Khanh đứng không vững nên té vào lòng ngực của Phụng Phi Bạch, cơ thể va chạm vào lồng ngực rắn chắc, mà môi nàng lại truyền đến cảm giác mềm mại bất đồng.

Con mắt tròn to.

Lại tròn to.

Miệng của nàng có phải hay không đã chạm vào thứ không nên chạm, nàng chỉ cảm thấy thứ đó thật đàn hồi lại còn ấm nữa, mang theo một ít độ ẩm truyền lại, thứ đó còn chia làm hai.

Nàng Ninh Khanh Khanh là một cô nương đã trưởng thành nên những chuyện nàng chưa làm không có nghĩa là bản thân không biết.

Chống lại ánh mắt nam nhân dưới thân, nàng liền biết môi nàng đang chạm vào nơi nào.

Làm sao lại có thể trùng hợp như vậy mà hôn môi đâu?

Ninh Khanh Khanh mở to mắt, có phần dờ dẩn.

Trời ạ! Nụ hôn đầu tiên của nàng liền dâng ra ngoài như vậy sao?

Nhìn nam nhân tuyệt sắc trước mặt gần kề, Ninh Khanh Khanh lại nháy mắt.

Nhìn thật đẹp mắt; là nàng chỉ có thể đánh giá cao nhất.

Gần trong gang tấc, nàng có thể nhìn thấy rõ làn da không tỳ vết, đôi mắt trong veo sâu thăm thẳm như bầu trời đêm rực rỡ, mái tóc đen dài trút xuống như thác nước rơi tại trên ghế, không ngừng tỏa ra sức quyến rũ mê hoặc lòng người.

Phụng Phi Bạch không ngừng lấp lánh, không biết chứa đựng cái gì tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Xoắn Như Bánh Quai Chèo

Đúng lúc này ánh mặt trời xuyên qua tán lá cây, làm sinh ra những chấm vàng rung rinh trên lông mi thật dài của hắn, càng tô điểm cho khí tức hào hoa

phú quý. Cùng với mắt hấn chớp khê, những đốm sáng càng nhảy lên nhảy xuống mạnh hơn.

Ánh mắt của nàng, cũng theo những điểm màu vàng này mà rung rinh, mà nhảy múa. Nhưng lại chậm chạp không rời khỏi vẻ đẹp tuyệt mỹ kia.

“Còn không đứng lên, hay là định bộc phát thú tính ngay tại chỗ này sao?”

Âm thanh nhẹ nhàng không mang một chút thói xấu trần tục nào, lại làm cho Ninh Khanh Khanh đang trầm mê trong nam sắc nháy mắt bừng tỉnh.

Nàng vậy mà nhìn mỹ nam đến ngây người, thiếu chút nữa quên mất mặt dây chuyền của mình còn đang ở trên tay hấn.

Ninh Khanh Khanh nhanh chóng quay đầu đi, dùng sức xì một tiếng khinh miệt, hai tay vững vàng nắm chặt tay Phượng Phi Bạch.

“Chỉ có người mới mỗi ngày đều nghĩ tới bộc phát thú tính! Muốn ta đứng lên mau trả mặt dây chuyền cho ta!”

Trước đây khi gia gia cho nàng, nói mặt hoa tai thạch anh này là lúc nàng sinh ra đã ngậm ở trong miệng, cho nên từ lúc nàng sinh ra liền mang trên người nàng.

Tuy rằng nàng cảm thấy mình khẳng định không phải là em gái của Bảo Ngọc (nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, sinh ra cũng ngậm một viên "Thông linh Bảo Ngọc"), thế nhưng cái gì mà ngậm thạch anh khi sinh ra rất là mơ mộng.

Nhưng mà mặt dây chuyền này không chỉ là vật kỷ niệm duy nhất theo nàng xuyên tới đây, đồng thời nàng cũng bởi vì đeo mặt dây chuyền này mới xuyên tới được. Nói không chừng mặt dây chuyền này cất dấu bí mật xuyên qua của nàng.

Nàng nhất định phải lấy lại.

“Người có khả năng đoạt lại, liền cướp thử xem.” Phượng Phi Bạch nhìn thiếu nữ ngồi ở trên eo mình mà híp con người.

“Đó là đương nhiên.” Ninh Khanh Khanh đuổi hai chân ra, đặt ở hai vai Phượng Phi Bạch để khống chế. Thân mình nghiêng tới trước, nâng tay phải của hấn lên trên mà bóp lại, vận bung từng ngón tay một của hấn ra.

Nàng sẽ không tin.

Bả vai không thể dùng sức, khuỷu tay không thể động, chỉ có mỗi tay của hấn, lại có thể đủ sức lực chống lại.

Nàng vận.

Lại vận.

Tiếp tục vận.

Dự đoán sai lầm, căn bản là vận không ra!

Trông thì vô cùng mảnh dẻ, làm sao tay lại có sức lực lớn như vậy! Ninh Khanh Khanh nàng nhưng là một nữ hán tử, ở kiếp trước chỉ hai tay mà thay đổi bình nước nóng lạnh một cách ôn hòa, nàng còn không tin phải bó tay!

Ninh Khanh Khanh bướng bỉnh gắng sức, toàn bộ sức lực dồn vào tay phải. Bởi vì dùng sức, thân mình bất tri bất giác đè xuống phía trước nên hoàn toàn không có chú ý tới, động tác của nàng lúc này, hai chân kẹp vào nam nhân, nửa người trên không ngừng ghé sát tới trước mặt nam nhân, thật sự làm cho người ta suy nghĩ

“Rúc đầu vào ngực như vậy, làm sao khiến bốn vương tin tưởng người không phải là ái mộ ta?” Âm thanh trầm thấp thanh nhã xen một tia khàn khàn , làm cho âm thanh vốn dễ nghe nhiễm sức hút kỳ lạ, chỉ nghe toàn thân liền phát run.

Ninh Khanh Khanh không chú ý chuyện dựa sát liền không có việc gì, nhưng vừa chú ý tới tư thế hai người, mặt liền hồng như nhuộm, tim bang bang nhảy lên, khi nào thì biến thành tư thế này!

Còn may vừa rồi Từ Tuyết công chúa vừa rời đi, người khác cũng tản ra theo, phỏng chừng là không ai dám chọc vị vương gia này.

Nếu không nàng thật là mất mặt!

“Ái mộ cái đầu người! Dem đồ vật trả lại cho ta!” Ninh Khanh Khanh thiếu chút nữa muốn nhảy ra, tư thế này thật là bất nhã. Nhưng là còn có đồ vật muốn cướp, nên vẫn kiên trì cũng không thể thả lỏng!

Ngón tay Phượng Phi Bạch không hề động đậy chút nào, ánh mắt hơi chớp động: “Hôm nay người trên đời này yêu mến bốn vương không ít, nhưng là nhiệt tình giống cô nương như vậy, vẫn là hiếm thấy.”

“Đúng vậy, là ta nhiệt tình, nếu người chịu không nổi, liền mau mau đầu hàng!” Ninh Khanh Khanh bị Phượng Phi Bạch chọc tức, vừa nhiệt tình kéo tay, mặt ghen đỏ bừng.

Vì tiện lợi, hai cái chân nhỏ xoắn như bánh quai chèo, gắt gao quặp chặt thắt lưng nam nhân, hoàn toàn không có chú ý người ở dưới thân đôi mắt ngày càng sâu, trầm u giống như đầm nước.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Có Trước Có Sau

"Nếu không bỏ đi, ta lại phóng Tử Hòa." Ngón tay Phụng Phi Bạch rút cuộc vừa động một cái, khóe mắt thư sinh quét về phía Ninh Khanh Khanh. Trong nháy mắt nàng bắn lên, thân thể lui về phía sau tránh né ngón tay của hắn.

Nói đùa gì vậy, uy lực của Tử Hòa kia chính là nàng đã thấy tận mắt. Mặt dây chuyền đầu có quý giá tới đâu, cũng phải giữ được mạng nhỏ mới đúng a!

Nhưng mà nàng rất nhanh trí, ánh mắt thoáng nhìn. Cái tên Vương Gia không biết xấu hổ tại sao lại đột nhiên nói đến muốn phóng Tử Hòa, hẳn không phải rất thích đùa giỡn trêu nàng sao?

Đừng cho rằng Ninh Khanh Khanh không biết. Nếu thật sự muốn động thủ, Phụng Phi Bạch chỉ trong tích tắc đã thu thập nàng, không cần dùng đến gì cả. Đó không phải là thật sự dùng tới thực lực.

Con người đảo qua một vòng, Ninh Khanh Khanh liếc nhìn nửa người dưới của Phụng Phi Bạch một cái, giờ tay lên vén vén mái tóc, phong tình vạn chủng liếc nhìn thật quyến rũ, âm thanh những nhẽo ồm ồm,

"Vương Gia, phóng hỏa gì a. Nếu ngài mà có loại hỏa gì đó, đem phóng tới trên người của người ta, thì người ta làm sao chịu được?"

Nàng mềm nhũn mà tựa về phía trước, vênh lên ngón út dí vào ngực Phụng Phi Bạch quẹt quẹt một cái, người cũng nhẹ nhàng mà tiến lại gần.

Phụng Phi Bạch thông thả ngồi dậy, ngón tay búp măng vỗ vỗ xiêm y có hơi bị nhăn nhúm, hạ mắt nhìn ngón tay nhỏ bé trắng nõn kia của nàng, đuôi mày nhướn nhướn.

Quả nhiên không hề cự tuyệt, nàng không có đoán sai. Cái tên tiện mỵ nam, phải gọi là tử sắc quý mới đúng! Mới rồi rõ ràng là nhìn nàng chạm vào trên người hắn, nên không kìm giữ nổi đây!

Sắc là tốt rồi, nàng liền có cơ hội thu lại mặt dây chuyền!

Ninh Khanh Khanh không ngừng cố gắng, gia tăng mức độ quyến rũ, đôi chân mảnh khảnh vừa nhấc, cả người liền yên ổn ngồi trên đôi giò rắn chắc của hắn, thân thể ngã tới vòng ngực rộng rãi, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực, hơi thở thơm ngát,

"Vương Gia. . ."

Âm thanh này ngọt ngào đến chính nàng cũng phải nổi da gà khắp người. Nàng cũng không tin cái tên tử sắc quý Phụng Phi Bạch này không có phản ứng.

Quả nhiên Phụng Phi Bạch mở miệng ngả ngón mà "Hà?" một tiếng.

Ninh Khanh Khanh nghe âm thanh này, ôi, phóng đàng, vậy là tốt rồi. Chờ cho người vừa nổi sắc tâm, nàng liền mở hai nắm tay kia, lấy đi mặt dây chuyền. Đến lúc đó liền chuyện trên trời dưới đất đều tự đi, cũng không liên quan nữa.

Nàng càng cố dán sát vào người hắn, đôi môi áp tới gần gương mặt trắng nõn, chỉ trong một lần hô hấp, gắng khiến cho hơi thở ấm áp đạt tới sức mạnh ngọn lửa bùng rẫy.

"Mỗi một chỗ của Vương Gia đều làm ta đắm chìm mê muội. Chỉ mới vừa tới gần, đã phát ra khí tức để cho ta say mê, muốn ở chung một chỗ cùng Vương Gia. . ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt áp sát lại đây, sóng mắt tự nhận là uyển chuyển mang theo vẻ không thạo, giọng nói tận lực mềm mại lại có vẻ gượng gạo, ngón tay nhún nhún khi nhẹ lại quá nhẹ, lúc nặng lại quá nặng.

Còn bàn tay nửa len lén đưa lên, rồi móng vuốt nhỏ sờ xuống theo cánh tay hắn, mục đích cố gắng không để nhận ra rất rõ ràng.

Khóe miệng Phụng Phi Bạch có hơi nhướn lên một cái, miễn cưỡng mà ngẩng đầu, âm thanh dịu dàng mềm mại như nước tuôn ra từ cánh môi đẹp mắt "Người muốn cảm dỗ ta?"

"Dạ. . ." Ninh Khanh Khanh học kiểu ồm ồm trong TV, đề nặng tiếng mà nói ưm một tiếng "Nam nhân giống như Vương Gia vậy, ai mà không thích. . ."

Đạt tới đầu ngón tay rồi, lại cố gắng một chút chút là tốt rồi.

"Chính là ta không có Đoạn Tụ Chi Phích."

"A?" Ninh Khanh Khanh sững sốt, lập tức lại nũng nịu mà mở miệng, "Ta biết, Vương Gia khẳng định thích thiếu nữ như Khanh Khanh vậy . . ."

"Ho?" Phụng Phi Bạch khoe miệng cười như có như không mà giật giật "Ta một mực nghĩ đến người là nam giả trang nữ trang đây."

Cho rằng nàng là nam?

"Ta nơi nào khiến ngài cho rằng là nam đóng giả nữ trang?" Ninh Khanh Khanh cau mày.

Phụng Phi Bạch thân nhiên nói: "Ban đầu lúc ở tại phòng tắm, không phải người cứ nói muốn rình coi, cũng muốn rình coi có trước có sau sao? Ta cho là, có trước có sau, hẳn là nữ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cao Tuổi

Coi như ta đi nhìn lên nữ nhân, cũng không có nghĩa là ta chính là nam giả nữ!" Ninh Khanh Khanh giận dữ "Vị Thất Hoàng thúc này, người phải chăng là tuổi tác quá lớn, mắt mũi kèm nhèm a! Thật rõ ràng, ta chính là nữ nhân hàng thật giá thật!"

Nàng giận dữ tròn mắt nhìn Phụng Phi Bạch, ưỡn ưỡn lồng ngực lép kẹp.

Sĩ khà sát bất khả nhục!(Câu này giống “Chết vinh còn hơn sống nhục” của Việt Nam nè).

Nàng là thiếu nữ xinh đẹp như vậy, rốt cuộc có chỗ nào nhìn thấy giống như nam giả nữ nhân!

Phụng Phi Bạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì phần nộ mà đỏ bừng, đôi mắt chậm rãi dời xuống, mắt phụng nhẹ nhàng hờ hững mà đảo qua, cuối cùng rơi tại trước ngực của nàng, giống như thật sự chăm chú nghiên cứu xem nàng rốt cuộc có phải là nữ nhân hay không.

Vừa mới nhìn, chính là quá mức soi mói, xem ra Ninh Khanh Khanh tự nhận là da mặt không tệ mà cũng đều không chịu nổi, trong lòng mắng Vương Gia nào đó háo sắc, rốt cuộc là một tiếng.

"Xem xong chưa?"

"Xem xong rồi." Phụng Phi Bạch thu hồi ánh mắt, đôi mày tuấn tú khẽ nhăn.

"Đích thực là nam nhân bình thường, chỉ có thể phân chia đáng người trước sau."

Nếu như nói Ninh Khanh Khanh trước đây là muốn đoạt lại vòng cổ, hiện tại nàng quả thực còn có tâm muốn giết Phụng Phi Bạch.

Nói nàng là nam giả nữ trang, nói hẳn không có Đoạn Tụ Chi Phích (đồng tính), cái này không phải là rõ ràng nói không có hứng thú đối với nàng sao? Thật sự là uống công suy nghĩ!

Ninh Khanh Khanh không cam tâm tình nguyện nhảy từ trên người Phụng Phi Bạch xuống, hai tay ôm ngực, liếc xéo hẳn,

"Nói đi, người rốt cuộc muốn như thế nào mới trả đồ lại cho ta!"

Phụng Phi Bạch cười khẽ, tiếng cười như gió thoảng qua mà nói: "Ta còn chưa nghĩ ra."

Hắn cất bước đứng dậy, tuyết bào buông xuống, như làn mây đi theo bên cạnh hắn, dáng đi thể hiện rõ khí chất cao quý, không cần nhiều lời.

Ninh Khanh Khanh bĩu môi, cực kì không muốn thừa nhận phong thái của hắn xác thật hơn người, dời tầm mắt đi mà hừ nói, "Người chừng nào thì mới có thể nghĩ xong?"

Phụng Phi Bạch nhẹ nhàng lắc đầu, "Người biết, Bôn vương là một lão nhân gia cao tuổi, suy nghĩ tự nhiên chậm một chút, người không nên hấp tấp. Nếu là nghĩ ra được ta sẽ cố gắng nghĩ, nhưng nếu gấp quá ta có thể không cần thận liên quên."

Thế này cũng quá thù dai, không phải mình đã nói hắn lớn tuổi sao? Hiện tại liền trả đũa báo thù!

Tính nét hẹp hòi!

Ninh Khanh Khanh đi theo phía sau hần, toàn tâm chờ vị Vương Gia "Lớn tuổi" này nghĩ ra điều kiện hần sẽ ra cho mình. Đến khi nàng phản ứng kịp, mới phát hiện bầu không khí xung quanh hoàn toàn không giống lúc ban đầu. Nàng mới phát hiện mình đã đi theo Phụng Phi Bạch đến nơi tổ chức Bách Hoa Yến.

Nơi này là tại một sân điện thật lớn, trên nền là tinh thạch màu trắng lát sát nhau khiến cho vào lúc ban ngày phản xạ ra ánh sáng rực rỡ. Hai bên còn có hồ, quanh mặt hồ có trên mười dặm rặng cây xanh liên miên, giống như một khối Thuý Ngọc màu xanh sẫm, phủ lên khắp cả mặt hồ nước trong thấy đáy. Chỉ có những bông hoa sen phơn phớt trắng kia theo gió nhẹ nhàng đu đưa, ở trong gió nở rộ tạo ra muôn vàn tư thế xinh đẹp.

Rõ ràng là đầu hè, thời tiết có hơi nóng bức, tuy nhiên nơi này lại cho người ta cảm giác được dịu dịu thoải mái.

Tại khắp bốn phía xung quanh đang đặt rất nhiều vò lớn màu đen, không biết là thả cái gì. Nhưng từ bên trong có những luồng khí lạnh màu trắng nhỏ nhỏ phun ra.

Nhìn chung quanh thấy trưng bày mấy chục chiếc bàn dài đan xen nhau ở hai bên sân điện, bên trên bày những món ngon rượu quý. Các thần tử đến tham gia yến hội, mang theo gia quyến ngồi ở bên cạnh bàn dài, cho nên liếc mắt là có thể nhìn rõ ràng ai cùng ai là một nhà.

Sau khi Phụng Phi Bạch đi vào, đương nhiên là hấp dẫn vô số ánh mắt, mọi người vội vàng tiến lên bái kiến, đủ loại lời nói tán dương. Ninh Khanh Khanh nghe được cả người đều bắt đầu nổi da gà, âm thầm mà chà xát cánh tay, hạ giọng nói nhỏ: "Những người này là mất bị mù ư!"

"Ồ, không biết Khanh Khanh lại có cao kiến gì?" Phụng Phi Bạch ngay giữa mọi người quay đầu lại, dung nhan tuấn mỹ nhìn sang Ninh Khanh Khanh mà cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Yến Hội Bắt Đầu

Mọi người lập tức chú ý tới bên này

Ninh Khanh Khanh mới 13 tuổi, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, đi sau Phụng Phi Bạch bị thân hình cao lớn của hần che khuất.

Vừa rồi mọi người chỉ chú ý đến Phụng Phi Bạch, không để ý đến phía sau còn có người. Bây giờ nghe Phụng Phi Bạch nói mới phát hiện đi theo sau còn có một tiểu cô nương.

Chỉ thấy thiếu nữ kia cực kì xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm nhẹ, lông mi buông xuống không che hết sự linh động trong đôi mắt. Chiếc váy dài trắng như tuyết ôm trọn lấy thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt trong sáng thuần khiết, đầu cài thêm một cây trâm trăn châu, tôn lên được đôi mắt sáng tựa xuân thủy, sống mũi cao thẳng thanh tú, càng nhìn càng thấy thanh tú xinh đẹp.

Một làn gió nhẹ thổi tới, làn váy như tuyết theo gió nhẹ nhàng phe phẩy, thân thể mảnh khảnh nhỏ yếu dường như lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay.

Đặc biệt là đôi mắt, sáng long lanh như ngôi sao giữa bầu trời đêm, sóng mắt lưu động lúc đó như chiếm hết nửa hồng trần.

"Thật là xinh đẹp, đây là Lâm Dung Dung sao?" Một vị công tử hỏi, một công tử khác liền mở miệng phản bác: "Đây đâu phải là Lâm Dung Dung, Lâm Dung Dung ở bên kia, người này so với Lâm Dung Dung càng xinh đẹp hơn"

Tùng đột âm thanh từ các công tử thiếu gia truyền đến tai, vốn Lâm Dung Dung đang hưởng thụ ánh mắt ái mộ của nhiều nam nhân trẻ tuổi lập tức bắt đầu không vui.

Nàng đưa mắt nhìn đến hình dáng của Ninh Khanh Khanh, trong đôi mắt thoáng vụt qua kinh ngạc, hôm qua phụ thân có nói sơ qua nàng có điểm tương tự mình, nàng chỉ cảm thấy ánh mắt của quân gia không tốt, giờ nhìn mới thấy nàng ta có năm phần giống bản thân

Chỉ là những người này đều có ánh mắt quý giá, thế nhưng cảm giác người kia còn đẹp hơn nàng

Lâm Dung Dung rất không vui mà nặng nề đặt chén ngọc trong tay xuống, quay sang Lâm phu nhân ngồi bên cạnh mà trút giận:

"Nương, tại sao người lại cho nàng mặc trang phục đẹp như vậy, nàng chỉ là kẻ giả mạo, nàng xứng sao?"

"Dung Dung à." Lâm phu nhân kéo tay nàng: "Con nhỏ giọng chút, đừng nói cái gì giả hay không giả, hiện tại nàng là muội muội con."

Lâm Dung Dung khinh thường bĩu môi: "Chết thay là một chuyện, người khác không biết, chẳng lẽ người không biết, người cần gì phải bảo Hoàng Oanh đem đồ đẹp như vậy cho nàng mặc?"

Lâm Dung Dung tự giác chính mình xinh đẹp, ở đế quốc Thiên Thịnh là người đẹp nhất, trong ngày thường mọi người đối với dung mạo của nàng luôn ca ngợi. Bây giờ tự nhiên có người nói Ninh Khanh Khanh còn đẹp hơn nàng, khẳng định là không chịu được.

Lâm phu nhân biết tính cách nữ nhi, nói trấn an: "Người biết nàng phải thay người đi chịu chết, nếu như không mặc trang phục đẹp một chút, bệ hạ sao có thể đồng ý gả một người quái dị như vậy cho thất vương gia? Người cần gì cần phải so đo cùng một người sắp chết?"

Lâm Dung Dung lúc này mới nhìn xuống một hơi

"Keng, keng, keng" cùng với ba tiếng ngân dài, chuông gõ vang, yến tiệc được bắt đầu, âm thanh của Nội Thị lạnh lạnh vang lên:

"Bệ hạ giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Triều thần cùng gia quyến lập tức ở 2 bên đứng dậy, đều khom lưng hành lễ: "Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Từ lối cửa ra vào, đi đầu là một nam nhân trung niên, mặc một trường bào thêu Hỏa Sắc Phượng Hoàng, nước da trắng trẻo, gương mặt hơi tròn, đầu đội một chiếc kim quan đơn giản, bước chân phóng khoáng, phong thái uy nghiêm.

Mặc dù trên hắc bào hoa lệ không phải là thêu Chân Long, nhưng mà Ninh Khanh Khanh còn nhớ Lâm Bất Vi có nói qua, Võ Linh của Hoàng tộc đế quốc Thiên Thịnh là Viêm Hỏa Phượng Hoàng. Như vậy thêu Hỏa Sắc Phượng Hoàng cũng bình thường.

Vị này, tất nhiên là Hoàng thượng của Thiên Thịnh Quốc.

Nhìn bên cạnh ngồi đi tới một người nữ nhân trung niên cũng mặc hắc y thêu Hỏa Phượng, tướng mạo tầm tầm, nhưng mặt mày bình thản, cả người có một vẻ quốc mẫu sang trọng, tất nhiên là Thiên Thịnh Đế Hoàng Hậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nhìn Thấy Thiên Nhan

"Đứng ở phía trước là kẻ nào, diện kiến bệ hạ và nương nương còn không hành lễ."

Một hồi âm thanh lạnh lạnh trách cứ kéo tâm trí của Ninh Khanh Khanh trở về, nhìn xung quanh mới phát hiện hai bên quần thần đang hành lễ, chỉ có nàng một người đứng thẳng, đặc biệt làm người khác chú ý.

Đây cũng không phải là lỗi của Ninh Khanh Khanh, nàng tính đến giờ này mới xuyên qua được có 2 ngày, là một người hiện đại, đối với thói quen khom lưng hành lễ của người cổ đại còn rất xa lạ.

Nàng nhìn thoáng qua người chung quanh, cũng may nghi thức của nữ nhân không phải cúi lạy, vì vậy nàng dễ vượt qua trở ngại trong lòng một chút.

Bất chợt thiên kim bên cạnh, Ninh Khanh Khanh hơi khom người xuống, nói: "Lần đầu tiên được nhìn thấy thiên nhan của Bệ hạ và nương nương, tâu nữ nhân nhìn đến ngây người, cho nên phản ứng hơi chậm, xin Bệ hạ và nương nương thứ tội."

Thiên xuyên vạn xuyên, mãi thì bất xuyên (dẫu biết hết mọi thứ, nhưng nịnh nọt thì không bóc trần), đây là lúc nên nói lời tán dương, Ninh Khanh Khanh cũng không phải ngốc.

Cũng không biết là lời nói dễ nghe hay là lòng dạ vị hoàng đế này không hẹp hòi, chỉ cười ngồi vào ghế rồi vỗ tay:

"Không sao, tất cả miễn lễ. Nhìn vị thiên kim này tuổi không lớn lắm, dung mạo lại xuất chúng, lời nói rất hợp ý trẫm, không biết là nữ nhi của ai?"

Lâm Bất Vi vừa nghe Thiên Thịnh Đế hỏi, lập tức bước ra nói:

"Khởi bẩm bệ hạ, người nói đến chính là thần nữ. Vừa rồi xúc phạm thiên nhan, mong bệ hạ thứ tội."

"Nữ nhi của người?" Thiên Thịnh Đế mang theo ánh mắt nghi vấn nhìn qua: "Đây là nữ nhi của ái khanh - Lâm Dung Dung?"

"Không phải" Lâm Bất Vi giải thích: "Đây là đại nữ nhi của thần mới từ thôn trang trở về, Lâm Kinh Khanh"

"Ồ" Ánh mắt Thiên Thịnh Đế đảo qua mặt Lâm Bất Vi một lượt: "Đây là lần đầu trẫm nghe nói Lâm gia còn có một vị thiên kim."

Lâm Bất Vi cung kính đáp : “Khinh Khinh là được tiểu thiếp sinh ra, trước đây thân thể không tốt , đại phu khám dặn phải cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nên thần thu xếp cho nàng ở thôn trang điều dưỡng, mấy ngày trước mới từ thôn trang trở về .”

Thiên Thịnh Đế nhìn Lâm Bất Vi, ngày trước vừa nói ý tứ cho hắn, lần này muốn ban hôn cho Thất đệ, hôm nay trên Bách hoa yến , Lâm Bất Vi lại mang một nữ nhi khác xuất hiện, không rõ thật giả, làm ngài không vui lắm, nói chuyện trở nên còi mở

“Thì ra là thế,trẫm thấy vị thiên kim này cùng Lâm Dung Dung có vài điểm tương tự , đều xinh đẹp động lòng người, ái khanh thật có phúc.”

“Bệ hạ quá khen.”

“Trẫm biết, Lâm gia Lâm Dung Dung vài năm gần đây là thiên tài Võ Linh khó thấy,vừa hay Lâm Khinh Khinh là tỷ tỷ, chắc về Võ Linh cũng có điểm thành tựu, chẳng hay trẫm và các ái khanh có thể nhìn một chút.”

Thiên Thịnh Đế nói khách khí, chẳng qua Lâm Bất Vi trong lòng cũng rõ ràng, Thiên Thịnh Đế đối với Võ Linh của Lâm Khinh Khinh không có bao nhiêu hứng thú,quan trọng là không tin Lâm Khinh Khinh đột nhiên xuất hiện là nữ nhi của Lâm gia.

Thay đổi người khác, không chừng lo sợ phải gánh tội chết, cũng may mắn trùng hợp , có thể đây là nữ nhi đã thất lạc đã lâu của mình , Lâm Bất Vi trước đáp ứng, liền lui xuống , hướng Ninh Khanh Khanh nói:

“Khinh Khinh, tới, để bệ hạ xem Võ Linh của con, cũng mong bệ hạ có thể chỉ điểm thêm”

Ninh Khanh Khanh đẩy lòng khinh bỉ Lâm Bất Vi ,Võ Linh của Thiên Thịnh Đế là Viêm Hỏa Phượng Hoàng , hoàng đế là người cao cao tại thượng, há có thể chỉ bảo cho một vị thiên kim nhỏ nhoi như nàng , đơn giản là để trước mặt mọi người xác nhận thân phận của nàng .

千穿万穿, 马屁不穿 <> thiên xuyên vạn xuyên, mǎ thí bất xuyên(biết hết mọi thứ, nịnh nọt cho qua);

Tư Đồ Quý Hồn bị dẫn tới âm phủ, ở nơi này có rất nhiều Quý Hồn đang tố cáo hắn. Thì ra, Tư Đồ lúc ở tại dương gian , nịnh nọt cấp trên, ức hiếp dân chúng, không biết đã làm chết bao nhiêu người.

Diêm vương bình sinh hận nhất chính là người như thế này, lúc đang muốn trị tội Tư Đồ thì đột nhiên thả một cái rắm vừa to vừa thối.

Công đường thật là chónghêm túc, tương đương với Kim Loan Bảo Điện trên dương gian. Diêm vương mặc dù là quan to nhất nơi này , nhưng làm ra chuyện chướng tai gai mắt như vậy , dù sao khiến mặt mũi ngài thật khó coi.

Vào lúc này chỉ thấy Tư Đồ đang phủ phục ở trên mặt đất, lấy tay khum khum mũi, vẫn còn hít thật sâu một cái, cười ha hả nói với Diêm vương:

"Chúc mừng đại Vương, mừng cao tôn quý, phun ngang rắm quý. Mơ hồ như âm thanh đàn sáo, rộn rã dễ nghe; phảng phất giống như mùi đốt xạ hương, khỏe người sáng mắt. Ngán nga ba ngày không dứt, tại hạ cực kì hứng thú."

Diêm vương sau khi nghe xong, cười ha ha, liền vui mừng thả Tư Đồ ra. Tư Đồ trong lòng không khỏi đắc ý mà nói: "Thiên xuyên vạn xuyên, mǎ thí bất xuyên(biết hết mọi thứ, nịnh nọt cho qua), coi như là Diêm vương gia cũng không thể vạch trần cái rắm."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ba Vị Nam Nhân

Tối hôm qua nàng cũng đã luyện tập triệu hoán Thất Sắc Liên, hiện nay đã thuần thục hơn nhiều , không cần lại nhắm mắt , trong lòng nhắm một tiếng, giữa lòng bàn tay có quang mang lướt qua , một đóa sen nở rộ trắng tinh.

Ánh sáng tỏa ra từ bông hoa và hình thái đặc thù , khiến cho mọi người xung quanh vừa nhìn đã nhận ra đây là Võ Linh đặc thù của Lâm gia.

Phượng Phi Bạch ngồi tham dự , ngón tay khoát nhẹ ly rượu trắng trước mặt, ánh mắt nhìn vào cô gái trong tay vừa xuất hiện Võ Linh, vừa xác định , liền quay sang nơi khác giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Võ Linh của nàng là Thất Sắc Liên” Lâm Dung Dung nhỏ giọng sợ hãi than, đôi mắt đen tràn đầy kinh ngạc, sáng nay lúc nàng cùng Lâm phu nhân nói chuyện, nàng còn chưa tin có việc khéo như vậy, bất quá chỉ là kinh ngạc trong nháy mắt: “Ngân Bạch Sắc,đến bây giờ cũng chỉ là Linh giả , chẳng qua cũng chỉ như vậy.”

Lời như vậy cũng từ Thiên Thịnh đế nói qua,lời nói còn mang theo một chút tiếc hận: “ Trẫm nghe nói Lâm Dung Dung bây giờ cũng đã là Nhị Tinh Linh sĩ, vì sao làm trưởng tỷ mà vũ linh của Lâm Khinh Khinh mới đến Nhất Tinh Linh giả? ”

Người ngồi ở đây đa số đều có Võ Linh, liếc một cái liền nhìn ra được cấp bậc.

Lâm Bất Vi cũng không vội vàng hoảng hốt ,chỉ trả lời: "Bệ hạ, bởi vì Kinh Kinh thân thể ốm yếu, thần lo lắng thận trọng, vẫn chưa cho nàng triệu hồi Võ Linh, cho đến lần này xác định nàng đã hoàn toàn bình phục, mới dạy nàng cách triệu hồi,vì vậy so với Dung Dung chậm hơn một chút."

Thiên Thịnh Đế hài lòng gật đầu mặc dù có phần vội vàng, nhưng diện mạo tương tự, lại có Võ Linh Lâm gia , như vậy không thể giả mạo : "Vậy ngươi phải bảo Lâm Kinh Kinh cố gắng hơn . Muội muội là một thiên tài , làm tỷ tỷ cũng không thể thua kém được."

Lâm Bất Vi nghe được giọng điệu của Thiên thịnh đế , liền rõ ràng thân phận của Lâm Kinh Kinh đã được công nhận, trao đổi ánh mắt lẫn nhau rồi chuyển sang phía khác nói:

"Bệ hạ quá khen,có Thất vương gia ở đây, ai dám nhận là thiên tài, chẳng phải để cho mọi người chê cười sao."

"Ha ha, kia còn phải xem so sánh với ai, nếu như so sánh với Phi Bạch,thì khắp thiên hạ cũng chỉ có mấy người có thể so sánh." Thiên thịnh đế cười vang nói,quay đầu nhìn về một hướng khác , hỏi : "Phi Bạch, lần này ngươi ra ngoài ,nghe nói tu luyện Võ Linh có tiến triển, bây giờ đã đến cấp bậc nào rồi?"

Thất vương gia?

Ninh Khanh Khanh vừa nghe, đã nghĩ tới lúc ấy ở trong vườn hoa nghe được một vị Vương gia bị lời nguyên, cũng không biết là ai, chỉ nghe nói là người tuyệt thế thông minh, thiên tư hơn người, ở trong Thiên Thịnh Quốc là thiên tài khó có dịp gặp được.

Nàng theo ánh mắt của Tiên thịnh đế nhìn lại,ở phương hướng kia có ba người ngồi.

Ngồi ở chính giữa, mặc một chiếc áo bào rộng thêu Ngân Phượng, so với quần áo của Thiên Thịnh đế cực kì tương tự, da thịt trắng trẻo, đường nét tuấn tú, ngồi ngay ngắn ở phía trên, khỏe miệng căng thẳng, mặc dù không nói một lời, nhưng cũng có một vẻ vương giả uy nghiêm.

Ninh Khanh Khanh đoán hẳn là một vị hoàng tử, ở triều đại này, khi chưa phong thái tử thì cũng không phong vương, cho nên đây chắc hẳn không phải là Thất Vương gia.

Dôi mắt xuống người ở phía dưới thì hai mắt của Ninh Khanh Khanh sáng bừng.

Người kia mặc một bộ áo bào màu Thiên Thủy, lẳng lặng mà ngồi ở trước bàn, ánh mắt có hơi nhìn xuống, tầm mắt dường như dừng trên chén sứ màu xanh trước mặt, khỏe miệng có hơi vênh lên, giống như hơi mỉm cười . Ánh mắt của hắn dịu dàng và yên tĩnh, giống như một đám mây lạc giữa phố xá sầm uất, khiến người ta không tự chủ được muốn đến gần.

Giống như nhận thấy được ánh mắt của Ninh Khanh Khanh, hắn ngẩng đầu lên, mỉm cười với đối phương.

Nụ cười này giống như gió xuân nhẹ lướt qua,mang theo hơi thở ấm áp,khiến cho người ta cảm thấy thoải mái , thoải mái đến mức cùng đáng vẻ của người này lớn lên như thể nào cũng đã không còn quan trọng .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Gả Thay

Huống chi, có lẽ đây cũng là một người nam nhân tuấn tú.

Ninh Khanh Khanh xuyên qua mà đến, chưa từng nhìn thấy có người cười với mình dịu dàng như vậy, nên miệng của nàng cũng bắt gặp câu một đường cong nhỏ, quay sang hắn trung ra nét tươi cười.

Người như vậy, không có chỗ nào giống như cái vị Vương gia bị mang lời nguyên kia. Ninh Khanh Khanh từ tận đáy lòng đã phù nhận, nhìn về phía một người cuối cùng kia. Gương mặt trắng nõnnhỏ nhắn thoát từ vui vẻ chuyển thành hung tợn trừng mắt mà nhìn.

Cái...cái kẻ đang ngồi ở địa phương kia chính là Thất Hoàng thúc độc mồm độc miệng!

Lúc ấy không chú ý nên chỉ nghe Từ Tuyệt công chúa xưng hô với hắn như thế, hiện nay xem kĩ ra thì chính là hắn!

Đúng, cũng chỉ có hắn mới phù hợp với kẻ bị lời nguyên!

"Phi Bạch? Lời trẫm nói vừa rồi, ngươi có nghe được không?." Thiên Thịnh Đế đợi một hồi, không nghe thấy được câu trả lời của Phượng Phi Bạch nên lại hỏi lần nữa.

Phượng Phi Bạch chậm rãi mà ngừng đầu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt một cái trên ly rượu trắng, nhìn về phía Thiên Thịnh Đế mà đáp: "Khỏi bầm bệ hạ, vừa rồi Lâm Khinh Khinh nhìn chăm chú thần bằng ánh mắt quá mức nóng bỏng, khiến thần nhất thời không chịu nổi mà nhìn lại, nên không hề nghe được bệ hạ tra hỏi."

Lâm Khinh Khinh tròn tròn mắt. Cái... tên tiện nhân Phượng Phi Bạch này, chính hắn không có nghe Thiên Thịnh Đế nói chuyện thì cũng thôi, tại sao lại muốn đẩy vấn đề đó đến trên người nàng!

Người này là vẫn chuyên rình bới xấu nàng, tuyệt không sửa đổi a!

Nhưng mà Thiên Thịnh Đế phi thường thích thú tiếp tục nói về đề tài này. Ngài còn muốn phải làm thế nào đó để đương nhiên ban hôn cho Phượng Phi Bạch. Hiện nay nghe được câu trả lời, lập tức nói tiếp, "À, thế nào, Lâm Khinh Khinh, ngươi cũng sớm đã có biết Thất vương gia?"

Đương kim hoàng thượng này như thế nào vẫn còn bất quá như vậy, cố đưa ra loại vấn đề đó. Ninh Khanh Khanh vừa muốn phủ nhận, có người so với nàng còn muốn tích cực hơn.

Âm thanh Từ Tuyết công chúa vang lên cùng nụ cười rạng rỡ "Phụ hoàng, người còn không biết đâu. Lâm Khinh Khinh đối với Thất Hoàng thúc đã có lòng quý mến từ lâu, vẫn còn thừa dịp ánh trăng để biểu lộ với Thất Hoàng thúc đấy!"

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường ồ lên. Lập tức chung quanh sôi nổi bàn luận ồn ào, ánh mắt nhìn Ninh Khanh Khanh cũng phi thường kì lạ.

Ninh Khanh Khanh biết, chính mình nếu mà lại không mở miệng giải thích, thì những lời thì đồn đại rằng nàng ái mộ tên tiện mỵ nam kia, có thể sẽ đi theo nàng trong một khoảng thời gian rất dài. Nàng hít một hơi thật sâu, về mặt hơi cười mà trả lời,

"Công Chúa nói đùa, sự tình của đêm đó thực ra chỉ là trùng hợp bất ngờ. Lúc ấy trời đất tối đen, ta không hề thấy rõ diện mạo của Vương Gia nên mới đưa đến sự tình phát sinh thành hiểu lầm lớn như vậy."

Ninh Khanh Khanh cho rằng nếu chính mình đã giải thích rất tốt, nói rõ ràng như vậy rồi. Nên vị Hoàng gia khẳng định sẽ không đàm tiếu bất quá trở lại chuyện này một lần nữa đi. Nào có biết Thiên Thịnh Đế cười híp mắt mà mở miệng:

"Phi Bạch trong ngày thường rất ít đi ra ngoài, cơ hội khó có được như vậy cũng có thể đụng vào ngươi. Xem ra hai người các ngươi chứng thật là có duyên phận trời ban a." Ngài vừa nói, quay đầu nhìn Lâm Bất Vi, "Ái khanh, nàng đã đến tuổi phối hôn chưa vậy?"

Lâm Bất Vi vội vàng đứng lên, "Bệ hạ, tiểu nữ năm nay vừa tròn mười ba, xác thật là đã tuổi làm mai rồi!"

Nhìn thấy thái độ không thể chờ đợi được trả lời của Lâm Bất Vi, Ninh Khanh Khanh trong đầu đột nhiên lướt nhanh qua một tia chớp, nhớ ra lời nói mà mình nghe được khi ở vườn hoa.

Khi đó nàng coi như chỉ là chuyện bất quá lúc tình cờ thì nghe một chút. Nhưng mà không ngờ lại nhìn tình hình trước mắt, nàng đột nhiên một phen đã nghĩ thông!

Phượng Phi Bạch chính là Thất vương gia, kẻ bị lời nguyền trong miệng bọn họ. Mà đối tượng Thiên Thịnh Đế lần này đây sẽ chỉ hôn, ngay cả tất cả những người khác đều đoán ra là Lâm gia. Cho nên Lâm Bất Vi tất nhiên cũng biết chắc chắn sẽ là Lâm gia bọn hắn.

Vì thế Lâm Bất Vi mới vội vàng vàng khẩn thiết mà đem nàng, nữ nhi đã mất tích nhiều năm trở về, mang theo nàng tới tham gia Bách Hoa Yến. Nói văn vẻ dụ dỗ là muốn giới thiệu để nàng biết đến những người khác trong triều đình.

Trên thực tế, mục đích chính của bọn họ chính là muốn cho nàng thay thế Lâm Dung Dung xuất giá, gả cho tên Vương Gia bị lời nguyền kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 29

Chương 29 : Thô bỉ vô lễ

Edit: Thu susu

Dưới

đáy lòng Ninh Khanh Khanh lập tức sinh ra một cơn tức giận, không phải bởi vì bị lừa gạt, mà là không đáng để

thay thế cho Lâm Khinh Khinh đích thực!

Bị nhét vào nhà quê thôn trang ở một mình cho tới bây giờ mới trở lại kinh thành, nàng đại khái cho là chính mình là được cha mẹ đón nhận trở về. Ai biết chỉ là vì gả thay, vì thế mang cho Lâm Dong Dong đi tìm chết!

Trong lòng phẫn nộ, trước mắt cũng không thể như vậy trực tiếp nói ra.

Thiên Thịnh Đế là sớm đã có quyết định này, coi như nàng nói chính mình là bị gả thay, ở trong mắt Thiên Thịnh Đế, nàng vẫn là Lâm gia nữ nhi, vậy cũng là bình thường!

Đừng nói không muốn gả thay, coi như không phải gả thay, nàng cũng không muốn gả cho tên Vương Gia đệ tiên!

Nhất định phải mau nghĩ biện pháp!

Thiên Thịnh Đế vừa nghe không có hôn phối, liền nói "Đây thật sự là ông trời tác hợp cho, Phi Bạch sớm hơn đã đến tuổi hôn phối, trẫm thấy Lâm Khinh Khinh không tệ."

"Ôa! Cha, ta thật sự có khả năng làm Vương phi sao?" Ninh Khanh Khanh vẻ mặt niềm vui bất ngờ ngẩng đầu, trong đôi mắt đều tràn ngập ánh sáng, "Bà Chu thím chính là nói, làm Vương phi đeo đồ trang sức, vô cùng xa hoa, một bữa có khả năng ăn hơn một trăm món ăn!"

Thiên Thịnh Đế liền dừng lại những lời cần nói,

nhìn Ninh Khanh Khanh mà thu lại nụ cười .

Lâm Bất Vi bất chợt nên không kịp đề phòng nàng đột nhiên nói chuyện, cảm thấy thất lễ, quay đầu sang khiển trách Ninh Khanh Khanh: "Khinh Khinh, không thể nói bậy nói bạ."

Ninh Khanh Khanh đầu tiên là sững sốt, tiếp theo lập tức co rúm người lại, làm ra vẻ một tiểu tức phụ "Vâng, cha, con đã biết, người đã nói phải mặc bộ đồ trắng, giả bộ thực nữ , bệ hạ nhất định sẽ thích con, mới có thể khiến con làm Vương phi."

Âm thanh của nàng không tính là lớn, chỉ như nói nhỏ nhỏ với Lâm Bất Vi.

Nhưng mà nơi này cực kì trống trải, âm thanh của nàng cũng không coi là nhỏ, cho nên người chung quanh đều nghe được đầy đủ rõ ràng, không sót một từ nào.

Mới vừa rồi nhìn thấy Lâm Khinh Khinh này vẫn còn ngoan ngoãn đứng đắn, trang điểm đúng mực, đột nhiên một phen biến thành như vậy, còn tưởng rằng đã xảy ra biến cố gì.

Thì ra là từ nông thôn đến, rất không hiểu lễ tiết. Lâm Bất Vi cũng thật sự là đi can đảm, xúi giục nữ nhi giả dạng làm dáng vẻ thực nữ , để gả cho Thất vương gia.

Thất vương gia coi như là có lời nguyện tại thân, cũng sẽ không tìm đến nàng - một nữ nhân thô tục tới mức này.

Lâm Bất Vi cảm nhận được từ chung quanh phóng

tối ánh mắt khinh thường, mặt dày như tường thành đều phải mất sạch, cắn răng nói: "Khinh Khinh, vì phụ có lúc nào đã nói với con như vậy. Con có là Vương phi hay không, cái đó chỉ bề hạ mới có thể quyết định. Còn không mau đến trước bề hạ nhận lỗi?"

Ninh Khanh Khanh làm ra vẻ như con đã hiểu, liền quay sang khom người thật thấp với Thiên Thịnh Đế "Bề hạ, cha ta nói nhận lỗi với người, người liền cho ta làm Vương phi, phải chăng là vậy?"

Ánh mắt của nàng sáng ngời sáng lên, nhìn Thiên Thịnh Đế giống như là thấy được một tảng thịt béo, tràn ngập tham lam và khát vọng.

Thiên Thịnh Đế chau chau hàng mi, Hoàng Hậu ở bên cạnh cũng nhíu chân mày, hạ giọng nói nhỏ: "Bề hạ, nữ nhân kia thô tục vô lễ đến như vậy, nếu ban hôn cho Phi Bạch, thật sự là có nhục cho thân phận hoàng gia chúng ta?"

Nhìn vẻ mặt của Thiên Thịnh Đế, Lâm Bất Vi biết là ghét bỏ Lâm Khinh Khinh rồi. Nếu ngộ nhờ thay đổi chủ ý, lại muốn ban hôn cho Lâm Dong Dong đây, hẳn lập tức nói:

"Bề hạ, tiểu nữ mới từ nhà quê trở về, về cấp bậc lễ nghĩa còn chưa được chu toàn trọn vẹn. Sau này thân nhất định sẽ để cho người ta dạy lễ nghi thật tốt cho nàng, để cho nàng trở thành một tiểu thư đoan chính khuê các."

Ý tứ này chính là đừng xem nàng hiện tại thô lỗ, cứ dạy một hồi liền sẽ biến tốt.

Thiên Thịnh Đế cũng không thể liên cú như vậy mà làm mất mặt mũi Lâm Bất Vi, dù sao đã sớm cho qua cơn tức tối rồi, vì vậy khoát khoát tay nói: "Trước cứ ngồi vào vị trí đi."

Lâm Bất Vi liếc ý tứ của Thiên Thịnh Đế là nhìn một hồi nữa. Lão liền giơ tay lên lau mồ hôi, dẫn Lâm Khinh Khinh ngồi xuống trên ghế

Bạn đang đọc truyện Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Không Giống Người Thường

Edit : Vĩnh Hoài An

Beta : Angelina Yang

Lâm Dong Dong hướng tới Ninh Khanh Khanh hừ một tiếng, ghét bỏ mà nhích xa nàng một chút, rồi mắng: "Thật mất mặt, không biết xấu hổ!"

Lâm Bất Vi cau mày nói, "Dong Dong, không thể thất lễ."

Nếu là chỉ tới tham gia yến hội, Ninh Khanh Khanh nghe nói như thế, còn có thể cho là Lâm Bất Vi đối với nữ nhi này có chút tình cảm. Nhưng hiện đã biết rõ tận dưới đáy lòng bọn họ, thì làm sao có thể chịu được hạng người giả vờ giả vịt kia.

Mắng nàng, muốn trắng trợn như vậy mà mắng?

Nhìn thấy dưới đài cha con Lâm gia ngồi vào tiệc, coi như việc tố cáo này đã xong, Thiên Thịnh Đế muốn truyền buổi tiệc bắt đầu. Nhưng còn chưa mở miệng, chợt nghe đến một tiếng nói,

"Muội muội, sau này ta sẽ là Vương phi, cây trăm vàng này ngươi vẫn còn mang cái gì, đưa ta nhanh lên một chút!"

Âm thanh trong trẻo phát ra, mà chung quanh lại cực kỳ im lặng, lập tức thu hút lực chú ý của tất cả người.

Chỉ thấy Lâm gia tiểu thư mới tới dùng một tay rút cây trăm vàng trên đầu Lâm Dong Dong xuống. Lâm Dong Dong kia vốn dĩ búi tóc tinh xảo phức tạp, trong nháy mắt bùng một cái, một xấp dây tóc trút xuống, phủ lên trên mặt nàng vốn được trang điểm tinh xảo. Giống như vừa bị người đánh trúng rất chặt vật.

Những thiên kim trong ngày thường không hợp nhau với Lâm Dong Dong, thấy nàng gặp phải dạng này, đều không chút nào che dấu nở nụ cười, lập tức hi hi ha ha không ngừng.

"Ai nha, Lâm Dong Dong, để chúng ta nhìn một chút, người tết búi tóc như thế này, phải chăng là mẫu mới nhất thịnh hành của Kinh thành a!"

Một người thiếu nữ mặc váy dài Bách Diệp (trăm bướm) màu vàng sẫm che miệng cười nói, nàng dung mạo đáng yêu, hàng mi thanh tú, miệng nhỏ như anh đào chớm nở, làn da trắng nõn. Trong lúc đang nói đôi mắt yêu mị phối hợp khẽ chớp, mang theo chút nắng tình nghịch lại đặc biệt kiều diễm, mặc dù xuất hiện giữa đông đảo thiên kim, thì cũng có thể làm cho người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Nàng chính là giống như Lâm Dong Dong, khắp Kinh thành đều nổi danh Đại mỹ nhân, Dương Mộng Đình.

Trong ngày thường hai người vẫn ưa thích so sánh cao thấp, hôm nay thật vất vả lắm mới có cơ hội Lâm Dong Dong bị bêu xấu, nàng sao có thể bỏ qua cơ hội này mà không đến chế nhạo.

Lâm Dong Dong bình thường trước mặt người khác đều một mực duy trì cho mình hình tượng hoàn mỹ, cho tới bây giờ như vậy là mất mặt quá. Nay lại bị một hồi trào phúng như vậy, mặt lập tức đỏ bừng, giơ tay lên đỡ lấy búi tóc của mình, đối với Lâm Khinh Khinh ^ cắn răng mắng:

"Người cái...này. . . A. . ."

Nàng một câu "Hàng giả" còn không kịp nói ra, liền bị Lâm phu nhân hung hăng nhéo một cái, lời liền nuốt trong cổ họng.

"Nương!" Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Lâm phu nhân, Lâm phu nhân nghiêm túc nhìn nàng, lắc đầu, ngàn vạn lần không thể mở miệng.

Lâm Dong Dong bị làm cho chặt vật như vậy, lại một câu nói cũng không thể nói, hận đến mức hàm răng cắn chặt vào nhau, đôi môi cũng được cắn đến mức rướm máu.

Bởi vì nàng nói Ninh Khanh Khanh là hàng giả, sẽ phạm vào tội lớn khi quân.

Lâm Bất Vi may mắn có phu nhân nhắc nhở kịp thời, nếu không hôm nay không biết sẽ gặp phải họa lớn gì.

Hắn có hơi hối hận, tối hôm qua tiếp xúc một phen, Lâm Khanh Khanh này vẫn còn mang vẻ ngoan ngoãn, nào có biết là người thô bỉ như vậy.

Chỉ trách thời gian quá gấp, không còn kịp nữa nếu không hắn sẽ hảo hảo mà giáo huấn nàng thật tốt.

"Nữ nhi của Lâm đại nhân, quả thật là không giống người thường a." Cổ đại nhân ngồi ở bên cạnh, bình thường không hợp tí nào cùng Lâm Bất Vi, hiện tại đương nhiên là muốn lên tiếng chế giễu trào phúng a.

"Đó là đương nhiên!" Ninh Khanh Khanh cầm cây trầm cứ như thế cắm vào trên đầu mình, vẻ mặt kiêu ngạo "Mới rồi bệ hạ đều nói ta và Thất vương gia là ông trời tác hợp cho, ta là muốn làm Vương phi, đương nhiên không giống người thường!"

Nếu như nói chuyện tình trước đây, Thiên Thịnh Đế vẫn còn tính toán nhin lời nói một chút. Hiện tại thấy động tác Ninh Khanh Khanh rút cây trầm của Lâm Dong Dong, cố gắng cắm cây trầm vào trên đầu mình, chứng thật là nhin không nổi nữa, hôn nhân này là ngài không tính toán ban ra nữa.

Ninh Khanh Khanh nhìn một cái bộ dáng kia của Thiên Thịnh Đế, đã biết rõ ban hôn là bị thất bại, đáy lòng đắc ý dào dạt. Dáng vẻ thô tục như vậy, Hoàng thượng làm thế nào có thể chịu được?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Mặt Dây Chuyền Của Nàng

Edit : Vĩnh Hoài An

Beta : Angelina Yang

"Lâm Khanh Khanh, người vì muốn hấp dẫn ánh mắt của Bôn vương, thật sự là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào a!"

Liền ở trong bầu không khí căng thẳng này, âm thanh Phụng Phi Bạch chậm rì rì mà nhàn hạ vang lên, hắn khẽ cười mỉm, vẫn dạng hoàn toàn lạnh lùng như trước. Ngón tay khẽ mân mê nhẹ nhàng trên chén ngọc, đôi mắt nheo nheo nhìn Ninh Khanh Khanh. Tư thế thanh tao, khiến cho người ta không tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn.

Chính là Ninh Khanh Khanh chỉ nghĩ muốn băm vằm hắn ra. Người này vừa mới mở miệng, tuyệt đối không có chuyện tốt. Tinh thần nàng trong nháy mắt căng thẳng cao độ, để ngăn chặn lại rơi vào bẫy rập gì.

"Tất cả điều này đều phát ra từ nội tâm ta, không có nửa điểm giả dối."

"Phải không? Người tự nhiên như vậy, thật sự là khiến Bôn vương nhìn tâm tình kích động, tay cũng không nhịn được run run."

Phụng Phi Bạch hướng cho Ninh Khanh Khanh nhìn về chỗ đó, trong mắt lộ ra ánh sáng dập dờn. Hiện rõ một vẻ thần nhiên hồ hững dẫu ở trong đó, nụ cười như có như không. Ninh Khanh Khanh nghĩ thâm, tâm tình người kích động như thế, trước tiên là kích động đến run chân tay đi, sau đó kích động cho người động kinh là tốt nhất.

Có điều ngay lập tức, nàng mong muốn nhất là Phụng Phi Bạch có lẽ không nên động dậy đi.

Bởi vì ngón tay hắn vừa hơi động một cái, một mặt dây chuyền liền lấp ló ở giữa ngón cái và ngón trỏ của hắn.

Mặt dây chuyền của nàng!

Ninh Khanh Khanh trừng mắt nhìn Phụng Phi Bạch, người kia vậy mà vẫn cười thần nhiên được, nụ cười hồn nhiên vô cùng, không nhìn ra một ít ý uy

hiếp cùng địch ý nào, chỉ là ngón tay lại tiết lộ sự căng thẳng.

Hít một hơi thật sâu, Ninh Khanh Khanh nhắm chặt mắt mình, lại mở mắt ra, đôi mắt sáng chỉ có một thần sắc ngượng mộ, nàng yêu kiều, xấu hổ mà mở miệng,

"Thất vương gia thật sự là có đôi mắt tinh đời. Tiểu nữ quả là bởi vì ái mộ vương gia, nhưng mãi không được Vương Gia chú ý. Nên mới không thể không làm vài động tác khác với trong ngày thường. Để khiến cho Vương Gia chú ý."

Thiên Thịnh Đế nhìn khí chất Ninh Khanh Khanh đột nhiên thay đổi, có điểm không phản ứng kịp.

Hiện tại người trẻ tuổi, đều là phong cách như thế này sao?

Lâm Bất Vi ánh mắt cũng có chút kinh ngạc, Lâm Khinh Khinh và Thất vương gia đã sớm quen biết?

Phượng Phi Bạch nắm chặt dây chuyền trong tay không chỉ quay tròn mà còn xoay quanh, khuôn mặt tuấn tú tràn ngập hoài nghi, "Không phải chính là người vừa mới nói những động tác này là tự nhiên phát ra từ tận đáy lòng sao?"

Ninh Khanh Khanh rất sợ hãi thật sự xảy tay a, nên mở miệng nhanh chóng đáp "Đâu có đâu có. Đó là bởi vì ta dù sao cũng là thiếu nữ, tương đối thận thừng, vốn tưởng rằng có khả năng che dấu trước đây. Nào ngờ tới Thất vương gia thông minh như vậy lại nhìn xa trông rộng, có một không hai, thông minh tuyệt luân, liếc mắt, a, không, chỉ dùng nửa con mắt liền xem thấu sự che dấu của ta. Dưới ánh mắt Hóa Nhân Kim Tinh của ngài, ta liền không hề che dấu nữa, thân nhiên thừa nhận!"(Dùng thành ngữ rất tốt nhưng ta thì rất không tốt a)

"Thành ngữ dùng không sai." Phượng Phi Bạch khen ngợi gật đầu, nhẹ nhàng mà nói: "Chính là không nên báo nhiều ưu điểm như vậy của Bồn vương đều một lúc mà bại lộ trước mặt người khác, hơi chút không khiêm tốn rồi."

Ta cũng không muốn nịnh bợ như vậy được không? Người có bản lĩnh trả lại mặt dây chuyền cho ta a, ta tuyệt đối không khen người!

Một chữ cũng không khen!

"Khụ khụ. . ." Thiên Thịnh Đế nghe lời nói Phượng Phi Bạch, Thất đế thật sự là trước sau như một, một điểm cũng không. . . Khiêm nhường a, nhưng mà những lời Ninh Khanh Khanh nói ra, khiến Thiên Thịnh Đế cũng đồng ý với cách nói của Phượng Phi Bạch.

Nào có nha đầu nhà quê thế này, không có dạy dỗ còn có thể nói nhiều thành ngữ như vậy.

Xem ra Lâm Khinh Khinh này quả nhiên là yêu mến Phi Bạch, vừa rồi mới có thể cố ý làm ra khoa trương như vậy.

cho Thất vương gia?"

Thiên Thịnh Đế tra hỏi, Ninh Khanh Khanh rất muốn trả lời không có, nhưng mà không được, trước mắt giả ngây giả dại cũng không thành, nàng chỉ có thể trái lương tâm mà mở miệng. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bồi Dưỡng Tình Cảm

"Khởi bẩm bệ hạ, Thất vương gia cao quý tuấn tú như thế, thực lực lại hơn đời, tiểu nữ đã sớm ái mộ không thôi. Chỉ là trong lòng hiểu được Thất vương gia và tiểu nữ, cho dù là thân phận hay địa vị, đều cách biệt một trời, nên không dám trèo cao."

"Ha ha, thì ra là thế." Thiên Thịnh Đế dường như rất có hứng thú tò mò đối với người trẻ tuổi, "Phi Bạch, khổ tâm này của nàng, người thấy thế nào?"

Nàng thôi phồng Vương Gia ti tiện lên cao như vậy, lại hạ mình xuống thấp, cuối cùng hẳn cũng vừa lòng chứ.

Không phải chỉ là phun mấy ngụm nước miếng trên tay hân thôi sao, có cần nhỏ mọn, giãy vò nàng như vậy không!

Đồ Vương Gia ti tiện lòng dạ hẹp hòi lời nói ác độc!

Đối diện với thiếu nữ ngoài mặt cười lấy lòng, dáng vẻ nịnh nọt và cung kính, nàng vốn cho là chính mình che dấu rất tốt. Nhưng không biết trong đôi mắt sáng ngời kia lại hiện ra sự quật cường và không chịu phục rất rõ ràng.

Ninh Khanh Khanh có một loại dự cảm không tốt, trên thực tế kể từ khi nàng gặp vị Vương Gia ti tiện này, dự cảm không tốt luôn xoay quanh trong lòng nàng.

Phượng Phi Bạch ở trong ánh mắt cảnh giác của nàng, đôi mắt thanh tú neho neho, hàm răng trắng lóa ló ra từ làn môi đỏ, đặc biệt tỏa sáng dưới ánh mặt trời, làm cho người ta muốn phát điên

"Vốn Bồn vương còn muốn cân nhắc đến sự ái mộ của người một phen, nhưng người đã cảm thấy mình trào cao không nổi, vậy Bồn vương cũng không miễn cưỡng."

Ninh Khanh Khanh không tin hẳn buông tha cho mình như vậy, quả nhiên, câu kế tiếp mới là đã kích trầm trọng.

"Nhưng mà đối với tình cảm của người, Bồn vương cũng không đành lòng cô phụ. Vì để sau này người không vì tương tư mà càng thêm khó kiềm chế, người đến trong Vương phủ làm nha hoàn đi."

"Cái gì, nha hoàn?"

Ninh Khanh Khanh hận không thể khoét lỗ tai của mình, xem một chút có phải là nghe lầm hay không!

"Đừng kích động như thế, Bồn vương luôn là người rất biết quan tâm vậy. Chỉ là vào phủ mà thôi, khắc chế một chút." Phượng Phi Bạch lộ vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mở miệng nói.

Làm nha hoàn nàng kích động cái mồm! Rõ ràng là nàng không tình nguyện được không?

Tên Vương Gia ti tiện này có biết xấu hổ hay không, hấn căn bản là không có mắt!

Đến bây giờ Ninh Khanh Khanh mới rõ ràng, chính mình không cần thận chọc tới vị này. Không chỉ tự kỷ, ăn nói độc địa, lòng dạ hẹp hòi, còn vô sỉ, không biết xấu hổ, đủ loại kết hợp, quả thực là vô địch thiên hạ !

Nhìn một cái hấn lại đang nhấc nhấc đánh giá mặt đây chuyện kia, Ninh Khanh Khanh dứt khoát làm ngo nhăm mắt lại, nói với giọng bi tráng như kẻ nhảy sông, "Đa tạ Vương gia!"

Chỉ mình nàng thấy chính mình thật bi thương, người khác nghe qua thì lại không nghĩ như vậy, chỉ cho là nàng quá vui trở nên khác thường, trầm nghĩ trong lòng quả thật Lâm đại tiểu thư ái mộ Thất vương gia, yêu đến mức nguyện ý làm nô tỳ!

Thiên Thịnh Đế vốn là muốn gả Ninh Khanh Khanh cho Phượng Phi Bạch, cục diện trước mắt lại biến thành Ninh Khanh Khanh làm nha hoàn Phượng Phi Bạch, trước đây hấn nói với Lâm đại nhân là chỉ hôn.

Nhưng rồi ngài lại suy nghĩ một chút. Mặc dù trước đây biểu hiện Ninh Khanh Khanh thô lỗ, sau lại nói là dồn hết tâm trí hấp dẫn Phi Bạch, nhưng mà nàng chỉ ở thôn trang, đích thực cần bồi bổ thêm quy củ. Trước tiên cứ cho nàng làm nha hoàn bên cạnh Phi Bạch để học tập.

Hơn nữa. . . Về cái lời nguyên kia , Thiên Thịnh Đế nghĩ thầm, nói không chừng quanh co khúc khuỷu lại chỉ là chuyện vụn vặt, trước đi vương phủ bồi dưỡng tình cảm, sau đó ban hôn, có lẽ có thể tránh được lời nguyên.

Vì vậy Thiên Thịnh Đế cũng đồng ý đề nghị của Phượng Phi Bạch.

Thiên Thịnh Đế đã mở miệng đồng ý, người khác đương nhiên cũng không có dị nghị.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hoàng Tử Vân Triệt

Chỉ có Lâm Bất Vi thoáng có hơi lo lắng. Nếu Lâm Khinh Khinh không bị chỉ hôn, liệu bệ hạ có thể lại nghĩ đến Lâm Dong Dong hay không. Đợi lát nữa sau khi trở về, hấn có lẽ phải dặn dò thật tốt, để cho Lâm Khinh Khinh cần phải chiếm đoạt được trái tim Thất vương gia.

Tất cả mọi thứ tiếp theo trên yến hội , Ninh Khanh Khanh đã không có tâm tư đi quan tâm. Ở trong đầu óc đều là nha hoàn, nha hoàn, với lại gương mặt đáng ghét kia của Phượng Phi Bạch. Mãi đến khi cung nhân tới thúc giục nàng, nàng mới phát hiện, yến hội đã tan rôi.

Người của Lâm gia cũng đã đi rồi, vậy mà cũng không có hô nàng một tiếng. Nhưng mà nàng cũng không sao cả , dù sao không có tình cảm gì, thì cũng không có chờ mong.

Chỉ là cái tên Phượng Phi Bạch kia, lại chạy đi đâu?

Ninh Khanh Khanh hỏi cung nhân, cung nhân lập tức liền dùng ánh mắt "Lâm tiểu thư quả nhiên thật thích Thất vương gia, vừa mới không phát hiện Thất vương gia liền không chịu được" mà nhìn nàng. Xem ra đến lúc Ninh Khanh Khanh đều hận không thể mồm của hấn thì cung nhân kia mới vội vàng đáp:

"Lâm đại tiểu thư, bệ hạ vừa rời triều Thất vương gia đến Ngự Thư Phòng."

Đến Ngự Thư Phòng ? Việc này coi như xong, dù sao cũng đợi đến lúc phải đi Thất vương phủ làm . . . Nha hoàn. Đến lúc đó rồi hãy nói sau cũng thể cả thôi.

Ninh Khanh Khanh dựa theo trí nhớ đi đến chỗ dừng xe ngựa. Lúc này người đã đi rất nhiều rồi, xe ngựa cũng không còn mấy. Đối với phương hướng thì nàng xác định rất chuẩn, nhưng mà nhìn hai lượt rồi trăm phần trăm xác định, xe ngựa của nàng ngừng ở chỗ này đã không thấy .

Nhưng mà điều này cũng không khó đoán.

Lúc ở trên yến hội nàng khiến cho Lâm Dong Dong trung ra dáng vẻ cực xấu. Khi ấy Lâm Dong Dong đã hận không thể nhào đến cắn nàng. Mà lúc đi vốn chính là dùng xe ngựa của Lâm gia , vậy nàng ta sử dụng nó làm khó dễ nàng, như thế rất bình thường.

Nhìn sang hai bên, Ninh Khanh Khanh tính toán nhìn xem có chiếc xe ngựa nào sắp sửa đi ra ngoài, nàng thuận tiện liền đi nhờ xe.

"Lâm đại tiểu thư."

Có âm thanh dịu dàng như tơ liễu truyền đến từ bên cạnh phía sau, Ninh Khanh Khanh quay đầu lại . Bóng dáng mặc áo xanh da trời quay lưng về ánh mặt trời, đang chậm rãi bước về hướng nàng . Trên gương mặt thanh tú kia, hiện rõ sự thư thái vui vẻ, bước đi nhanh nhẹn như làn gió thổi đến, rạng rỡ ngời ngời.

"Là người?" Đó là thiếu niên ở trên yến hội có nụ cười rất ấm áp đối với nàng.

"Đứng là tại hạ." Thiếu niên mỉm cười, vừa đi tới nàng mà nói: "Vừa rồi lúc đi tới , thấy Lâm đại tiểu thư ở chỗ này rất lâu. Không biết là không phải có chuyện gì khó xử?"

Có loại người mà người vừa nhìn thấy, sẽ sinh ra thiện cảm.

Thiếu niên trước mắt này chính là như vậy. Mặc dù câu hỏi của hắn có hơi đường đột một chút, nhưng mà Ninh Khanh Khanh nghe lại mà cảm giác được vô cùng thoải mái,

"Xác thật có điểm khó xử, xe ngựa của ta không thấy đâu cả. Đang định chờ đợi ở chỗ này, thử xem có người nào muốn xuất cung hay không, rồi đi nhờ xe."

Đi nhờ xe? Thiếu niên tựa hồ cảm giác được từ này rất thú vị "Lâm đại tiểu thư phải chăng là cũng tính toán xuất cung? Ta đang muốn đi ra ngoài. Nếu như là không chê, có khả năng đi cùng ta vậy."

"Tại sao phải ghét bỏ? Đó là không thể tốt hơn nha." Ninh Khanh Khanh cười một tiếng, đi theo thiếu niên tới trước một chiếc xe ngựa, gia nhân đứng chờ liền nói: "Triệt hoàng tử, xe ngựa đã chuẩn bị tốt ."

"Tốt." Thiếu niên gật đầu, mời Ninh Khanh Khanh lên xe trước, lúc này mới bước tiếp theo.

Xe ngựa rất rộng rãi, trang trí rất đơn giản, không xa hoa quá phận , cũng không đơn sơ quá đáng. Cũng tựa như thiếu niên này , khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái.

Ninh Khanh Khanh nhớ ra ngồi trên xe ngựa người ta, mà còn không biết đối phương là ai. Nàng bèn dò hỏi: "Hôm nay ở trên yến hội, ta thấy ngài ngồi ở bên cạnh tiện Thất Vương gia, không biết ngài là?"

Thiếu niên có hơi ngước mắt, nhìn thấy Ninh Khanh Khanh mặt mày đầy vẻ tò mò, "Ta gọi là Vân Triệt."

Ninh Khanh Khanh kinh ngạc "Mới rồi người kia rõ ràng gọi ngài là hoàng tử. Làm thế nào lại có họ Vân?" Vì hoàng tộc Thiên Thịnh mang họ Phụng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Độc Nhất Vô Nhị

Edit :Hoắc Ngụy

Thiếu niên cười nói: “Ta là ngũ hoàng tử của Đăng Vân Quốc, Vân Triệt. Năm năm trước cùng nhau trao đổi với Cửu Hoàng Tử Thiên Thịnh, đến quốc

gia của hần học tập.”

Cùng Thiên Thịnh cửu hoàng tử trao đổi học tập? Hần cũng không phải đi thi tiến sĩ, làm sao có thể được?

Ninh Khanh Khanh cũng có hiểu biết hơn người, suy nghĩ một chút liền thấu hiểu, hóa ra Vân Triệt này là hoàng tử của hai nước cùng trao đổi, cũng chính là con tin của hai nước với nhau.

"Thật ngại quá, ta mới từ nông thôn tới, vì vậy cái gì cũng không biết, nếu có gì xúc phạm tới người, thì hãy thứ lỗi cho ta." Ninh Khanh Khanh xin lỗi.

"Không quan hệ." Vân Triệt thấy nàng hơi thấp thòm, đôi mắt nhả nhẹn cười một cái rồi nói trấn an: "Mới rồi trên yến hội, lời người nói ta đều nghe thấy được. Người mới từ trang viên nhà họ Lý đến kinh thành, không biết những điều này là chuyện bình thường."

Nét tươi cười trên gương mặt vô cùng chân thành, tự nhiên, Ninh Khanh Khanh nhìn tới không muốn chớp mắt. Lại nhớ ra những hành động của mình trên yến hội đều bị hần nhìn thấy, trong lòng có cảm giác hối hận, lại thấy hơi nhức đầu.

"Hi hi, trong yến hội có chuyện gì, người không cần để ý hay quan tâm đến, ta bình thường cũng không phải như vậy."

"Kỳ thật ta cảm thấy người, ừm... vô cùng dễ thương." Vân Triệt cười khẽ, tiếng cười như tiếng nước chảy róc rách, chảy tới nội tâm của Ninh Khanh Khanh.

"Vậy thì người thật là tinh mắt!" Ninh Khanh Khanh ra sức gật đầu.

Đúng rồi!

Biết tán thưởng khen ngợi thưởng thức như vậy mới là người bình thường, còn cái tên Phụng Phi Bạch kia chính là kẻ quái dị!

Vân Triệt quay sang nhìn thoáng qua Ninh Khanh Khanh, nàng hiện đang dựa vào bên trong thùng xe, hai chân duỗi thẳng về phía trước một cách thoải mái, hàng lông mi hơi nhướng lên, tôn lên một gương mặt vô cùng kiều mị, xinh đẹp, nhưng lại không hề làm cho người ta cảm thấy đáng vẻ ketch cớm mà là khí chất sôi động, làm không gian xung quanh như bùng sáng.

Tại yến hội, hần đã chú ý tới nàng cùng những tranh phục tinh xảo, xinh đẹp tuyệt trần, cử chỉ quy củ lại không giống như một vị tiểu thư khuê các, hiện tại nhìn, càng là làm cho người ta cảm thấy thoải mái, sáng sủa.

Nhưng mà nhớ ra nàng trong yến hội đối với Phụng Phi Bạch đủ loại hành động, uy hiếp, Vân Triệt lại có chút không hiểu.

"Tin tưởng Thất vương gia cũng cảm giác được như vậy."

Nhắc tới Phụng Phi Bạch, Ninh Khanh Khanh đã nghĩ qua, hần cảm giác được cái quỷ! "Hần mới không cảm giác được như vậy, hần cũng chỉ là nhân cơ hội chen ép ta!"

Trong mắt Vân Triệt mang theo kinh ngạc nhìn nàng: "Lâm đại tiểu thư không phải rất yêu thương Thất vương gia sao?"

"Chẳng lẽ tới người cũng hiểu được ta thích hần?" Ninh Khanh Khanh mắt tròn trừng hệt như hai viên minh châu nhìn Vân Triệt.

Vân Triệt hơi nghi hoặc nhìn nàng: "Lâm đại tiểu thư thích Thất vương gia như vậy cũng không có gì lạ. Thất vương gia chính là thiên tài vô song đương thời, năm tuổi triệu hồi ra Võ Linh, mười bảy tuổi đã bước vào cảnh giới Linh Quân. Có thể nói rằng, trên đại lục Từ Vân này, khó gặp được một Võ Linh thiên tài như Thất vương gia."

Có thật hần lợi hại như thế?

Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm, lão tổ Lâm gia kia không phải đã đủ lợi hại rồi sao? Mới có sáu tuổi đã thức tỉnh Võ Linh đấy.

"Hơn nữa Võ Linh của Thất vương gia, là Võ Linh độc nhất vô nhị. Trừ hần ra, chưa có ai trên Từ Vân đại lục có được." Vân Triệt đối với Phụng Phi Bạch vô cùng tán thưởng khen ngợi "Ngoài cái đó ra, hần là Thiên Thịnh Quốc Thất vương gia, con của công chúa Trường Minh là cô cô của Thiên Thịnh Đế, phong cách bề ngoài hơn hần tất cả tại mọi người, cao siêu tuyệt luân. Nếu đúng là người thật sự thích hần, vậy cũng là bình thường."

Không nói không biết, vừa nói liền làm cho người ta giật mình.

Thì ra Phụng Phi Bạch này lợi hại như thế, chẳng lẽ Từ Hòa Phi Phi kia chỉ một cái liền đủ sức đốt chết người ta, chính là đúng mãnh như vậy a.

"Nhưng mà người cứ nói hần là con của công chúa Trường Minh, vậy làm thế nào hần lại có họ Phụng?" Theo nàng quan sát, nơi này hần là cũng là con cái lấy theo họ cha nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chuyện Riêng Của Hoàng Gia

Edit :khakhaS2

Vân Triệt tiếp: "Nói đến, cái này vẫn còn là chuyện riêng của hoàng thất Thiên Thịnh, nhưng mà không được coi là bí mật. Năm đó công chúa Trường Minh xuất cung đi du ngoạn, không biết gặp gỡ với nam nhân phương nào, khi trở về, trong bụng đã có thai Thất vương gia. không lâu sau, công chúa Trường Minh liền qua đời, bởi vì không biết họ cha, nên cũng theo họ với công chúa Trường Minh."

Thì ra là thế.

Ninh Khanh Khanh vẫn còn có câu hỏi nữa "Vừa rồi hần là hoàng thất hậu duệ, người mới vừa rồi nói Võ Linh của hần là độc nhất vô nhị? Chẳng lẽ hần không phải Viêm Hỏa Phượng Hoàng?" Nàng rõ ràng thấy hần dùng chính là hỏa a.

Vân Triệt lưu loát trả lời, hơi ngừng lại một chút, ánh mắt lóe lóe, lập tức nhìn Ninh Khanh Khanh, giọng điệu trở nên có hơi chế nhạo: "Xem ra người là thật sự thích Thất vương gia, đối với chuyện của hần rất quan tâm."

Ninh Khanh Khanh lập tức cắt một tiếng, được rồi, nàng không hỏi, "Quan tâm, có thể không quan tâm sao? Nếu không sao lại trở thành nha hoàn đi theo hần."

"Người đối với hần quan tâm, chỉ là bởi vì muốn làm nha hoàn? Không phải bởi vì thích Thất vương gia sao?" Vân Triệt nao nao, "Vậy người hôm nay hành động trên điện thế là vì sao?"

"Đó là không có biện pháp!" Ninh Khanh Khanh bĩu môi "Không quan hệ tới chuyện thích hay không thích."

"Thì ra là thế." Vân Triệt nói giọng dịu dàng mang theo tiếng cười, rất là dễ nghe.

Ninh Khanh Khanh nhìn gương mặt tươi rói cao thượng kia của hần, nghĩ thầm nếu như Phượng Phi Bạch dễ ở chung giống như Vân Triệt vậy, thì có để cho nàng làm nha hoàn, nàng cũng sẽ không tức giận đến thế.

"Triệt hoàng tử, đã đến Lâm phủ."

Thời gian thoải mái luôn trôi qua đặc biệt nhanh, Ninh Khanh Khanh vén màn nhảy xuống xe ngựa, quay sang Vân Triệt khí phách mà chấp tay, "Đa tạ Vân Triệt người đưa tiễn!"

"Cần rồi!" Thị vệ ở bên cạnh nghe tiếng lập tức trách cứ, "Sao có thể gọi thẳng tên tuổi của Triệt hoàng tử!"

Ninh Khanh Khanh chau chau mày, chẳng còn cách nào khác. Nàng tại hiện đại nên chưa có thói quen chỉ hơi động một cái là hô hoàng tử bệ hạ, nên lỡ thuận miệng hô một câu. Trái lại Vân Triệt quay sang thị vệ lắc đầu, gương mặt tuấn tú cười cười độ lượng nhìn nàng.

"Ta cùng với Lâm đại tiểu thư nói chuyện đã nhiều, có gọi thẳng tên Vân Triệt cũng không sao."

Ninh Khanh Khanh cũng không phải loại người già bộ, "Người sau này cũng đừng kêu cái gì Lâm đại tiểu thư, gọi ta là Ninh Khanh Khanh đi."

Nàng nói thẳng ra tên mình, để Vân Triệt cứ gọi trực tiếp Lâm Khanh Khanh, hần gật đầu đáp ứng.

Đưa mắt nhìn xe ngựa chở Vân Triệt đi xa, Ninh Khanh Khanh xoay người vào Lâm phủ, đến trong viện thu thập đồ của chính mình, nàng vốn cũng chẳng có đồ đặc gì nhiều lúc xuyên qua cũng chỉ có bộ quần áo

Đó là những thứ gì của bản thân khi nàng xuyên qua lại đây, duy nhất chúng có thể chứng minh xác thực xuất xứ của nàng.

Vừa muốn rời Lâm phủ, lại bị người ngăn cản.

Thấy người đứng ở trước mặt mình là Lâm Dong Dong. Ninh Khanh Khanh vốn là tâm tình cũng không tốt, lại gặp nàng tâm tình lại càng tệ hơn. Nàng tránh sang phía trái rồi đi vài bước, muốn đi ra ngoài.

Nàng vừa động một cái, Lâm Dong Dong cũng động, thân thể cứ một mực cản ở trước mặt nàng, tỏ rõ là kiểm chuyện.

"Tránh ra." Ninh Khanh Khanh nhướn chân mày, có hơi không vui.

"Hừ, không có xe ngựa người cũng có thể trở về nhanh như vậy, người là đi cùng với ai?" Lâm Dong Dong nghĩ tới điều gì, lập tức cau mày liễu, ánh mắt tràn ngập miệt thị, "Người lại không phải lại đi bám vào Thất vương gia, khiến hần đưa người trở về chẳng!"

"Như thế nào, muội muội người phải chăng là rất ghen tị ta ngồi xe ngựa của Thất vương gia để trở về. Nếu là người muốn, đợi lát nữa ta sẽ đi gặp Thất

vuơng gia nói, rồi khiến bệ hạ chỉ hôn cho người, như thế nào a?"

Ninh Khanh Khanh khuôn mặt tỉnh xảo mang theo nụ cười thấp thoáng, trong đôi mắt sáng ngời đều là hiện rõ vẻ chân thành, lại làm cho Lâm Dong Dong nghe mà đều phải nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Nửa Đường Nảy Sinh Ý Định

Edit : Jen Con Nýt

“Lâm Khinh Khinh, người chỉ là một món đồ giả, đừng tưởng rằng người thật sự chính là tiểu thư Lâm gia, hãy nhìn ta đập nát mặt của người nè!” Lâm Dong Dong đã chờ ở chỗ này để đối phó Ninh Khanh Khanh. Nay nhìn thấy nàng không thêm để ý đến mình, liền đưa tay lên đánh vào mặt nàng.

Ninh Khanh Khanh ngay lập tức giơ tay lên, một tay giữ lấy tay ả, tay còn lại kiên định tát lên mặt ả ta khiến má đỏ bừng.

Mặc dù Lâm Dong Dong là Nhị Tinh Linh Sĩ, thế nhưng Võ Linh chỉ là thuần hệ chữa phụ trợ. Nếu như đấu tay đôi, với thân thủ của nàng ta, muốn chạm vào Ninh Khanh Khanh, điều đó tuyệt đối không thể nào.

“Người lại dám đánh ta!” Lâm Dong Dong thét chói tai, lấy tay che mặt, trong mắt không dấu được sự kinh ngạc và đau đớn. Ở trong mắt nàng ta, Ninh Khanh Khanh chính là kẻ khát cái. Mà khát cái, như thế nào lại dám đánh nàng đây?

“Lâm Khinh Khinh, người sao có thể dám đánh Dong Dong!” Lâm Bất Vi nghe được người hầu nói Khanh Khanh thu thập đồ muốn bỏ đi, chạy đến thì liền thấy một màn Dong Dong bị đánh.

“Chỉ cho phép người đánh ta?” Ninh Khanh Khanh thản nhiên hỏi ngược lại. Từ nhỏ đến lớn, gia gia đều không động tới nàng.

Lâm Dong Dong bị đánh, không can tâm, nhìn thấy Lâm Bất Vi đã chạy đến đây, càng muốn chạy đến nắm lấy khuôn mặt nàng.

Ninh Khanh Khanh cũng không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ vờn cổ lắc lắc trước mặt nàng ta mà nói đầy khinh bỉ: “Người đánh ta a, người tốt nhất nên đánh chết ta, như vậy bệ hạ lập tức liền chỉ định hôn lễ cho người, gả người cho Thất vương gia kia!”

Lâm Bất Vi nghe vậy, lập tức kéo lấy tay Lâm Dong Dong khiến cho nàng phần nội, hét lớn: “Cha, người không thấy ả ta đánh con sao?”

“Chẳng lẽ người muốn gả cho Thất vương gia?” Lâm Bất Vi nhưn mày, giọng điệu nặng nề.

Lâm Dong Dong tức đến khuôn mặt đỏ rần, tay bị Lâm Bất Vi gắt gao nắm lấy, muốn cử động cũng không được, Lâm Bất Vi mới quay đầu nhìn sang Ninh Khanh Khanh, nhớ ra chuyện trên yến hội này.

Nếu lúc ấy là không phải Thất vương gia mở miệng thì Thiện Thịnh Đế cũng không có ý định chọn nàng. Trước mắt lại thấy nàng đánh Dong Dong, sắc mặt trở nên càng khó coi...

“Lâm Khinh Khinh, hôm nay người thừa lúc có mặt mọi người, lấy trâm cài tóc của Dong Dong làm xô tóc, đây là người làm không đúng.”

Còn đến nói cái này.

Ninh Khanh Khanh nhìn Lâm Bất Vi, khoé miệng cong lên một cái, cười lạnh nói: “Lâm đại nhân, ngài làm người cũng không nên bá đạo như vậy a. Người tìm ta trở về chính là muốn ta thay Dong Dong đi chịu chết. Thế nhưng cũng vẫn không cho phép ta lấy cái trâm cài tóc của nàng ta, hỏi ta trút giận vào đâu?”

Lâm Bất Vi trong lòng giật nảy lên một cái. Hắn khiến cho mọi người trong phủ, trên dưới ai cũng lừa gạt về lời nguyện của Thất vương gia, mà cũng không có tiết lộ chút xiu nào về hôn sự, không ngờ được Lâm Khanh Khanh đã biết!

Nhưng trên mặt hắn dường như không thay đổi, vẫn cố gắng giải thích: “Khinh Khinh, người từ đâu nghe được tin tức này, cái gì mà chịu chết, đó chỉ là hôn sự nửa đường nảy sinh ý định mà thôi!”

“Phải chăng có phải là nửa đường nảy sinh ý định hay không, chính bản thân đại nhân hiểu rõ.” Ninh Khanh Khanh cười lạnh nói, “Có một chút dối trá liền không cần nói nữa!”

Lâm Bất Vi không đáp lại, tất nhiên chính là chấp nhận chuyện này. Mà cũng không lại trưng ra gương mặt người cha hiền nữa, chỉ lạnh nhạt nói:

“Đã như vậy thì liền nói rõ ràng đi. Cho dù thế nào, hiện tại ngươi đã mang danh tiếng Lâm gia nữ nhi ta. Khi đến trong phủ Thất vương gia, cẩn thận chú ý hầu hạ Hầu vương gia, mau chóng dụ dỗ Vương gia lấy ngươi vào phòng!”

“Thế nào, sợ ta sẽ hầu hạ không tốt, bệ hạ sẽ muốn đem Lâm Dong Dong gả đi trước sao?” Nhìn thấy sắc mặt Lâm Bất Vi trong nháy mắt liền thay đổi, Ninh Khanh Khanh chắc chắn hẳn đối với bản thân mình là không có tình cảm. Dù sao nàng đi đến Thất vương gia, sau khi nàng lấy lại được mặt dây chuyền, nàng cũng không tính toán quay trở lại Lâm phủ.

Ninh Khanh Khanh đảo mắt một vòng, nhướn mày cười một tiếng.

“Hi hi, Lâm đại nhân có lòng chăm sóc bảo vệ cho nữ nhi của mình, ta có thể thông cảm. Nhưng mà có thể hầu hạ tốt hay không, cái này đại nhân phải có thành ý...”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không Thể Cho Không

Edit : be ngok

Vừa nói, ngón trỏ, ngón giữa và ngón cái còn chà xát, vẻ mặt giống như muốn nói: "Ngươi biết".

Lâm Dong Dong ánh mắt nén giận, mở miệng: "Ngươi còn muốn gì nữa đây?"

"Muội muội đừng nói như vậy. So với từ muốn này, ta lại thấy thích hai chữ “giao dịch” hơn." Nụ cười trên gương mặt xinh đẹp của Ninh Khanh Khanh thấp thoáng, đáng vẻ muốn gian trá tới đâu liền có tới đó.

Lâm phủ đã muốn lợi dụng nàng, nàng cũng không phải quá hồng mềm để họ muốn làm gì thì làm.

Lâm Bất Vi nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, đặc biệt ánh mắt kia, trong suốt tỏa sáng, trong lòng đột nhiên giật mình. Đôi mắt khôn khéo như vậy, không giống đôi mắt của một thiếu nữ mười ba tuổi chút nào. Trước mắt nếu như không đáp ứng nàng, biết đâu lại nảy sinh ra vấn đề gì bất trắc. Suy nghĩ một hồi liền mở miệng nói:

"Ngươi là nữ nhi của Lâm gia, đi Thất vương phủ cũng phải cầm theo vài thứ. Ta cho ngươi một vạn lượng bạc, cũng đủ cho ngươi sung túc cả đời rồi."

Một vạn lượng? Sáng nay nàng cũng đã hỏi qua Hoàng Oanh mới biết, một lượng bạc tương đương mười khối nhuyễn muội tệ, cũng chính là mười vạn đồng tiền.

Con số này, miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận đi.

Nhưng mà Ninh Khanh Khanh biết, Lâm Bất Vi loại người luôn suy nghĩ kỹ càng mọi việc, bây giờ lại dễ dàng nói ra điều kiện như vậy, khẳng định là có điều bất thường!

"Chỉ một vạn lượng bạc mà cũng đòi đuổi ta đi? Ai nha, xem ra giá trị con gái ngươi tại trong lòng ngươi cũng chỉ đến thế thôi?" Hàng mi nhếch lên, Ninh Khanh Khanh cột nhà, giọng nói tràn ngập khinh thường.

"Một vạn lượng bạc ngươi còn chưa thấy đủ sao?" Lâm Dong Dong giậm chân giận dữ. Một vạn lượng là tiền tiêu vặt hai năm của nàng đấy !!!

Lâm Bất Vi híp mắt, lạnh lùng đáp.

"Nhiều lúc, làm người cũng không nên có lòng tham..."

Lòng tham?

Nếu như nàng thật sự không biết, hẳn và Phượng Phi Bạch cấu kết khiến tiện Vương Gia rấp tâm chinh nàng, biến nàng thành nha hoàn, nói không chừng hiện tại nàng cũng đã bị ban hôn lập gia đình rồi.

Lời nguyên gì gì đó, ngộ nhờ là thật, đó chính là cái mạng đây!

Mười vạn đồng tiền mua một cái mạng, nàng- Ninh Khanh Khanh so với cái giá này còn giá trị hơn nhiều.

Trào phúng công môi, Lâm Khanh Khanh băng quơ đáp. "Lâm đại nhân, dù gì người cũng coi như là cha ta ! Cầm đồ đi ra khỏi cửa cũng phải có chút mặt mũi. Làm người, nên chỉ ra cái gì thì phải chỉ, không nên vì cái lợi trước mắt mà mất đi những thứ quý giá, người nói có đúng không?"

Lâm Bất Vi biết, hôm nay không mất chút đồ không nên việc, liền dứt khoát một câu: "Nói ra yêu cầu của người!"

Ai nha, đáp ứng rồi... để nàng tính toán một chút, rốt cuộc là cần bao nhiêu đây? năm mươi vạn lượng, hay một trăm vạn lượng thì thích hợp nhỉ.

Một trăm vạn lượng là một ngàn vạn nhuyễn muối tệ, mà lúc này giá nhà cũng khá rẻ, đội nàng thoát khỏi tên tiện Vương Gia kia sẽ đi mua mấy căn, mỗi ngày thay đổi ở một chỗ, chỉ cần suy nghĩ thôi cũng hưng phấn đến kích động rồi này!

"Ồ, xem ra ta đến thật đúng lúc."

Trong lúc Ninh Khanh Khanh còn đang mặc sức tưởng tượng về cuộc sống tốt đẹp, một giọng nói cột nhà bỗng đâu chen vào. Nàng nhú nhú mày một cái, ngoáy ngoáy lỗ tai. Thật chẳng được tích sự gì, bị tiện Vương Gia kia ám quẻ, ngay cả khi ở Lâm gia mà vẫn còn nghe được âm thanh của hắn.

"Thất vương gia, ngài có việc gì mà đến đây vậy???"

Cho đến khi trông thấy Lâm Bất Vi hành lễ, Ninh Khanh Khanh mới phát hiện, đây không phải ảo giác, mà là Phụng Phi Bạch thật sự đã đến đây rồi.

Phụng Phi Bạch chậm rãi đi tới bên người Ninh Khanh Khanh, bóng dáng cao lớn che đi ánh sáng mặt trời, tay áo rộng tuyệt bèo thêu bách hoa bay trong gió giống như đám mây Hoa Hải Lý, vô song tuần tú hơn người.

Ninh Khanh Khanh đứng dưới bóng của hắn, lập tức cảm giác bị mây đen bao phủ, khóe miệng giật giật, lặp lại một cách cứng nhắc.

"Thất vương gia, ngài có việc gì mà đến đây vậy???"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Muốn Bảo Bối

Phụng Phi Bạch quay đầu nhìn Ninh Khanh Khanh, âm thanh có chút lo lắng. "Nếu như không đến được chỗ Bồn vương, hoặc nếu là đi nhầm cửa, làm sao bây giờ?"

"Ta đâu có ngốc như vậy." Thất vương phủ lớn như thế, tùy tiện tìm người bất kì hỏi một chút cũng có thể đến a.

Phụng Phi Bạch nhìn chăm chú vào hai mắt nàng "Nói thật, Bồn vương không tin."

". . ." Ninh Khanh Khanh cắn răng, dứt khoát không để ý tới hắn, nhìn về phía Lâm Bất Vi mà nói: "Cha nói con muốn cái gì, liền cho con cái đó, đúng không!"

Đôi mắt thanh tú của Phụng Phi Bạch chuyển tới trên mặt Lâm Bất Vi "Lâm đại nhân rất là yêu thương đối với nữ nhi, nàng đến quý phủ của ta làm nha hoàn, cũng cần tặng đồ a."

Lâm Bất Vi sao có thể không vâng lệnh theo lời nói "Tiểu nữ muốn tới vương phủ, sợ gây thêm phiền toái cho Thất vương gia, chỉ có thể hết sức giảm bớt ."

"Thêm phiền toái, đó là khẳng định." Phụng Phi Bạch nhìn Ninh Khanh Khanh, ánh mắt đều tràn ngập bốn chữ "Hậu hoạn vô cùng" mà nói "Linh lực thấp như vậy, không làm được chuyện gì."

Người mới phiền toái, mới không làm được chuyện gì thì có.

Ninh Khanh Khanh trong lòng không phục, nhưng mà ngoài miệng tuyệt không phản bác. Ngộ nhờ nàng nói chính mình rất có khả năng, rồi tên tiện Vương Gia này liền tính toán để cho nàng một mình bao mọi chuyện cả vương phủ này thì sao?

Chuyện này, hắn thật đúng là dám làm.

Lâm Bất Vi cũng không biết Phụng Phi Bạch nói lời này là có ý tứ gì "Xin Thất vương gia rộng lòng tha thứ."

"Thế nhưng Bồn vương lại không thích rộng lòng tha thứ."

Không thích rộng lòng tha thứ? Lâm Bất Vi không hiểu Phụng Phi Bạch nói chuyện là có ý gì, hắn đã nói với giọng điệu khiêm nhường đến thế, chẳng lẽ còn khiến cho Thất vương gia bất mãn? Không đúng a.

Thất vương gia mặc dù là người không dễ chọc. Chính là không động đến hắn, Thất vương gia là sẽ không mất công sức suy tính nhằm vào người khác. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi "cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép" là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Nhìn hắn nghi hoặc thương cảm, Phương Phi Bạch gặp phải trường hợp này liền khăng khái mở miệng, "Cho nên Lâm đại nhân muốn đưa, thì cứ đưa thứ gì thực dụng một chút. Chỗ ở của người không phải có gốc Thoát Cốt Thủy Phù Dong sao? Nghe nói nó có khả năng tăng tiến việc hấp thu linh lực, vừa lúc có khả năng đưa cho nàng."

Lâm Bất Vi kinh hãi.

Thoát Cốt Thủy Phù Dong chính là một trong số không nhiều lắm đồ quý của Lâm gia. Nó có thể sau khi hấp thu thiên địa linh lực, lại lấy phương thức phiên lá hô hấp, loại bỏ tạp chất rồi liền phóng xuất ra.

Trung bày một gốc cây Thoát Cốt Thủy Phù Dong ở trong phòng, có thể gia tốc thăng cấp Đại Linh Sư địa vị thấp hèn như cấp bậc Võ Linh. Do vậy nó chính là thứ mà tất cả Võ Linh gia tu luyện đều muốn có.

Mà một gốc cây này của Lâm gia, càng là báu vật khó gặp ngàn năm, là Lâm gia tổ tiên, ngẫu nhiên cơ duyên có được.

Ninh Khanh Khanh cũng không biết có thứ tốt như vậy, nhưng mà nàng lại biết nắm bắt tâm tư a! Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi "cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép" là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Vừa nhìn vẻ mặt của Lâm Bất Vi, nàng đã biết rõ cái này khăng định là thứ tốt! Đôi mắt xoay tròn vừa chuyển, cũng không trách Phương Phi Bạch xen mồm cắt đứt việc nàng bắt bí. Vì thế, nàng lập tức phụ họa cùng với lời của hắn:

"Cha a... , con cũng không cần nhiều hơn, cứ đưa con gốc hoa này là được rồi!"

Nàng nói chính là rất không thêm đề ý chút nào, hình như cái nàng muốn chỉ là một cây cỏ đuôi chó nào đó ở ven đường, làm bên cạnh đã có người không nghe nổi nữa.

Cây Thoát Cốt Thủy Phù Dong này, trong ngày thường đều là trưng bày ở trong phòng Lâm Dong Dong, chuyên môn dùng để cho nàng tăng lên linh lực.

Hiện tại Ninh Khanh Khanh xuất hiện. Trên yến hội giết cây trâm của nàng, để cho nàng mất mặt không nói, vẫn còn cho nàng ăn bạt tai. Đúng là nàng vẫn chưa thể đáp trả, nào ngờ hiện tại lại còn muốn cây Thoát Cốt Thủy Phù Dong của nàng!

Nàng được Lâm Bất Vi và Lâm phu nhân nâng niu ở trong lòng bàn tay mà lớn lên, chưa từng có chịu qua uất ức như vậy, trước mắt cũng nữa không nhìn được, sắc mặt sầm xuống, trở tay rút thanh kiếm của thị vệ bên cạnh, đâm về hướng tới Ninh Khanh Khanh. Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi "cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà ko cần xin phép" là ủng hộ đám bất lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

"Người cái đồ tiện nhân không biết xấu hổ, hãy xem ta hôm nay giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Tát Đi Tát Lại

Đến sau đó Lâm Dong Dong không có giấy dựa, nên Lâm Bất Vi vốn không có dùng sức kéo nàng, chẳng qua là làm ra vẻ. Đột nhiên Lâm Dong Dong bỏ nhào đến trước mặt, Lâm Bất Vi căn bản là không có đề phòng, hắn đưa tay kéo lại, nhưng còn chưa kịp.

"Dong Dong, không thể!"

Ninh Khanh Khanh đối với Lâm Dong Dong sớm đã có đề phòng, vừa thấy nàng nóng nảy rút kiếm ra, thân thể cũng hành động theo.

Nếu Lâm Dong Dong dùng linh lực, có lẽ trong thời gian ngắn Ninh Khanh Khanh sẽ không kịp phòng bị. Nhưng là rất đáng tiếc, Thất Sắc Liên của Lâm gia thuần túy chính là Võ Linh để phụ trợ trị liệu, không có lực công kích, cho nên nàng phải rút kiếm.

Mà cái rút kiếm này, trong nháy mắt làm cho Ninh Khanh Khanh có phần nửa thời gian phản ứng, đầu óc nàng vừa chuyển, không chỉ nhẹ nhàng linh hoạt tránh ra, mà thân thể nghiêng về phía Phương Phi Bạch nũng nịu kêu:

"Vương gia, cứu mạng!"

Lâm Dong Dong mạnh mẽ chuyển qua, mục tiêu trong đáy mắt cũng chỉ có Ninh Khanh Khanh. Ninh Khanh Khanh chợt lóe, mũi nhọn kiếm của nàng cũng nhanh chóng đánh tới, mũi kiếm sáng ngời kia, liền chém về phía Phụng Phi Bạch!

Trong lòng Lâm Dong Dong cả kinh, biết sẽ là chuyện xấu.

Phụng Phi Bạch thân nhiên liếc mắt một cái, ống tay áo trắng như tuyết vung lên, giống như một đóa hoa nở rộ, cực kỳ đẹp mắt, cũng cực kỳ ưu nhã, nhưng Lâm Dong Dong giống như gặp phải một lực cản vô hình, sau khi đụng vào, lại hung hăng bị đánh văng ra, nặng nề mà té trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra.

"Tiểu thư Lâm gia thật to gan." Phụng Phi Bạch chậm rãi thu hồi ống tay áo, nhàn nhạt liếc Lâm Dong Dong một cái, âm thanh lạnh lùng.

Lâm Bất Vi nhìn nữ nhi học máu, đau lòng vô cùng, lại không dám đi đỡ lên. Một khuôn mặt tràn đầy hoảng sợ, nhìn về phía Phụng Phi Bạch nói:

"Nữ nhi tuổi còn nhỏ, không biết quy củ, thần thay nữ nhi nhận lỗi, xin Thất vương gia tha tội!"

"Không biết quy củ cũng không phải là Lâm đại nhân." Âm thanh Phụng Phi Bạch rất nhẹ, nhìn không ra tức giận, biểu tình trên mặt cũng nhàn nhạt nhưng làm cho Lâm Bất Vi run lên, hần vội vàng đi qua, cũng không quản Lâm Dong Dong còn đang học máu, lôi kéo nàng lại đây,

"Mau nhận tội với Thất vương gia! "

Lâm Dong Dong oán hận nhìn Ninh Khanh Khanh, "Ta không phải muốn giết Thất vương gia!"

Lâm Bất Vi có chút hối hận thường ngày rất cưng chiều nữ nhi, lúc này nàng còn nói như vậy. Ai quản người có phải muốn giết Thất vương gia hay không, nhưng người dám chĩa mũi kiếm về phía Thất vương gia, đó chính là muốn chết!

Hắn cắn chặt răng, đánh xuống một cái tát, "Ngày thường vi phạm dạy người như thế nào! Người mạo phạm Thất vương gia, còn không nhanh nhận lỗi!"

Một tát này, đánh kêu rất vang, Lâm Dong Dong một ngụm máu tươi trực tiếp phun giữa không trung, đã thương càng thêm tổn thương, nhào tới trên mặt đất.

Lâm Bất Vi nhìn sang Phụng Phi Bạch, thấy vẻ mặt hắn không có nửa phần động dung, trong lòng rất đau, vẫn là đi tới cảm lấy Lâm Dong Dong nói: "Còn không nhận tội với Thất vương gia, người còn muốn bị đánh sao?"

Lần này hắn ám chỉ, chính là Lâm Dong Dong vẫn không mở miệng, bắt đắc dĩ Lâm Bất Vi, lại đánh xuống một bạt tai.

Hắn cũng không dám làm diễn, vì càng diễn trò, thì Thất vương gia lại càng ghét.

Cho nên từng bạt tay đều dùng sức mười phần.

Nhưng Lâm Dong Dong bình thường rất thông minh, hôm nay làm gì cũng không mở miệng nói xin lỗi, đánh xuống thế này, còn thế nào được!

Thật ra thì Lâm Dong Dong không phải là không nguyện ý nói xin lỗi, nàng vốn đã bị ống tay áo của Phụng Phi Bạch đánh bay, bị nội thương, lại vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị Lâm Bất Vi đánh vào mặt, máu tươi nghẹn ở trong cổ họng, làm sao nói được!

Nàng không nói, Lâm Bất Vi cũng chỉ tiếp tục đánh, bộp bộp vài cái, âm thanh thanh thúy còn giống như chặt thịt heo, một chút cũng không đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gợi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 40

Chương 40 : Vương Gia thứ tội

Edit : tất cầu

"Ai nha, rất dọa người!" Nhìn Khanh Khanh rất "sợ hãi" co người lại, đáy lòng hận không thể vỗ tay vui mừng!

Đánh tốt, đánh hay!

"Thất vương gia, thật xin lỗi." Rốt cục Lâm Dong Dong phun ra một ngụm máu tươi, cũng không kịp hô hấp, vội vàng mở miệng nói xin lỗi!

Lâm Bất Vi lập tức ngừng tay, khẩn cầu nói: "Thất vương gia, xin ngài tha thứ cho nữ phi là lần đầu tiên mạo phạm, tha cho nàng vô tội đi!"

Phượng Phi Bạch liếc mắt nhìn Lâm Dong Dong một cái, trên mặt lại kinh ngạc, "Lâm đại nhân, ngày thường đều nghe nói người thương nữ nhi như mạng, hôm nay thấy, chính là hữu danh vô thực.."

Lâm Bất Vi mặc dù không có bị đánh, lại cảm giác giống như có nội thương, Thất vương gia không kêu ngừng, ta nào dám không đánh? Chính là ngoài mặt còn cố chịu đựng.

"Cũng là ngày thường thần không có dạy tốt, mới mạo phạm Vương gia, hôm nay giáo huấn một chút, ngày sau sẽ không tái phạm."

Phượng Phi Bạch hơi nhún mày, "Vậy Bồn vương không trở ngại Lâm đại nhân tiếp tục giáo huấn nữ nhi, đưa Thoát Cốt Chiếu Phù Dong cho nha hoàn của Bồn vương, liền rời đi trước."

Hiện tại gọi là nha hoàn của Bốn vương!

"Đúng vậy a, phụ thân.." Ninh Khanh Khanh kéo dài giọng nói, "Người liền đem đồ cho nữ nhi, trở lại để giáo huấn mười mươi thôi!" Lúc trước nếu không có chuyện Lâm Dong Dong mạo phạm, Lâm Bất Vi còn nghĩ tới từ chối.

Chính là trước mắt, Lâm Bất Vi đau lòng đến chết, cũng không dám lên tiếng cự tuyệt.

Lâm Dong Dong đã như vậy, tiện nghi nữ nhi kia nếu lại gây ra chuyện gì xấu nào đó, thì hôm nay Thất vương gia ở chỗ này, sẽ làm hư chuyện.

"Xin Thất vương gia chờ." Lâm Bất Vi xoay người hạ lệnh Lâm quản gia đi lấy Thoát Cốt Chiếu Phù Dong đưa lại đây, lúc này mới dám đỡ Lâm Dong Dong lên ngồi ở trên ghế thị vệ đưa cho. Nhưng mà vẫn không dám triệu hồi Võ Linh của hắn ra, chờ lệnh ngay trước mặt Phượng Phi Bạch.

Lâm quản gia nhanh chóng vội bước chạy đi, Ninh Khanh Khanh đoán hắn cũng có Võ Linh. Chả mấy chỗ liền từ hậu viện đã đến tiền viện, trong tay lưng một cái chậu hoa hình chữ nhật. Trong chậu hoa nước sóng sánh vươn lên lớn đóa Chiếu Phù Dung hồng nhạt.

"Thất vương gia, Thoát Cốt Chiếu Phù Dong đây." Lâm Bất Vi tiếp nhận, nhìn toáng qua thật sâu, cắn răng nhìn đau, một mực cung kính đưa cho Phượng Phi Bạch.

Phượng Phi Bạch liếc mắt nhìn Ninh Khanh Khanh.

Ninh Khanh Khanh nhận lệnh liền bước lên đỡ lấy. Hiện tại nàng là nha hoàn của người ta, cần hầu hạ sẽ bắt đầu hầu hạ!

Huống chi, đây vốn là đồ của nàng mà.

"Thất vương gia, bông hoa này ta nắng, đặt ở dưới cửa sổ thích hợp nhất." Lâm Bất Vi nhìn bảo vật trong phi bị lấy ra ngoài như vậy, trong lòng không đành lòng, vẫn còn đắn đo một câu.

Đôi mắt Phượng Phi Bạch dừng trên người Lâm Bất Vi, âm thanh trở nên cực khẽ, nói thật chậm, "Bốn vương tuy không thêm để ý mấy thứ này, nhưng cũng không thích người khác có chủ ý đánh lén vào ta, thu xếp một chút chuyện không để người nhận ra."

Sơ với trước đây, những lời này đã làm Lâm Bất Vi sợ đến quỳ xuống, hắn đã nói Thất vương gia như thế nào sẽ đến Lâm phi, lúc đầu Lâm Khinh Khinh này, hắn đã sớm nhìn rõ ràng !

Sơ với trước đây, những lời này đã làm Lâm Bất Vi sợ đến quỳ xuống. Hắn đang muốn tự giải thích tại sao Thất vương gia lại đến Lâm phi, thì ra chuyện Lâm Khinh Khinh này, hắn đã sớm nhìn rõ ràng !

Một hấn vẫn còn tự cho là thông minh, này sinh chủ ý không để người nhận ra.

Bầu ai ngờ nã. Thất vương gia cũng chưa chắc nhìn

trúng bản thân Dong Dong!

"Xin Vương gia thứ tội, xin Vương gia thứ tội!"

Phượng Phi Bạch lạnh lùng liếc hắt đang không ngừng dập đầu, xoay người đi ra ngoài.

Ninh Khanh Khanh lại tỉ mỉ nhìn thoáng qua sắc mặt đang đau lòng của Lâm Bất Vi, lúc này mới đi theo phía sau "chủ nhân", hấp tấp đi tới .

Nhìn bóng lưng nam nhân cao to phóng khoáng phía trước, mặc dù bị Phượng Phi Bạch che khuất bóng rất khó chịu. Nhưng mà lúc nhìn thấy Lâm Bất Vi bị Phượng Phi Bạch giở trò độc, nàng cảm giác được hình tượng Phượng Phi Bạch trong nháy mắt cao lớn hơn!

Bạn đang đọc truyện Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 41: Dám Ghét Bỏ Ta

Người một cái đóa Thoát Cốt Thủy Phù Dung trong tay, mặc dù bề ngoài xem ra chỉ là bông hoa xinh đẹp một chút mà thôi. Nhưng khi hô hấp một cái , Ninh Khanh Khanh lại có thể mơ hồ nhận thấy được, hít vào không khí ở gần nó hơi có vị không giống.

"Vật này thật không sai đâu!" Ninh Khanh Khanh hít trong chốc lát, rồi mở miệng khen.

Phượng Phi Bạch vẫn không ngừng bước, bóng lưng cao to kia giống như là một bóng núi ở Lâm Giang, phong lưu tuấn tú hơn người. Hắn lười biếng hỏi.

"Người chuẩn bị bịp hắt cái gì đó?"

Bịp?

Nói lừa bịp cũng không quá đáng.

Lòng dạ vị Vương Gia độc mồm độc miệng này quả là vô cùng. Những lời mới nói vừa rồi kia, rõ ràng chính là nói tới Lâm Bất Vi

Chuyện người ghét bỏ ta, cho nên mới tìm một thiếu nữ thôn trang để thay thế Lâm Dong Dong mà gả cho ta đây, ta đã biết.

Đối với vị tiện Vương Gia có lòng độ lượng còn nhỏ hơn đầu kim mà nói: dám ghét bỏ ta, ta sẽ để người chịu khổ.

Nếu như hắn đã biết, hơn nữa Ninh Khanh Khanh mới rồi đã có thêm một chút thiện cảm đối với hắn , nàng liền không phủ nhận, "Vốn là muốn một trăm vạn lượng bạc."

Phượng Phi Bạch thân nhiên nói: "Cho nên nói người không ngu, ta không tin."

"A?" Ninh Khanh Khanh không phục, "Ta xuân ở đâu?"

Hai người đi ra khỏi Lâm phủ, bên ngoài có một chiếc xe ngựa đã . Từ Sách đứng ở bên trên xe ngựa , sau khi hành lễ với Phượng Phi Bạch , toàn bộ sự chú ý liền dồn vào vật trong tay Ninh Khanh Khanh.

"Đây là Thoát Cốt Thủy Phù Dong?"

"Ừ." Lâm Dong Dong nhìn gương mặt khôi ngô răn rỏi kia của hắn, không giấu nổi kinh ngạc "Làm sao, vật này rất hiếm lạ?"

Từ Sách nhìn về mặt không hiểu của nàng, mới giải thích một phen cho nàng về hiệu lực và tác dụng của Thoát Cốt Thủy Phù Dong . Nghe mà ánh mắt Ninh Khanh Khanh lại phải nhìn vài chục vòng bóng hoa kia.

Nàng mặc dù biết vật này trân quý, nhưng không nghĩ tới, nó vẫn có khả năng thăng cấp tăng cường khí a!

"Vậy người nói, cái này trị giá áng chừng một trăm vạn lượng bạc được không?"

"Gốc Thoát Cốt Thủy Phù Dong ngàn năm , giá trị đâu chỉ một trăm vạn lượng như vậy ." Từ Sách tin tưởng lắm bấm vài chữ số, rồi nhìn Ninh Khanh Khanh giống như cô thôn nữ coi hoàng kim là bùn đất "Đây là thực vật có thể gia tốc hấp thu linh lực, tăng cấp bậc lên, vốn là rất ít rồi. Loại ngàn năm trở lên càng là rất hiếm hoi, có bạc cũng chưa chắc mua lại được."

Bởi vì người khác sẽ không bán!

Nghe xong lời Từ Sách nói, Ninh Khanh Khanh mới biết được chính mình là kiếm được bảo bối gì a!

Khó trách Phượng Phi Bạch nói nàng xuân a! Chứng thật là cũng một xiu xiu như vậy!

Nàng nào biết đâu rằng Lâm gia còn bảo bối này nữa a!

Mất thấy Phượng Phi Bạch lên xe ngựa, Ninh Khanh Khanh cũng ôm Thoát Cốt Thủy Phù Dong vội đi tới. Trong xe ngựa trang trí rất đơn giản, chủ đạo màu đen , hoàn toàn sạch sẽ không có một chút nếp nhăn. Nó càng làm nổi bật nam nhân áo trắng đang lười biếng tựa vào bên trong, càng tựa như bông hoa đỉnh núi, trắng tinh kiêu ngạo lạnh lùng.

Lại vẫn còn có thể dùng màu sắc tương phản để phụ trợ chính mình đây, Ninh Khanh Khanh chất lưỡi một tiếng, trên mặt cười hi hi nói:

"Hi hi, ngày hôm nay thật sự lại phải cảm ơn ngài nữa rồi! Nếu mà ngài không đến, có lẽ ta cũng chỉ có thể cầm chỗ bạc kia, sao có thể lại được thứ tốt như vậy!"

Phượng Phi Bạch miễn cưỡng mà ngẩng đầu ngược mắt, "Không phải là của người."

Nụ cười sung sướng của Ninh Khanh Khanh cứng lại ở trên mặt, "Đây là cha ta cho ta, tại sao không là của ta?"

"Đây là khổ cực phí cho Bồn vương ra tay vừa rồi ." Phượng Phi Bạch trả lời ngắn gọn .

Ra tay?

Ninh Khanh Khanh trong đầu trí nhớ loé sáng lại, rốt cuộc vẫn còn nhớ lúc Lâm Dong Dong rút kiếm, nàng chạy tới núp sau Phượng Phi Bạch người này.

"Ngài không ra tay, ta cũng tránh được mà." Ninh Khanh Khanh nhìn hắn chằm chằm.

"Nhưng Bồn vương đã ra tay."

Đây là lại phải chịu ơn cứu mạng nữa chứ , Ninh Khanh Khanh cau mày, "Ngài không phải thích nhất thấy chết mà không cứu sao. Lần này ra tay chẳng lẽ chính là vì gốc Thoát Cốt Thủy Phù Dong này?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thêm Đến Bảy Năm

"Không phải vậy sao?" Phượng Phi Bạch có hơi nhướn mí mắt , động tác là cao quý như vậy, mà cũng lại khiến cho người ta nghiêng rằng kèn kẹt đến thế.

Nàng còn tưởng rằng chính mình có thể kiếm được chút lợi lộc, mượn vị Vương Gia độc mồm độc miệng này trừng trị Lâm Dong Dong một trận đấy. Thì ra, gió đông không phải dễ mượn như vậy. Vừa mới nhảy ra khỏi vũng nước nhỏ, liền rơi vào vũng nước lớn. Một cái bẫy sẽ chôn vùi cây đại bảo bối của nàng đây!

"Ngài mới chỉ thấy tay áo, liền lấy đi gốc bảo bối này à, ta mặc kệ!" Ninh Khanh Khanh kiên quyết chống cự hành vi cướp bóc tài sản của nàng.

Phượng Phi Bạch nhìn dáng vẻ nàng y hệt một thần giữ cửa, khóe môi nhếch lên một cái, sóng mắt quay vòng mang theo nụ cười thấp thoáng "Nếu như người muốn lấy thân báo đáp, thì vẫn còn ân cứu mạng, cũng không phải là không thể suy nghĩ tới."

Lấy thân trả nợ? Coi như hết!

Ninh Khanh Khanh suy nghĩ một chút, "Vương Gia ngài đã sớm không chỉ là cấp bậc Đại Linh Sư. Nếu muốn bày cái này ở trong phòng, cũng không có tác dụng gì."

"Bỏ vương cảm giác được nó trông có vài phần dễ thương, làm vật trang trí gượng gạo có khả năng." Phượng Phi Bạch quay sang liếc mắt nhìn cây Thoát Cốt Thủy Phù Dong kia một cái, ánh mắt có chút nhướn lên. Dáng vẻ thật sự là vừa mới ngắm nhìn một chậu hoa trang trí.

Mức độ thiện cảm đối với Phượng Phi Bạch lại lần nữa chọt giảm xuống một trăm. Ninh Khanh Khanh trừng mắt nhìn Phượng Phi Bạch, hẳn chính là cứ muốn lấy làm đồ trang trí, chứ cũng không cho nàng!

Nhìn lại một chút bông hoa trong tay, lại suy tính đến cả đời mình.

Vẫn là cuộc đời quan trọng hơn a!

Hơn nữa về sau bông hoa này đặt ở trong phòng Phượng Phi Bạch, nàng đến lúc đó liền ở lại trong phòng của hắn nhiều hơn, tranh thủ hấp thu ké một chút linh khí, vậy cũng là giống nhau!

Vẫn còn tiết kiệm cho bản thân công sức tưới nước, bón phân!

Ninh Khanh Khanh cắn răng, đành phải quyết tâm đặt mạnh nó một cái trên đùi Phượng Phi Bạch "Cho người!"

Đề chết cái đồ độc mồm độc miệng lòng dạ hẹp hòi nhà người đi!

Nàng bận rộn xoay xở hồi lâu, thì ra chỉ là làm áo cưới cho hắn.

Phượng Phi Bạch nhướn nhướn mí mắt cao quý kia của mình, lạnh lùng mà liếc nhìn Ninh Khanh Khanh "Người muốn đề chết Bỏ vương?"

Ninh Khanh Khanh bĩu môi, "Mầm họa lưu ngàn năm, có một chút lực nhỏ, đối với thân thể mạnh mẽ của Vương Gia ngài, hẳn là không tạo được vết thương có tính trí mạng."

Phượng Phi Bạch giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt chậu hoa ở trên đùi hắn sang một bên "Còn không phục?"

Ninh Khanh Khanh ôm cánh tay, bất mãn mà hừ hừ, "Sớm biết rằng nếu bông hoa bảo bối không phải của chính mình, còn không bằng cứ đòi chút bạc."

"Cầm bạc cũng không phải của người."

"Ngài!" Ninh Khanh Khanh tức tối đến hai má phồng lên "Hoá ra trên người của ta có cái gì, ngài sẽ bóc lột cái đó. Ngài là nhà tư bản gian trá, hơi quá đáng!"

"Cái gì gọi là nhà tư bản?"

Ninh Khanh Khanh hừ hừ, đáy lòng có điểm hơi đắc ý. Bị đề nén đã lâu, thật vất vả có cơ hội khoe khoang, nàng rất thận trọng "Không nói cho người."

Phượng Phi Bạch thấy vẻ mặt "người muốn hỏi ta thì hỏi nhanh lên, ta đã chờ người hỏi ta" kia của nàng. Hàng mi tuấn tú có hơi nhướn lên, dừng ở vị trí ngực nàng.

"Muốn ta đoạt đi người, có lẽ lại chờ thật lớn đã."

"Là bóc lột, không phải cướp đoạt!"* Ninh Khanh Khanh tức tối đến hận không thể cào cấu hắn một trận "Ta ngực nhỏ, nhưng ta kiêu ngạo, ta là tiết kiệm chút vải vóc cho Thiên Thịnh!"

* bóc tước = bóc lột; bóc = cướp đoạt, lột ra

Âm thanh du dương của Phượng Phi Bạch cất lên, giọng điệu có vẻ rất là đáng tiếc "Thất vương phủ trái lại không thiếu chút tiền mua vải vóc nguyên liệu ấy. Chỉ sợ cả ba năm này mà người vẫn không dùng được." (ạch, chê người ta 3 năm nữa vẫn LCD nè)

Ninh Khanh Khanh kinh ngạc!

Không phải kinh ngạc vì Thất vương phủ không thiếu tiền, mà là kinh ngạc vì một câu nói cuối cùng kia!

"Cái gì, ba năm?" Đôi mắt trong veo mở thật lớn, Ninh Khanh Khanh nhìn "Nhà tư bản" Phụng Phi Bạch, rồi lặp lại lần nữa "Ta đến bên cạnh người làm nha hoàn, phải làm ba năm?"

"Người cảm giác rằng thời gian quá ngắn?" Phụng Phi Bạch bắt đầu chăm chú suy nghĩ. Xem ra, hẳn thật có thể không biết xấu hổ kéo kỳ hạn thêm đến bảy tám năm

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tầm Quất Chân Dài

Mười ba thêm ba, là mười sáu, vẫn còn là thiếu nữ.

Mười ba thêm bảy, đó là hai mươi tuổi, quá lâu rồi . . .

Hơn nữa ở lại nơi này bên cạnh vị Vương gia độc mồm độc miệng thêm một giây nào nữa, thì đó đều là dây vò a!

Ninh Khanh Khanh quơ móng vuốt nhỏ, khởi động bạc môi, nở nụ cười nịnh nọt.

"Không, không, Thất vương gia không cần suy nghĩ, ba năm, ba năm cũng tốt."

Nói giỡn, dù sao nàng yêu thích nhất chính là mặt dây chuyền cơ mà.

Mặt dây chuyền đó vừa đến tay, ai quản người ba năm hay không ba năm, nàng liền xách bao quần áo rồi trốn đi.

Mí mắt Phụng Phi Bạch giật giật, Ninh Khanh Khanh nhìn một cái. Ai nha, nhất thời không khống chế tốt, quên rằng tên Vương Gia này ưa thích sạch sẽ. Móng vuốt nhỏ nhỏ lập tức thu hồi, giả vờ giả vịt vỗ nhẹ vào tay một cái.

"Người Tiểu quý này, làm sao vừa nhìn thấy Vương Gia liền nhào tới, đáng đánh!"

Phụng Phi Bạch nhìn nàng đánh một cái kia, có mà giống như vuốt ve thì hơn. Hắn liền chậm rãi mà nhếch khóe miệng một cái, như là bị động tác này của nàng khiến cho nghĩ ra cái gì "Cũng không cần phải đánh, đi xuống đi."

"Vương Gia muốn mua vật gì chẳng?" Ninh Khanh Khanh cong cong đôi mắt, ân cần hỏi.

"Thân làm một nhà tư bản, lại phải ngồi trên xe ngựa chung với nha hoàn, thật sự không hợp." Phụng Phi Bạch âm thanh tao nhã uể oải, cực kì dễ nghe, hoàn toàn không giống như là xua đuổi người xuống xe ngựa.

Hắn rốt cuộc là làm thế nào mà lĩnh hội được tinh hoa của mấy từ ngữ này?

Ninh Khanh Khanh đối với hắn có loại ghi hận vì vừa hiểu ra được loại cấp bậc mới, hai con mắt sáng lên: "Nào có a. Khanh Khanh ngồi ở đây, không phải là việc được ngồi chung cùng Vương Gia. Đường đường một vị Vương gia, mà bên cạnh cũng không có cái người gọi là nha hoàn hầu hạ sao, khi đó mới gọi là mất mặt nha."

Nàng mới không cần đi xuống. Chỗ này cách vương phủ còn không biết có xa lắm không. Thế nhưng hiện nay nàng chỉ có hai cái chân ngắn tũn này, đến lúc đó chạy được hay không thì có gì đáng để ý.

"Nói có đạo lý."

Ninh Khanh Khanh gật đầu tựa gà con mổ thóc, "Vương Gia cao kiến."

Phụng Phi Bạch nhếch khóe miệng lên, chân mày hơi nhướn nhướn "Nếu đã là giữ lại hầu hạ, vậy thì liền xoa bóp chân cho Bôn vương đi."

"Bóp chân?" Ninh Khanh Khanh ánh mắt trừng to, nàng có bao giờ đã từng làm người hầu hạ.

Phụng Phi Bạch nhìn thấy vẻ mặt không tình nguyện của Ninh Khanh Khanh, âm cuối kéo dài, "Đường đường bên cạnh Vương gia, cũng không có người. . ."

"Vương Gia, xin ngài đuổi bàn chân cao quý ngọc ngà của mình ra!" Ninh Khanh Khanh vung tay áo lên, đến bên người Phụng Phi Bạch, trên mặt hiện ra nụ cười ân cần, cố gắng đạt đề nén tức giận của mình xuống.

Bóp chân liền bóp chân, tùy tiện nắn đôi ba cái mà cấu véo, nàng rất am hiểu nghệ thuật mượn gió bẻ măng.

Phượng Phi Bạch nghe vậy, để chân lên đùi Ninh Khanh Khanh.

Hào nặng a!

Cũng, thật dài a!

Ninh Khanh Khanh nhìn chăm chăm đôi chân trước mặt, mặc dù được che bởi chiếc quần trắng, nhưng mà vẫn nhìn ra được, tỉ lệ thật hoàn hảo nha.

Úc, xoa bóp, cơ thể vẫn còn rất vững chắc, ấn một cái, rất có tính đàn hồi.

Nàng trong đầu không tự chủ được nghĩ đến cảnh đẹp buổi tối ngày hôm đó mình thấy, len lén nhìn người kia lơ mơ ngủ, cổ áo lỏng lẻo, lộ ra một vòng ngực tinh xảo, hõm xương thấp thoáng, giống như có thể rót vào đó một đầm nước tinh khiết.

Những ngón tay kia với đốt xương rất đều đặn, có hơi đặt nghiêng nghiêng, chống ở bên cạnh trán. Mái tóc dài trút xuống như thác nước đen huyền, đã hòa tan vào làm một thể cùng đệm gấm đen tuyền, so với gấm vóc càng thêm sáng bóng.

Chiếc trường bào trắng tinh trải ra trên đệm gấm đen tuyền, tựa như là một đóa Cao Sơn Tuyết Liên sinh ra trong vực sâu, giữa vùng nước bùn mà vẫn nở rộ tỏa hương thơm. Luồng sáng từ ngoài cửa sổ soi đến, chân mày có vẻ hơi hơi mơ hồ, lại bởi vì ánh nắng vàng kia phác họa ra một hình dáng tuyệt mỹ, mà vẽ nên một bức họa không có trên thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đến Phủ Thất Vương Gia

Mà hân, chính là hình ảnh cho nhân vật chính độc nhất vô nhị.

Cực phẩm a, thật sự là cực phẩm.

Nụ cười rành rành gian xảo kia đập vào mắt thiếu nữ nào đó đang ngồi trong xe ngựa, lại thêm đôi mắt nheo nheo cùng với khóe miệng khẽ giần giật. Toàn bộ biểu hiện trên khuôn mặt đó khiến những người nhìn thấy đều có vài phần phát run tóc gáy.

Phượng Phi Bạch hơi nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt bất động. Một âm thanh lạnh như băng phát ra rất thấp từ bạc môi “Không chế về mặt một chút”.

Nếu thực sự là một pho tượng ngồi không mở miệng, hoặc là một bức họa thì liền tốt rồi!

Nhưng vừa mới mở miệng liền phá hư cảnh đẹp!

Ninh Khanh Khanh liền dâng hoàng thu hồi ánh mắt, phát hiện chính mình không để ai đó ngôn nhận rằng nàng là một sắc nữ đi. Mặc dù nàng có nhìn lên nhưng chỉ đơn thuần là đang thưởng thức và đánh giá mà thôi.

Phượng Phi Bạch sau khi nói xong lại bất động, làm khó cho Ninh Khanh Khanh.

Giờ mới đến lúc cảm lấy, có thể sờ sờ đôi chân cực dài của mỹ nam, có lẽ khiến nàng hơi chút nhiệt tình hơn.

Chính là một khắc canh giờ sau, cánh tay của nàng không còn chút khí lực nào, nàng từ từ thả chậm cánh tay. Ngón tay liền nhấn tùy tiện vài điểm trên đôi chân dài, xem như xoa bóp.

"Không có tí sức lực nào?" Phượng Phi Bạch hơi nhắc chân, kê lên trên đầu gối của Ninh Khanh Khanh.

Một cỗ áp lực cực lớn từ bốn phương hướng đến, giống như là một bức tường vô hình đang chèn ép nàng, cơ hồ nàng không thể thốt nên lời.

Lúc này nàng vẫn không thể hiểu, đây có phải là áp lực do chênh lệch linh lực không.

Không phải chỉ là nghỉ ngơi một lúc thôi sao? Sao lại giống như nàng đang bị hành hạ vậy!

Vì muốn toàn thân thật thoải mái, đôi tay Ninh Khanh Khanh lại không thể làm gì khác hơn là phải sử dụng sức lực. Khi đó cỗ áp lực kia mới chậm rãi tản đi, làm nàng thở phào một hơi. Nhìn thấy người nào đó với đôi mắt đang nhắm, dáng vẻ thoải mái hưởng thụ xoa bóp, trong lòng bất bình mà hừ hừ nói:

"Vương Gia, ngài đang lúc trẻ tuổi cường tráng, mệt mỏi thì xoa bóp một tý là tốt rồi. Như thế nào còn muốn xoa bóp lâu như vậy, dường như giống một ông lão bị thấp khớp."

Gia gia của nàng lớn như vậy tuổi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh đấy thôi. Cũng không cần để cho nàng xoa bóp.

Phượng Phi Bạch liếc mắt nhìn thấy nàng mặt mày u oán, khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt càng cảm thấy thoải mái, "Bổn vương đi đứng từ trước tới nay coi như là linh hoạt. Chính là mới vừa rồi có người làm chấu hoa rơi trúng đùi Bổn vương, liền gây tổn thương đến gân cốt ."

Hào, Ninh Khanh Khanh đã hiểu ra, cái này lại là nàng tự làm bậy.

Người này cho tới bây giờ trả thù luôn là đơn giản trực tiếp, thật sự là hậu duệ quý tộc hoàng thất không chịu nổi dù chỉ một chút uất ức.

Ninh Khanh Khanh cười mà miệng không cười, "Vương gia thật sự là người đồ sù, luôn được chiều chuộng rất tốt"

Phượng Phi Bạch nhướn mày "Xem ra cảm giác mới vừa rồi của Khanh Khanh là nhấn quá nhẹ?"

"Sao có thể chứ. Ha ha ha ha."

"Nụ cười này nghe có vẻ là giả."

Ninh Khanh Khanh ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn, liền bày ra nụ cười chân thành rạng rỡ như mùa xuân, khiến Phượng Phi Bạch nhìn nàng như là một đứa trẻ sơ sinh đang cười.

Phượng Phi Bạch gạt đầu hải lòng, lại chớp mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Khanh Khanh thực sự không thích nói dối, một lần nữa lại phải bóp chân mạnh hơn. Hiện tại nàng mới cảm thấy hai cánh tay đau nhức, không biết Thất vương gia có nghĩ ra trò gì để làm khổ nàng nữa không đây!

....

Thất vương phủ nằm ở phía nam kinh thành, cửa ra vào so với trong tưởng tượng của Ninh Khanh Khanh thì không sai biệt lắm. Cao lớn, hùng vĩ lộ ra khí thế uy nghiêm của hậu duệ quý tộc hoàng gia, người thường nhìn thấy không dám tùy tiện đến gần.

Điểm đặc biệt nhất ở đây chính là Thất vương phủ này chỉ có một tòa nhà, không có các tòa nhà khác bao xung quanh, mà tất cả đều là sơn son thếp thủy, hoa hoa thảo thảo.

Không biết tất cả mọi người là sợ quyền thế vị Vương gia , hay là sợ chính con người này. Tóm lại có lẽ người này lộ ra mùi vị cao ngạo đơn độc với thế gian.

Ninh Khanh Khanh vào phủ, nhìn trái nhìn phải. Vương phủ quả thật đúng là vương phủ, nói cái gì mà to lớn đồ sộ nhưng khi bước vào mới cảm nhận được khí thế này của nó.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Không Kinh Ngạc Chút Nào

Không nói tới cái khác, chỉ riêng về việc chiếm một diện tích rất lớn, nếu như cho nàng ở thời hiện đại, có thể sử dụng để phát triển kinh doanh, khẳng định là đau lòng mà phát run. Đất lớn như vậy, có thể sẽ xây được bao nhiêu tòa cao tầng a!

Mất thấy Phượng Phi Bạch đi tới phía trước viện lớn nhất , trên đó có ghi ba chữ "Phi Bạch cư", liếc mắt liền có thể nhìn ra đó là chỗ ở của hắn.

Ninh Khanh Khanh vội vàng đến sát bên người Phượng Phi Bạch "Vương gia, vậy ta ở chỗ nào?"

Phi Bạch liếc nhìn nàng một cái rồi quay đầu sang phía Từ Sách nói: "Cứ theo lễ thường mà thu xếp."

"Vương Gia, vậy nàng là thân phận gì để vào vương phủ?" Từ Sách hỏi.

"Nha hoàn."

Từ Sách thoáng ngây người sững sờ, nhưng rồi cũng nhanh chóng gạt đầu với Ninh Khanh Khanh một cái "Lâm cô nương, đi theo ta"

Ninh Khanh Khanh sau khi nghe được lời này thì cảm thấy yên tâm.

Nàng chính là đang sợ, ở cái thời đại này, vẫn thường thu xếp cho nha hoàn đến ngủ ở chân giường chủ nhân. Nàng đến lúc đó cũng chỉ có thể ở một bên

chân giường, suốt ngày phải nhìn thấy vẻ mặt chộc giận kia của Phụng Phi Bạch.

Từ Sách là một nam nhân có da mặt màu đồng hun, nhìn đáng vẻ bước đi liền biết rõ là quân nhân đã trải qua huấn luyện. Cái này Ninh Khanh Khanh lần đầu tiên nhìn liền biết, cho đến hiện tại thì mặt hắn vẫn không có thái độ gì với nàng, nàng nhìn không được liền lên tiếng hỏi hắn:

“Nhìn thấy ta, ngươi không cảm thấy ngạc nhiên sao?”

Vì tại Bách Hoa Yến đã từng gặp qua Phụng Phi Bạch, nhưng lúc đó Từ Sách không có ở bên cạnh hắn, sau đó mặc dù có thời gian rảnh rỗi nhưng Phụng Phi Bạch cũng không giống như người có thể cùng với thuộc hạ nói chuyện phiếm với nhau.

“Mới đầu là có một chút, nhưng sau khi biết thân phận của ngươi là một nha hoàn, ta liền không kinh ngạc.” Lúc này Từ Sách nói chuyện có vẻ như một người bình thường, không có nhiệm cái thói xảo quyết của Vương gia kia.

"Ta biết."

Lời này nếu như nói cho Ninh Khanh Khanh sớm hơn hai ngày, nàng khẳng định có thể hiểu được rõ ràng, trải qua một ngày áp bức như vậy khiến nàng cảm nhận được những ý tứ trong lời nói của Từ Sách.

"Xem ra ngươi hiểu rất rõ tính tình của Vương Gia ngươi!" Nàng trừng mắt mà nói.

Từ Sách nghĩ thầm, đêm hôm đó hắn đã từng nói qua, cô nương này ngàn vạn lần đừng đụng trúng Vương gia, vậy mà lại đụng phải rồi còn bị lôi kéo làm một nha hoàn, vận số thật là không tốt.

Trong lúc đang nói chuyện, hai người đã đi tới trước một cái sân nhỏ.

Nơi này cách không xa chỗ ở của Phụng Phi Bạch, ở đây có vườn hoa, nhìn thì khá là đơn giản, mặc dù không gian tương đối nhỏ nhưng có đầy đủ mọi thứ.

Ở đây có một phòng khách nhỏ, bên trong là phòng ngủ, còn có thêm một cái bàn, phía trên còn đặt giấy và nghiên mực.

“Chỗ này cũng không tệ lắm đi.” Ninh Khanh Khanh đi dạo một vòng, vốn tưởng rằng Phụng Phi Bạch hắn sẽ bắt mình dọn dẹp một căn phòng cũ nát, đầy ẩm mốc, nhưng nhìn thấy hiện tại cảm giác nó khá là tốt.

“Vương gia đối với người ta rất tốt” Từ Sách nói với lòng trung thành và tận tâm.

Ninh Khanh Khanh có cảm giác rằng không phải với người nào Phụng Phi Bạch cũng đối xử như vậy. Đứng ở trong phòng, nhìn thấy một bó hoa khô ở trên bàn, trong lòng vẫn còn băn khoăn về bông hoa bảo bối kia.

“Hắn tốt? Hắn tốt mà còn đánh chủ ý lên Thoát Cốt Thủy Phù Dung của ta!” Đây chính là món đồ duy nhất có giá trị của nàng.

Từ Sách nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của nàng, Lâm tiểu thư sinh ra đã rất xinh đẹp, nhưng mà kiểu xinh đẹp này làm cho người ta có cảm giác cùng người khác không giống nhau, nó tràn ngập sức sống, năng động và có thể lan sang cho người khác, khiến hắn không tự chủ được nói nhiều hơn hai câu:

"Xin hỏi Lâm cô nương, bông Thoát Cốt Thủy Phù Dung này, là Lâm đại nhân cam tâm tình nguyện đưa cho ngươi sao?"

Từ Sách vẫn luôn đi theo Phụng Phi Bạch, cũng là người trong triều đình. Đối với hoàn cảnh trong nhà Lâm Bất Vi đã từng nghe qua. Lâm Bất Vi yêu quý nhất là nữ nhi Lâm Dong Dong, bông hoa Thoát Cốt Thủy Phù Dung này luôn để trong phòng của Lâm Dong Dong.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Dung Mạo Đẹp Không

Lâm Khinh Khinh là con gái của hắn vừa mới đến Kinh thành, hắn không đến mức cứ như vậy mà trao chỉ bảo trong nhà ra.

Ninh Khanh Khanh liếc mắt nhìn Từ Sách, người bên cạnh vương gia kia, thật đúng là không thể xem thường. "Là ý tứ gì, hắn còn có thể đoạt lại ư? Đây là do Vương Gia của các ngươi mở miệng yêu cầu."

Từ Sách nhìn nàng nói: "Phải biết rằng, không ai dám đoạt đồ của Vương Gia."

Lần này Ninh Khanh Khanh dường như rõ ràng.

Lâm Bất Vi cho nàng bông hoa bảo bối này, tất nhiên trong lòng không phục. Nói không chừng đáy lòng đã nghĩ được ý tưởng không đứng đắn gì, lan

truyền chút tin tức ra ngoài, nói bảo bối này rơi vào tay nàng.

Vẫn nói dân thường vô tội, giữ ngọc thành có tội.

Hiện tại trình độ võ nghệ của nàng, chính là còn yếu, người khác muốn cướp, khẳng định rất đơn giản.

Còn không bằng cho Phượng Phi Bạch. Nghĩ như vậy, đáy lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

Ninh Khanh Khanh đang nghĩ ngợi, bên ngoài viện truyền đến một đạo âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái, "Tiểu Sách Tử, ta đang muốn tìm ngươi đây, sao ngươi lại chạy đến nơi này rồi?"

Ngay sau đó một nam nhân da trắng nõn, hình dạng thanh tú, vóc người thấp hơn nửa cái đầu so với Tiểu Sách vọt vào trong phòng. Hắn cũng giống như Tiểu Sách, đều là người bên cạnh Phượng Phi Bạch, tên là Dương Thiệu Thần.

"Vương Gia phải chăng là mang theo nha hoàn về đến phủ rồi? Nên mang về sớm hơn! Tất cả người trong phủ này đều là nam nhân, mỗi ngày đều phải ở chung với những nam nhân cao lớn thô kệch như các người. Nếu cứ tiếp tục như vậy, khuynh hướng tình dục của ta cũng có chuyện. Mau nói cho ta, tướng mạo của nha hoàn kia có đẹp hay không?"

Tiểu Sách trầm lặng.

Dương Thiệu Thần đánh cánh tay hắn một cái, "Ngươi đừng có im lặng a, nói mau!"

Tiểu Sách nhìn về phía góc phải, vẻ mặt có điểm tế nhị.

Cuối cùng Dương Thiệu Thần cũng cảm giác được có điểm không đúng. Vừa quay đầu nhìn, thì thấy vị thiếu nữ dựa vào góc bên phải, mặt mày thanh tú, vóc dáng nhỏ bé và yếu ớt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay, chính là một đôi mắt giống như trăng sáng, đang hướng hắn phả ra hàm răng nhỏ trắng sáng.

Xinh đẹp như vậy!

Hắn dùng khuỷu tay đánh mạnh Tiểu Sách một cái, dùng ánh mắt truyền lời

Ngươi rốt cuộc có phải là huynh đệ hay không, tiểu mỹ nữ ở chỗ này, ngươi cũng không mở miệng? Để hắn còn lưu lại ấn tượng tốt đẹp đầu tiên cho tiểu mỹ nữ chứ.

Tiểu Sách thần nhiên liếc mắt nhìn Dương Thiệu Thần, "Chỗ Vương gia còn có việc, ta phải đi đến đó."

Không có nghĩa khí, đi đi đi đi.

Dương Thiệu Thần xoay người đi, chỉnh lại cổ áo, vuốt vuốt mái tóc, lúc này mới quay người lại, "Ngươi chính là Lâm cô nương sao. Tại hạ là thống lĩnh thị vệ bên cạnh Thất Vương gia, Dương Thiệu Thần, thật cao hứng khi gặp cô nương."

Nếu như lúc vừa rồi không thấy được bộ dáng khẩn cấp vội vàng của hắn, thì phong thái thanh nhã nhanh nhẹn trước mắt, cùng dáng vẻ nhã nhặn này có lẽ rất đáng được để ý đến. Nhưng mà, lúc này nhìn

Ninh Khanh Khanh dứt khoát nở nụ cười, "Dương thống lĩnh thật sự hài hước, hân hạnh được gặp ngài."

Dương Thiệu Thần nghe xong lời này, đã biết rõ ấn tượng đầu tiên mình lưu lại không được tốt, khiến tiểu nha hoàn xinh đẹp này phát sinh hiểu lầm. Nhưng mà nàng nói chính mình hài hước, sai đã có cách sửa.

Nam nhân a, người đi dòm khòi hài cũng không kém mấy so với người nhã nhặn có lễ.

Dương Thiệu Thần lại khôi phục sự tự tin, nhìn Ninh Khanh Khanh nói: "Lâm cô nương, ngươi đến phủ, nếu như có cái gì không hiểu, có thể tới tìm ta."

Ninh Khanh Khanh nhìn bộ dáng buồn cười của hắn, "Mới vừa rồi ngươi cứ nói trong phủ đệ tất cả đều là nam? Ta thấy phủ của người khác đều có nha hoàn a."

"Đâu phải!" Dương Thiệu Thần thờ dài một hơi, nói: "Trước kia cũng có, nhưng mà mọi người đều không chịu nổi lời nói của Vương gia, thường xuyên khóc sưng mắt, không chịu nổi nên chạy hết." Nhưng khổ cho đám nam nhân độc thân bọn họ, cả ngày cũng khó được nhìn thấy một nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thuật Chữa Bệnh

Nếu không thì tại sao lúc hần nghe nói trong phủ có một nha hoàn mới đến, lại cao húng như thế?

Nói chuyện có thể thắng thán hơn nhiều so với Từ Sách. Một thống lĩnh thị vệ bên cạnh Vương gia lại dám nói móc bản thân ngài, làm độ thiện cảm của Ninh Khanh Khanh đối với hần tăng thêm. Nàng đi qua vỗ vào bả vai hần một cái,

"Đó là, người bình thường ai dám đọi ở bên cạnh Vương gia nhà ngươi chứ."

Dương Thiệu Thần nheo lại, miệng toét ra nói một câu, "Au . . ."

Ninh Khanh Khanh nhìn tay của mình, một chưởng này của mình có sức lực sao?

"Không có chuyện gì." Dương Thiệu Thần vén tay áo lên, "Hôm nay cùng các huynh đệ luyện tập, cánh tay bị thương, không liên quan tới ngươi."

Mặc dù nhìn hần thanh tú, nhìn cánh tay một cái, cũng đều là bắp thịt mảnh dẻ. Bên ngoài da có hai vết thương không nhỏ, tùy tiện dùng thuốc bột rắc lên, bộ dáng rất không thêm để ý.

Mắt Ninh Khanh Khanh sáng lên, vỗ cánh tay Dương Thiệu Thần, "Ngươi chờ một chút."

Trong lúc nói, tay nàng vừa động một cái, một đóa hoa sen màu trắng xóa liền xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

"Thất Sắc Liên của Lâm gia?" Dương Thiệu Thần vốn muốn thể hiện mình là một nam nhi kiên cường, không nghĩ tới còn khiến nha hoàn này xuất ra Võ Linh, lúc này mới nhớ ra tin tức nghe được, nha hoàn này, chính là Đại tiểu thư Lâm gia mới tìm về.

Kể từ lúc biết Thất Sắc Liên có linh kỹ trời sinh, Ninh Khanh Khanh không có cơ hội thử một lần, trước mắt có cơ thể sống để thí nghiệm rồi, nàng phải nắm giữ cơ hội.

Lôi kéo Dương Thiệu Thần ngồi trên ghế, trong lòng nàng mặc niệm, "Thất Sắc Liên, chữa khỏi!"

Hoa sen màu trắng bạc trong lòng bàn tay nàng bắt đầu xoay tròn từ từ, màu bạc sáng rực từ tỏa ra từ hoa sen, mang theo mùi thơm nhàn nhạt, dừng trên cánh tay của Dương Thiệu Thần.

Vết thương của hần, hơi khép lại một chút.

Mặc dù so với vết thương kia, khép lại một chút cũng không nhiều, nhưng cũng đã đủ khiến Ninh Khanh Khanh mừng rỡ!

"Oa, thật có thể chữa khỏi a!" Biết là một chuyện, thật sự có thể sử dụng lại là một chuyện, ánh mắt của Ninh Khanh Khanh dường như muốn dán trên cánh tay của Dương Thiệu Thần, nhìn thấy vết thương khép lại một chút ít, không nhịn được lại mặc niệm lần nữa

"Thất Sắc Liên, chữa khỏi!"

"Thất Sắc Liên, chữa khỏi!"

Theo vết thương kia chữa khỏi từng chút từng chút, Ninh Khanh Khanh càng ngày càng dừng cảm, cho đến lúc nàng hô lần thứ sáu, khi làm thế cũng không có hiệu quả thì nàng mới dừng lại, nhìn Võ Linh của mình, vẻ mặt nghi hoặc,

"Ồ. Tại sao lại không phát sáng, chẳng lẽ bị hư?"

Khóe miệng Dương Thiệu Thần giật giật, nhìn ánh mắt tràn ngập kinh ngạc của Ninh Khanh Khanh, "Sao Võ Linh lại bị hư chứ. Là linh lực của ngươi không đủ, không thể xuất ra linh kỹ. Ngay cả chuyện này ngươi cũng không biết sao?"

"Không biết." Ninh Khanh Khanh lắc đầu, một chút cũng không cảm thấy ân hận xấu hổ, "Ta mới từ nhà quê trong thôn trang tới đây, nơi đó tương đối hẻo lánh, nhà quê cũng nhiều người bình thường, là những ai không thể triệu hoán ra Võ Linh. Ngay cả Thất Sắc Liên này, cũng là hai ngày này mới dạy ta triệu hồi ra."

"Thì ra là như vậy." Dương Thiệu Thần kéo tay áo, hần thờ ơ với vết thương này, chừa chút sẹo còn có thể biểu hiện hương vị nam nhân của hần, "Lúc này cần Thiệu Thần ca ca tới giúp ngươi giải thích nghi hoặc. Hiện tại ngươi là Nhất Tinh Linh giả, có biết điểm này chưa?"

Ngươi này ngay từ lúc mới quen biết, liền bắt đầu tự xưng là Thiệu Thần ca ca.

Ninh Khanh Khanh có điểm buồn cười, nhưng không cảm thấy phản cảm, thu hồi Thất Sắc Liên lại, gạt đầu.

"Trong số các Linh giả thì Nhất Tinh là hạng sơ cấp nhất, cũng đại biểu ngươi gần như vừa mới đánh thức Võ Linh. Người bình thường khi mà mới triệu hồi ra Võ Linh, thường không có linh kỹ. Chỉ Lâm gia các ngươi mới đặc thù một chút, có linh kỹ bẩm sinh."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Không Có Đầu Bếp

Đến khi nàng đi vào, lúc này mặt trời đang từ từ nhô lên, tà tà chiếu vào viện. Mặt trời vàng chói sau khi lộ ra đã nhuộm vàng cả tầng mây, làm nóc nhà đẹp dễ tinh xảo bị nhuộm đỏ, ngay cả đỉnh đài trong viện, cũng biến thành màu vàng lóng lánh.

Trong viện cực kì im lặng, cũng không thấy được những người làm việc lật vật. Khi Ninh Khanh Khanh đi vào, lúc này mới phát hiện coi như là bản thân gian phòng của Vương Gia, trang trí cũng rất đơn giản.

Không có tráng lệ như phủ Vương Gia trong TV, phong cách rất là cổ xưa phóng khoáng.

Màu sắc thật đơn giản, thống nhất màu của đồ dùng trong nhà, không phải trắng thì chính là đen, nhìn thấy rất có một cảm giác uy nghiêm lạnh lùng kín đáo. Nhưng mà phẩm là người nào hiểu được đánh giá đều sẽ biết, đồ đạc trong phòng này so với những thứ trang trí ánh vàng lấp lánh, cần phải nói quý hơn rất nhiều lần.

Đây sẽ là xa hoa khiêm tốn.

Trong phòng, Phượng Phi Bạch đang mặc xiêm y ban ngày, nhuộm bào trắng tinh rộng thùng thình, tay chống nghiêng nghiêng vào đầu, tựa trên thành sập êm. Chiếc áo trắng tinh thật dài rơi xuống dưới sập, kéo dài như mây, khoan thai phóng túng.

Ánh mắt của hắn có hơi chếch xuống, nhìn vào một quyển sách trước mặt.

Bản thân xem ra không chút để ý, tựa như bay bổng trên mây, có hơi tùy ý, có hơi phóng túng. Chỉ có lúc hai ngón tay lật trang giấy thì mới làm cho người ta cảm giác được hắn xác thật chuyên chú đọc sách.

Vào lúc không mở miệng nói chuyện, hắn thật sự là một mỹ nam làm cho nàng có nhìn hàng trăm hàng ngàn lần cũng sẽ không ghét a.

Chỉ là trong bụng bỗng vang lên tiếng sôi ồng ọc, đã kéo nàng trở lại thực tế "Vương Gia, dậy sớm thế."

Phượng Phi Bạch liếc mắt nhìn nàng "Mặt trời sắp sửa xuống núi, còn sớm cái gì."

"Vương Gia nói thế nào ý, mặt trời rõ ràng vẫn còn lên đỉnh đầu đây này!" Ninh Khanh Khanh đã học xong cách miễn dịch đối với việc hắn đọc mồm đọc miệng, cười khổ như vậy mà vuốt bụng, "Bụng ta đói rồi."

"Cho nên?" Phượng Phi Bạch nhìn Ninh Khanh Khanh.

Ninh Khanh Khanh bảo: "Vậy sai người nhà bếp bụng thức ăn tới đi."

Phượng Phi Bạch thần nhiên nói: "Không có đầu bếp."

"Vương phủ của ngài lớn như vậy mà không có đầu bếp?" Ninh Khanh Khanh không tin.

Phượng Phi Bạch đương nhiên mà nói: "Sau khi người đã đến, để tiết kiệm chi tiêu trong vương phủ, hôm qua Bồn vương đã cho hắn đóng gói về nhà."

Cái gì gọi là nàng đã đến đây, liền đã đuổi đầu bếp đi rồi?

"Ta cảm giác được, Vương Gia có khả năng dùng phương thức khác để tiết kiệm chi tiêu!" Ninh Khanh Khanh cắn răng đề nghị.

"Bồn vương đích xác suy nghĩ thật lâu. Vốn là muốn giải tán thị vệ, nhưng mà người chỉ với cấp bậc Nhất Tinh Linh Giả thế này thì cũng không có được tác dụng bảo vệ vương phủ. Suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có chức vụ lão Lưu đầu trực đêm và Vương đầu bếp là tương đối thích hợp người."

Phượng Phi Bạch nhướn mi mắt lên nhìn nàng, lộ ra thấp thoáng nụ cười tự phụ "Bồn vương xác thật vẫn rất suy nghĩ vì người khác, vẫn còn chọn hộ người công việc tương đối thoải mái."

Lí do thoải thác thế này, nếu như không biết hắn là Vương Gia, Ninh Khanh Khanh vẫn còn ít nhiều tin tưởng. Nên nàng chỉ vào chiếc sập êm bằng gỗ đàn mộc khảm ngọc vừa nhìn liền giá trị xa xỉ dưới người hắn, mặt không chút thay đổi mà chậm rãi mở miệng,

"Vậy cái kia thì sao?"

"Vật này xác thật đáng giá." Phượng Phi Bạch âm thanh rất nhẹ, "Nhưng mà sau khi bán nó đi, Bồn vương nằm nơi nào?"

"Trên - giường."

"Đó là chỗ ngủ."

"Cho nên chính là thế nào cũng phải khiến ta đi làm đầu bếp nấu ăn sao?" Gân trán Ninh Khanh Khanh giật giật, tiểu vũ trụ đang thiêu đốt hùng hực . Nhưng mà lập tức liền bị một chậu nước lạnh như băng tưới xuống.

"Người có tiền đi ra ngoài ăn cơm sao?"

Người nào đó không có tiền , chỉ có thể cầm giỏ rau của vương phủ và năm mươi lượng bạc do vị Vương Gia vô lương cấp, hóa thân thành Tiểu nương tử mua đồ ăn nhà bếp , hậm hực mà đi ra ngoài phố.

"Rất keo kiệt , liền cấp năm mươi lượng, còn muốn mua thịt mua cá, vậy còn lại bao nhiêu để bỏ túi riêng?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Muốn Cho Trứng Sao

"Hừ, hông phải quá keo kiệt rồi sao . Cấp cho nàng năm mươi lượng, còn muốn mua thịt mua cá, vậy nàng còn lại bao nhiêu nước uống chứ?" Ninh Khanh Khanh nhỏ giọng hừ hừ rồi mới hỏi đường đi tới chợ, từ chỗ vương phủ đi tới chợ kia, cũng rất xa.

Cũng may Ninh Khanh Khanh là vừa đến thế giới này, đối với tất cả mọi thứ đều có cảm giác mới mẻ. Nàng yên lặng đi trên đường, mà cũng không có cảm giác chán nản. Coi như đây là chuyến đi du lịch , thuận tiện nhìn cảnh vật một chút.

Lúc nàng đang vui sướng và thoải mái thưởng thức cùng đánh giá hình hài bàn đầu của kiến trúc cổ đại thì một tiếng cười hân hoan truyền đến từ phía sau.

"Ồ, đây không phải Đại tiểu thư của Lâm gia sao?"

Một nam nhân mặc trường sam màu da cam, mái tóc trên đầu chải đến bóng loáng, vẻ mặt ngả ngón, gọi Ninh Khanh Khanh.

Nàng liền đảo mắt quét nhanh qua. Chỉ thấy tên kia gương mặt đom đóm, Ninh Khanh Khanh liền xác nhận chính mình không nhận ra hắn. Nhưng mà người này thoát cái đã đến, nàng nhíu mày, hắn tới làm gì.

"Phải thì làm sao?"

Nam nhân kia không nghĩ tới mở mồm chào thì lại nhận được một câu hỏi như vậy, hắn liền ngẩn người. Sau đó lại nở nụ cười càn khôn làm cho người ta buồn nôn thêm ,

"Lâm đại tiểu thư không nhớ rõ ta sao? Chúng ta ở trên yến hội từng có gặp mặt một lần."

"Không nhớ rõ."

Tên nam nhân này, một chút cũng không cảm thấy được lời này có cái gì, cười rất nhẹ nhàng. "Không nhớ rõ đó là tự nhiên. Thật là một mỹ nhân tốt, làm cái gì phải bám theo Thất vương gia. Tổng Ngọc ta đây, mặc dù cái khác so ra có thể kém với Thất vương gia, nhưng mà tâm ý quan tâm mỹ nhân, cái đó khẳng định là tốt hơn nhiều so với Thất vương gia."

Meo meo, cái người này, không có một chút khí chất. Lại còn mang tên Tổng Ngọc nữa chứ, quả thực là phi báng mỹ nam a!

Ninh Khanh Khanh trong lòng nói mớ một trận, trả lời cũng chậm một ít. Tên Tổng Ngọc kia còn tưởng rằng Ninh Khanh Khanh thật sự động tâm.

Phải biết rằng, ngày hôm đó ở trên yến hội, hắn nhìn mặt mũi Ninh Khanh Khanh xinh đẹp như vậy liền động tâm, đáy lòng nổi lên tà niệm. Nhưng khi đó hắn nào dám có ý nghĩ khác.

Lâm gia thiên kim chính là phải gả cho Thất vương gia, nào có biết chuyện lại biến đổi, nàng trở thành nha hoàn.

Mới vừa rồi hắn đi ra từ thanh lâu, thấy Ninh Khanh Khanh yên lặng đi trên đường, tâm tư một phen liền dao động.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng xinh xắn cùng cái mũi thanh tú kia, có thể sánh bằng Lâm Dong Dong mà vóc người còn muốn hấp dẫn hơn.

Nghe nói Ninh Khanh Khanh là từ nông thôn đến, tất nhiên không có kiến thức gì, nên mới có thể vừa nhìn thấy Thất vương gia liền ngây ngốc cả người. Vậy chỉ cần hắn vừa giở chút thủ đoạn, bảo đảm khiến cô nàng nhà quê này sẽ khăng khăng một mực nhào vào lòng hắn.

Trước mắt hấn liền hành động , hướng tới Ninh Khanh Khanh là mục tiêu đã chọn "Kính muội muội, nhìn nàng mặc một bộ xiêm y này, Mỹ nhân giống như nàng vậy, sao có thể mặc xiêm y thô kệch như vậy. Không bằng nàng theo Gia, chỉ cần một đêm, nàng muốn cây trầm vàng, Gia liền mua cho nàng cây trầm vàng. Nàng muốn vòng tay ngọc, liền mua cho nàng vòng tay ngọc. . ."

"Ta đây muốn hái trăng trên trời cao, ngươi có thể cho ta hay không?" Ninh Khanh Khanh quay sang Tống Ngọc cười một tiếng, nụ cười Tống Ngọc càng thêm phơi phới, vội vàng không ngừng gật đầu, "Có, có, cục cưng nhỏ, chỉ cần ngươi nguyện ý cùng Gia qua một đêm, Gia có cái gì không thể đưa cho ngươi a!" (E hèm! TN, không cần háo sắc cậ chứ!)

Tống Ngọc càng nói càng hăng say, móng vuốt liền hướng tới vòng eo nhỏ nhắn của Ninh Khanh Khanh định sờ soạng.

Ninh Khanh Khanh trở tay hất cái làn đề lên móng vuốt của hấn. Đôi mắt to hắc bạch phân minh lộ rõ vẻ lạnh lùng "Ta đây nói, muốn Gia cho hai quả trứng, Gia cũng cho chứ!"

"Cho, cho" Tống Ngọc theo phản xạ liền gật đầu. Sau đó ý thức được gì đó, lúc này vội lắc đầu "Không được "

"Gia, ngươi làm thế nào liền đổi ý nhanh như vậy , ta thật không thích!" Ninh Khanh Khanh vừa nói dứt tiếng, thân hình vừa chuyển, một cú đá đoạn tử tuyệt tôn (tuyệt tự) liền chuẩn xác bay đến hạ thân của Tống Ngọc.(Khụ, khụ, NKK, nàng quá phúc hắc rồi).

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gội Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Âm Thanh Trứng Vỡ

"Ngao "

Tống Ngọc hai tay che hạ bộ, phát ra tiếng sỏi hú vang khắp nơi, hấn tựa hồ nghe thấy những âm thanh trứng vỡ tan.

"Hồn đàn, dám đánh gia chúng ta!" Hai tên bảo vệ đi theo bên cạnh hấn , lập tức liền trừng mắt đánh tới Ninh Khanh Khanh.

Nói về đánh nhau, Ninh Khanh Khanh thực sự không sợ mà vô cùng thích thú.

Nhìn hai người vọt về phía mình, nàng đưa chân trái ra sau đạp mạnh xuống đất một cái, tay phải quăng cái rỏ bay vèo, vừa lúc khiến một tên trong đó chui đầu vào bên trong. Thân thể nhỏ bé của nàng mượn lực của người kia, xoay tròn ngay tại chỗ. "phanh" một cái liền đá tới trên cổ kẻ còn lại, nặng nề đá bay hấn, tiếp theo hoàn mỹ rơi xuống đất, lại một cước đá văng kẻ đang bị kẹt đầu trong rỏ.

Động tác này làm phi thường lưu loát, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, không quá mười giây đồng hồ, lại một hơi đánh gục cả hai tên bảo vệ.

Tống Ngọc nếu không phải tận mắt đến, tuyệt không tin một thiếu nữ nhu nhược chân yếu tay mềm, dĩ nhiên còn có loại năng lực này.

Trong lòng hấn nảy sinh ý ác, cũng không để ý trên người đang đau đớn, trong miệng mặc niệm một tiếng. Một con đại cầu màu vàng đất xuất hiện đang ở bên cạnh. Trên người con đại cầu này có một vàng vàng chói lọi, không ngừng chuyển động vờn quanh hấn.

Đây là Vô Linh!

Đánh nhau Ninh Khanh Khanh không sợ, nhưng mà Vô Linh, vật này còn có điểm tà môn , có lẽ nên cẩn thận thì hơn.

Nàng nhìn con đại hoàng cầu kia, toàn thân đều bắt đầu căng thẳng, cả người không ngừng đề cao cảnh giác.

Đại hoàng cầu há miệng rống to hai tiếng, nhe răng lao tới Ninh Khanh Khanh. Ninh Khanh Khanh đem rỏ làm vũ khí, nện một cái thật mạnh lên đầu đại cầu màu vàng, lập tức thân thể nó lung lay, rơi xuống trên mặt đất.

Con đại cầu màu vàng này trừ điểm thân thể to lớn, bộ dáng hung hãn thì không có điểm gì khác!

Do từ nhỏ bị gia gia ném đi huấn luyện đặc biệt, trong mắt Ninh Khanh Khanh đã sớm không coi con đại cầu này ra gì.

Tống Ngọc mắt thấy đại hoàng cầu đột nhiên mất lực, lập tức hô to một tiếng, "Đại hoàng cầu, phong hoá bọn ba!"

Âm thanh của hấn vừa dứt, màu vàng trên người đại hoàng cầu lập tức lại bùng sáng, đôi mắt lóe lên. Nó lại lần nữa ngồi xổm xuống, bốn chân dùng sức nhún mạnh bật vọt tới Ninh Khanh Khanh!

Lần này đây, tốc độ của nó rõ ràng nhanh hơn rất nhiều, Ninh Khanh Khanh có thể cảm nhận được, so với lần trước ít nhất lực đã đề cao gấp đôi. Nếu nàng lại dùng rỏ để đánh, nhất định là không được.

Mắt thấy rằng nanh há to miệng chạm mặt đánh tới, Ninh Khanh Khanh ngay tại chỗ một diệt, lấy lưng đeo mà, hai cái chân đi lên đạp một cái, khiến đại cầu vàng dừng lại động tác.

Lực lượng của loài thú một mực là được các nhà khoa học gia về động vật phải chắc chắn lấy làm kỳ. Bọn chúng có thể trọng tương đương cùng nhân loại, nhưng mà lực nhảy bật lên cùng với sức bật của cơ thể, thường thường đều phải lớn hơn nhân loại mấy lần.

Đại hoàng cầu cũng là một loại thú, có Tổng Ngọc chỉ huy, nó ra sức lao tới Ninh Khanh Khanh cắn xé. kia lực lượng lớn lao, làm cho khối này khối thân thể mười ba tuổi này, mơ hồ không hề năng thừa nhận cảm giác.

Đại hoàng cầu cũng là một loại thú, có Tổng Ngọc chỉ huy, nó ra sức lao tới Ninh Khanh Khanh cắn xé. lực lượng lớn lao kia làm cho khối thân thể mười ba tuổi này, mơ hồ có cảm giác như không thể chịu đựng nổi.

Ninh Khanh Khanh biết không thể lại kéo dài. Đầu gối nàng có hơi hạ xuống, đôi chân bật phát ra lực lượng lớn lao, đạp con một cước đại hoàng cầu. Thân hình linh hoạt nhanh chóng nhảy lên, lại lần nữa tiến vào trạng thái đề phòng.

Đại hoàng cầu bị đạp bay theo đường cong rơi xuống đất. Mặc dù bị thương, nhưng nó gầm lên một tiếng, lộn nhào một cái lại đứng lên, nhìn vào Ninh Khanh Khanh mà điên cuồng gầm thét "ngoao ngoao!"

Nhìn ra nàng mới chỉ đủ lực đối phó đại hoàng cầu, trên mặt Tổng Ngọc lộ ra một tia tàn nhẫn. Bàn tay đang ôm hạ bộ dùng sức vùng lên, "Các người xông lên, ta liền không tin, hôm nay không bắt được tiểu nha đầu nhà người này!"

Hai người kia lập tức cũng vẩy tay xuất một chiêu, triệu hồi ra một con lại bì cầu (chó trại lông), và một con hoàng thử lang (chồn). Chúng mãnh liệt nhào đầu về phía trước đánh tới Ninh Khanh Khanh!

Cái quái gì thế này!

Thế này thì còn có xấu hổ hay không. Đã ba đầu một, mà cả ba kẻ lại vẫn còn tung ra một con súc sinh mang trong người để đối phó một mình nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Về Linh Kỹ

Liền vào thời khắc nguy cơ, đột nhiên, một bóng người như Thiên Nhân (người trời) xuất hiện. Hàn quang lướt nhanh qua, đại hoàng cầu (chó vàng lớn) , lại bì cầu (chó trại lông) , hoàng thử lang (chồn) đều bắt đầu đau đớn kêu lên thảm thiết, rồi liền tiếp té trên mặt đất.

"Người là ai?" Nếu như Võ Linh bị thương, chủ nhân của nó cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng. Võ Linh của ba người kia bị nhất kiếm chém tới làm trọng thương, khiến chúng đau đến sắc mặt đều trắng bệch.

Nam nhân mặc trường sam màu thiên thanh, mặt đẹp như ngọc, đường nét tuấn tú, trong tay cầm một thanh trường kiếm lưỡi bạc, kiếm quang phóng ra bốn phía, khí lạnh làm người ta rét run. Nó hất vào trong đôi mắt ôn hòa làm nhuốm một phần cảm giác lạnh buốt "Ba người các người lại dám bắt nạt một nữ nhân ngay bên đường!"

"Vân Triệt!" Ninh Khanh Khanh nhìn thấy hắn đến, trong lòng vui vẻ. Chỉ hai bước đã chạy đến đứng lại bên cạnh hắn.

Vân Triệt tiến lên một bước, che cho nàng ở phía sau, khi nhìn Ninh Khanh Khanh thì khóe miệng dịu dàng cong lên "Có bị thương không?"

"Không có gì." Ninh Khanh Khanh nhặt cái rổ lên, vọt tới trước mặt ba người kia , ra sức đá cho hả giận "Cái đồ đại hoàng cầu nhà người. Ai cho người trêu chọc ta, cho người đánh ta! Hãy xem tiểu cô nãi nãi đá đến mẹ - người đều không nhận ra người!"

Cho đến lúc đá không còn sức lực, Ninh Khanh Khanh mới thu chân lại, đi tới bên người Vân Triệt "Đi thôi."

Vân Triệt nhìn ba người kia mặt mày sùng vù như đầu, cười nói: "Lần này mẹ của bọn chúng tất nhiên đều không nhận ra chúng rồi."

"Hắn vậy, không dạy dỗ cho chúng một trận, chúng không biết cô nãi nãi lợi hại!" Ninh Khanh Khanh bĩu môi "Cái con đại hoàng cầu này cũng không biết nó giờ ra cái trò gì. Nó lẩn vòng vòng sáng lóe một cái, tốc độ liền trở nên đặc biệt nhanh. Nếu không chỉ bằng ba người bọn họ mà muốn đối phó ta? !"

"Hắn là Nhất Tinh Linh Giả, đó là Linh Hoàn của hắn. Linh Hoàn sáng lên, liền đại biểu hắn sử dụng Linh Kỹ." Vân Triệt cười lên tiếng giải thích.

"Linh Kỹ và Linh Hoàn là chung nhau?" Trong mắt Ninh Khanh Khanh tràn ngập nghi hoặc "Bọn chúng là cùng tồn tại sao?"

"Đúng vậy, một Linh Hoàn đại biểu cho Linh Kỹ của một người. Võ Linh của người ta có chỗ giống nhau, tựa như Lâm gia các người. Võ Linh các đời,

tất cả đều là Thất Sắc Liên, nhưng mà Linh Kỹ lại bởi vì mỗi người mà khác đi."

"Vậy làm thế nào thu được Linh Kỹ đây?" Ninh Khanh Khanh vẫn còn nêu ra rất nhiều vấn đề.

Vân Triệt bảo: "Xem ra có rất nhiều thứ mà Lâm đại nhân cũng không có dạy cho ngươi."

"Không phải nữ nhi ở bên cạnh, không có tình cảm gì mà, đó là bình thường thôi." Ninh Khanh Khanh rất thoải mái xòe cả hai tay, dù sao nàng cũng không phải nguyên chủ.

Chính là Vân Triệt lại nhìn thật kĩ khuôn mặt nhỏ nhắn không hề thấy đau đớn và lo buồn kia của nàng, như là nhớ ra cái gì, trong sóng mắt toát ra một tia tâm tình nhợt nhạt.

"Ngươi nói không sai, không ở bên cạnh, liền không có tình cảm gì. Nhưng mà không quan hệ, ta cũng có thể nói cho ngươi."

"Ừ, ngươi yên tâm, ta sẽ không khách khí với ngươi." Ninh Khanh Khanh rất thích nói chuyện với Vân Triệt, bởi vì rất thoải mái.

Lúc trước nói chuyện phiếm với Dương Thiếu Thần, kỳ thật nàng có chuyện cũng có thể hỏi. Nhưng mà nhớ ra hẳn là người của Phượng Phi Bạch, nàng liền không hề mở miệng.

Vân Triệt bị nàng dí dõm pha trò mà cười một tiếng, tiếng cười trong veo như nước chảy róc rách,

"Mới rồi ngươi hỏi về Linh Kỹ, trước hết nói đến cái này đi. Võ Linh tu luyện tới lúc sắp sửa phải thăng lên một cấp, liền cần phải đi đến chỗ nào có Linh Thú sinh tồn, căn cứ bản thân tu luyện theo phương pháp nào và kỹ năng muốn có mà bắt giết Linh Thú.

Sau khi giết chết Linh Thú thì lấy ra Linh Hạch của nó để hấp thu. Sau khi hấp thu, Võ Linh của ngươi có thể có được một Linh Hoàn. Mà Linh Kỹ chính là đồng thời với hấp thu linh lực, thu được một Linh Kỹ tương quan với Linh Thú bắt giết được."

Ninh Khanh Khanh ra sức gật đầu. Tại thế giới lúc đầu của nàng, nàng cũng đã thấy bạn bè chơi các trò chơi điện tử.

Cái này là giống như trò chơi, liều mạng luyện cấp, đợi tới lúc thăng lên một cấp bậc, sẽ học xong một kỹ năng nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gội Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tùy Ý Ngươi Sai Phái

Chỉ là kỹ năng này, cần nhờ sẵn Linh Thú mới đạt được.

"Có thể sẵn bất kì Linh Thú nào cũng được sao?"

Vân Triệt lắc đầu, "Linh Thú mà Ngươi sẵn được, sẽ quyết định đến cấp bậc Linh Hoàn sau này của ngươi. Linh Thú cấp bậc càng cao, linh lực trong linh hạch lại càng nhiều hơn, nên số linh lực mà ngươi hấp thu được càng nhiều, sẽ có lợi cho việc ngươi tăng cấp bậc, tốc độ tăng cấp bậc lên cũng sẽ nhanh hơn."

"Nếu như ta muốn thăng cấp, trực tiếp đi giết Linh Thú ngàn năm, chẳng phải linh lực lập tức tăng lên?"

Vân Triệt lắc đầu nói: "Linh Thú cùng Võ Linh giống nhau, cũng phân chia cấp bậc. Dựa theo tuổi của bọn chúng, chia làm Linh Thú mười năm, Linh Thú trăm năm, Linh Thú ngàn năm, Linh Thú vạn năm, và Linh Thú mười vạn năm. Cấp Linh Thú càng cao, năng lượng ẩn chứa trong linh hạch cũng càng mạnh, nhưng mà giống nhau, thực lực của nó cũng tùy lúc mà mạnh lên."

Ninh Khanh Khanh suy nghĩ một chút, "Nếu như mình không thể giết Linh Thú cao cấp, giả sử như, ta và ngươi là bằng hữu, ta nhờ ngươi đi giết giúp ta, ngươi sắp sửa giết được, thì ta bỏ thêm đao trí mạng, cái này có thể không?"

Nghe nói như thế, Vân Triệt nhìn của ánh mắt nàng hiện ra sự tán thưởng.

"Phương pháp này quả thực có khả năng. Rất nhiều thế gia và dòng họ, ở giai đoạn đầu dùng phương pháp này khiến đệ tử tăng cấp bậc lên rất nhanh. Nhưng mà ngươi phải biết rằng, Linh Thú mười năm trăm năm đối phó tương đối dễ, nhưng mà đến Linh Thú sống ngàn năm trở lên, linh trí đã từ từ mở ra, muốn đối phó nó, thật sự khó khăn."

"Hơn nữa ta nói rồi, linh kỹ là đồng thời hấp thu linh lực, tùy đặc tính Linh Thú thu được. Cho nên sẵn Linh Thú, nhất định bản thân phải phù hợp với đặc tính Võ Linh, nếu không hấp thu linh hạch, sẽ không phát huy được năng lực, hoặc chính là không thể thi triển ra. Giả sử có thi triển được, thì hiệu quả linh kỹ quá nhỏ, chẳng phải là lãng phí vị trí linh kỹ?"

Từ Linh giả đến Linh Đế, trừ Thất Sắc Liên là loại linh kỹ Vô Linh trời sinh tự mang , người khác tổng cộng chỉ có chín lần cơ hội thu được linh kỹ.

Lãng phí một lần, chẳng khác nào thiếu một linh kỹ.

Ninh Khanh Khanh nói: "Năng lượng Linh Thú kia có thể thế nào? Nói đúng là chúng ta đến cấp bậc gì, mới có thể đánh cấp bậc quái thú gì?"

"Là Linh Thú, không phải quái thú." Vân Triệt cười sửa lại cách nói của nàng.

Ninh Khanh Khanh lần mò tìm ra manh mối, nàng thích nói về cái thế giới đánh quái thú này.

"Nếu như chúng ta căn cứ cấp bậc phân chia sơ lược Vô Linh, trình độ Linh giả và đạo sĩ, ước chừng là Linh Thú mười năm, trình độ Linh Sư và Đại Linh Sư, là Linh Thú trăm năm, Linh Chủ và Linh Quân, chính là Linh Thú ngàn năm, vị trí Linh Tông và Linh Tông, thì là vạn năm, về phần Linh Thú vạn năm, kia chỉ có Linh Thánh Linh Đế mới có thể đánh được. Hơn nữa, cái này phân chia vẫn còn đại khái."

Ninh Khanh Khanh rất am hiểu nghiên cứu sâu, "Nếu như là loại Vô Linh của ta không có có khả năng tấn công, vậy không thể dựa theo cấp bậc này phân chia nữa."

"Đúng thật là như vậy, hệ Vô Linh thuần giúp chữa bệnh, lực tấn công đối diện mà nói, yếu đi một chút." Vân Triệt dùng từ rất ôn hòa, Ninh Khanh Khanh biết lúc này đâu phải là yếu đi một chút, mà là thực sự yếu.

Nhìn khuôn mặt nàng nhỏ nhắn, Vân Triệt nói, "Không cần phải vội, Vô Linh của ngươi là hệ giúp chữa bệnh. Như vậy mặc dù Vô Linh của bản thân không có tính công kích, nhưng mà đi qua giai đoạn đầu, sau khi có linh kỹ phụ trợ, trên đại lục rất nhiều cao thủ đều sẵn lòng tùy ý ngươi sai phái."

"Ta có lợi hại như thế sao?" Ninh Khanh Khanh sợ hấn an ủi mình.

"Đương nhiên. Ví dụ như ngươi có thêm linh kỹ tăng tốc. Ở trong chiến đấu, ngươi và đồng đội cùng phe có thể nâng cao tốc độ, cái này dĩ nhiên là vô cùng có lợi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thanh Khê Tiểu Hội

"Đương nhiên. Ví dụ như ngươi có một linh kỹ gia tốc, ở trong chiến đấu, chiến hữu cùng phía với ngươi là có thể đề cao tốc độ, điều này đương nhiên là cực kỳ có lợi. Còn nữa một ít kỹ năng phụ trợ, ta đã từng thấy qua. Có vị Linh Sư về kỹ năng phụ trợ có thể làm cho đối phương mù. Lúc ấy sử dụng trong chiến đấu, mặc dù chỉ có ngăn ngừa vài giây, nhưng cũng đủ bên phe mình thay đổi cả tình thế."

Ninh Khanh Khanh rõ ràng rồi, Vô Linh của mình, tương tự với bà vú trong trò chơi, mặc dù lực công kích có hơi yếu, nhưng mà ai đều thích thủ pháp sắc bén của bà vú mà.

Xem ra Vô Linh này của nàng rất có tiền đồ nha, sau này nổi tiếng, hưởng thụ sung sướng, một ít cũng không xa xôi!

Nghĩ vậy khuôn mặt nhỏ nhắn Ninh Khanh Khanh hiện vẻ trẻ trung vui rạo rức, hai má như đóa phù dung tuyết trắng treo hồng hào kia, như là quả táo hồng đủ chín, tỏa ra mùi hương thơm ngát. Vân Triệt nhìn thấy có hơi sững sốt, cho đến lúc Ninh Khanh Khanh nhìn qua thì, mới đột nhiên phát hiện chính mình thất lễ nhìn nữ tử, vội vàng xoay mặt đi.

Nhìn thấy lỗi tai hấn có hơi phát hồng, những lời Ninh Khanh Khanh cần nói còn ngậm trong họng, nhú mảy, cố ý giả ngu,

"Ai, Vân Triệt, lỗi tai của ngươi sao đỏ thế? Là thời tiết quá nóng sao?"

Vân Triệt không được tự nhiên nhìn về phía khác, "Không phải, nha, đúng, đúng, thời tiết hơi nóng."

Ai nha nha, niên đại này có thể thấy một nam nhân anh tuấn đỏ mặt không dễ dàng mà.

Hay là làm mình đỏ mặt đây!

Ninh Khanh Khanh thêm nhỏ dãi mà nén vén tóc. Máy ngày nay bị Phượng Phi Bạch đá kích, trái tim muốn chết rớt cuộc có hơi đền bù, coi như nàng là tiểu La Ly ngực nhỏ, vậy cũng là tiểu La Ly ngực nhỏ có sức quyến rũ.

Vân Triệt vốn là có chuyện nói cùng với Ninh Khanh Khanh, quên một chút, lúc này mới nhớ ra, "Đúng rồi, hai ngày sau khi ở cạnh thanh Khê, Tam hoàng tử ăn mừng hấn lại thăng cấp một. Đến lúc đó tất nhiên sẽ triển lãm linh kỹ mới của hấn, cũng sẽ có người trao đổi tri thức về linh kỹ và kỹ xảo, ngươi có hứng thú với linh kỹ, có khả năng đi cùng ta."

"VẬY thật tốt quá." Ninh Khanh Khanh trước mắt chính là muốn hấp thụ nhiều tri thức một chút, không thể hai mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

"Tốt. Liền nói như vậy đi, người chưa quen thuộc với Kinh thành, không bằng hai ngày sau, ta đến Thất vương phủ đón người."

Vân Triệt tri kỷ như vậy, Ninh Khanh Khanh nói nào không đáp ứng, Thanh Khê kia nàng cũng không biết ở nơi nào đấy.

Đang nói, Từ Tuyết công chúa từ bên cạnh chạy tới, ánh mắt long lanh nhìn Vân Triệt,

"Triệt ca ca, huynh ở chỗ này, khiến muội tìm hay nhỉ."

Nàng nói xong, quay đầu thấy thiếu nữ bên cạnh, kinh ngạc nói: "Ồ, Lâm Khinh Khinh, người sao ở chỗ này?"

Ninh Khanh Khanh giờ giờ cái giò của mình, thiếu chút nữa quên chính sự, "Ta đang chuẩn bị đi mua thức ăn đấy."

"VẬY ta và người cùng đi." Vân Triệt nói.

"Người đi chợ?" Ninh Khanh Khanh nhìn trên dưới Vân Triệt một chút, mặc dù khí chất hân ôn hòa, làm cho người ta như được tắm gió xuân. Nhưng trên thực tế, bên trong ôn hòa này, vẫn cứ là công tử hoàng thất tao nhã và cao quý. Một người như vậy đi chợ, mấy bà lớn tuổi có thể cho là sinh vật ngoại tinh vào hay không?

Từ Tuyết công chúa vừa nghe Ninh Khanh Khanh nói, liên tục gật đầu, "Đúng. Vân Triệt ca ca, muội có vấn đề muốn thỉnh giáo huynh, huynh đi chợ để làm gì, đi nhanh đi!"

Vân Triệt để mặc cho Từ Tuyết công chúa lôi kéo, nhưng ánh mắt nhìn Ninh Khanh Khanh, "VẬY một mình người an toàn sao?"

Từ Tuyết công chúa lập tức sao: "Tuyệt Nhất, bảo vệ Lâm Khinh Khinh." Nói xong, nhìn Vân Triệt nói: "Thế là đủ rồi, nhanh đi thôi!"

Nàng vừa nói, vẫn còn vừa lôi kéo Vân Triệt đi, Vân Triệt không có biện pháp, chỉ có thể nói: "Nhớ lấy ba ngày sau đó."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gợi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thức Ăn Của Người.

"Ta đều đã biết, người đi đi." Ninh Khanh Khanh vẫy tay, đưa mắt nhìn Vân Triệt cùng công chúa Từ Tuyết bước lên trên cỗ xe xinh đẹp rồi khuất xa dần, lại nhìn chiếc rô trong tay chính mình khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi xuống sắc.

Có sức quyến rũ thì đã thế nào, còn không phải cũng chỉ là một nữ đầu bếp bé nhỏ có sức quyến rũ thôi sao.

Nhưng nàng làm sao có thể cam tâm chỉ làm một đầu bếp nhỏ nhỏ đây?

Trong lòng Ninh Khanh Khanh ngoài phần nộ vẫn chỉ là phần nộ. Bất chợt cảm nhận được hương vị của thức ăn ngon bay ra từ quán tửu lâu bên cạnh, lúc này đây những bát mằn trong lòng nàng rốt cuộc cũng hóa thành hành động mà tiến vào tửu lâu. Sau khi tiến vào, nàng kêu một bữa trưa thượng hạng với đủ các món trên trời, dưới biển, trên cạn, đem năm mươi lượng bạc tiêu sạch sẽ mới hài lòng "ợ" một tiếng rồi trở về vương phủ.

Phượng Phi Bạch vẫn như cũ nằm trên giường êm, nhưng mà tư thế có chút thay đổi, mà hiện tại lại đang nói chuyện cùng Dương Thiếu Thần ở ngay bên cạnh.

Thấy Ninh Khanh Khanh đi vào, tầm mắt Phượng Phi Bạch ngược lên, trái phải xem xét đôi tay đang trống không của nàng, khóe miệng như có như không nhếch lên một chút.

"Khinh Khinh biểu muội, người đã đến rồi à." Dương Thiếu Thần nhìn thấy Ninh Khanh Khanh đi tới, nở một cười lộ ra cả hàm răng trắng tinh.

A! Dương Thiếu Thần sao cũng ở chỗ này?

Ninh Khanh Khanh đã sớm chuẩn bị tốt điệu bộ, lúc này nhìn vào cũng không dễ gì nhận ra chỉ là đang diễn thôi đi. Vừa vào cửa, nàng liền bày ra bộ mặt như đi đưa đám, lại còn mang bộ dáng so với loài sói không khác nhau là mấy mà nhào tới Phượng Phi Bạch đang trên giường êm.

"Vương gia a, ta mang theo năm mươi lượng bạc ngài cấp, chuyên chú thành thật mà đi thẳng một mạch đến chợ, sau khi ta cùng đại thẩm bán hàng đầu võ miệng qua hơn ba trăm trăm, sau cùng nàng ta rốt cuộc cũng chịu bán cho ta với ba văn tiền, lúc này tay ta mới sờ túi một cái..."

"Là như thế nào?" Dương Thiếu Thần hỏi.

Ninh Khanh Khanh làm nên bộ dáng như sờ phải một khoảng không: "Vĩ tiền thể nhưng lại không thấy! Ta hết lực trái lại tìm nhưng vẫn là không tìm ra được vĩ tiền. lúc này mới chợt nhớ ra sau khi tiến vào chợ liền bị một tên mặt lấm la lấm lét đụng phải a!"

Phượng Phi Bạch chậm rãi hỏi: "Thế cho nên?"

Một tay Ninh Khanh Khanh nâng lên khẽ lau lau khóe mắt không chút nước mắt, nói: "Không biết cái tên trời đánh ấy từ chỗ nào tới, dĩ nhiên đem năm mươi lượng bạc đều đem đi mất rồi. Đây chính là năm mươi lượng a!" Liền bị nàng ăn một trận, ngấm lại quả thực quá là xa xỉ đi, thật là vui.

"Tốt! Người này quả thật can đảm, ngay cả người của vương phủ cũng dám trộm!" Dương Thiệu Thần hất mái tóc trán dài một cái thật tiêu sái mà hỏi: "Muội nói xem, người kia có bộ dáng ra sao, ta giúp muội đi tìm hán!"

Tìm cái rắm! Căn bản là không có người nào a!

Ninh Khanh Khanh cúi đầu lại làm ra bộ dáng lau nước mắt: "Ta nhớ rất rõ bộ dạng hán mặt gian mày giảo, vóc người không cao, ngoài ra cũng không còn có điểm gì đáng chú ý cả."

Dương Thiệu Thần nói: "Thế này, không dễ gì mà tìm ra được a."

Ninh Khanh Khanh lại thêm tăng bốc chính mình đã làm hết phận sự cỡ nào: "Đâu phải là không dễ tìm sao? Ở chợ, ta cũng đã tìm qua hai vòng, nhưng đều không tìm ra được tên tặc tử kia!"

Phượng Phi Bạch nhẹ nhàng mà đưa tầm mắt liếc qua nhìn Ninh Khanh Khanh: "Vậy người sau này làm sao bây giờ?"

Làm sao bây giờ? Ninh Khanh Khanh khẽ mở miệng nói: "Vương gia sau này có lẽ đừng làm ta đi ra ngoài mua thức ăn. Ta vóc người nhỏ bé như vậy, tuổi lại nhỏ, người xấu không khỏi sẽ đánh chủ ý tới trên người của ta! Đây cũng phải là lỗi của ta, vương gia, người không nên trách cứ ta a!"

"Không trách."

Nhìn xem đi, kỹ xảo diễn của nàng không phải là rất tốt sao, chính là như vậy chỉ cần chút nước mắt, liền có thể thành công. Ngay cả vương gia cơ trí độc mồm độc miệng không phải cũng bị nàng che mắt sao.

Ngay khi Ninh Khanh Khanh đang chuẩn bị vuốt mông ngựa thêm vài câu thì giọng nói lạnh như núi băng của Phượng Phi Bạch du dương mà truyền đến: "Chỗ bị mất chính là tiền com mười ngày của ngươi, bốn vương cần gì phải trách cứ."

A!

Miệng của Ninh Khanh Khanh cứ vậy mà mở ra, hết trừng mắt lại trừng mắt mà nhìn nam nhân đang thản nhiên như không, cứ u mê tựa hồ như không nghe thấy gì.

"Đó là tiền com của ta?"

"Đúng vậy."

"Không phải là tiền mua thức ăn hôm nay của vương gia sao?" Ninh Khanh Khanh ngây cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Thứ Lỗi Không Thể Ứng Trước

DƯƠNG THIẾU THẦN kì quái hỏi: "Chẳng lẽ ngươi không biết các món ăn của hoàng cung và vương phủ đều do cửa hàng đặc biệt cung cấp a, cần gì phải ra ngoài phủ để mua đâu! Đây là điều ai cũng biết nha!"

Ninh Khanh Khanh vốn không biết chuyện đời liền nhìn chăm chú Phượng Phi Bạch, nàng cảm giác được đang có cái bẫy được giăng ra chờ nàng "Chính Vương Gia kiểm soát đầu Vương Đại đầu bếp, là người cho ta bạc và sai ta đi mua thực phẩm, người nói ra những lời này là có ý tứ gì?"

"Cho ngươi bạc là cho ngươi đi mua thức ăn làm cho mình ăn, từ khi Vương đầu bếp bị sa thải, thức ăn cho người hầu trong phủ không ai làm" Phượng Phi Bạch đứng lên, ồng tay áo rộng rãi lướt qua mặt Ninh Khanh Khanh. Nó chạm vào làn ngọc lửa nhỏ trong lòng Ninh Khanh Khanh chợt bùng lên dữ dội.

Sau khi tiêu xái bước đi được hai bước, hần dừng một chút, quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ ai oán của Ninh Khanh Khanh mà buông tiếng thở dài với những âm thanh nhỏ mà đầy vẻ cảm thán.

"Nếu không phải chỗ bị mất chính là tiền mua thức của ngươi, Bồn vương còn nghĩ đến ngươi ăn vụng ở bên ngoài rồi nói dối mất trộm, nghĩ muốn lừa bịp tổng tiền Bồn vương đây."

Ninh Khanh Khanh tức tối ầm ức nhào lên chiếc giường êm, về mặt cắn uất.

Phượng Phi Bạch cái...tên Vương bát đần này, hần chính là cố ý đùa giỡn nàng đây! Trước nói nhiều lời lườm gạt nàng như vậy, mới làm hại nàng liền dẫn đến ăn hết tiền mười ngày rồi a!"

NINH KHANH KHANH vẫn còn một chút hy vọng hưởng Phượng Phi Bạch khẩn cầu: "Vương gia, ta có thể được ứng trước tiền ăn của mười ngày tiếp theo nữa không?"

Phượng Phi Bạch nhìn khuôn mặt đáng thương của Ninh Khanh Khanh liền nói "Chi tiêu hiện tại đang gặp khó khăn, thứ cho ta không thể ứng trước giúp ngươi"

Ninh Khanh Khanh nhìn khuôn mặt đắc ý của Phượng Phi Bạch, nàng ầm ức tức tối nghĩ bụng hần ta đúng là một nhà tư bản keo kiệt, sao hần có thể tính toán từng ly từng tí ấy nhỉ.

Nàng sờ sờ bụng mình và thở dài, giờ lắm thì nàng cũng chỉ có thể chống đỡ tới sáng ngày mai, cái cơ thể này không có không có thức ăn. Hiện tại, nàng chẳng muốn ở lại nơi đây một chút nào.

Mới ở có hai ngày mà nàng như đang ở chung với quỷ hẹp hòi, một kẻ độc mồm độc miệng, một cái tên Vương Gia vô liêm sỉ, đây không phải là Địa ngục chứ là gì nữa, bây giờ nàng chỉ muốn thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Sau đó, nàng liền phát hiện ra cơ hội thoát khỏi Địa Ngục này.

Bởi vì đến bữa tối, nàng vẫn chưa thấy Phượng Phi Bạch trở lại. Nàng bèn ra ngoài hỏi thị vệ. Nhờ vào được ưu thế là nữ nhân duy nhất trong vương phủ, thuận tiện ăn chực một cái bánh thịt, nàng còn biết được một tin tức cơ mật.

Thất vương gia, cũng chính là Phượng Phi Bạch, lúc xế chiều đã đi hoàng cung. Dựa theo lệ thường, là phải rất rất trẻ mới có thể quay trở lại Vương Phủ.

Biết được tin này, nàng rất nhanh đưa ra sáng kiến đây là lúc nàng phải thoát khỏi cái nơi chèn ép người này. Đây là một cơ hội tuyệt hảo, Ninh Khanh Khanh cũng không thể lãng phí.

Chỗ ở của Phượng Phi Bạch, trừ Dương Thiệu Thần và Từ Sách, hiện tại thêm nàng, trên cơ bản không ai đi vào.

Dương Thiệu Thần và Phượng Phi Bạch đi hoàng cung, còn lại cũng chính là Từ Sách, mà Từ Sách không có việc gì, thì sẽ không đến Phi Bạch cư.

Hi hi, Ninh Khanh Khanh khắc chế được lòng tràn đầy hoan hỉ, lại ở bên ngoài đi một vòng xem xét. Rồi thừa dịp lúc không ai chú ý, len lén vào Phi Bạch cư.

Căn cứ quan sát của nàng, Phượng Phi Bạch trừ việc ra vào Phi Bạch cư, cũng chưa từng đến chỗ khác, mặt dây chuyền, nhất định chính là cất ở chỗ này.

Phi Bạch cư phi thường lớn, thư phòng, phòng ngủ, phòng khách, phòng bên..., tìm cái thứ nàng muốn tìm cũng không dễ dàng. Đương nhiên trọng điểm tìm kiếm chính là phòng ngủ và thư phòng.

Nàng lục tung khắp nơi từ thư phòng đến phòng ngủ, mọi góc ngách trong Phi Bạch cư vẫn không tìm ra thứ nàng muốn tìm. "Hần có thể cất ở đâu ta?"

Ninh Khanh Khanh tính tìm trong gầm giường một phen rồi bò ra, thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

"Vương Gia, người thử nói năm nay Đảng Văn Quốc đưa ra thư mời tỷ thí, phải chăng là âm mưu?"

Là âm thanh của Dương Thiệu Thần. Mắt thấy là không còn kịp nữa, Ninh Khanh Khanh "phụt" một cái thối tất cây nến trong tay, tiện thể liền trốn vào dưới sàn, lúc này chàng chỉ biết nín thở ngưng khí để không cho ai phát hiện ra mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thức Ăn Khó Nuốt

Là giọng nói Dương Thiệu Thần, mắt cây nến trong tay, thân hình liền trốn dưới sàn, nín thở

Tiếp theo, không biết tại sao mà chợt loé rồi toàn bộ trong phòng liền sáng lên

Ninh Khanh Khanh vì không muốn làm cho người ta chú ý, lên bước vào cũng tính toán lên đi ra ,cho nên không tính toán tắt đèn ,cho nên không có thấp đèn

Ngay khi ngọn đèn sáng lên ,một vạt áo tuyết xoẹt qua trước mặt nàng ngồi xuống chiếc ghế phía trước đôi giày màu trắng, bên trên thêu vài bông hoa màu đỏ rực chói.

Tiếp theo một đôi giày đen cũng tiến đến gần, hẳn là Dương Thiệu Thần bên cạnh Phụng Phi Bạch, rồi nói:

"Mấy năm nay, Đồng Vân và Thiên Thịnh sống yên ổn với nhau, nhưng âm thầm vẫn khó tránh khỏi phân cao thấp với nhau. Hiện nay bọn họ đưa việc tất cả học viện hai nước tiến hành tỷ thí, thuộc hạ nhìn là đầu khớp xương ngựa ngáy, không thể phát rung. Với trận đấu kia, hẳn là bọn họ muốn phô diễn thực lực của mình với Thiên Thịnh chúng ta"

"Ừ" Phụng Phi Bạch thân nhiên lên tiếng tư thế kia, chỉ nghe âm thanh thôi Ninh Khanh Khanh đều phải giúp ra được nhất định là cao ngạo, lạnh lùng

Dương Thiệu Thần quăng quyển sách trong tay" Ngài thử xem, ở đây thậm chí có những điều kiện gì. Dấu hiện tại mới đưa cho chúng ta, phỏng đoán bọn họ đã chuẩn bị từ hai năm trước. Đúng là nếu có mặt mũi có thực lực thì cứ phải một người cùng tuổi của ngài đấu với nhau"

"Thức ăn tối nay quá khó ăn" Phụng Phi Bạch tự nhiên nói ra.

"A" Dương Thiệu Thần nghi hoặc

"Nếu không như phải như vậy, tại sao bao nhiêu món ăn không bịt miệng của người" khả năng độc mồm độc miệng không thể bỏ qua, Dương Thiệu Thần uất ức" Vương gia, ngài không cho thuộc hạ phát tức bực tức"

Ninh Khanh Khanh nghe dưới sàn, buồn cười che miệng công kích xia xói, còn một người nữa ở đây.

Nàng cười hai tiếng, đột nhiên ngậm miệng lại Phụng Phi Bạch tựa hồ là thay đổi tư thế một phen, chân duỗi thẳng bắt chéo giao nhau chung một chỗ mới mở miệng hỏi:

"Nói xong chưa"

"Vâng" Dương Thiệu Thần gật đầu chợt nghĩ tới gì

"Vương gia, còn Lâm Kinh Kinh kia, ngài thật sự là nhận nàng đến làm nha hoàn"

Ninh Khanh Khanh là chuyện có liên quan đến mình, lập tức kéo dài lỗ tai

"Có việc gì" Phụng Phi Bạch nhướn mày

Dương Thiệu Thần cười hì hì, "Không có việc gì, không có việc gì, thuộc hạ chỉ là hỏi thăm một chút cho là vương gia còn thu xếp gì khác"

"Người này có vấn đề" Phụng Phi Bạch đạo

"Mặt dây chuyền, này người nhìn ra mai mối gì sao"

"Đây không phải là mặt dây chuyền mà Lâm cô nương làm rơi tại bồn tắm của vương gia" Dương Thiệu Thần đi về phía trước một bước tựa hồ là tiếp nhận vật gì vậy, nhìn trong chốc lát rồi mới nói: "bề ngoài là một vật rất bình thường, mặt khác, thuộc hạ không nhìn ra"

"Ừ" Phụng Phi Bạch cũng không biết có thái độ gì, có cũng được mà không có cũng không sao, ừ một tiếng

Dương Thiệu Thần lại đi về phía trước một bước trả lại đồ cho Phụng Phi Bạch "Vương gia, còn chuyện gì khác không"

"Người đi xuống đi"

Dương Thiệu Thần ra khỏi phòng, Phụng Phi Bạch cũng đi ra ngoài, tựa hồ là đi tắm rửa

Cơ hội này, Ninh Khanh Khanh có khả năng chạy, đi nhưng mà nàng vẫn không nhúc nhích

Bởi vì nàng vừa mới có thể xác định Phụng Phi Bạch đeo mặt dây chuyền của nàng trên người. Một đại nam nhân suốt ngày mang mặt dây chuyền của nữ nhân ở trên người không sợ người khác phát sinh hiểu lầm sao

Nhưng mà xác định mặt dây chuyền ở trên người hẳn vậy là tốt rồi

Hắn đi tắm rửa trở về, khẳng định sẽ ngủ

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Phượng Đại Xú Cước

Một khi hần ngủ thiếp đi, là nàng đi ra được rồi. Cứ trộm đi mặt dây chuyền, sau đó cao bay xa chạy, rời xa cuộc sống khổn khổ bị bóc lột.

Ninh Khanh Khanh đắm chìm trong tưởng tượng vô cùng tốt đẹp. Nàng thấy nam nhân khoác áo bào rộng, kéo lê đôi giày mềm đế trắng, mang theo một đám hơi nước trong lành. Khi không phải hần ngồi vào trên giường ở đỉnh đầu nàng, thì nàng có cảm giác thuận mắt hơn nhiều.

Đặc biệt nhìn đôi chân cực dài trước mắt, xuyên thấu qua lớp vải lụa trắng của trường bào, ở trong朦胧 lung có khả năng thấy những đường nét của đôi chân thon thả mà cứng cáp. Những đường cong duyên dáng kia, thật sự là làm cho người ta phải nhớ lại làn da co dãn đầy gợi cảm ở trong xe ngựa khi được xoa bóp ngày hôm trước a.

Ninh Khanh Khanh thầm nghĩ, nếu như hần không có mặc chiếc trường bào lụa trắng kia, thì ngắm nhìn nó hần là một quang cảnh tuyệt đẹp như thế nào.

Đôi chân này thu lên trên giường, đồng thời, tất cả đèn trong phòng đều tắt ngóm, chỉ để lại bóng tối hoàn toàn.

Keo kiệt như vậy, có giường mắt nhìn nhiều hơn thì cũng đành chịu.

Ninh Khanh Khanh dưới đáy lòng oán trách, còn lỗ tai yên lặng nghe tiếng Phượng Phi Bạch hít thở. Trong yên lặng, nàng hận không thể hát lên mấy câu trong một bài hát "Ngủ đi, ngủ đi, Vương Gia không đáng yêu. Hãy ngủ nhanh lên một chút, Khanh Khanh muốn ăn trộm đồ. . ."

Còn may là tốt không tính quá lâu, tiếng hít thở của Phượng Phi Bạch liền trở nên đều đều, làm cho Ninh Khanh Khanh phải kêu lên, hoàng gia quý tộc chính là sững, khỏe mạnh vui tươi không phiền não!

Ninh Khanh Khanh lén lút loạt soạt bò bò ra bên ngoài, vừa mới lộ ra một đầu, đột nhiên người trên giường vừa động một cái. Kế tiếp là lịch sịch ném đồ, chuẩn xác không có lầm mà rơi rụng ngay trên đầu của nàng.

Thân thể nàng dừng lại, cho là Phượng Phi Bạch là đã phát hiện ra nàng, nhưng mà người trên giường chỉ thay đổi tư thế nằm, rồi lại bất động.

Ninh Khanh Khanh yên tâm. Chính là ngay sau đó, một mùi vị phức tạp rất khó hình dung, lại bắt đầu lan tràn!

Hình như là từ trên đầu nàng truyền đến?

Meo meo meo, đây là cái gì vậy!

Ninh Khanh Khanh vươn tay kéo xuống khỏi đầu cái thứ thật dài kia. Rồi mượn ánh trăng yếu ớt bên ngoài cửa sổ mà nhìn, đây là chiếc tất à?

Điều này sao có thể là tất!

Chỉ cần với cái mùi này, hoàn toàn làm vũ khí sinh hóa a!

Ninh Khanh Khanh cảm lấy tất, ném một cái về chỗ góc giường xa nhất. Thế nhưng mà luồng mùi kia tựa như lúc vẫn còn bám dính trên đầu nàng, không sao xóa bỏ.

Lão thiên gia của nàng a!

Nếu không phải nàng có tính cách kiên định, thật sự rất muốn bò đi ra ngoài, phun phì phì đến long trời lở đất!

Phượng Phi Bạch, nhìn người đáng dấp xác người tỉnh tỉnh chó má, như thế nào mà chân thối như vậy! Người hần là nên gọi bằng Phượng đại xú cước a!

Ninh Khanh Khanh chịu đựng cảm giác chán ghét của trận dạ dày nhộn nhạo như khuấy sông lật biển, nằm im dưới sàn thật sự đợi thêm nửa canh giờ. Xác định Phượng Phi Bạch lần này nhất định đã lâm vào giấc ngủ say, sẽ không có chuyện nửa đường lại ném tất, quần lót linh tinh các loại, mới chậm rãi bò ra. Nàng hít một hơi hắt sâu bầu không khí coi như là trong lành. Sau đó Ninh Khanh Khanh rón ra rón rén đi tới mép giường, mò mò một trận trong quần áo, không có.

Chẳng lẽ là hầu cận cất dấu? Thế này cũng quá cẩn thận.

Ninh Khanh Khanh lén lút đi tới mép giường, mảy nam áo trắng nằm nghiêng người mà ngủ. Giường mặt tuấn tú quay ra ngoài, lớp vải trắng mềm mại dán trên người của hần. Ánh trăng làm hiện ra đường cong vóc người kiên nghị lại không thô kệch. Giống như là ngọn núi cao vút nhô lên dưới ánh trăng, ẩn chứa ý thơ tuyệt mỹ, nhưng lại không bị thiếu khí chất nam tính mạnh mẽ.

Sau một lúc lâu, Phụng Phi Bạch giật giật cánh tay, Ninh Khanh Khanh mới nhớ ra, nàng là đến đây để tìm mặt dây chuyền.

Vậy mà lại ngờ ngác ngắm nhìn Phụng Phi Bạch lâu như vậy.

Ninh Khanh Khanh neho neho đôi mắt mà nhìn đi nhìn lại trên người hắn.

Cái áo ngoài này vừa mỏng lại vừa dính sát người, hắn có thể giấu mặt dây chuyền ở chỗ nào? Có lẽ trong tay áo?

Ninh Khanh Khanh đi tới chỗ hắn, thò tay nắm một góc tay áo hắn, rồi đưa đến bên trong sờ sờ. Đầu ngón tay xẹt qua làn da thịt mịn màng như tơ lụa kia thì trong lòng giật nảy lên một cái. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Khá Tốt Không Tỉnh

Nhắm mắt. Khá tốt, không tỉnh.

Ninh Khanh Khanh rút tay về, tính đi nơi khác, ai ngờ nam nhân đang ngủ đột nhiên nhấc tay, một phen ôm lấy nàng kéo vào trong lòng.

Trong nháy mắt phía sau lưng truyền đến hơi thở ấm áp của nam nhân, làm cho Ninh Khanh Khanh có một khắc mất hồn, hơn nữa là kinh hãi.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn mặt Phụng Phi, lại phát hiện căn bản là hắn không tỉnh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, hô hấp cũng không có hỗn loạn chút nào.

Sau khi ôm lấy nàng, một tay khoác lên ngang hông nàng, một chân cực dài liền tự nhiên mà gác trên người nàng, hoàn toàn coi nàng là gối ôm.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Mặt dây chuyền còn chưa tới tay, người lại bị Phụng Phi Bạch áp chế ở dưới thân, tay chân đều bị trói buộc, một ít cũng không động đậy được.

Nếu như nàng giả vờ, tất nhiên là Phụng Phi Bạch sẽ tỉnh lại. Sau khi hắn tỉnh lại sẽ đối phó với nàng như thế nào, nàng còn không thêm nghĩ đến nữa.

Nhưng mà phiền lòng chính là, trên đỉnh đầu có tiếng nam nhân hít thở đều đều. Thỉnh thoảng xẹt qua đỉnh đầu nàng, khí tức ấm áp lại xa lạ kia thổi qua, làm da đầu giống như có một loại kỳ quái, truyền xuống cảm giác tê tê ngứa ngứa, làm cho lòng nàng phát run.

Ngoài ra vừa chun mũi, một khí tức nam nhân xen lẫn mùi hương thơm dịu kín đáo, cứ như thế mạnh mẽ nhuộm cả miệng mũi cổ họng nàng. Thậm chí cảm giác được toàn thân tựa hồ đều bị khí tức như vậy bao bọc.

Thật kỳ quái, thật xa lạ.

Ninh Khanh Khanh không sao diễn tả nổi cảm giác hơi khô nóng, muốn kéo kéo cổ áo chính mình lại không được, càng thêm bức bối. Nàng uốn thân vươn cổ lên chỗ cao nhất, để tránh xa tiếng hít thở kia.

Kết quả là luồng khí hô hấp kia lại chuyển đến chỗ cổ nàng. Luồng hơi thở kia lại càng nhiều hơn, càng ngứa càng mon men.

Phun khí nóng vào cổ làm cho người càng thêm hâm hấp. Một đại nam nhân, ngủ như thế nào mà cứ dúi mũi tới cổ người ta a!

Ninh Khanh Khanh sắp chịu hết nổi rồi, hận không thể xốc đầu Phụng Phi Bạch lên, dứt khoát đứng dậy đi luôn.

Lúc không thể chịu đựng được nữa, Phụng Phi Bạch giật giật, đầu trở lại trên cái gối, chỉ còn lại cánh tay thon thả với cái chân cực dài vẫn gác trên người nàng.

Cái này chỉ có thể chờ đợi, đợi đến khi Phụng Phi Bạch xú cước (bốc mùi nồng nặc) dòi tay chân đi, thì nàng mới có thể đứng dậy.

Chỉ còn cách sẽ chờ đến hừng đông.

Ninh Khanh Khanh mơ mơ màng màng một hồi tỉnh, một hồi ngủ, lúc tỉnh dậy phát hiện tay chân Phụng Phi Bạch rút cuộc dòi đi.

Nàng thở phào một hơi cực dài, chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chú Phụng Phi Bạch còn trong giấc mộng, nhẹ nhàng trở mình đứng lên.

Chân tê rần.

Tay cũng tê rần.

Nhìn xú cước mảnh khảnh thế mà nặng như vậy.

Ninh Khanh Khanh chống tay chống chân nhồm lên, lại không cam lòng cả đêm bị đè nặng như vậy mà vẫn còn không tìm được mặt dây chuyền.

Nàng vừa mới xoay người, tính đi lục soát quần lót gì đó , vậy mà còn không hề động thủ, lông mi Phụng Phi Bạch có hơi rung động, đôi mắt sâu và đen từ từ mờ ra.

Bốn mắt nhìn nhau. Trong đầu Ninh Khanh Khanh nghĩ nhanh như chớp. Phụng Phi Bạch nghiêng thân, mắt phụng hơi mang theo sự ảm áp của tia nắng ban mai, giọng nói hơi khê khê đúng kiểu mới tỉnh ngủ vang lên ề à chậm rãi: " Tại sao ngươi lại ở trong phòng của ta?"

"Vương gia a, người tỉnh rồi?" Ninh Khanh Khanh tức thì nín thở : "Ta không phải nhớ là tối đây hậu hạ Hậu vương gia ngài a, cho nên thật sớm đã đến phòng chờ ngài sai bảo a!"

Phụng Phi Bạch nắm chắc tay Ninh Khanh Khanh đỡ đứng lên, bạc môi hé cười: "Càng ngày càng có phong thái nha hoàn đây mà."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Không Ngủ Ngon

Ngươi mới có phong thái nha hoàn chứ! Với khí chất này của nàng, thấp nhất cũng là thiên kim tiểu thư nha!

Ninh Khanh Khanh thầm nắn dưới đáy lòng nắn, còn ngoài miệng làm ra vẻ vui mừng, hớn hờ "Cái đó không phải, làm nha hoàn của Vương Gia thì sẽ làm tốt mọi việc theo chức trách , để cho Vương Gia ngài vui mừng."

Phụng Phi Bạch đi xuống đệm giường, hai tay thông thả giang ra.

Nhìn tư thế này, là Thái thân ni khắc hào (Titanic) sao? Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm Vương Gia hẳn là cũng còn chưa xem bộ phim này a.

"Trang phục." Nhìn về mặt ó ra không biết của Ninh Khanh Khanh , Phụng Phi Bạch chỉ bảo một câu "Khanh Khanh nha, ngươi làm nha hoàn thế này vẫn còn không hợp cách."

Ninh Khanh Khanh mang bộ trang phục đến, rồi mặc vào cho hẵn mà nghĩ thầm ngươi là kẻ tàn phế sao? Không biết mặc quần áo cho mình sao? Làm thế nào vẫn còn phải bắt người khác hầu hạ!

Phong kiến thói quen thật sự không thể chấp nhận được!

Phụng Phi Bạch cúi đầu, độ cong nơi khoe miệng có hơi vênh - lên.

Thiếu nữ đang tức giận bất bình dưới đáy lòng không hề phát hiện, giờ phút này nàng đang giúp nam nhân thắt chặt lại Yêu Đái (thắt lưng), hai người có tư thế là đặc biệt cỡ nào.

Nàng dang hai tay ra, chính lúc kéo cái đai ngọc trắng tinh từ hai bên trái phải, rồi thắt nút tại eo lưng nam nhân. Tư thế như vậy , cũng xem như đang ôm nam nhân.

Cái đuôi ngựa được ghim vô cùng đơn giản lên đỉnh đầu nàng lắc lư theo động tác sang vai trái, rồi lại rơi xuống cánh tay phải, hoạt bát như chủ nhân của nó vậy, để lộ ra chí tiến thủ với sức sống hùng hực.

Việc mặc quần áo này rất dễ dàng, chính là bởi vì Phụng Phi Bạch so với Ninh Khanh Khanh thì cao hơn một cái đầu, nên lúc bắt tay vào làm chuyện này liền vất vả .

Trong chốc lát vòng bên trái, một lúc lại lượn sang bên phải.

Phụng Phi Bạch chậm rãi mở miệng hỏi "Nhìn ngươi có sắc mặt đỏ ửng vào lúc sáng sớm, thần sắc rất tốt, đêm qua tất nhiên ngủ được ngon lành rồi."

Ninh Khanh Khanh hừ một tiếng, nàng bị người ta đè ép cả một đêm, muốn cự mình cũng không thể lật nổi, sao có thể là ngủ ngon được?

"Đáng tiếc nha, Bốn vương tối hôm qua liền ngủ không ngon."

"Tao sao ngái ngủ không ngon nhỉ ?"Nhìn thì ngủ như heo, cấu người ta trên giường cũng không biết, Ninh Khanh Khanh hung hăng mà thít thật chặt xiêm y cho hần.

"Tối hôm qua Bồn vương làm một đêm mộng rất lạ. Ở trong mộng có một con chó nhỏ không biết làm sao lại chui vào trong phòng Bồn vương . Đầu tiên là vào đáy giường, hít ngửi khắp nơi không ngừng. Cuối cùng lại không biết như thế nào, dĩ nhiên lại trèo lên trên - giường của Bồn vương."

Phượng Phi Bạch như là hoàn toàn đắm chìm vào cảnh trong mơ "Nói đến cũng thật kỳ quái. Cái đó rõ ràng là mộng, vậy mà con chó nhỏ kia cả người gầy đét, không một bắp thịt. Lại giống như một tồn tại thật sự , đề cho Bồn vương đến bây giờ còn có hơi đau đấy!"

Ngon lửa phần nộ Ninh Khanh Khanh chowtrj bngf cháy trong nội tâm, lấy đầu giấc mộng vớ vẩn nào. Rõ ràng chính là đang nói tới nàng!

Hần đã sớm biết rõ nàng trốn ở dưới sàn , vẫn còn cố ý trêu chọc như vậy . Việc cái tắt thôi gì gì đó, là cố ý giầy vò nàng!

Nàng nắm chặt áo ngoài, hận không thể được bóp chết Phượng Phi Bạch, nhưng ngoài miệng cũng rất biết lấy đại cục làm trọng "Ha ha ha, Vương Gia thật là biết mơ được giấc mộng kỳ quái, ha ha ha ha."

Hiện tại mặt dây chuyền còn chưa tới tay, còn Phượng Phi Bạch cũng không nói toạc ra, nên nàng cũng không cần âm ỉ làm chi.

Ninh Khanh Khanh là nữ hán tử co được dẫn được!

Phượng Phi Bạch nhíu mày, nhìn thấy vẻ mặt đều tức đến nghẹn đỏ. Ngược lại thiếu nữ còn không nổi cáu , độ cung khoe miệng có hơi lớn một chút "Xác thật rất kỳ quái."

Nói xong, hần vào phòng bên gian chái để rửa mặt buổi sáng.

Ninh Khanh Khanh nhìn theo bóng lưng thẳng tắp, xoay người lại đi tới gối đầu trên - giường, rồi sờ sờ dưới đệm chăn, vẫn không có.

Ai, nàng có hơi thờ dài một cái, quay người ngồi vào trên - giường, cầm tựa vào đầu giường, chẳng lẽ liền một mực bị Phượng độc mồm độc miệng này ức hiếp như vậy , không có cơ hội phản công?

Liền vào lúc cúi đầu một cái như vậy , Ninh Khanh Khanh đột nhiên như thể phát hiện ra điều gì đó lập tức sáng mắt lên. Nàng đã biết rõ trời không tuyệt đường người.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Không Nhận Ra Được

Ôi trời ơi, người ngủ lâu như vậy, cuối cùng cũng mở mắt ra rồi!

Đợi đến khi Phượng Phi Bạch xuất hiện, liền thấy Ninh Khanh Khanh nhiệt tình bỏ nhào tới, "Vương Gia, ngày mai Tam hoàng tử sẽ mở tiểu hội linh kỹ tại Thanh Khê, ngài có đi không?"

Phượng Phi Bạch nhẹ nhàng tránh né cái nhào mạnh mẽ của Ninh Khanh Khanh, liếc xéo nàng, "Có việc gì?"

"Đi xem một chút linh kỹ của người khác mà học hỏi a" Ninh Khanh Khanh bày ra ba bộ dáng làm nũng trên trán quý cần thiết của các thiếu nữ hiện đại: nói giọng trẻ con, ôm cánh tay, uốn éo thân thể mà lắc tay Phượng Phi Bạch giống như là sóng cuồng đột kích, "Ngài nói cho ta biết, có đi hay không? Có đi hay không?"

Cái kỹ xảo sút sẹo kém chất lượng này hoàn toàn không đủ trình độ khiến Phượng Phi Bạch yêu thương nổi, hần chậm rãi dời ánh mắt, "Nếu người tiếp tục lắc. Bồn vương sẽ không đi."

Ninh Khanh Khanh lập tức buông tay, khôi phục nguyên trạng, "Đã biết rõ Vương Gia ngài tốt nhất!"

Cả một ngày kế tiếp, Phượng Phi Bạch phát hiện tâm tình Ninh Khanh Khanh rất tốt. Hần bảo làm cái gì, thì nàng liền làm cái đó. Hần đọc sách, nàng ngoan ngoan ngồi bên cạnh Thoát Cốt Thủy Phù Dong tu luyện linh khí, dáng vẻ hiền lành như một tiểu bạch thỏ.

Tiểu bạch thỏ? Ha ha.

Phượng Phi Bạch nhìn trên người Ninh Khanh Khanh vài lần, ánh mắt có chút đen tối không rõ.

Mà giờ phút này Ninh Khanh Khanh ngồi trên ghế dài, sắc mặt hết sức chăm chú. Hôm nay tu luyện linh khí thể này, không giống mấy ngày trước đây.

Trong không khí linh khí màu xám tiến vào gân mạch của nàng càng ngày càng nhiều, dần dần hình thành một cái vòng tròn nhỏ nhỏ ngay tại đan điền của nàng. Vòng tròn này càng ngày càng rõ ràng, bắt đầu biến thành một thực thể hoàn chỉnh. Bỗng nhiên, "xoạt" một tiếng, nó chui vào bên trong bông hoa sen ở đan điền, rồi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Ta phải chăng là thăng cấp Lương Tinh Linh Giả?" Ninh Khanh Khanh mở mắt, cảm thụ được linh khí cả người không giống trước kia, vui mừng nhìn Phượng Phi Bạch.

"Ừ"

Phượng Phi Bạch sau khi lên tiếng, ánh mắt lại quay về trên quyển sách, làm cho Ninh Khanh Khanh chưa kịp biểu lộ tâm tình mừng rỡ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng kiềm nén mà cảm nín nuốt trở về. Nàng quay sang Phượng Phi Bạch mà thề lười làm cái mặt quỷ, bụng nghĩ thầm: người cứ ở đó mà lên mặt đi, chờ ngày mai lão nương nhìn người lên mặt thế nào.

Ngày kế, Ninh Khanh Khanh tu luyện một đêm, sau khi đứng lên thì đến phòng bếp dành cho thị vệ ăn sáng, rồi trở về ngủ bù.

Hôm nay, trong ánh nắng nhẹ buổi sáng, nàng mở mắt, thoải mái vươn vai đuổi cái lưng mỏi

Nàng ngâm nga một bài hát nào đó, cột tóc thành đuôi ngựa, thay đổi bộ xiêm y sạch sẽ, sờ tới vũ khí bí mật mang theo trong ngực, tâm tình có chút sung sướng, xuất phát ra bên ngoài Vương phủ.

Hôm qua nàng có nói với Phượng Phi Bạch, Vân Triệt hôm nay sẽ đến đón nàng cùng đi, Phượng Phi Bạch cũng không nói bất cứ điều gì, liền gật đầu đáp ứng.

"Vân Triệt." Ra ngoài liền thấy xe ngựa màu lam dừng ở cửa ra vào, Ninh Khanh Khanh hô một tiếng, Vân Triệt vén rèm xe lên, lộ ra nụ cười dịu dàng hiền hòa, "Ta nghĩ là người sẽ đi cùng Thất vương gia đến."

"Ta có nói qua với hần." Ninh Khanh Khanh nhanh nhẹn lên xe ngựa, một chút cũng không khách khí.

Vân Triệt đưa một chiếc nệm mềm cho nàng, "Thất vương gia đối với người không giống như là đối với nha hoàn."

Ninh Khanh Khanh bĩu môi, "Còn không giống như nha hoàn sao? Người cũng đừng bị hần lừa gạt. Mặc quần áo, gấp chăn, mài mực, châm trà, hần nhưng là cái gì cũng chưa bao giờ quên bất ta làm cả."

"Vậy sao.? Ta nhưng là nhìn không ra, chỉ thấy bộ dáng người rất vui vẻ, thật sự không nhận ra được." Vân Triệt chỉ chỉ nụ cười của nàng.

"Đó là con người của ta có tấm lòng rộng mở, mới sẽ không bị hần tức chết!" Ninh Khanh Khanh chau mày, "Hơn nữa, đợi lát nữa đến tiểu hội linh kỹ, ta có một việc muốn tuyên bố. Cái...này, mới là chuyện khiến ta cao hứng nhất!"

Vân Triệt mỉm cười nói, "Hiện tại không thể nói cho ta biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Không Có Chiến Tranh

Ninh Khanh Khanh giờ lên ngón trò thon thả, lắc qua lắc lại mấy cái, "Người không nên gấp gáp, hiện tại nói ra, sẽ không đạt hiệu quả cao được. Đợi đến khi tiểu hội linh kỹ diễn ra mới là thời cơ tốt nhất a!"

Nhìn nàng có dáng vẻ thần bí như vậy, mặc dù Vân Triệt trong lòng hiếu kỳ, suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu, "Được, ta sẽ chờ thêm chút nữa xem sao."

Thanh Khê ở phía tây Kinh thành, nói là khe (suối), thật ra thì giống sông hơn. Dựa vào tên này, có lẽ trước kia chắc hẳn là dòng suối. Bởi vì lượng nước về quá nhiều, sự tác động của lượng mưa cùng với các yếu tố khác dẫn đến sự mở rộng của dòng suối, dần dần biến thành một con sông lớn như hiện nay.

Cảnh vật xung quanh dòng suối rất đẹp, bãi cỏ lớn tươi tốt, xanh ngắt tỏa ra mùi hương tươi mát mới mẻ. Cùng với rừng cây thẳng tắp bên cạnh làm cho khu rừng có này trông giống như ở dưới bóng râm của một chiếc ô thiên nhiên cỡ lớn

Dù là ánh nắng gay gắt của mùa hè đi nữa, cho đến xế chiều, những tia nắng mạnh, dữ dội cách mấy cũng không tạo ra ảnh hưởng nguy hiểm gì ở nơi này.

Xuống xe ngựa, còn chưa đến gần, đã có thể nghe được bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa thích thú. Từ đằng xa có thể thấy được một số người đang bày trí, sắp xếp màu sắc phù hợp cùng với các đồ vật.

Toàn cảnh nơi đây tạo cảm giác giống như tiệc rượu cocktail ngoài trời của phương Tây

Không giống với yến tiệc cung đình, ở đó những chiếc bàn được xếp đặt ngay ngắn, chỉnh tề một cách nhất quán, để cho mọi người ngồi quanh quanh. Còn nơi này chỉ là vài chỗ đặt những chiếc bàn cao, trên mặt bàn bày biện nước trái cây, rượu các loại, hoa quả các thứ, cùng với các món thức ăn. Ở bên cạnh còn bố trí thêm mấy bàn tròn nhỏ, có thể mang thức ăn tới và thưởng thức tại đây.

Suy cho cùng thì yến tiệc do thanh niên tổ chức phong cách tất nhiên có chút khác biệt. Người tới đây, cũng đều là công tử và tiểu thư trẻ tuổi

Ninh Khanh Khanh không quen biết ai, sau khi đi vào liền xông xáo chạy thẳng tới khu vực ăn uống, đánh chén no say.

Dựa vào sự thông minh tài trí của nàng, hai ngày nay tuy rằng không bị nạn đói hành hạ, nhưng là thức ăn dành cho thị vệ đều rất đơn giản, đối với thức ăn ngon nàng vẫn luôn một lòng ao ước nghĩ tới.

Vân Triệt đi vào cùng với nàng, "Muốn ăn sao?"

"Ừ, bên kia có sườn xào chua ngọt, cầm giúp ta một phần lại đây. Còn nữa, tôm hoàng kim đằng kia, cũng cầm một phần." Hai cái tay đã cầm đầy đồ ăn nhưng Ninh Khanh Khanh vẫn cảm thấy không đủ.

Vân Triệt cười lắc đầu, giúp nàng bung hai phân đồ, đi tới một cái bàn trống phía trên.

Ninh Khanh Khanh dự định khiêm tốn một chút khi đến đây. Nhưng bên cạnh nàng lại là hoàng tử Vân Triệt, như thế này mà muốn khiêm tốn là hoàn toàn không có khả năng.

Hai người vừa mới tiến vào sân, liền có vài ánh mắt sắc nhọn như mũi tên bắn tới đây

Lâm Dong Dong thấy Ninh Khanh Khanh, nét mặt ngay lập tức trở nên khó coi.

Đồng Thắm Nguyệt bên cạnh nàng, thấy Lâm Dong Dong mặt mũi thoáng cái trở nên đáng sợ, nương theo ánh mắt Lâm Dong Dong nhìn tới, trong mắt cũng tràn ngập kinh ngạc, "Dong Dong, người không phải nói nàng ta đi Thất vương phủ làm nha hoàn, vậy sao giờ lại xuất hiện ở chỗ này?"

Lâm Dong Dong tức giận, "Ta làm sao biết!"

Đồng Thắm Nguyệt là con gái của ca ca Lâm phu nhân, so với Lâm Dong Dong lớn hơn ba tuổi, cả hai cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ cũng không tệ lắm, đối với nguồn gốc của Ninh Khanh Khanh đã sớm nghe Lâm Dong Dong nói qua, cũng biết nàng vì Ninh Khanh Khanh mà trọng thương.

May mắn là dược đã đem Thất Sắc Liên cho Lâm Dong Dong để chữa trị vết thương, nếu không phải vậy, Lâm Dong Dong lúc này chắc chắn không thể bình yên vô sự đứng ở đây, điều đó là không có khả năng.

Chờ đến khi thấy Ninh Khanh Khanh cùng người bên cạnh đi vào, ánh mắt Đồng Thắm Nguyệt lóe lên, "Nàng và Triệt hoàng tử đi chung với nhau?"

Lâm Dong Dong nhìn thoáng qua Đồng Thắm Nguyệt, nhận ra rõ ràng, "Biểu tỷ, người nhìn Triệt hoàng tử lại là đi theo phía sau nàng, không những thế còn bung cả thức ăn. Ta thật tình rất ít khi thấy được Triệt hoàng tử lại đi làm loại việc này."

Mặc dù Vân Triệt là con tin do đế quốc Đằng Vân trao đổi tới, nhưng trước mắt hai nước lúc này thực lực tương đương, cũng không có chiến tranh, địa vị của hắn tại Thiên Thịnh Quốc cũng không thấp.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Nhất Thời Quên

Edit: Dạ Nguyệt Vy

Beta: Angelina Yang

Ngày thường thoạt nhìn là người dịu dàng nhã nhặn, nhưng thật ra cũng có chút khí chất cao quý, khó gần như đại đa số con em hoàng tộc khác. Dù là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên như công chúa Từ Tuyết cũng sẽ không khiến hoàng tử Vân Triệt hấn bụng com dâng rượu cho mình.

Đồng Thấm Nguyệt đã sớm yêu thích vẻ mặt đẹp như ngọc, cùng với cảm mến tính tình dịu dàng của Triệt hoàng tử. Nay trước mắt thấy tình cảnh này, trong mắt tự nhiên hiện ra vẻ không vui.

Lâm Dong Dong cất giọng chia rẽ: "Người nhìn ả ta bộ dáng trơ trẽn, lúc ở trong Ngự hoa viên, không biết xấu hổ tiếp cận Thất vương gia để thổ lộ, bất chấp cả việc Thất vương gia không cần ả. Hiện tại ả lại chuyển mục tiêu đến cấm đô Triệt hoàng tử."

"Cấm đô hoàng tử, chỉ bằng ả sao? Cũng không nhìn xem chính mình là cái loại mặt hàng gì!" Đồng Thấm Nguyệt nổi giận thật sự.

Lâm Dong Dong lập tức đề nghị, "Chúng ta đi tới dạy dỗ ả một trận! Để cho ả biết bản thân ả là loại thân phận gì!"

"Người bị đần hã?" Đồng Thấm Nguyệt cũng không nghĩ dạy dỗ là phải trực tiếp hùng hổ xông lên như Lâm Dong Dong. "Nếu cứ xông đến như thế, dựa theo tình hình trước đây, Triệt hoàng tử khẳng định sẽ che chở ả. Một khi muốn hạ thủ, chúng ta nên tìm cơ hội lúc người khác không chú ý tới."

"Biểu tỳ thật thông minh." Lâm Dong Dong nhìn Ninh Khanh Khanh, trong lòng cười lạnh, ăn đi, ăn đi, đây sẽ là bữa tối cuối cùng của người!

Ninh Khanh Khanh không cảm giác được đêm nay có chỗ nào không đúng. Nàng ăn hết thức ăn trên bàn xong liền thấy một bóng trắng nhanh nhẹn đi tới, người chung quanh đều vội vàng hành lễ với hắn, điệu bộ kia nở mặt nở mày vô cùng

Phượng Phi Bạch tới rồi.

Mắt Ninh Khanh Khanh lập tức sáng lên, nàng cầm khăn tay lau miệng, quay sang Vân Triệt nói: "Đi, người không phải muốn biết lý do ta vui mừng sao? Theo ta cùng đi thôi."

Nói xong, nàng nhanh chóng bước về phía Phượng Phi Bạch, "Vương Gia, ngài đã tới."

"Thất Hoàng thúc, không nghĩ tới người sẽ đến." Một thiếu niên thân hình cao lớn đi tới. Vị này chính là người ban đầu Ninh Khanh Khanh đã thấy trên yến hội, ngồi ở giữa hai người kia, cũng là người tổ chức linh kỷ tiểu hội hôm nay - Tam hoàng tử.

Lúc này nhìn hắn khôi ngô tuấn tú có ba phần giống với Thiên Thịnh hoàng đế, vẻ mặt hiện tại lộ rõ sự kinh ngạc, có chút vui vẻ bất ngờ.

Ngoại trừ những yến hội đặc biệt quan trọng Thất Hoàng thúc mới miễn cưỡng ra sân lộ diện, bằng không thì căn bản là đừng nghĩ sẽ thấy được người. Hắn phát thiệp mời cũng chính là thử vận may.

Thất Hoàng thúc xuất hiện, đẳng cấp linh kỷ tiểu hội liền hoàn toàn không giống .

Phượng Phi Bạch chậm rãi nói: "Nha hoàn kia của ta van xin thăm thiết, ta không thể làm gì khác hơn nên đành phải đến đây."

Nàng khi nào thì van xin thăm thiết? Ninh Khanh Khanh nghĩ tới lát nữa có trò hay cũng không thêm chấp nhất so đo trò trẻ con vặt vãnh này.

Người chung quanh đại đa số đã nhìn thấy Ninh Khanh Khanh nhiệt tình biểu hiện lúc ở trên điện. Vì vậy coi như không quen không biết thì cũng đã được thân nhân, bằng hữu tốt bụng nói cho nghe chuyện của nàng. Thế nên bọn họ rất nhanh chân chạy tới vây quanh, dòm ngó vị thiếu nữ có da mặt dày này, trong mắt đều hiện lên vẻ tò mò, cũng có chút ý không hay.

Lâm Dong Dong mặc dù là không muốn gả cho Thất vương gia, nhưng cũng chỉ bởi vì cái lời nguyên kia.

Hồi đó, khi Thất vương gia trở về, tiểu thư khuê các cả kinh thành đều nhón nháo xôn xao .

Ai lại không muốn ở cùng một chỗ với nam nhân phong độ hơn người, thực lực siêu phàm? Tiếc là sau chuyện hai vị thiên kim được chỉ hôn cho hắn đều chết, tất cả mọi người nói lấy hắn sẽ gặp lời nguyên, lúc này mới hù dọa đẩy lui các cô gái danh môn quyền quý .

Không thể cười là một chuyện, thế nhưng khi mà thấy xuất hiện người có thể tiếp cận nam nhân tuyệt thế vô song kia thì lại khiến đáy lòng nhiều tiểu thư khuê các trở nên cực kì chua chát. Hầu hết tập hợp lại đây chính là muốn nhòm ngó chế nhạo Ninh Khanh Khanh một chút.

Ninh Khanh Khanh thấy mọi người đều chú ý lại đây, thấy đến lúc nàng thừa dịp tung đòn sát thủ: giả vờ làm cái dáng vẻ như vừa mới nhớ chuyện gì đó, lôi ra một món đồ từ trong ngực , lớn tiếng nói:

"Ôi chào! Vương Gia, tối hôm qua ngài bảo ta giặt tất (vớ), ta quên mất, không cẩn thận lại mang nó đến đây. Xin Vương gia thứ tội."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gội Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Không Có Mùi Vị

Trong không khí có một mùi lạ nhanh chóng lan truyền. Nó mang theo một mùi vô cùng nhức mũi , bắt đầu tập kích khứu giác của mọi người.

"Ta nhỏ vào, đây là mùi vị gì?"

"Khăn tay, mau đưa khăn tay đây cho ta. . ."

"Đây mới thật là tởm sao? Không phải là tìm thấy từ thi thể hư thối chứ?"

Mọi người vội vàng tỏ vẻ không chịu được. Những ai khứu giác yếu ớt hơn một chút thì không thể chờ đợi được mà chạy sang bên cạnh, nôn mửa một trận.

Ánh mắt nhìn Phượng Phi Bạch cũng có chút tế nhị. Mỗi ngày hắt khoác bộ đồ trắng tinh trên người, khí chất như tiên, làm cho người ta nhìn cũng không dám. Vậy mà ở trên người hắt lại tỏa ra một mùi hôi người, đã vậy chân còn quá thối!

Ninh Khanh Khanh đã sớm chuẩn bị tốt hai cục bông nhét vào lỗ mũi. Nay nhìn bọn họ phản ứng, mà cười lẫn lộn đến không ngậm miệng lại được.

Ha ha ha ha ha ha, Phượng Phi Bạch, sau này cái tên Phượng đại xú cước này, hẳn là sẽ đi theo người cả đời !

Nhìn thấy ánh mắt muốn nói lại thôi kia của Phượng Phi Bạch , trong lòng Ninh Khanh Khanh đắc ý. Nàng vốn cũng không hay phản công, nhưng nếu bắt đầu phản công thì cũng là rất kinh người!

Nói đi, nói đi, để xem người giải thích cái vụ đại xú cước này như thế nào!

"Lâm cô nương. . ." Phượng Phi Bạch không nói chuyện, mà Dương Thiệu Thần ở bên cạnh hắt sau khi ngậy người trong nháy mắt, đã mở miệng.

Ninh Khanh Khanh đưa tay ngăn cản hắt "Người không cần nói, ta biết ta có trách nhiệm. Chuyện Vương Gia giao cho mình, ta lại không làm!"

"Lâm cô nương!" Dương Thiệu Thần khản cập, tiến lên một bước định đoạt lại cái tát "Cái tát này là của ta!"

Tình tiết vô kịch trong nháy mắt biến hóa, Ninh Khanh Khanh ngậy người sùng sốt "Cái này rõ ràng là ta nhặt được ở trên - giường Vương Gia , làm thế nào lại là của người?" Nàng đưa mắt nhìn Phượng Phi Bạch "Người không nên bởi vì tát rất thối, mà để cho thuộc hạ hứng chịu chứ!"

Dương Thiệu Thần vội vàng cắt đứt lời của nàng, trước ánh mắt của mọi người, mặt mũi xấu hổ có hơi đỏ hồng "Tất của Vương Gia với tát của ta, dấu hiệu không giống."

Hắt vừa nói, vừa xoa bên cạnh tát cho mọi người thấy. Tam hoàng tử là người trong hoàng thất , chịu đựng mùi tanh tươi mà giảng giải một phen cho mọi người "Phàm là người trong hoàng thất, ở bên cạnh tát , toàn bộ đều sử dụng kí hiệu Viêm Hỏa (ngọn lửa). Một đôi này, xác thật không có."

"Đa tạ Tam hoàng tử chứng thật." Dương Thiệu Thần lên tiếng cảm ơn.

Tam hoàng tử khoát tay "Mau mau cất đi."

"Tên lòng gạt!"

Chứng kiến Dương Thiệu Thần thu hồi tát lại, Ninh Khanh Khanh lập tức cảm giác như vừa hứng chịu đả kích cực lớn. Nàng chịu đựng mùi thối tanh tươi, cho là có thể dùng báo thù nổi hận bị Phượng Phi Bạch ức hiếp, nào ngờ liền biến thành như vậy.

Phượng Phi Bạch bị chỉ trích nhìn nàng một cái thật sâu sắc mà không nói gì.

Tam hoàng tử nhìn hai người vài lần, nhanh chóng lĩnh hội bản chất vụ việc, trong đầu xuất hiện đại khái tình tiết trước đây của chuyện này , thờ dài nói:

"Không nghĩ tới Lâm tiểu thư đối với Thất Hoàng thúc thật sự là ái mộ vô cùng. Cho dù là tát có mùi như vậy , chỉ cần là của Thất Hoàng thúc, người đều cất dấu vào trong người. Tình cảm đến mức này , xác thật khiến ta bội phục!"

". . ." Chuyện hoàn toàn không phải như thế được không?

Chính là nhìn thấy cái loại ánh mắt thì ra là thể của mọi người , Ninh Khanh Khanh cũng không muốn giải thích nữa.

Chuyện nàng ái mộ Phượng Phi Bạch, sợ là vĩnh viễn đều rửa không sạch rồi!

Ninh Khanh Khanh chỉ lo chính mình không nhịn được, làm ra chuyện gì ra ngoài lý trí , bèn xoa người đi tới Thanh Khê.

Ở đây không khí trong lành, trước mắt mệnh mông.

Quan trọng nhất là, không có người nào đó ở trước mắt, nên trong lòng cũng chính là không bị đè nén như vậy.

Ninh Khanh Khanh nhắm mắt lại mà hít vào thật sâu, khiến cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại.

Nàng tại thế giới kiếp trước mặc dù không nói là ngồi mát ăn bát vàng. Thế nhưng người bên cạnh, đều thuộc về dạng bình thường. Nếu ngẫu nhiên có một hai người nổi trội, cũng là đi qua bên người mà thôi.

Hiện tại gặp Phụng Phi Bạch, nàng cảm thấy tính cách coi như không kém của mình rốt cuộc bị công kích đến hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Quý Hiếm Cực Phẩm

Không chỉ có độc mồm độc miệng, vô si, tự kỷ, lòng dạ hẹp hòi, đương nhiên đáng sợ nhất vẫn là phúc hắc, đủ loại cho vào chung một chỗ, quả thật chính là đỉnh cao trong món hàng hiếm.

Từ tối hôm qua nàng đến trong phòng, cuối cùng ném tất, chỉ sợ hán đã sớm đề phòng nàng lợi dụng tất làm phiền.

Xem ra, vừa rồi Tam hoàng tử có vẻ mặt kinh ngạc là biết rõ. Cho tới bây giờ Phụng Phi Bạch rất ít tham gia mấy cái... lễ hội nhỏ này. Bị nàng nói vài câu, liền đi tham gia cái này lĩnh kỳ lễ hội sao?

Đã lường được trước. Hán đã sớm biết trước.

Từ từ điều chỉnh tâm tình thật tốt, Ninh Khanh Khanh mở mắt, đột nhiên nghe được tiếng lá cây xào xạc xen lẫn với âm thanh của hán. Nàng nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Xung quanh bóng cây dày đặc, chỉ có tiếng lá xào xạc.

Là mình nghe lầm?

Ninh Khanh Khanh ngồi ở trên cỏ, bứt một nhánh cỏ ngậm ở trong miệng, nhìn bầu trời màu xanh, nghỉ ngơi một lúc, rồi vỗ vỗ mông chuẩn bị đi.

Chính là đi một vòng, Ninh Khanh Khanh liền phát hiện không đúng.

Khi nàng đi tới gần dòng Thanh Khê, cũng chỉ tốn mười phút đồng hồ. Chính là bây giờ nàng đã đi hơn mười phút đồng hồ, như thế nào hai bên chỉ có bóng cây dày đặc, tiếng nước róc rách, giống như ...

Nàng vẫn đứng yên một chỗ chưa từng đi đâu.

Trong bụi cỏ, có một con gì đó màu xanh thẫm chậm rãi nhô ra từ dưới nước. Nó lộ ra hai mắt lồi, chậm rãi liền bơi tới bờ sông, bò lên trên mặt cỏ. Màu da của nó với mặt cỏ gần như giống nhau, liếc mắt nhìn qua, rất khó phân biệt ra.

Ninh Khanh Khanh quay đầu, muốn nhìn khung cảnh phía sau, vừa quay đầu, liền nhìn thấy một gương mặt quái dị cực kỳ xấu xí ở trước mắt nàng.

Hai mắt lồi ra.

Màu da xanh thẫm sần sùi.

Trên mặt khảm hai lỗ mũi lớn.

Một cái miệng thật lớn màu đỏ tươi!

Ngực Ninh Khanh Khanh đập mạnh liệt, xoay xoay lui lại mấy bước. Cái miệng rộng kia cắn huyệt, kêu ken két một tiếng. Lúc này nàng mới nhìn rõ ràng, trước mặt là một con Thiêm Thử (con cóc) to lớn cao cỡ nửa người nàng.

Nó có đáng vẻ xấu xí, chỉ cần nhìn là sẽ buồn nôn!

Sau khi không cần được nàng, nó kêu xì xào hai tiếng, đầu lưỡi đỏ tươi như một mũi tên lao tới, tính kéo Ninh Khanh Khanh vào cái miệng rộng của nó!

Ninh Khanh Khanh trở tay đâm một nhát, thanh Chủy Thủ trong tay áo cắm sâu vào đầu lưỡi đỏ tươi.

Thiêm Thử oa oa phát ra tiếng kêu đau thật lớn, bị đau mà thu đầu lưỡi lại. Đôi mắt xanh lè chăm chú nhìn Ninh Khanh Khanh chột nhứ lại, từ hai má phồng lên của nó phun ra một làn hơi khói màu xanh biếc, nhanh chóng che đi tầm nhìn của nàng. (Khúc này Cam cũng hok rõ là Khanh Khanh nhìn con

cóc hay con cóc nhìn khanh khanh nữa o_0?)

Ninh Khanh Khanh cũng không biết, thứ mà nàng gặp phải là Lục Yên Thiềm Thừ sống gần bảy trăm năm.

Loại Linh Thú lực công kích không mạnh, nhưng lại có thể dễ dàng chế tạo cảnh quan có vẻ kéo gần lại, rồi phối hợp phun ra làn khói màu xanh có thể làm cho con mồi bị lạc phương hướng. Khi đó thì nó ẩn náu trong chỗ kín đáo, lúc con mồi không chú ý, nó nhanh chóng quần lấy mồi sẵn, nuốt chửng!

Bây giờ con Lục Yên Thiềm Thừ, cũng đã ẩn núp ở bên trong làn khói, tìm cơ hội cuốn lấy Ninh Khanh Khanh.

Nếu như là ngày thường, gặp phải một đối thủ có thực lực như vậy, Lục Yên Thiềm Thừ căn bản là không để ý đến như vậy. Nhưng mà một đao kia của Ninh Khanh Khanh, vẫn là để cho bản năng của nó sinh ra cẩn thận.

Ninh Khanh Khanh ở trong làn khói cũng không tốt hơn gì, mặc dù làn khói không có độc, nhưng mà phạm vi nhìn thấy được không đủ hai thước. Mà cái lưỡi của con quái vật Thiềm Thừ ước chừng có hơn một thước, một khi xuất hiện, nàng rất khó né tránh.

Lục Yên Thiềm Thừ dĩ nhiên không muốn tổn sức nhiều nữa, sau khi lại một lần nữa thả ra một làn khói xanh, nó chậm rãi tiếp cận Ninh Khanh Khanh. Nhân cơ hội nàng quay đi, một đầu lưỡi quần lấy tay nàng, hất văng thanh Chủy Thủ đi, lại lần nữa áp sát về phía Ninh Khanh Khanh.

Ninh Khanh Khanh tránh đi không kịp, bị Thiềm Thừ quần lấy, dẫm ở dưới bàn chân.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lục Yên Thiềm Thừ

Ninh Khanh Khanh nhanh chóng phát hiện ra dưới chân con cóc có rất nhiều giác hút cực nhỏ, chúng đang bám chặt vào da của nàng, khiến nàng rất khó cử động.

Lục Yên Thiềm Thừ (cóc phun khói xanh) nhìn chăm chăm Ninh Khanh Khanh, đôi mắt xanh thăm chớp chớp, là lưỡi định đâm nàng.

Ninh Khanh Khanh dùng toàn bộ sức lực, tránh được cú đâm này. Nhưng rồi do giác hút sức lực quá lớn, nên vẫn bị đầu lưỡi của con cóc đâm một phát ở bả vai, máu lập tức chảy xối xả xuống bãi cỏ.

Con bà nó, chẳng lẽ lại mất mạng bởi miệng thú của con cóc này sao! ?

Chính là kỳ quái chính là, sau khi Ninh Khanh Khanh bị thương, Lục Yên Thiềm Thừ lại mất đi hứng thú đối với nàng. Sau khi rút - đầu lưỡi ra, con cóc xanh không còn để ý tới nàng nữa, đầu lưỡi cứ đảo qua đảo lại liếm liếm bãi máu tươi kia trên cỏ.

Ninh Khanh Khanh thừa dịp này, chạy ra xa được vài ba thước.

Con cóc kia sau khi uống được mấy ngụm máu thì hưng phấn kêu loạn lên, tiếp tục vui sướng thưởng thức máu.

Quanh đi quần lại là muốn uống máu?

Ninh Khanh Khanh vội vàng triệu hoán Thất sắc liên ra để cầm máu cho mình. Còn bên tai loáng thoáng tiếng người hô to “Khinh Khinh, Khinh Khinh...”

"Ta ở chỗ này!" Ninh Khanh Khanh lớn tiếng kêu, đôi mắt vẫn không hề rời khỏi con cóc, có vẻ như nó đặc biệt yêu thích món máu tươi, cho nên nó mặc kệ tiếng kêu của nàng.

Nhờ âm thanh của nàng chỉ dẫn, chỉ chốc lát sau, một bóng dáng thiên thanh (màu xanh da trời) xông vào trong đám khói mù. Vân Triệt quay đầu liền nhìn thấy Lục Yên Thiềm Thừ đang sung sướng với bãi máu trên cỏ, mảy moi nhử lại. Kiểm quang của Long Uyên kiểm trong tay Vô Linh rung rung, phút chốc toát ra sự lạnh lẽo.

Lục Yên Thiềm Thừ rút cuộc nhận thấy sát ý đang phóng về phía thân thể xấu xí của mình. Nó cũng quay lại nhìn Vân Triệt, lập tức khôi phục dáng vẻ hung dữ.

"Bách Kiểm Sát!"

Đón được đầu lưỡi Lục Yên Thiềm Thừ đâm tới, hấn hô to. Viên Linh Hoàn thứ tư trên thân kiểm lập tức sáng lên, Long Uyên kiểm hóa thành hàng trăm thanh kiếm nhỏ, từ bốn phương tám hướng đâm vào Lục Yên Thiềm Thừ.

Phập, phập, phập... Vô số âm thanh vang lên. Thân thể Lục Yên Thiềm Thừ bị chọc thủng vô số lỗ, sau khi lại lần nữa "oe oe" kêu lên một tiếng thì “Bịch”, nó nằm sấp trên mặt đất.

Vân Triệt thu kiếm, thấy Ninh Khanh Khanh nằm ở một bên, tiến đến đỡ nàng lên,

"Kính Kính, người không sao chứ?"

"Ta không sao." Ninh Khanh Khanh cười cười, mặc dù Thất sắc liên công dụng không cao, nhưng dùng mấy lần liền, cũng cảm máu được rồi.

Vân Triệt thấy nàng vẫn còn có thể nói chuyện, đỡ nàng ngồi xuống, nhìn thấy vết máu trên bả vai nàng, trong mắt vẫn còn lo lắng.

Ninh Khanh Khanh thấy sắc mặt hần trắng bệch, so với mình cũng không kém bao nhiêu (mặt chị cũng trắng bệch, đau mà), liền chuyển đề tài sang trêu chọc hần.

"Không nhìn ra người nhả nhận lịch thiệp, mới vừa rồi lại tràn đầy sát khí. Thật không giống bình thường nha."

Vân Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, rõ ràng đau đến cái trán có hơi đỏ mề hời, vẫn còn cười an ủi hần, trong lòng hơi nhói nhói, lập tức móc khăn tay ra buộc lại vết thương.

"Ta cứ tưởng người bị con cóc ăn thịt mất rồi."

Vì tưởng như vậy, cho nên cái vẻ dịu dàng từ trước tới nay không giữ được nữa, trong chốc lát tràn ra sát ý,

Ninh Khanh Khanh sùng sốt, Vân Triệt cúi đầu, vẻ mặt dịu dàng, lông mi thật dài cũng không xéch lên giống như Phụng Phi Bạch, mà có hơi rũ xuống, làm cả khuôn mặt hần thật đơn thuần giống như hoa lê.

Đây rõ ràng là cái loại dịu dàng thương tiếc, cực kì dịu dàng lặng yên không một tiếng động tưới mát khiến cho trong lòng nàng phát run.

Hai người ngồi đó, cả hai đều trầm mặc không nói gì.

Chỉ có gió thổi qua lá cây, phát ra âm thanh sột soạt, như bàn tay ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mong Mạnh Vô Tình

Chỉ có gió thổi qua lá cây, không ngừng phát ra âm thanh soàn soạt, như là tay ai đó khẽ vuốt lên đôi vai mảnh khảnh, phát ra một chuỗi rung động, phát qua trong lòng ai.

Cuối cùng, Vân Triệt bịt vết thương, đỡ Ninh Khanh Khanh lên "Chúng ta đi tìm người trị thương cho người."

"Ừ."

Lục Yên Thiềm Thừ đã chết, khói xanh cũng bị gió thổi tan. Nên hai người đi chỉ trong chốc lát thì đã có người thấy được bọn họ. Tam hoàng tử nhìn thấy có người bị thương tới đây tra hỏi, Ninh Khanh Khanh nói một cách đơn giản mà kể lại chuyện vừa rồi.

Tam hoàng tử sắc mặt có hơi lo lắng "Vừa rồi Thị Vệ Trưởng hỏi báo với ta, đáng ra hiện tại mới rắc phần khâu vết, nhưng toàn bộ đều không thấy!"

Khâu vết là đồ ăn Lục Yên Thiềm Thừ (cóc phun khói xanh) thích nhất, phần Khâu Vết dùng khâu vết (giun muối) chế thành, chính là dùng để dẫn Lục Yên Thiềm Thừ.

Nhưng mà phải đợi lúc Tam hoàng tử chuẩn bị biểu diễn Linh Kỹ thì mới rắc vào, hiện tại rõ ràng là có người rắc trước!

Vân Triệt nghe xong, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, nhưng mà hần càng quan tâm chính là thương thế của Ninh Khanh Khanh, "Tam hoàng tử, mặc dù Lâm Kính Kính không có nguy hiểm về tính mạng, nhưng bả vai của nàng đã bị thương nặng. Xin Tam hoàng tử nhìn một chút, ở đây có Võ Linh chữa bệnh hay không, xin mời hần tới đây chữa bệnh."

Ở trong Linh Kỹ tiểu hội của bản thân có người bị thương, Tam hoàng tử đương nhiên đáp ứng, ngừng đầu nói:

"Gọi Lâm Dong Dong lại đây."

Lâm Dong Dong không tình nguyện đi tới, nhìn thấy vẻ mặt Ninh Khanh Khanh tái nhợt tựa vào trên ghế, đáy lòng không khỏi sáng khoái, làm gì nguyện ý chữa thương cho nàng. Nhưng Tam hoàng tử ở đây đang nhìn nàng, nàng cũng không thể từ chối.

Triệu hồi Thất Sắc Liên ra, giúp Ninh Khanh Khanh chữa thương. Nàng là cấp bậc Linh Sĩ, mặc dù không thể một lần trị vết thương nặng, nhưng so với tốc độ Ninh Khanh Khanh thì nhanh hơn nhiều.

Vân Triệt ở một bên cẩn thận mà nhìn, Lâm Dong Dong cũng không động tay chân.

"Nha hoàn của Bốn vương bị thương?" Thị vệ Tam hoàng tử cũng mời Phượng Phi Bạch lại đây, hắn vừa đi đến, đám người ở hai bên liền tự động tránh ra tạo thành một con đường.

"Thất Hoàng thúc, phần Khâu Văn bị người khác bỏ trong nước, chuyện này nhất định là có người cố ý làm." Tam hoàng tử đi tới bên cạnh hắn, lên tiếng giải thích.

"Có người rắc phần Khâu Văn?" Vết thương tốt lên một chút, Ninh Khanh Khanh nghe được những lời này lập tức tròn to hai mắt, "Là ai?"

Tầm mắt Phượng Phi Bạch rơi trên bả vai nàng bị máu nhuộm đỏ, chậm rãi di chuyển đến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, chậm rãi mở miệng,

"Việc ai rắc quan trọng sao?"

"Đương nhiên quan trọng!" Ninh Khanh Khanh nhìn Phượng Phi Bạch lại thấy bản thân bị thương, vẻ mặt lạnh lùng, "Ai hãm hại ta, ta đương nhiên muốn tìm hắn báo thù!"

Phượng Phi Bạch giật giật khóe miệng, mang theo giọng điệu trào phúng, "Hiện tại ngươi có thể tìm ai báo thù? Chẳng lẽ ngươi cho rằng mỗi người đều có trình độ thấp giống như Tống Ngọc?"

Ninh Khanh Khanh sừng sốt, bất động nhìn Phượng Phi Bạch.

Phượng Phi Bạch đi tới bên cạnh nàng, có hơi cúi đầu, tóc dài đen nhánh theo bờ vai của hắn buông xuống bên tai Ninh Khanh Khanh, mang theo một cơn lạnh lẽo, làm cho nàng có hơi rụt người lại,

"Muốn báo thù, đầu tiên phải có năng lực. Hiện tại ngươi cái gì cũng không có."

Lời của hắn cay độc, lại vô cùng chuẩn xác đâm vào tim Ninh Khanh Khanh.

Nàng chỉ có bản lĩnh từng được huấn luyện kỹ năng cận chiến, tốc độ ban đầu vốn đủ để cho xã hội quần hùng hãm mộ. Nhưng tất cả mọi thứ ở quá khứ đều không giống thời đại này, tất cả cái nàng có đều có khả năng sử dụng nhưng mà lại không đủ mạnh!

Nàng ở chỗ này, không quen biết, không bạn bè, cũng không có cái gì. Thậm chí ngay cả việc bảo vệ tính mạng, cũng đang tạm thời ở mức quá yếu.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Võ Linh Bị Thiêu

Mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh, cũng không một ai ngờ rằng, Thất Vương Gia sẽ tới và buông ra những lời nói vô tình, tàn nhẫn, máu lạnh.

Phượng Phi Bạch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vốn đã tái tái, nay càng trở nên trắng bệch, nhợt nhạt hơn ngày thường. Hai tròng mắt linh động kia, ánh sáng lung linh ở bên trong như thể bị giấu đi. Hắn từ từ cúi nhìn xuống, sự trào phúng, lạnh lùng thấp thoáng trong đôi mắt trở nên càng rõ hơn.

Nếu như nói rằng chỉ có chừng đó mà không chịu đựng được, thì sau này, nàng sẽ không làm được chuyện gì lớn hơn ở trên con đường Võ Linh này.

Nhìn thấy Ninh Khanh Khanh chậm rãi cúi đầu, mà trong lòng Vân Triệt cảm thấy đau lòng và thương xót. Hắn có hơi cúi xuống về phía Ninh Khanh Khanh mà nói nhỏ nhẹ với nàng: "Khinh Khinh, ngươi có thiên phú bẩm sinh, chỉ cần cố gắng rèn luyện thì sau này sẽ đạt được thành tựu phi phàm!"

Lúc này, Đồng Thâm Nguyệt đứng bên cạnh Vân Triệt, muốn tìm cơ hội nói chuyện với Vân Triệt. Thấy Vân Triệt an ủi Ninh Khanh Khanh, mặc dù không muốn nhưng cũng vì để Ninh Khanh Khanh lưu lại và tạo một ấn tượng tốt đẹp nên nói "Đúng vậy á, Khinh Khinh biểu muội chẳng qua bị thương nhẹ mà thôi, bây giờ đã không sao rồi, ngươi không cần thương tâm a!"

Nàng cố ý gọi Ninh Khanh Khanh là biểu muội chỉ mong được sự chú ý của Vân Triệt, quả nhiên đúng là như vậy. Lúc này ánh mắt của Vân Triệt đã nhìn qua nàng, khiến nàng có thêm động lực và nói tiếp "Cũng không biết là ai làm ra đến mức này, làm hại ngươi bị thương, Tam hoàng tử nhất định..."

Phượng Phi Bạch quay đầu, nhìn Đồng Thâm Nguyệt và nói "Ngươi thật sự không biết là ai làm chuyện quá đáng đến mức như vậy sao?" Giọng nói thì gầm lên đầy vẻ giận giữ, khuôn mặt tuấn tú vốn song thì trầm xuống, mang theo một cái làm cho người ta không nhìn thấu, khiến nàng ta cảm thấy rét run và rùng mình một cái.

“Khỏi bẩm Thất , Thất Vương gia Thần , thần làm sao mà biết được chứ ?” Đồng Thấm Nguyệt lấp ba lấp bắp trả lời .

“ Có thật như lời ngươi nói?” giọng nói nhấn mạnh từng chữ của Phượng Phi Bạch như muốn ám chỉ lời nói của Thấm Nguyệt là không đúng sự thật như nàng ta nói .

Đồng Thấm Nguyệt không nhịn được rung mình mà lui ra sau một bước mà nói "Vâng, vâng ... đúng như vậy."

"Bổn vương đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi lại không nói lên sự thì ngươi đừng trách bổn Vương gia tay với ngươi nặng ." Phượng Phi Bạch vẻ mặt tức giận liền nói, sau đó ông tay áo vung lên, một luồng khí kinh người phun ra hướng tới Đồng Thấm Nguyệt. Trên gương mặt tuấn tú làm cho người trong thiên hạ kinh ngạc , ánh mắt tối tăm đang tản ra sự lạnh lùng làm cho trái tim người ta băng giá.

Từ đầu ngón tay mảnh dẻ, một luồng lửa u ám màu tím phun ra. Nó ánh lên con ngươi yếu - điểm màu tím kinh người. Chính lúc này lại tản ra hơi thở lạnh lùng, làm cho mọi người cảm thấy rét run và đẩy về kinh ngạc.

Đồng Thấm Nguyệt tại lúc hần mở miệng nói thì đã lùi lại phía sau. Nàng khẽ gọi ra Võ Linh Tuyệt Dạ Bạch Miêu của mình, muốn lập tức đào tẩu. Thế nhưng tốc độ của nàng cuối cùng quá chậm, luồng lửa u ám màu tím xuyên đám người, trong nháy mắt vây quanh Võ Linh của nàng ta.

Lúc này, Tử Hỏa hùng hực nuốt chửng con Tuyệt Dạ Bạch Miêu thật lớn . Tiếng mèo kêu thể thảm vang vọng cả Thanh Khê chung quanh. Nhưng mà trong nháy mắt, con bạch miêu tựa như cùng với mặt khói trắng, từ từ biến mất trong Tử Hỏa.

Mà Đồng Thấm Nguyệt cũng ngã xuống đất kêu thảm thiết quay cuồng, cuối cùng do đau đớn kịch liệt lâm vào hôn mê.

Tất cả mọi người biết, Võ Linh của Đồng Thấm Nguyệt đã bị Thất vương gia dùng Tử Hỏa thiêu cháy . Từ nay về sau, nàng ta không thể tiếp tục ở trên con đường Võ Linh được nữa .

Đối diện gương mặt cứng lại của mọi người , Phượng Phi Bạch nhẹ nhàng nâng tay, Tử Hỏa biến mất trong lòng bàn tay của hắn. Hắn chậm rãi giơ tay lên, tay áo phát phơ nhẹ nhẹ, lúc này đây trên khuôn mặt của hắn chỉ có lạnh lùng và tuyệt tình.

Khuôn mặt đầy âm trầm ,ánh mắt lạnh lùng kia đảo qua mọi người, âm thanh giống như sấm rền nổ vang, làm mặt đất cũng phát run theo: "Có một số người có thể đã quên. Nàng coi như là một nha đầu lỗ mãng đến từ thôn quê,nhưng dù sao nàng cũng là nha hoàn của Bổn vương."

Khi hắn nói xong, xung quanh chờ nên yên tĩnh khác thường .

Mọi người nhìn bề ngoài trắng tinh như thần tiên của hắn đã lâu, có thể đã quên vị Vương Gia này, là như thế nào làm bọn hắn e ngại, sợ hãi.

Dường như, đó là lời nhắc nhở tất cả mọi người không được khi dễ nàng khi không có hắn ở đây .

Phượng Phi Bạch, là đứa con do em gái út của Tiên Đế , công chúa Trường Minh sinh ra mà không rõ cha là ai. Hắn vốn dĩ có Võ Linh yêu quái khác thường, nên bị Tiên Đế chán ghét. Vào lúc năm tuổi, đã sai người quăng vào trong U Minh Cốc.

U Minh Cốc, tràn ngập vô số Linh Thú hung hăng bạo tàn , là nơi tụ tập nhiều nhất Linh Thú ngàn năm trở lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gội Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Tử Phượng Học Viện

Nếu không phải Đại Linh Sư trở lên, không dám dễ dàng mạo hiểm xâm nhập nơi đó.

Mà đứa bé vốn nên bỏ mình này, lại sau mười một năm , xuất hiện lần thứ hai tại Kinh thành Thiên Thịnh.

Đến lúc mười sáu tuổi, đạt cấp bậc Bát Tinh Linh Chủ , kinh thường tất cả cao thủ hoàng thất.

Thiên Thịnh Đế thấy vậy cực kì vui mừng, liền nghênh đón hắn quay về, đồng thời thêm tước phong vương.

Có người đối với vị Thất vương gia bỗng dưng xuất hiện này, tỏ vẻ bất mãn, sau lưng nói với Thiên Thịnh đế hắn chính đã bị Tiên Đế cho rằng là người không rõ lai lịch, không thể đón vào trong triều. Thậm chí ngay trước mặt Thất vương gia, chỉ trích hắn là con riêng của công chúa Trường Minh, không có Võ Linh của hoàng thất, là nỗi sỉ nhục của hoàng thất.

Vị Thất vương gia này không hề tức giận, chỉ là phát phát ông tay áo rộng rãi, trong nháy mắt khiến cho người đang không ngừng quàng quạc kia, lại cũng không cách nào mở miệng.

Đến bước này, không người nào lại đi xúc phạm tiếp, cũng không dám lại xúc phạm.

Ba năm trôi qua, không có người lại đi khiêu khích. Thất vương gia là người lạnh lùng thờ ơ, chuyện của những người khác, hẳn chưa từng có hứng thú chen vào can thiệp.

Hôm nay, rốt cuộc lại khiến mọi người nhớ ra quang cảnh ba năm trước đây.

Nam nhân lạnh lùng tản ra về lạnh lẽo đáng sợ, thoáng như Thần Gió thần kì, lại mang theo về lạnh lẽo băng giá hủy thiên diệt địa!

Chỉ vừa vẫy tay, Võ Linh liền bị đốt cháy. Từ nay về sau, chỉ có thể làm một người bình thường, thậm chí bởi vì Võ Linh bị thiêu, gân mạch bị hao tổn, tay chân vô lực, liền ngay cả người bình thường cũng không bằng.

Lâm Dong Dong vốn là muốn sau khi điều trị mấy lần, liền nói linh lực của chính mình đã cạn kiệt, vô phương tiếp tục cứu trị. Chính là nhìn thấy một màn này, nằng sộ đến cả người toát mồ hôi lạnh, tay chân như nhũn ra, không dám có chút xú qua loa.

Trong lòng âm thầm kì vọng. Thất vương gia cũng không biết, hành vi này của Đồng Thấm Nguyệt, là do nàng khiêu khích.

So với mọi người cảm như hén, thì xúc động nhất, ngược lại là Ninh Khanh Khanh.

Nàng tận mắt thấy, trên Võ Linh của Đồng Thấm Nguyệt có một viên Linh Hoàn, cũng chính là cấp bậc Linh Sĩ. Vậy mà ngay cả cơ hội chạy trốn chết cũng không có, liền bị Phượng Phi Bạch đốt.

Nàng không ngốc, nghe được Đồng Thấm Nguyệt gọi mình là Khanh Khanh biểu muội, liền đại khái có thể suy đoán ra, nàng ta và Lâm phu nhân của Lâm Dong Dong có quan hệ thân thích.

Mà nàng ta rải phẫn Khâu Văn để hãm hại chính mình, đó là có nguyên nhân có thể tìm ra.

Đáng sợ chính là, Phượng Phi Bạch liền ngay trước mặt mọi người như vậy, thiêu rụi Võ Linh của Đồng Thấm Nguyệt. Vậy mà tất cả ở đây bao gồm Tam hoàng tử, đến bây giờ cũng không hề nói ra một câu trái ý.

Đây là một đại lực dùng thực lực nói chuyện, có thực lực, thì có quyền lên tiếng!

Phượng Phi Bạch nói rất đúng, mới rồi coi như nàng tìm ra là Đồng Thấm Nguyệt hãm hại nàng thì đã làm sao, nàng căn bản là không dám nói chính mình có trăm phần trăm phẫn thắng!

Ninh Khanh Khanh đứng lên, ngẩng đầu nhìn Phượng Phi Bạch, ánh mắt mang theo kiên định, gần từng tiếng hỏi han: "Có phương pháp gì, có khả năng nhanh chóng trở nên mạnh hơn?"

Phượng Phi Bạch có hơi nhướn mày, "Chui gầm giường và trộm tắt, khẳng định không thể."

Ninh Khanh Khanh: "..."

Người không cần lên tiếng được không!

Một bầu nhiệt huyết, cảm giác khát vọng đầy người liền bị người phá hủy như vậy rồi!

Vân Triệt nhìn thấy Ninh Khanh Khanh lại bị Phượng Phi Bạch chọc tức, liền nhẹ nhàng lịch thiệp mở miệng,

"Đợt rèn luyện cho đệ tử dự bị của Tử Phượng Học Viện sắp bắt đầu. Nếu như có thể tham gia lần rèn luyện này, đối với việc làm linh lực tăng lên, có thể có sự trợ giúp rất lớn."

Tam hoàng tử rốt cuộc đã thôi kinh ngạc, chậm rãi thu hồi ánh mắt mất. Sau khi nghe được lời nói của Vân Triệt, trong mắt lại lộ ra một chút kinh ngạc.

Trái lại Thị Vệ Trường bên cạnh hẳn có chút kinh ngạc mà mở miệng, "Triệt hoàng tử, ngài nói là để cho Lâm đại tiểu thư tham gia lần rèn luyện này? Theo ta quan sát, nàng nhiều nhất cũng chỉ là Nhị Tam Tinh Linh Giả mà."

Vân Triệt gật đầu, đáy lòng cũng rõ ràng là Hà thị vệ sẽ kinh ngạc.

Tử Phượng Học Viện là học viện nổi danh nhất của đế quốc Thiên Thịnh, điều kiện giáo sư, tại Thiên Thịnh Quốc đều đứng hàng đầu. Mà ngược lại, điều kiện nó thu hoạch học viên cũng tương đối khắc nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Dấu Hiệu Của Nam Nhân

Tháng chín hàng năm, học việc Tử Phụng bắt đầu thu nhận đệ tử mới. Yêu cầu nhất định phải là mười lăm tuổi trở xuống, đối với thiếu nữ thì cấp bậc ít nhất là Ngũ Tinh Linh Sĩ mới có thể đạt được tiêu chuẩn thu nhận.

Mà người đệ tử dự bị, tên như ý nghĩa, chính là sắp sửa tham gia đợt thu nhận học trò lần này của học viện Tử Phụng.

Bọn họ thiên phú bẩm sinh không tệ, tuổi cũng vừa vặn, nhưng mà cấp bậc linh lực như vậy có chút không đủ mạnh cho lắm.

Triều đình Thiên Thịnh sẽ tụ hội vào tháng sáu hàng năm, tổ chức một cuộc rèn luyện ngắn hạn. Mục đích là để cho bọn họ trong quá trình rèn luyện nâng cao thực lực nhanh chóng, tránh việc bỏ phí những đệ tử có tiềm lực.

Trước kia, để có thể tham gia làm đệ tử dự bị, không nói phải đạt tới cấp bậc Linh Sĩ hãy còn ít nhất cũng phải là Linh giả cao nhất, cho đến bây giờ chưa từng nghe nói Nhị Tinh Linh Giả cũng gia nhập được.

Chỉ là không nghĩ tới Tam hoàng tử lại mở miệng đồng ý, "Được, hoàng tử Vân Triệt đã mở miệng, vậy bốn hoàng tử liền phá lệ, để Lâm Kinh Kinh gia nhập đội ngũ đệ tử dự bị lần này."

Còn một nguyên nhân nữa là, mặc dù Đồng Thảm Nguyệt bị thương nghiêm trọng, Võ Linh hoàn toàn mất hết. Nhưng nói cho cùng, đều do năng động đến người bên cạnh Thất Hoàng thúc trước.

Mặc dù Thất Hoàng thúc không mở miệng, nhưng đáy lòng hẳn biết, phụ hoàng rất coi trọng hoàng thúc, nhất định phải tìm một cơ hội bù đắp lại sai lầm lần này.

Trước mắt, việc Ninh Khanh Khanh tham gia vào đội ngũ đệ tử dự bị của Tử Phụng, Thất Hoàng thúc không hề mở miệng phản đối, hẳn liền thuận theo trả món nhân tình này.

Ninh Khanh Khanh biết cơ hội này không dễ dàng có được, nên quay sang Vân Triệt cảm kích: "Đa tạ ngài."

"Không cần cảm ơn, ngài không nói, ta cũng sẽ không nhớ nói đến việc này với ngài." Giọng nói của Vân Triệt ôn hòa nho nhã, cực kỳ dễ nghe, "Vết thương của ngài mặc dù được Thất Sắc Liên chữa khỏi, đã hoàn hảo, nhưng máu huyết mất đi không thể bổ sung trở lại. Còn bảy ngày nữa đệ tử dự bị mới được rèn luyện, ngài phải chú ý điều dưỡng."

Nói xong, hắn lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ trong tay áo, đưa cho Ninh Khanh Khanh, "Ở đây là phiến sâm bổ huyết, mỗi ngày ngài ăn ba phiến sẽ giúp ngài khôi phục khí huyết."

"Ừ, ta sẽ ăn." Ninh Khanh Khanh không hề khách khí, tiếp nhận chiếc hộp nhỏ kia, gật đầu thật mạnh, mặt mày hiện lên ý cười giống như một ngon cỏ xanh mướt, mon mồn đến nỗi dường như có thể vắt ra nước.

Gió hè thổi tới, hương thơm tinh khiết của cỏ xanh tràn ngập bên bờ Thanh Khê, thiếu niên mặc chiếc trường sam màu xanh da trời đứng cùng thiếu nữ vận chiếc váy dài màu lam nhạt, giống như trời xanh nước biếc, hồn nhiên tinh khiết, làm cho người ta nhìn đến liền nhớ lại những ngày tuổi trẻ vô tư.

Phượng Phi Bạch nhìn bầu không khí có chút mật mờ không rõ ở giữa hai người, đuôi mắt hơi nhướn lên một cái, xoay người. Tay áo vung lên một cái, cạo qua hai má Ninh Khanh Khanh, làm một trận xuân ý bùng tình.

"Ngài làm gì vậy?" Ninh Khanh Khanh nói.

"Đi thôi."

"Hả?" Ninh Khanh Khanh nghi hoặc hỏi.

"Trở về phủ."

"Đã biết!" Người nào đó tức giận trả lời, Ninh Khanh Khanh quay đầu về phía Vân Triệt nói: "Ta phải theo Thất vương gia đi trước rồi."

"Được." Vân Triệt mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn thiếu nữ theo đuôi nam nhân áo bào màu trắng, tuần tú, sạch sẽ, dáng người cao to đi về phía trước. Nơi đó, hai bóng người một cao một thấp, dường như bởi vì gì đó mà bắt đầu tranh luận, từ đằng xa có thể thấy người thiếu nữ đang phồng hai má.

Hắn dừng một chút, xoay người rồi nói về việc rèn luyện với Tam hoàng tử.

Ninh Khanh Khanh cùng với Phượng Phi Bạch ra khỏi Thanh Khê, nhìn Dương Thiệu Thần đứng ở bên cạnh xe ngựa, nhớ tới chuyện xấu hổ phát sinh hôm nay, có chút ngượng ngùng.

"Việc đó. . . Ta không phải cố ý."

Dương Thiệu Thần trông thấy nàng, trên gương mặt thanh tú chợt phốt hồng, nhưng cũng rất khẳng khái nói:

"Không có việc gì, tất thối thôi mà. Đây là một dấu hiệu của đại trượng phu, biết thế là được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Phiền Toái Nhiều Hơn

Chân thối là dấu hiệu của nam tử hán sao?

Ninh Khanh Khanh không dám gạt bừa với ý nghĩ này của hần, nhưng phản bác hần xem ra cũng không tốt, "Người không trách ta là tốt rồi, lúc ấy ta quả thật sai rồi."

Dương Thiếu Thần đau thương liếc mắt nhìn trời, "Quên đi, ta biết so với Vương Gia, ta chính là một giọt nước trong biển cả, một bụi cỏ nhỏ trong rừng rậm. Người chỉ đề ý đến Vương Gia, cầm chiếc tất kia cứ nghĩ nó là của Vương Gia, ta biết."

Hả?

Khóe miệng Ninh Khanh Khanh hơi giật giật một chút, nghĩ thế này là chuyện quái quỷ gì vậy.

Có điều nàng cũng lười giải thích, chỉ cần nói ra lai lịch của chiếc tất, sẽ liên quan tới việc nàng nửa đêm chui dưới gầm giường của hần, thế này lại càng khiến hiểu lầm phát sinh lớn hơn nữa.

Dù sao thì giải thích càng nhiều, phiền toái cũng nhiều hơn. Không bằng không nói.

Trong mắt Dương Thiếu Thần, nàng chính là cam chịu. Nhưng đáy lòng thở phào một hơi, không ngờ hần không thực sự quan tâm nghĩ ngợi gì thêm, là đã rất cảm ơn,

"Người hôm nay đột nhiên muốn trở nên mạnh mẽ, chắc chắn là thấy cảnh Vương Gia ra tay lạnh lùng tàn bạo, mạnh mẽ bá đạo, nên muốn làm nữ nhân có năng lực sánh vai cùng Vương Gia sao?"

"Nhề đâu có thể!" Ninh Khanh Khanh hừ một tiếng.

Dương Thiếu Thần không giải thích được.

Phượng Phi Bạch liếc nàng một cái.

Ninh Khanh Khanh nhìn Phượng Phi Bạch đang chậm rãi bước lên xe ngựa mà nói với âm thanh hùng hậu, đặc biệt có khí thế, "Ta phải trở nên mạnh mẽ, là muốn có một ngày, dẫm nát dưới chân cái tên đại yêu nghiệt độc mồm độc miệng kia. Khiến hần mỗi ngày đi theo phía sau ta, thay ta nấu cơm, giặt quần, giặt áo, bóp chân, đấm lưng, từ nay về sau, chỉ biết quay xung quanh ta, chỉ nghe lời của một mình ta!"

Dương Thiếu Thần nhìn Ninh Khanh Khanh, ánh mắt kia đại khái viết người bị bệnh sao, nằm mơ cũng rất không phù hợp thực tế !

Chỉ có Phượng Phi Bạch đang chậm rãi xốc mành xe lên, nghe vậy quay đầu nhìn, cảm giác được khí thế ngùn ngụt của người thiếu nữ, nhú mày,

"Muốn làm Vương phi của ta, không cần nói vòng vo như vậy."

Ồ. . .

Dương Thiếu Thần đứng xem, phát ra tiếng thở dài hiểu rõ, thì ra là ý tứ này!

Ninh Khanh Khanh bĩu môi, nhảy lên xe ngựa, ngồi bên cạnh Phượng Phi Bạch, ôm cánh tay hừ lạnh,

"Hiện tại người cứ bồi nhọt ta đi, chờ ta trở nên mạnh mẽ, nhất định phải khiến người ngoan ngoãn thành thật đem vòng cổ trả lại cho ta!"

Phượng Phi Bạch miễn cưỡng cong cong khóe môi một cái, lười biếng tựa trên đệm gấm, "Hy vọng có thể có ngày đó."

Hần đột nhiên không có độc mồm độc miệng, mà lại đáp trả một cách lười biếng, làm Ninh Khanh Khanh sinh lòng cảnh giác, ngược lại, nhìn chăm chú hần một hồi lâu. Cho đến khi xác nhận Phượng Phi Bạch quả thật không có ý định nói cái gì, làm cái gì nữa, nàng mới biết được bản thân đã suy nghĩ nhiều.

**

Bây giờ kế tiếp, Ninh Khanh Khanh đều tĩnh tâm tu luyện. Ngoại trừ vắng mặt vào ban đêm, không nghỉ ngơi ở Phi Bạch cư; sáng sớm thức dậy đến

lúc nửa đêm đều là yên tĩnh tu luyện bên cạnh Thoát Cốt Thủy Phù Dong.

Không biết do Thoát Cốt Thủy Phù Dong đích thật là thứ tốt, hay là nàng có thiên phú tu luyện bẩm sinh, sau sáu ngày, nàng đã tiến đến Tam Tinh Linh Giả.

Mặc dù cấp bậc vẫn yếu như trước, nhưng là đối với Ninh Khanh Khanh mà nói, đây là một tiến bộ cực lớn.

Ít nhất, nhiều hơn một tầng linh lực, khả năng chữa trị của nàng cũng có thể thi triển nhiều hơn mấy lần.

Nàng có thể cảm giác được, mỗi lần thăng lên một Nhất Tinh, linh lực tụ hội lại còn nhiều hơn so với Nhất Tinh trước, cần phải hấp thu nhiều hơn. Dựa vào tình huống này, càng về sau, khó khăn trong việc thăng cấp càng lớn.

Rèn luyện, tuyệt đối là một giải pháp tốt.

Mở mắt ra, thấy Phượng Phi Bạch liên tục đọc sách trong sảnh. Máy ngày nay, nàng luôn ở chỗ này, bình thường hần cũng ở chỗ này. Giống như trừ bỏ những lúc Thiên Thịnh Đế có việc gì đó xảy ra hần mới đi ra ngoài, bình thường đều là sống ở trong vương phủ.

Phượng Phi Bạch nhìn nàng đứng lên rồi duỗi thẳng cánh tay, chân mày khẽ nhướng lên có chút soi mói, "Chuột rút ?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Không Đợi Quá Lâu

Đang lúc vờn vai vận động, Ninh Khanh Khanh dừng lại mà xoa người nhìn hần. Vừa mới được thăng cấp nên tâm tình của nàng cũng tốt, "Vừa nghĩ tới ngày mai liền sẽ được rời khỏi kẻ độc mồm độc miệng nào đó, nên có chút kích động nho nhỏ. Không nhịn được ta hoa chân múa tay vui sướng, để bày tỏ nỗi mừng."

Phượng Phi Bạch nhìn thấy Ninh Khanh Khanh mặt mày hớn hờ, vẫy vẫy tay nhắc nàng "Rót ly trà lại đây."

Nhìn thấy nàng sắp đi, vẫn còn vội vàng sai bảo nàng. Nhưng mà cũng chỉ còn hôm nay thôi.

Ninh Khanh Khanh đại nhân không so đo với kẻ tiểu nhân nên bụng ly trà đến, đưa tới trước mặt hần.

"Ai. . ." Phượng Phi Bạch phát ra một tiếng thở dài, âm thanh ngân nga, như tuyết thoảng trong gió, hai tròng mắt kín đáo nhìn Ninh Khanh Khanh "Nói cho cùng, người muốn đi, Bồn vương thật đúng là chưa quen."

Hần làm ra ra một vẻ lo lắng buồn phiền chi chi đó hiếm thấy, gương mặt tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng lịch thiệp như bông Bạch Liên, làm cho Ninh Khanh Khanh nhìn thấy mà sùng sốt.

Lạnh canh.

Cổ tay chợt lạnh.

Ninh Khanh Khanh cúi đầu vừa nhìn, một cái vòng tay dẹt khá rộng bản đã kẹp lấy cổ tay của nàng. Còn những ngón tay thon thả như ngọc cầm chiếc vòng tay đó đang chậm rãi thu về, cầm lấy ly trà mà nàng bụng đến.

"Đây là cái gì?" Ninh Khanh Khanh có một loại dự cảm không tốt.

Phượng Phi Bạch nhấp một ngụm trà, cau mày, vừa đặt sang một bên, vừa chậm rì rì mà nói: "Nghĩ đến chuyện người muốn đi, nói không chừng còn có thể chạy trốn, Bồn vương liền không nỡ. Sau này ai tới bóp chân, rót trà cho ta đây? Cho nên, có lẽ đeo cái vòng tay này cho người thì đỡ hơn."

Đó không phải là vật dùng để theo dõi ta sao?

Ninh Khanh Khanh cúi đầu nhìn vòng tay này. Vòng tay này trắng như sương tuyết, có tính chất bán trong suốt, không nhìn ra là được làm từ chất liệu gì. Khi đeo lên cổ tay còn có một cảm giác lạnh lóng theo làn da lan đến toàn thân. Thật giống như vật trắng xóa bán trong suốt kia, là những giọt nước lạnh lẽo, mang đến cái mát mẻ cho ngày mùa hè.

Chính là đẹp mắt thì có ích lợi gì, nàng lại không thích.

Ninh Khanh Khanh cầm vòng tay dùng sức kéo xuống, vòng tay kia lại vẫn không nhúc nhích, khiến cho nàng tức giận mà nói: "Mặt dây chuyền vẫn còn ở chỗ người, đầu óc ta có vấn đề thì mới chạy mất."

"Ồ, lớn tuổi rồi, rốt cuộc không nhớ được vẫn còn mặt đây chuyện này nữa." Phụng Phi Bạch làm ra vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Mau tháo nó đi cho ta!" Ninh Khanh Khanh đưa cổ tay đến trước mặt hắn.

Phụng Phi Bạch ngược mắt nhìn đến cánh tay mảnh khảnh trắng như tuyết ở trước mặt "Không."

"Ta không phải nói là ta sẽ không chạy sao?" Ninh Khanh Khanh căm tức nhìn hắn.

"Chính là ta cảm giác được, nó đeo trên tay của ngươi, trông rất đẹp mắt." Giọng mặt trắng nõn của Phụng Phi Bạch Ngọc Bạch hiện lên một vẻ tán thưởng khen ngợi, hắn nói thêm: "Để cho vóc người teo tóp đẹp lép của ngươi, rốt cuộc cũng có chút cảm giác tỉnh tề xinh đẹp."

Ngươi mới teo tóp đẹp lép thì có ý!

Ninh Khanh Khanh cắn răng "Ngươi để như vậy mà không lấy ra, để cho ta phải đi tìm cái đao chặt đứt nó!"

Phụng Phi Bạch căn bản là không thèm để ý, thản nhiên nhưn mày "Vân Yên Thối Tuyết Trạc một khi được đeo lên, trừ phi có được cường giả sở hữu linh lực tương đương người đeo mà rút vào trong đó, bằng không bất kể chủng loại biện pháp ra sao, đều không thể lấy ra." Phụng Phi Bạch hảo tâm bỏ nhỏ thêm một câu "Đương nhiên, nói là ngươi muốn cầm đao tới, chặt tay đi thì cũng có thể."

Ninh Khanh Khanh mới không nỡ chặt tay đây!

Nàng nhìn chiếc vòng tay này, kỳ thật quả là nó cũng rất xinh đẹp. Sau khi đeo vào, càng cảm thấy có vẻ cổ tay nàng mảnh mai hơn, càng trắng như tuyết. Có điều cứ nghĩ tới nó là do Phụng Phi Bạch đeo cho nàng, thì cũng khó chịu.

"Người hãy đợi, đến lúc ta thăng lên Linh Quân, sẽ phá vỡ vòng tay này của ngươi!"

Phụng Phi Bạch cong cong môi một cái "Tam Tinh Linh Giả có thể nói ra những lời như vậy, quả là dũng khí có thừa."

"Ngươi cảm giác được ta sẽ không thăng nổi sao?" Ninh Khanh Khanh cau mày.

Phụng Phi Bạch chậm rì rì mà thở dài một hơi "Ta là sợ phải đợi quá lâu."

Ninh Khanh Khanh nghiêng răng nghiêng lợi "Ta - nhất - định - sẽ - không - để - ngươi - đợi - quá - lâu!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Tập Hợp Dự Bị

Địa điểm tập hợp của Đội dự bị Học Viện Từ Phụng tại một trấn nhỏ cách Cực Quang Sâm Lâm không xa, trong kinh thành có xe ngựa đưa đón. Lúc Ninh Khanh Khanh đến đó mới phát hiện ở đây có không ít người cứ liên tục đi vào. Theo phỏng đoán sơ lược, ước chừng trái phải có bốn năm mươi người.

Về chuyện năm nay có nhị Tam Tinh Linh Giả tới tham gia đội dự bị, tin này đã từ tiểu hội Thanh Khê truyền tới tai của tất cả mọi người.

Nửa tháng gần đây ở trong kinh thành mọi người đều bất quá nhiều nhất là truyền tai nhau rằng Đại tiểu thư Lâm gia mới trở về, mọi người đều duy trì tinh thần chú ý cao độ.

Rất nhiều người chưa từng thấy Ninh Khanh Khanh. Chỉ nghe đồn đại, còn tưởng rằng nàng là một nữ nhân xấu xí, cao lớn lại thô lỗ nào ngờ nhìn thấy đáng người trên xe ngựa đi xuống, dĩ nhiên là một thiếu nữ xinh đẹp.

Một bộ trang phục trắng tinh khoác trên thân hình mảnh khảnh, vòng eo tinh tế được ôm gọn trong đai lụa trắng rộng chừng năm ngón tay càng cảm thấy có vẻ tư thể uyển chuyển. Mái tóc đen được vấn một cách đơn giản bởi đai màu đồng ở sau đầu, trút xuống một bím tóc thật dài, làn da trắng nõn nà, hai gò má lộ ra một màu hồng nhạt như có như không.

Rõ ràng là thiếu nữ mười ba tuổi, song mắt sáng như phụng, mặc dù còn là thiếu nữ ngây thơ nên khuôn mặt khá tròn, lại bởi vì khóe mắt có hơi xếch lên đã tạo nên một mỹ nhân vừa ngây thơ lại quyến rũ.

Như là một đóa Mẫu Đơn tươi đẹp, đang trong thời kỳ nụ vẫn còn e ấp, chính lúc chờ đợi nở rộ, lại vẫn không che dấu được sự tươi mát xinh đẹp bên trong.

Thiếu nữ lúc đi tới, khoe miệng liền có hơi chúm chím, cái loại tương tác này, làm cho người ta thấy rõ tâm tình vui vẻ thoải mái.

Vốn là có tâm trạng khinh thường, bị nàng vừa cười vừa nhìn như vậy, liền tự giác từ bỏ thành kiến, hướng tới Ninh Khanh Khanh khẽ gật đầu, cười chào.

Dương Mộng Đình nhìn Ninh Khanh Khanh vừa đến, tầm mắt của mọi người liền nhìn theo bước đi của nàng, sự kinh ngạc không hề che dấu.

Nàng lộ ra một nụ cười vui vẻ trào phúng, nhìn Lâm Dong Dong, "Ta thấy tí ti này của ngươi, so với ngươi chính là xinh đẹp hơn nhiều. Mà phong thái tư thế này, đều không giống như là từ nông thôn đến một chút nào."

Dương Mộng Đình là Nhất Tinh Linh Sĩ, lần này đây cũng tham gia đội dự bị Học Viện Từ Phượng, hi vọng có thể tăng lên cấp bậc.

Nàng và Lâm Dong Dong từ trước đến giờ không hợp nhau, thấy Ninh Khanh Khanh xinh đẹp như thế, trong lòng liền không cần phải nói thoải mái như thế nào. Chính là muốn cho Lâm Dong Dong ảm ức vì chuyện này, nên nàng tuyệt không chịu bỏ lỡ.

Lâm Dong Dong so với Dương Mộng Đình cấp bậc cao hơn, thực lực của nàng sắp sửa là Tam Tinh Linh Sĩ, nếu có Thoát Cốt Thủy Phù Dong hỗ trợ, hơn nữa có Lâm gia trợ giúp, trong thời gian ba tháng, lại tăng lên Lưỡng Tinh không phải việc khó. Trực tiếp là có thể vượt qua điều kiện thu nhận của Học Viện Từ Phượng.

Hiện nay lại không thể không nhả nhẹn với Dương Mộng Đình vốn nhạt nhẽo với nhau, mà mọi khi nàng vốn xem thường, nhưng giờ cũng lại tới tham gia đội dự bị này của Học Viện Từ Phượng, khiến trong lòng rất là tức giận.

"Nàng so với ta đẹp hơn, tự nhiên liền so với ngươi đẹp hơn, ngươi đắc ý cái gì?"

"Việc đó không cần thiết." Dương Mộng Đình che miệng cười mà nhìn Ninh Khanh Khanh đang đi về phía bên này. Rồi thật yêu kiều đi tới bên người nàng mà cất tiếng cười "Lâm Khinh Khinh, ta và Lâm Dong Dong đang nói, ngươi so với nàng ta ai đẹp hơn đây, nàng ta vẫn còn không thừa nhận."

Ninh Khanh Khanh vừa nghe đã biết rõ, Dương Mộng Đình hiện tại là đang khiêu khích ly gián đây, nàng cho dù trả lời nàng là mỹ nhân hay Lâm Dong Dong là mỹ nhân đều không đúng.

Dương Mộng Đình yêu kiều trắng trẻo này, so với Lâm Dong Dong, chính là dạng người âm mưu quỷ kế.

Ninh Khanh Khanh không chút vội vàng mà nói: "Dương tiểu thư, không nghĩ tới ngươi là nữ nhân nông cạn như vậy. Trước mắt tất cả mọi người tập trung chung một chỗ tham gia đội dự bị Học Viện Từ Phượng, chính là vì tăng lên thực lực chính mình, nào có biết ngươi vẫn còn đang chú ý bề ngoài."

Người chung quanh lập tức bắt đầu bàn luận, nhìn thấy Dương Mộng Đình như người ngu ngốc chỉ chú trọng bề ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Mơ Mộng Hảo Huyền

"Khó trách ngày thường trông thấy nàng, đều là trang phục xinh đẹp mà cũng không bao giờ thấy lặp lại."

"Đúng vậy, ta nghe nói ngày thường nàng trang điểm đều phải mất một canh giờ đấy." (1 canh giờ = 2 tiếng) {oaoa ta hình như chỉ tốn 10 phút thì phải}

"Có nhiều thời gian như vậy tại sao không lo tu luyện linh lực a, lãng phí quá mức!"

Dương Mộng Đình bị nói như vậy, bỗng liền đỏ mặt. Nàng bình thường đều là được mọi người khen xinh đẹp cùng thông minh, trước mắt không nhận được có hơi tức giận, cười trào phúng nói:

"Lâm Khinh Khinh, ngươi cứ nói mọi người ở chỗ này là vì tăng thực lực lên, vậy còn ngươi? Là dựa vào thực lực tới sao? Một kẻ Nhị Tinh Linh Giả, muốn thông qua một lần rèn luyện trong thời gian ngắn ngửi lên tới Ngũ Tinh Linh Sĩ tiến vào Học Viện Từ Phượng, còn không bằng về nhà ngủ tương đối dễ dàng thực hiện hơn."

Nàng chính là bị Phượng Phi Bạch một câu "Sợ đợi quá lâu rồi" đã kích làm hoàn toàn xáo trộn. Nay lại bị lời nói của Ninh Khanh Khanh đã kích một lần nữa "Đầu tiên nhắc nhở ngươi, hiện tại ta là Tam Tinh Linh Giả."

Lúc này mới vài ngày, cũng đã tăng đến Tam Tinh!

Dương Mộng Đình trong lòng giật nảy lên một cái, ngoài mặt lại vẫn đang cười: "Tam Tinh Linh Giả thì như thế nào, khoảng cách đến Linh Sĩ còn quá xa."

"Đúng vậy, người nói không sai." Ninh Khanh Khanh mỉm cười, "Vậy người có dám đánh cược với ta hay không, trước khi Học Viện Từ Phụng gọi nhập học, ta nhất định tăng lên tới Ngũ Tinh Linh Sĩ!"

Dương Mộng Đình che miệng ha hả mà cười thành tiếng, "Ngũ Tinh Linh Sĩ? Người là năm mơ sao? Người sẽ không cho là thắng Linh Sĩ và thắng Tinh giống nhau đều là dễ dàng đi!"

Ninh Khanh Khanh cũng lười so đo với nàng, chỉ hỏi "Dương gia các người có báu vật gì đó?"

Trải qua chuyện Thoát Cốt Thủy Phù Dong, nàng biết làm Linh Sư, tiền là thứ yếu, có được báu vật mới là quan trọng nhất!

Theo nàng biết, Dương gia là gia tộc không lớn tuy nhiên cũng không nhỏ, hẳn là có cất dấu chút báu vật đi.

Lâm Dong Dong không khỏi bỏ đá xuống giếng, nói "Dương gia có gieo trồng một mảnh U Hương Tử Hư Thảo, U Hương Tử Hư Thảo hấp thu linh lực trưởng thành, sau khi ăn có thể trực tiếp làm tăng trưởng linh lực!"

Dương Mộng Đình liếc ngang Lâm Dong Dong, Lâm Dong Dong hướng lên trời liếc mắt xem thường.

Kẻ địch của kẻ địch ngẫu nhiên cũng là bằng hữu, lời này nói không sai.

Ninh Khanh Khanh cười nói: "Vậy thì liền đánh cược U Hương Tử Hư Thảo, lấy việc ta đạt tới Ngũ Tinh Linh Sĩ, tiến vào Từ Phụng Học Viện là mục tiêu. Sau khi đạt tới, cho ta mười gốc U Hương Tử Hư Thảo, mỗi lần vượt qua Nhất Tinh nữa, lại đưa ta thêm mười gốc. Người có dám đánh cược hay không?"

Dương Mộng Đình cắn răng, "Người cho là U Hương Tử Hư Thảo là dễ trồng như vậy sao?" Dương gia đã trồng nhiều năm như vậy, cũng mới để dành được mười bốn gốc.

"Ít nhất đó không cần mơ mộng hão huyền mới có thể có a!" Ninh Khanh Khanh cười khê, "Như thế nào, cũng không dám với ta cả cược lần mơ mộng hão huyền này sao? Vậy xem ra, người mới rồi đều là đánh rắm."

Dương Mộng Đình chưa từng bị người mắng đến như vậy, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ lên, "Vậy còn người?"

"Ta có một gốc cây Thoát Cốt Thủy Phù Dong ngàn năm." Ninh Khanh Khanh nói.

Dương Mộng Đình cũng biết đây là báu vật của Lâm gia, Thoát Cốt Thủy Phù Dong và U Hương Tử Hư Thảo so với nhau, Thoát Cốt Thủy Phù Dong càng thích hợp cho trung cấp Linh Sư tu luyện, nâng trong lòng vừa động một cái, "Người có thể làm chủ?"

"Hiện tại là của ta." Ninh Khanh Khanh cười lạnh, "Người cá cược hay không? Nếu không cược sau này đừng tiếc nuôi, liền cắt khỏi ta xa một chút!"

"Được rồi, một lời đã định. Mong công chúa Từ Tuyết giúp chúng ta làm chứng cho trận đấu này." Dương Mộng Đình nhìn Lâm Dong Dong vẻ mặt hận ý nhìn Ninh Khanh Khanh, đã biết rõ Thoát Cốt Thủy Phù Dong là thật sự có trong tay Ninh Khanh Khanh, lúc này liền đồng ý.

Nàng không tin, người mà mười ba tuổi mới có thể triệu hồi ra Võ Linh, chẳng lẽ là có thể ba tháng lên tới Linh Sĩ?

Nhiều người như vậy ở nơi này, thiên phú bẩm sinh tốt nhất thì cũng là người đều đã triệu hoán ra Võ Linh được hai năm, mới có thể lên tới Linh Sĩ. Ninh Khanh Khanh thứ nhất không có gia tộc ủng hộ, thứ hai không có linh dược Linh Thảo, nghĩ như vậy đi tới thăng cấp, không phải mơ mộng hão huyền là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ở Chung Không Tốt.

Nàng đang chờ để được thu hoạch Thoát Cốt Thủy Phù Dong! Đến lúc đối đầu Lâm Dong Dong, cái gì cũng không cần nói, cũng có thể cao cao tại thượng chiếm cứ thượng phong!

Không biết đã qua bao lâu đến khi công chúa Từ Tuyết gật đầu làm chứng, nàng mới chớp đôi mắt to hỏi Ninh Khanh Khanh, "Người có tự tin như vậy?"

"Đương nhiên!" Ninh Khanh Khanh trả lời khí thế mười phần, nhưng trong lòng cũng không nắm chắc.

Nhưng mà bây giờ, tiềm năng của con người này, giống như ngực của nữ nhân, không bức bách một trận, bóp nặn một trận, cũng không biết có khả năng biến lớn tới đâu!

"Khí thế này của ngươi, trái lại cùng Thất Hoàng thúc có điểm giống nhau." Công chúa Tử Tuyết nhìn thấy vẻ mặt tự tin Ninh Khanh Khanh, nghĩ đến Thất Hoàng thúc lạnh lẽo đầy thủ đoạn kia, lời kéo Ninh Khanh Khanh nói:

"Ngươi ở lại bên người Thất Hoàng thúc cũng không dễ dàng gì, bây giờ được ra ngoài rồi, lát nữa đi một tổ cùng ta nào."

Giọng điệu thương tiếc kia đã cảm động được Ninh Khanh Khanh, Công Chúa thật tốt, ngươi cũng biết chung sống với hoàng thúc xấu xa của ngươi thật sự không tốt chút nào a.

"Triệt ca ca, ta ở chỗ này." Công chúa Tử Tuyết lời kéo Ninh Khanh Khanh đi tới, tại sân điện phía trước, thấy được Vân Triệt trong bộ trường sam màu xanh da trời.

"Ngươi cũng ở chỗ này?" Ninh Khanh Khanh có điểm kinh ngạc.

Rèn luyện ở Cực Quang Sâm Lâm, là do một người khách tọa giảng sư của Tử Phượng Học Viện, cùng với một vị Hộ Quốc Đại Sư của Thiên Thịnh hoàng triều cùng nhau bảo vệ và chỉ đạo bọn họ.

Mà Vân Triệt, chính là khách tọa giảng sư của Tử Phượng Học Viện, Tam Tinh Đại Linh Sư.

Mặt khác còn có một người, chính là vị nam nhân trung niên, Kỳ Thiện Đại Sư, thực lực là Tam Tinh Linh Quân.

Bọn họ rèn luyện lần này chủ yếu là ở bên ngoài Cực Quang Sâm Lâm. Nơi đó đa số là Linh Thú mười năm đến trăm năm, còn loại ngàn năm đều tương đối ít. Vì vậy có hai vị này bên người, đã đủ an toàn.

Kỳ Thiện Đại Sư thân hình cao lớn, mặt vuông chữ điền, thật sự rất có uy nghiêm, âm thanh cũng rất to. Sau khi triệu tập mọi người lại điểm danh xong xuôi, lại bắt đầu phân nhóm mọi người đi đến Cực Quang Sâm Lâm.

Cực Quang Sâm Lâm là một trong tam đại Linh Thú Sâm Lâm trên đại lục, cũng là một Sâm Lâm (rừng rậm) mà toàn bộ diện tích đều nằm trong địa giới Thiên Thịnh vương triều. Tuy nhiên diện tích cũng không nhỏ, chiếm một vùng phi thường rộng lớn. Trong đó có tài nguyên Linh Thú Linh Thảo rất phong phú.

Đi nửa ngày, rốt cuộc đến bên ngoài Cực Quang Sâm Lâm.

Ninh Khanh Khanh tràn ngập tò mò đi tới, cho là giống như ngày thường đi vào Đại Sâm Lâm. Nhưng khi đến gần mới phát hiện, bên ngoài Cực Quang Sâm Lâm, toàn bộ đều có trụ sắt to cao trăm thước bao quanh. Còn ở xung quanh nó, cách mỗi trăm thước, có thể thấy một cái trạm Tháp Cao canh gác, bên trong có binh lính đang giám sát.

Suy nghĩ một chút, nàng liền hiểu được.

Nếu như không làm như vậy, một khi Linh Thú chạy ra khỏi rừng rậm, công kích đám dân chúng tay không tác sắc quanh đây, tất nhiên sẽ mang đến cho Thiên Thịnh Quốc một phiền toái không nhỏ.

Nhưng mà hiển nhiên rào chắn, chỉ là vì phòng ngừa Linh Thú đi ra, những người khác, cũng có thể tự do ra vào qua cửa trước, binh lính sẽ không ngăn trở.

Đến trước cửa, Kỳ Thiện Đại Sư một lần nữa nhấn mạnh những việc phải chú ý sau khi đi vào:

"Về lần rèn luyện này, mặc dù chúng ta sẽ chỉ ở bên ngoài Cực Quang Sâm Lâm, đánh nhau cùng Linh Thú - mười năm đến trăm năm. Tuy nhiên trong Cực Quang Sâm Lâm các loại Linh Thú cùng tồn tại, nên một khi đi vào, tình huống có thể thay đổi thất thường. Hàng năm đi vào, đều khó lòng tránh khỏi việc học viên bị thương. Cho nên mọi người cùng nhau tiến vào, không nên tự tiện rời khỏi đội ngũ.

Nếu gặp Linh Thú thì chủ yếu là do các ngươi xuất thủ, ta cùng với Triệt hoàng tử chỉ phụ trách lúc thật sự nguy hiểm đến tánh mạng của các ngươi. Nếu như rời khỏi đội ngũ thì chết, bị thương, cùng chúng ta không quan hệ."

"Vậy Linh Hạch làm sao phân chia?"

Ở trong đội ngũ có Linh giả cấp bậc Bát Tinh Cửu Tinh, bọn họ rất có thể trong quá trình rèn luyện mà đột phá, nên tương đối quan tâm với vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đập Bịch Bịch

"Một mình chém giết thì do cá nhân phân phối. Nếu nhiều người hợp tác, sẽ chia cho người thích hợp nhất, cần thiết nhất trong đoàn đội. Nếu có hai

người cần thiết trở lên , lại chia theo ai xuất lực nhiều hơn sẽ được."

Kỳ Thiện Đại Sư nói xong, hỏi lại một lần nữa, thấy mọi người đều đã biết được, liền chính thức bắt đầu lên đường rèn luyện.

Cây cối cao lớn là nhân tố cơ bản tạo thành rừng rậm . Ánh mặt trời xuyên thấu qua cây cối, để lộ ra vài phần ánh sáng thừa thớt. Những chỗ ánh nắng sáng ngời , càng là làm cho trong lòng người ta có thêm vài phần thấp thỏm.

Theo lý mà nói, sau khi đi lại hồi lâu, hẳn là sẽ gặp được Linh Thú. Tuy nhiên không biết có phải là đoàn người bọn họ có số lượng quá nhiều hay không mà Linh Thú thật sớm nghe phong phanh đã chạy trốn.

Một ngày đã qua, ngoại trừ một số tiểu Linh Thú cấp thấp mười năm , thì cũng không gặp được cái gì.

Kỳ Thiện Đại Sư thấy sắc trời đã tối, liền chỉ một chỗ, để mọi người dựng lều trại, qua đêm ngay tại chỗ.

Công chúa Tử Tuyết lại không dựng lều trại. Thấy Ninh Khanh Khanh đang bận việc đó, liền đi tới gần mà hỏi: "Ban đêm có người nào ngủ chung cùng người chưa?"

"Không có." Ninh Khanh Khanh nhìn dáng vẻ của nàng đã biết rõ vị Công Chúa này là có chủ ý gì, "Kỳ Thiện Đại Sư nói cứ hai người thành một tổ, Công Chúa liền đến chung chỗ với ta đi." Dù sao những người khác nàng hoặc là không nhận ra, quen biết còn không bằng công chúa Tử Tuyết.

"Thật tốt quá." Công chúa Tử Tuyết ưng thuận, xoay người kêu: "Triệt ca ca, ta liền ở chỗ này. Nếu mà ca có chuyện gì, thì đến chỗ này tìm ta."

Ninh Khanh Khanh ngẩng đầu, Vân Triệt ở bên cạnh chỉ đạo những người khác dựng lều trại. Đến khi hắn đi tới, ánh nắng chiều ở phía sau hắn, mặt mày mơ hồ, mà nụ cười càng âm. Hắn ngồi xổm xuống , giúp Ninh Khanh Khanh kéo căng góc lều trại.

"Có biết cách dựng không?"

"Biết, rất đơn giản." Ninh Khanh Khanh xoa xoa mồ hôi trên trán, cố định lều trại trên mặt đất.

Công chúa Tử Tuyết chen vào giữa hai người, vờn đầu nhìn động tác của Ninh Khanh Khanh, hàng mi mảnh mai gắt gao cau lại "Không hề đơn giản, ta liền cũng không biết một chút nào. Triệt ca ca, không bằng ca dạy ta đi?"

Nói xong, nàng đoạt công cụ trong tay Ninh Khanh Khanh, không chịu bỏ ra mà khiến Vân Triệt dạy nàng.

Ninh Khanh Khanh cùng Vân Triệt liếc nhau, hai người nhất tề cười cười "Vậy ngươi cứ dạy nàng đi, ta nghỉ ngơi một lát."

Vì vậy Ninh Khanh Khanh ngồi trên mặt cỏ ở một bên , Vân Triệt dạy công chúa Tử Tuyết. Thi thoảng nàng chen vào một câu, bầu không khí giữa ba người quả là hoà thuận ấm áp, cực kì vui vẻ.

Tình hình này rơi vào trong mắt Lâm Dong Dong ở cách đó không xa , liền giống như ghim đâm vào mắt.

Nàng muốn tiếp cận Tam hoàng tử, cho nên một mực muốn kéo công chúa Tử Tuyết vào mối quan hệ. Chính là vị Công Chúa điều ngoa này căn bản là không chấp nhận, còn nói nàng không biết xấu hổ, liền muốn cấm đỗ Tam ca của nàng.

Chính là Ninh Khanh Khanh cũng không làm cái gì , lại được Thất vương gia che chở nàng, hoàng tử Vân Triệt giúp đỡ nàng, mà ngay cả công chúa Tử Tuyết hay làm khó nhất , vẫn còn chủ động ở chung một lều trại cùng Ninh Khanh Khanh.

Nàng dựa vào cái gì!

Cảnh đêm giáng xuống, Lâm Dong Dong vào lều trại. Một lát sau, một bóng dáng đột nhiên cũng vào trong lều.

Người trẻ tuổi cao lớn này, cũng là đệ tử dự bị Tử Phụng Học Viện đi tham gia lần này, tên là Tào Thế Tường. Hắn đã là cấp bậc Ngũ Tinh Linh Sĩ, vốn là không cần tham gia lần rèn luyện này.

Nhưng mà Lâm Dong Dong lại mời hắn tới tham gia, nói là trong rèn luyện có nguy hiểm chấp trùng, khiến nàng sẽ sợ hãi.

Tào Thế Tường thích Lâm Dong Dong đã vài năm rồi. Mà nàng đối với hắn một mực là như gần như xa. Lần này có thể được người trong lòng mời mọc, làm sao mà hắn không chịu tới.

"Dong Dong, ngươi tìm ta lại đây có chuyện gì sao?" Tào Thế Tường nhìn dưới ánh đèn, gương mặt kia của Lâm Dong Dong càng cảm thấy xinh đẹp, khiến trong lòng tim đập bình bịch. Được tiếp cận nữ thần trong lòng, lại còn ở dạng ban đêm này, không khỏi làm cho nhiệt huyết nam nhi có hơi kích động.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Hoàn Toàn Thay Đổi

Lâm Dong Dong cắn môi đỏ mọng, u u oán oán mà liếc nhìn hắn, "Thế Tường, ngươi có nhìn thấy nha đầu lỗ mãng kia không? Nàng đã cướp mất Thoát Cốt Thủy Phù Dung của ta rồi!"

Tào Thế Tường nhớ ra mình đã thấy thiếu nữ kia lúc ban ngày, có vài phần tương tự như Lâm Dong Dong "Ta biết nàng ấy, nhưng mà Thoát Cốt Thủy Phù Dung kia không phải là của ngươi sao? Tại sao lại cho nàng ta?"

"Chính là nàng ấy cướp đi!" Lâm Dong Dong nhỏ giọng cả giận nói: "Nàng đoạt đi Thoát Cốt Thủy Phù Dung của ta còn chưa tính, nàng vẫn còn đánh ta. Mấy ngày vừa rồi ngươi không thấy được ta, chính là bởi vì ta phải tĩnh dưỡng ở trong nhà."

"Nàng không phải so với cấp bậc Vô Linh của ngươi thì còn thấp hơn sao?"

"Ngươi không biết nàng, mặc dù linh lực cấp thấp, nhưng mà xảo trá đủ kiểu!" Lâm Dong Dong vuốt mặt, nhớ ra nỗi đau lần trước bị đánh "Lần rèn luyện này, đúng là cơ hội tốt để giết nàng ta! Ngươi phải giúp ta!"

"Giết nàng ta? Chỉ sợ chọc giận Thất vương gia. . ." Tào Thế Tường còn nhớ rõ kết quả của Đông Thâm Nguyệt.

Lâm Dong Dong đi đến giờ tay lên chụp vào lồng ngực của hắn, vừa oán vừa trách, "Còn nói ngươi thích nhất ta, đều là gạt người! Hiện tại ngay cả giúp ta giết người cũng không chịu, ta không bao giờ ... tin tưởng ngươi nữa!"

Dứt lời, nàng xoay người đưa lưng về phía Tào Thế Tường, cúi đầu cũng không nói chuyện thêm.

"Dong Dong. . ." Chứng kiến con tức giận của nàng, Tào Thế Tường có hơi khản đặc, đi đến túm lấy bả vai của nàng, "Dong Dong, ngươi đừng nóng giận, ta chưa nói không giúp ngươi. Chỉ là Triệt hoàng tử và Kỳ Thiện Đại Sư ban đêm sẽ tuần tra, lại thêm công chúa Tử Tuyết ở chung cùng nàng một lều trại, ta không tiện hạ thủ."

Hắn nói như vậy chính là đồng ý.

Lâm Dong Dong xoay người, tựa vào trong ngực hắn, "Triệt hoàng tử và Kỳ Thiện Đại Sư ban đêm đều phải nghỉ ngơi, không có khả năng canh giữ ở trong lều trại của nàng ta. Vô Linh của ngươi là bảo sản, am hiểu nhất là phục kích. Hơn nữa ta mang hương ngủ, giết chết nàng, không chỉ là chuyện trong nháy mắt sao?"

Lâm Dong Dong có hơi ngắc đầu, hơi thở thơm ngát phun lên cổ nam nhân, thân - thể mềm mại tản ra vô tận dịu dàng. Đừng nói là khiến Tào Thế Tường đi giết người, coi như khiến hắn hiện tại đi tìm chết, hắn có thể cũng đồng ý không chút do dự.

"Vậy giải thích như thế nào việc nàng ấy bị chết?"

"Sau khi giết, đi ném nàng ta vào trong hang núi, khe sâu nào đó. Không cần một ngày, sẽ bị Linh Thú cắn đến hoàn toàn thay đổi. Đến lúc mà tìm được nàng, cũng tưởng nàng âm thầm rời đi, bị Linh Thú giết!"

"Hảo, giờ Tý vừa qua, ta sẽ ra tay."

Ban đêm, Cực Quang Sâm Lâm im ắng, ánh sáng vàng trắng chiếu xuống, xuyên qua tán lá cây cối cao lớn xanh tươi, chỉ còn lại một vệt sáng yếu ớt.

Trải qua ban ngày luôn suốt trong rừng, các thiếu niên thiếu nữ đội dự bị đã sớm mệt mỏi, lúc này đại bộ phận đã ngủ.

Kỳ Thiện Đại Sư tuần tra một vòng, liền đến lều trại bên ngoài. Lão và Văn Triệt chủ yếu là đề phòng Linh Thú từ bên ngoài tập kích, còn ở bên trong thả lỏng việc tuần tra.

Một bóng đen lặng lẽ nhô đầu ra từ trong lều trại. Tào Thế Tường nhìn nhìn quanh hai bên, sau khi xác định không có ai, liền nhảy ra từ lều trại. Hắn nhẹ nhàng rơi xuống đất, không có một chút tiếng động.

Do ban ngày đã quen thuộc đối với vị trí lều trại, hắn sờ soạng rón rén tới gần lều trại của Ninh Khanh Khanh.

Liền ở chỗ cách lều trại ba thước, Tào Thế Tường lấy ra hương ngủ trên người, khi chuẩn bị lại tiếp cận thêm một ít để ném hương kia vào trong lều vải thì dưới chân lại đột nhiên cảm giác đâm phải một vật gì vậy.

Chỉ nghe "vút" một tiếng, Tào Thế Tường như rụng mảy, phát ra tiếng kêu - rên đau đớn kịch liệt. Hắn sờ sờ thứ trên đùi, nhưng không có rút - ra ngay, mà xoay người chạy tới một phương hướng khác.

Lâm Dong Dong một mực cũng không có ngủ, nàng cũng không có ngủ chung một lều trại với những người khác, chính là cùng đội cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đuổi Giết Trong Đêm Tối

Nghe được âm hiệu bên ngoài, nàng lập tức đứng dậy, vén rèm lều trại lên, Tào Thế Tường đi vào.

"Thành công?" Lâm Dong Dong kích động hỏi.

"Không." Tào Thế Tường cúi đầu nhìn bắp - đùi, một chiếc Chủy Thủ sắc bén đang đâm trên đó. Sau khi nhin đau rút ra, hắn nói: "Phía trước căn lều của nàng có cơ quan, vừa rồi ngoài trời tối đen không nhìn rõ, ta không biết có độc hay không."

Cũng may vết thương cũng không có đôi màu, đó chỉ là một cơ quan đơn giản mà thôi.

Có một cái cơ quan đều không tránh thoát, mà vẫn còn là Võ Linh báo sẵn!

Lâm Dong Dong trong lòng mắng to phé vật, triệu hồi ra Thất Sắc Liên chữa khỏi cho hắn, một mặt không cam lòng mà nói: "Đội lắt nhủ ta và người cùng nhau lại tới đó."

"Vẫn còn đi?" Tào Thế Tường kinh ngạc, "Ngộ nhờ còn cơ quan nữa thì sao?"

"Không phải có ta sao?" Lâm Dong Dong thu Võ Linh "Nếu người bị thương, ta lập tức chữa trị cho người. Ta liền không tin nàng có thể bố trí vô số cơ quan."

Vì nữ thần của chính mình, Tào Thế Tường gật đầu vâng lệnh. Vết thương vừa khép lại, hai người liền lại lần nữa len lén đi ra ngoài thăm dò.

Ninh Khanh Khanh nghe được tiếng động rất nhỏ ở bên ngoài lều trại, liền đã tỉnh lại.

Nàng có kinh nghiệm sinh tồn chốn dã ngoại, chỉ cần dựng lều trại, tất nhiên sẽ bố trí cơ quan, để phòng ngừa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Phủ thêm áo khoác, Ninh Khanh Khanh nhìn thoáng qua công chúa Tử Tuyết, cảnh giác mà đi ra ngoài thăm dò. Kiểm tra một chút cơ quan, có một chỗ đã bị kích động, nhưng mà tịnh không hề nhìn thấy vật gì nữa ở lại tại chỗ.

Căn lều của nàng nằm ở chỗ tương đối ngoài rìa, có lẽ chỉ là Linh Thú, sau khi bị thương liền chạy.

Ninh Khanh Khanh vừa vặn có hơi muốn đi ngoài, vì vậy quay đầu đi tới nhà xí dựng tạm thời ở một góc. Chỗ để làm nhà xí, khẳng định sẽ không quá gần lều trại.

Đi chỉ trong chốc lát, Ninh Khanh Khanh đã đến. Vừa mới giải quyết xong, chuẩn bị đứng dậy, thì qua khe hở cánh cửa đơn sơ, nàng thấy có hai bóng người đang len lén mò - mẫm đi đến, mục tiêu hiển nhiên là nhà vệ sinh.

Đây là tính toán tập kích nàng!

Ninh Khanh Khanh đánh giá một lượt cự ly từ nhà vệ sinh đến lều trại. Một khi gọi lớn, sẽ chỉ làm đối phương chạy đến tập kích nhanh hơn. Kỳ Thiện Đại Sư và Vân Triệt có nhanh hơn nữa, cũng không còn kịp rồi, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

Nàng nhanh chóng kéo quần lên, nhìn thoáng qua về phía sau nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh đơn sơ tất nhiên từ phía thông gió. Ninh Khanh Khanh tung người nhảy qua tấm ván gỗ ở phía sau, muốn chạy về hướng tới đại bản doanh. Nhưng nàng cũng không dự đoán được Tào Thế Tường có tai mắt nhạy bén, lập tức cắt đứt đường kêu cứu của nàng!

Không được phép chần chờ, Ninh Khanh Khanh nhấc chân liền chạy!

Lâm Dong Dong và Tào Thế Tường truy sát phía sau, đuổi theo đến cùng.

Ninh Khanh Khanh có tốc độ nhanh chóng, Lâm Dong Dong căn bản là không đuổi kịp. Nhưng mà Võ Linh của Tào Thế Tường là báo sẵn, đệ nhất Linh Kỹ lại là lấy lực lượng lớn để vọt lên. Nên mặc dù là còn phải cộng thêm Lâm Dong Dong, nhưng cự ly giữa bọn họ đã chậm rãi thu hẹp!

Hiện nay gặp phải tình thế này, nhất định phải được mượn một chút thiên thời, địa lợi.

Ninh Khanh Khanh bỗng nhiên thay đổi phương hướng, mượn đêm tối che lấp, trốn vào sau một tảng đá.

Nàng điều chỉnh hô hấp của mình, hạ thấp trạng thái hô hấp đều đều như đang trong giấc ngủ, cả người hòa tan vào làm một thể cùng cảnh đêm, bất động không chút nhút nhích, chỉ có một đôi tròng mắt, gắt gao mà nhìn chăm chú phía trước.

Tào Thế Tường cùng Lâm Dong Dong đuổi kịp, lại không phát hiện phía trước có bóng người.

Lâm Dong Dong tức giận mà nhảy xuống báo sấn, "Người đâu, làm thế nào bỗng nhiên liền không nhìn thấy người?"

Tào Thế Tường kéo tay nàng một cái "Tốc độ của nàng ta không có khả năng vượt qua báo sấn. Vén vén chỉ ngoặt một cái liền đã nghĩ bỏ rơi Võ Linh của ta, đó là không có khả năng."

"Nàng kia đi đâu vậy?"

Tào Thế Tường nhìn chung quanh một vòng "Nàng ta hẳn là liền trốn ở gần chỗ này."

"Ở chỗ này?" Lâm Dong Dong suy nghĩ một chút, trong mắt lóe lóe, "Lâm Kinh Kinh, ta biết người núp ở chỗ này, không nên lại trốn!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Ban Cho Cơ Hội

Trong bóng tối yên tĩnh.

Lâm Dong Dong quay sang Tào Thế Tường dùng tay ra lệnh, ánh mắt chớp chớp đảo vòng quanh "Chỉ cần người giao ra Thoát Cốt Thủy Phù Dong, chúng ta vẫn sẽ là tỷ muội tốt, người không cần trốn trốn tránh tránh, hà tất khó coi như vậy?"

Khóe miệng Ninh Khanh Khanh chế nhạo mà nhếch lên, ở trong ánh trăng nhạt nhòa, nàng rõ ràng thấy ống quần người nam nhân bên cạnh Lâm Dong Dong có lỗ thủng.

Hắn da trơn bóng, không hề có vết sẹo. Nhưng mà Thất Sắc Liên có khả năng chữa khỏi vết thương, lại không vá được cái quần.

Chỉ cần Thoát Cốt Thủy Phù Dong, kia cũng không cần nửa đêm mang theo trợ thủ tới giết nàng!

Có quý mới tin người.

Lâm Dong Dong từng bước từng bước đi tới. Liền vào lúc tiếp cận hòn đá, một bóng dáng như là linh miêu chui ra. Ninh Khanh Khanh một tay nấp chặt áp chế cổ tay của Lâm Dong Dong, Chủy Thủ cất về hướng tới cổ nàng ta.

Nếu cất được một cái thì hẳn phải chết không nghi ngờ!

Chính là Tào Thế Tường một mực sát sao đi theo phía sau Lâm Dong Dong. Khi thấy nàng nguy hiểm, Võ Linh báo sấn trong nháy mắt nhào tới Ninh Khanh Khanh, hàm răng bén nhọn nhắm ngay cổ Ninh Khanh Khanh!

Tào Thế Tường chính là Ngũ Tinh Linh Sĩ, cấp bậc như vậy, Ninh Khanh Khanh hiện tại không có khả năng lấy cứng đối cứng với Võ Linh của hắn.

Giữa giết người và bảo vệ tính mạng... Ninh Khanh Khanh không chút do dự lựa chọn cái sau!

Cổ tay chợt rút lại một cái, nàng lắc người né tránh thế công của báo sấn, rồi xoay người liền chạy!

Tào Thế Tường đang muốn đuổi kịp đi, lại nghe Lâm Dong Dong hét thảm một tiếng. Chủy Thủ kia mặc dù không có cất đến cổ Lâm Dong Dong, nhưng đã để lại một vết thương thật sâu trên vai nàng!

"Dong Dong, người thế nào rồi?" Tào Thế Tường lập tức giúp Lâm Dong Dong đứng lên.

"Mau đuổi theo!" Lúc này Lâm Dong Dong đau mặt mũi vụn vụn, hận không thể xé xác Ninh Khanh Khanh ra. Nàng bất chấp đau đớn, nhảy lên lưng báo sấn, rồi vừa triệu hoán Thất Sắc Liên chữa trị, vừa lệnh cho Tào Thế Tường lại đuổi theo lần nữa.

Nghe phía sau là âm thanh đuổi theo không thềm che giấu chút nào, sắc mặt Ninh Khanh Khanh cứng lại.

Mới vừa rồi nàng cố ý làm Lâm Dong Dong bị thương, chính là muốn trì hoãn thời gian một phen.

Không có giết chết được Ninh Khanh Khanh , lúc này Lâm Dong Dong tất nhiên càng hận. Khi chưa giết chết được nàng , Lâm Dong Dong tất nhiên sẽ không bỏ qua!

Coi như còn chưa bị giết chết, nhưng cứ cực lực chạy hấp tấp như vậy , thể lực của nàng sẽ bị hao kiệt!

Ninh Khanh Khanh trong lòng đang suy nghĩ biện pháp, loáng thoáng thấy phía trước có một bóng người rất nhanh mà thoáng qua.

Mặc dù không biết đích là bạn hay thù,nhưng lúc này xuất hiện, đó chính là trời cao ban cho cơ hội!

Ninh Khanh Khanh không nói hai lời, lại lần nữa tăng lực chạy đuổi theo bóng người . Bóng người kia đi cực kì xảo quyết, lúc ẩn lúc hiện, không giống như là đi theo một đường thẳng.

Nhưng mà nàng phát hiện, kể từ sau khi đi theo bóng người kia, Tào Thế Tường cũng nữa không thể đến gần hơn và thu hẹp cự ly với nàng.

Chỗ này, nói không chừng có điều kì dị cổ quái!

Đang suy nghĩ, bóng người kia vút lên một phen xuyên qua thạch nham, như là giống như Xuyên Tường Thuật , Ninh Khanh Khanh tròn tròn mắt, rốt cuộc là xuyên, hay là không xuyên?

Suy nghĩ một chút về truy binh phía sau, nàng đành nhắm mắt lại lao vào tường nham thạch một cái.

Không hề có đau đớn như trong tưởng tượng .

Ninh Khanh Khanh vừa mở mắt, phía trước có một con gió giạt liền đánh tới mặt của nàng. Nàng suýt chút nữa không kịp tránh né, vội mở miệng hô: "Này, huynh đệ, đánh người không đánh vào mặt a!"

Người kia lại giống như không nghe thấy lời của nàng, lại lần nữa vọt tới.

Nơi này không biết là địa phương nào, luồng sáng cũng không tệ lắm, Ninh Khanh Khanh rốt cuộc nhìn rõ ràng người đánh nhau cùng nàng.

Là một thiếu niên, ước chừng khoảng mười lăm tuổi, mặc một bộ xiêm y màu tím. Màu sắc trang phục đơn giản mà sang trọng mặc ở trên người hắn, bởi vì ông tay áo xấn lên đến cánh tay, nên thiếu đi chút hoạt bát, lại thêm vài phần thoải mái.

Vàng trán thanh tú, mắt phượng hơi xếch, đường nét mềm mại, vô cùng đẹp , làm cho người ta không tự chủ được nghĩ đến bông Mầu Đơn ung dung

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thiếu Niên Áo Tím

Trên trán của hắn mang theo một miếng Bạch Ngọc trắng như tuyết, bởi vì đánh nhau mà hơi nghiêng về bên phải.

Nếu bàn về những mỹ nam tử Ninh Khanh Khanh gặp, khí chất của Phượng Phi Bạch là bên trong tôn quý, lộ ra sự lạnh lùng vô tình, giống như bông Tuyết Liên trên núi cao, không thể chạm tới.

Mà Vân Triệt, chính là sự yên tĩnh dịu dàng, như hoa lê tháng ba, trong sáng, thuần khiết, làm cho người ta không nhận được muốn tới gần.

Còn thiếu niên ở trước mắt là bên trong sự cao quý lộ ra vẻ tao nhã , lại có chút hương vị bất cần đời. Như là một gốc Mầu Đơn sinh trưởng nơi hoang dã, mặc dù ung dung, nhưng lại càng tùy ý.

"Này, sao cậu nói đầu tiên lại là động thủ vậy!" Ninh Khanh Khanh né tránh, hắn lại công kích một lần nữa, vội vàng nói: "Đây là một hiểu lầm!"

"Tại sao ngươi đi theo ta?" Thiếu niên kia cuối cùng cũng mở miệng, trong giọng nói cô tình khác đi nên có vẻ thô lỗ một chút, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến âm sắc tuyệt đẹp kia, có điều hắn cũng không chịu ngừng công kích.

Ninh Khanh Khanh tiện tay giơ lên một cái, ngăn cản hắn đánh tới "Có người đuổi giết ta, ta chạy trốn. Thấy ngươi ở phía trước, tò mò nên đi vào theo!"

Thiếu niên kia vẫn không lên tiếng như trước, tiếp tục công kích về phía Ninh Khanh Khanh.

Hắn ra tay có chút giống như một võ hiệp có võ công cao cường. Ninh Khanh Khanh vẫn còn có thể ứng phó, sau khi né tránh một chương của hắn, cười hắc hắc, đột ngột nhắm tới phía dưới háng hắn đá vào.

Dường như thiếu niên không thể ngờ một cô gái trẻ tuổi như nàng lại xuất ra chiêu thức thế này, sừng sốt một phen. Ninh Khanh Khanh tiện đà, nhân cơ hội, bịch một cái định quật ngã hắn xuống đất. Nàng không ngờ toàn thân thiếu niên xuống tẩn vững chắc, không chuyển động chút xíu. Nàng trái lại bị hắn đá cho một cước, một tiếng "huych" vang lên, cả người bị áp chế ở dưới thân hắn.

"Ngươi là lưu manh à?!" Ninh Khanh Khanh bị áp chế ở phía dưới, không thể động đậy, ngửi được mùi cỏ xanh tươi mát trên người hắn, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trung ra mặt mũi tuyệt đẹp, cắn răng mắng.

"Ngươi đánh dưới háng ta được, lại không cho ta đè ngươi sao?" Thiếu niên hà hê, dương dương tự đắc, khoe miệng nhếch lên một bên, rất có mùi vị lưu manh vô lại.

Tính lưu manh này cùng với khí chất tao nhã kia của hắn kết hợp chung một chỗ, chính là phong thái đại thiếu gia trong truyền thuyết sao?

"Tên tiểu tử nhãi ranh chẳng biết tốt xấu chưa đủ lông đủ cánh như ngươi, nói đề cũng quá sớm!" Ninh Khanh Khanh không yếu thế đánh trả, ngón tay lại tìm tòi trên mặt đất xem vật nào có khả năng đánh trả.

"Có đủ lớn chưa thì ngươi có muốn ... thử xem hay không?" Thiếu niên làm ra vẻ coi đại lung của mình.

Ninh Khanh Khanh không để ý, hắn đang tìm cách, ngón tay cũng không động, chính là muốn hù dọa nàng!

Thiếu niên thấy nàng hoàn toàn không bị hù dọa, hiển nhiên cảm thấy có chút không có ý nghĩa, "Nếu không ta thật sự thử xem?"

Còn muốn làm thật?

Ninh Khanh Khanh đúng lúc mò ra một vật hình tròn, nhắm tới trên đầu của hắn đập.

Ánh mắt thiếu niên thoáng nhìn động tác Ninh Khanh Khanh, hài hước mở miệng, "Ngươi tốt nhất là không nên đập, bên ngoài có thể có người canh gác, phát ra âm thanh, bị bọn họ phát hiện, hai người chúng ta đều không trốn thoát được."

Ninh Khanh Khanh nghi ngờ nhìn hắn, nghe được bảo vệ bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện phiếm loáng thoáng. Nhìn chung quanh bốn phía một chút liền sáng tỏ, nhìn bố cục này, hình như là một hang núi cất giấu kho báu?

Đám người bảo vệ bên ngoài hắn là đã tìm ra nơi này trước, mà tên tiểu tử kia, nếu đoán không sai chính là đến nhặt báu vật.

Nàng hạ cái tay đang giơ lên xuống, trong lòng bắt đầu tính toán, hi hi cười nói: "Không đập cũng được. Cái gọi là cùng thấy cùng hưởng, đồ vật nơi này, chúng ta liên chia đều nhé? Nếu không, làm náo loạn lên, để cho người bên ngoài nghe thấy, có thể chúng ta cái gì cũng không chiếm được."

Vốn tưởng rằng phải hao phí miệng lưỡi một phen, nào có biết thiếu niên hoàn toàn không thêm đề ý, nhếch nhếch khoe miệng liền xoay người đứng lên, còn tiện thể kéo tay Ninh Khanh Khanh lôi nàng đứng lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Trữ Vật Giới Chỉ

Vốn tưởng rằng phải hao phí miệng lưỡi một phen, nào có biết thiếu niên hoàn toàn không thêm đề ý, nhếch nhếch khoe miệng liền xoay người đứng lên, còn tiện thể lôi kéo Ninh Khanh Khanh một tay.

Bò dậy, phui phui bụi bặm trên người, Ninh Khanh Khanh bắt đầu đánh giá tình hình thực tế của hang núi này.

Hang núi là do thiên nhiên tạo thành, không có quá nhiều dấu vết đào bới của con người, bên trong hang núi có hình vòm tròn, ước chừng cao ba thước, chiều dài hai bên trái phải chỉ khoảng chín thước, cũng không tính là quá lớn.

Trên đỉnh có hai vật hình thù dị thường, ước chừng to bằng bàn tay người, ánh sáng bên trong động chính là do hai vật đó phát ra.

"Đó là đá dạ quang." Thiếu niên thấy nàng nhìn chăm chú trên đỉnh, nói một câu giải thích.

Ninh Khanh Khanh gật đầu, quay đi chỗ khác.

Đồ vật bày biện bên trong cũng cực kỳ đơn sơ. Ở một góc của hang núi, hơn mười chiếc rương được xếp chồng chất. Chiếc rương bởi vì mục nát mà tả tơi, mở ra, lộ ra một đồng vàng thỏi bên trong, nhuộm hai bên vách tường của hang núi thành màu vàng.

Ánh sáng hiện ra hấp dẫn Ninh Khanh Khanh trong chớp lát, dù sao ở quốc gia ban đầu của nàng, vật này chính là đồng tiền mạnh.

Nhưng theo kiến thức phổ thông, Ninh Khanh Khanh biết vàng bạc không phải là thứ Linh Sư theo đuổi.

Chính giữa hang núi có một bàn đá do thiên nhiên hình thành. Trên bàn đá cao chắt đứng một vài cái rương lớn nhỏ. Nhưng mà so với chiếc rương vàng bạc bên kia, chất liệu của chiếc rương ở đây vừa nhìn liền thấy cao cấp hơn rất nhiều, có thể tưởng tượng đồ vật bên trong so với vàng bạc càng thêm trân quý.

Ninh Khanh Khanh và thiếu niên kia hiển nhiên đều nghĩ tới điều đó, hai người bước nhanh đi tới, đồng thời đứng ở bên cạnh bàn đá.

Thiếu niên nhìn Ninh Khanh Khanh một cái, giơ tay lên làm động tác mời đối với nàng.

Ninh Khanh Khanh nghi ngờ, liếc mắt nhìn hắn, tìm một cây gỗ thật dài bên cạnh, đứng ở cách xa bàn đá này một chút, cẩn thận từng li từng tí mở nắp rương ra.

"Tĩnh cảnh giác rất cao." Thiếu niên cười nói.

"Đó là đương nhiên." Ninh Khanh Khanh bĩu môi, "Người đây lại có thể tốt như vậy, để ta mở ra trước, rõ ràng là muốn ta làm tiên phong, ta mới không ngốc!"

"Là người nghĩ nhiều, ta đây gọi là phong độ quý phái." Thiếu niên cắt ngang một tiếng.

Phong độ quý phái? Từ ngữ này. . . Chẳng lẽ là đồng hương xuyên qua?

Ninh Khanh Khanh nghiêng đầu, đánh giá thiếu niên, thử dò xét hỏi một câu, "Người biết Anh quốc sao?"

"Ứng quốc? Đó là nơi nào? Trần đầy chim ưng sao?>(*)" Thiếu niên kia nhún mày, trong mắt mờ màng một mảnh, bộ dáng cũng không giống như giả bộ, Ninh Khanh Khanh không biết là hắn cố tình làm ra vẻ, hay là thật sự, tiếp tục hỏi:

(*)英: Anh, 鹰: chim ưng - đồng âm, cả hai đều là 'Ying'

"Sao tới bây giờ ta chưa nghe nói qua từ ngữ phong độ quý phái này, là người tự nghĩ ra à?"

"Chưa từng nghe qua sao?" Thiếu niên nhún vai, "Đó có thể là gia đình ta đặc biệt, dù sao gia đình ta từ ngữ mới mẻ không ít, ý nghĩa đại khái chính là ưu tiên phụ nữ, cũng có thể nói là phong độ quý phái."

Ninh Khanh Khanh đoán tổ tiên thiếu niên này có thể có người xuyên tới đây, để lại những từ ngữ mới đó, rồi lưu truyền tới hậu bối này.

Trong lúc nói chuyện phiếm, chiếc rương bị mở ra, không có sương độc, khói độc, cũng không có cơ quan.

Ở trong hộp sắt giữa chiếc rương màu xanh sẫm, chứa một cái nhẫn.

Màu sắc cổ xưa, kiểu dáng tinh xảo, trên mặt được khảm một viên đá quý xanh biếc. Dưới ánh của đá dạ quang, viên đá quý kia chói lọi rực rỡ, giống như màu sắc của sự sống, vừa nhìn đã biết đây là đồ tốt.

Ninh Khanh Khanh đưa tay tới lấy, lại thấy thiếu niên kia ôm cánh tay bất động, không khỏi có chút ngạc nhiên, "Người không cần?"

Hắn lắc đầu, "Đây là Trữ Vật Giới Chỉ cao cấp, ta đã có thứ tương tự, không cần."

Không cần?

Ninh Khanh Khanh liền không khách khí, nàng đang cần một món đồ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Phong Độ Quân Tử

Lần này đến Cực Quang Sâm Lâm rèn luyện, nàng xem những người khác đại đa số cũng không mang đồ gì trên lưng. Sau này hỏi công chúa Từ Tuyết mới biết được đại bộ phận người cũng có vài thứ gì đó để chứa đồ. Còn đáng vẻ như nàng, vẫn cứ công bao quần áo, vừa nhìn liền thấy cấp bậc thấp.

"Làm sao người biết đây là Trữ Vật Giới Chỉ?"

"Người trên mặt nhẫn có một loại hoa văn riêng, cái loại...hoa văn này chính là dấu hiệu của Trữ Vật Giới Chỉ."

Nói cho cùng, nàng còn nhớ ngón trỏ của Phượng Phi Bạch có một chiếc nhẫn màu xanh thẫm, khó trách nàng không tìm được mặt dây chuyền, khẳng định là bị hấn cất vào trong giới chỉ!

Cầm lấy nhẫn đeo vào tay, chiếc nhẫn kia nhìn thì xem ra rất lớn. Kết quả là mang vào ngón trỏ của nàng lại biến đổi lớn nhỏ từ theo ngón tay nàng. Lúc vừa mới đeo vào, trong đầu của nàng còn phát ra một câu nói.

"Vô Cực Nạp Giới, là không gian Giấu Đồ có tính năng có thể phát triển. Cùng với linh lực của người sử dụng tăng trưởng, không gian lúc nào cũng có thể tùy thời phát triển."

Đồng thời, trong óc nàng lập tức hiện ra một mảnh không gian thần bí, ước chừng có một trăm thước vuông. Ở trong không gian có một hồ nước khá nông, chiếm cứ đến hai phần ba diện tích trong đó.

Hồ nước trắng ngần long lanh, hiện ra màu xanh lục cực kì nhạt. Trên mặt hồ có mây khói nhạt nhòa dao động, lảng bâng mờ mịt. Người thấy một mùi vị tươi mới xông vào mũi, có hơi tương tự khí tức linh khí ở bên cạnh Thoát Cốt Thủy Phù Dong.

Vật này thật đúng là thần kỳ. Thì ra không gian Giấu Đồ là cái dạng này.

Ninh Khanh Khanh như nhặt được chỉ bảo mà thu hồi suy nghĩ, lại nhìn thiếu niên đã không còn đứng ở bên cạnh nàng, mà đi đến bên một chỗ giả sách rồi đọc. Còn cái rương ở trước mắt nàng đều đã mở ra, liệu không phải toàn bộ đã cầm đi sạch chứ?

Ninh Khanh Khanh đi ra phía trước xem xét, thiếu niên kia cũng không quay đầu lại "Trong cái hộp khác đại đa số là Linh Thảo, ta cầm một nửa, còn lại một nửa cho người."

Cái này thì thật sự có một chút phong độ quân tử a.

Nếu là gặp người tiểu nhân, không chừng liền vét cặn sạch, nơi nào còn có thể nghĩ đến phần của mình!

Ninh Khanh Khanh cất mọi thứ của một nửa còn lại, ngay cả cái hộp đều cho vào trong Vô Cực Nạp Giới. Nàng nhìn thấy thiếu niên kia đối với các món đồ khác đều không có hứng thú, lật tới lật lui không biết đang tìm cái gì, liền đi tới gần,

"Người muốn tìm cái gì?"

"Vô lâm bí tịch."

"Vô Linh bí tịch?" Ninh Khanh Khanh kinh ngạc, "Tu luyện Vô Linh còn muốn bí tịch?"

"Triền Ti Bộ! ta tìm được rồi!" Thiếu niên tách ra một quyển sách, mắt phượng ánh lên một tia niềm vui bất ngờ. Hắn bỏ quyển sách kia như món bảo bối vào bên hông, quyển sách kia trong nháy mắt bị thu vào. Ninh Khanh Khanh phỏng đoán vật trang bị chứa đồ của hắn chính là cái Bạch Ngọc Yêu Đài kia.

"Không phải Vô Linh, là vô lâm, chính là công phu, biết không?"

Ninh Khanh Khanh có thể nào không biết công phu. Chính là người của thời đại này, không phải đều là học Linh Kỹ gì gì đó, sao còn có người muốn học vô lâm bí tịch?

Thiếu niên vẻ mặt khinh thường mà nhìn nàng, "Đã biết rõ các người là những người nông cạn. Vô Linh kia có cái gì hay để tu luyện, cũng không thú vị một chút nào. Vô công mới là vương đạo a, muốn đánh nhau, sẽ có vô công!"

"Ách. . ." Ninh Khanh Khanh cũng không biết nói như thế nào. Bởi ngày ngày bị một đám Vô Linh vây quanh, đột nhiên thấy một người muốn học vô lâm bí tịch, nàng có điểm bối rối.

Thôi vậy, nàng có lẽ lại lục soát vài lượt, xem còn có vật gì tốt hay không.

Dọc theo bên vách hang núi, Ninh Khanh Khanh đi tới góc đề vàng kia. Nàng nghĩ đến chuyện bị Phượng Phi Bạch bóc lột, chuyện ngay cả cơm cũng không có mà ăn, nên vẫn thu hoạch những thỏi vàng vào không gian.

Thế giới bên ngoài dù sao người bình thường có lẽ nhiều hơn. Mà người bình thường kia trả tiền, vẫn chủ yếu thanh toán bằng vàng bạc a.

"Cứ nhất nhiều hơn một chút, bắt đầu để dành, sau này đi chỗ nào cũng không sợ không có tiền. "

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Tiểu Quỷ Xấu

Ninh Khanh Khanh cúi đầu cảm mấy thỏi vàng vụn, sau khi định bỏ vào trong Giới Chỉ. Nàng lại phát hiện trong đồng vàng lộ ra hai con mắt tròn thô lỗ.

Nàng bị dọa đến hoảng sợ, suýt kêu lên thành tiếng. Nhưng rồi lại thấy Tiểu quỷ kia chỉ là có kích cỡ to bằng bàn tay nên cố nhịn xuống không kêu. Nàng đưa tay xách Tiểu quỷ kia từ trong cái rương vàng vụn thứ hai, rồi đặt ở trên cái rương thứ nhất, lập tức trong lòng thầm kêu lên một tiếng

Thật xấu a!

Thân thể gầy guộc nhỏ nhắn, lông bản thiu, một dím màu vàng, một dím trắng nhờ nhờ dán bết ở trên người, trông lưa thưa lác đác để lộ ra da thịt màu hồng, nhìn thấy thật giống như bị mắc bệnh chốc đầu.

Sau lưng là cái đuôi nhỏ thật dài, rủ xuống đến giữa hai chân sau. Nhìn qua thì thấy có điểm giống như con chó nhỏ, nhưng mà lại không giống.

Một đôi mắt tròn thô lỗ, trái lại tựa như nước lóng lánh nhìn rất dễ thương. Đáng tiếc cái đầu quá lớn, khiến cho nhìn ánh mắt kia, rốt cuộc cảm giác được có hơi quái dị không hợp với đầu.

Lúc nhìn Ninh Khanh Khanh, Tiểu quỷ này vẫn không nhúc nhích, tứ chi ngồi xồm xuống, gắt gao ôm chặt một cái hộp nhỏ dưới chân nó.

Nói đến cũng kỳ quái. Nó bé xiu xiu, gầy yếu đến như vậy. Thế nhưng lúc Ninh Khanh Khanh nhắc nó lên, nó vẫn còn ương ngạnh che lấy cái hộp nhỏ bằng thân bé xiu của mình.

Chẳng lẽ bên trong có bảo bối gì?

Ninh Khanh Khanh nhắc Tiểu quỷ kia lên, giờ tay đành cầm lấy cái hộp của nó.

Hắc, vẫn còn không bắt được.

Cái này khơi dậy lòng hiếu thắng của Ninh Khanh Khanh, nàng còn không tin không đoạt được từ một con chó con !

Chính là Tiểu quỷ này đầu xấu oí là xấu, vậy mà vẫn còn có chút khí phách, móng vuốt cong lại ôm quá chặt chẽ, khiến Ninh Khanh Khanh gia tăng sức lực, thật vất vả mới đoạt xong.

"Hừ, ai bảo ngươi không để cho ta, còn không phải bị ta đoạt đi rồi sao!" Ninh Khanh Khanh cầm hộp nhỏ, đắc ý dào dạt mà giờ giờ trước mặt Tiểu quỷ.

Tiểu quỷ tức tối múa vù vù hai móng vuốt màu nhợt nhạt ở giữa không trung, xem ra là muốn cào nàng.

"Ngươi đang nói chuyện với ai?" Thiếu niên lục soát món đồ mình muốn xong, quay sang nhìn Ninh Khanh Khanh một lát.

"Ngươi nhìn cái này là vật gì vậy? Con chó con sao?" Ninh Khanh Khanh đưa cái hộp nhỏ vào trong Vô Cực Nạp Giới xong xuôi, nàng xoay người đứng dậy, nhắc Tiểu quỷ kia lên nhờ thiếu niên phân biệt.

Không biết là do bị đoạt cái hộp nhỏ, hay bởi gọi nó là con chó con, hoặc cũng có thể là cả hai. Thế nhưng đã làm Tiểu quỷ bị chọc giận, nên hai cái chân trước dậm dậm, há miệng kêu "Ngao ngao" hai tiếng.

Ninh Khanh Khanh lập tức dùng ngón trỏ ngón cái bóp chặt cái miệng nó, nhưng chắc là vẫn đã quá muộn. Quân canh ở bên ngoài lập tức hô to một tiếng,

"Ai ở bên trong?"

"Bọn họ đã phát hiện ra chúng ta !" Thiếu niên quay đầu nhìn bên ngoài, rồi quay sang Ninh Khanh Khanh mà hô.

Ninh Khanh Khanh nhìn bóng người bên ngoài động đang chạy vào. Nói ít cũng có bảy tám người.

Nếu là đánh nhau, thì sáu bảy người bình thường không làm nàng sợ. Nhưng mà ở trong Cực Quang Sâm Lâm, người bình thường không có khả năng đi vào!

"Bị phát hiện !" Ninh Khanh Khanh nhìn thoáng qua khối dạ quang trên vách đá, giờ tay lên ném hai miếng vàng vụn nện vỡ đá dạ quang.

Ánh sáng trong nháy mắt tối sầm đi, nó nghiền nát đá dạ quang chỉ còn một chút điểm sáng yếu ớt, chỉ đủ nhìn ra được bóng người mờ lung.

Thiếu niên đại khái chỉ thoáng cái liền tính ra số người ở phía ngoài. Hắn vội kéo Ninh Khanh Khanh chạy tới vách nham thạch vừa rồi.

"Chậm đã." Ninh Khanh Khanh đột nhiên hô.

"Ta cũng rất thích đánh nhau, nhưng mà vừa nhìn qua trường hợp này một phen ! Bọn họ người nhiều lắm!" Thiếu niên nhìn Ninh Khanh Khanh, hiển

nhien cho là nàng nghĩ muốn một mình đấu một phen đám người kia.

"Ta cũng rất thích đánh nhau, nhưng mà vừa nhìn qua trường hợp này một phen ! Bọn họ nhiều người lắm!" Thiếu niên nhìn Ninh Khanh Khanh, hiển nhiên cho là nàng muốn một mình đấu lại một với đám người kia.

"Ta mới không liên chiệu chết như vậy !" Ninh Khanh Khanh cầm lấy Tiểu quỷ thuận tay nhét vào trong lòng, đôi mắt lộ ra một nụ cười xảo trá. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gợi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Một Nam Một Nữ

"Ta mới không liên chiệu chết như vậy!" Ninh Khanh Khanh cầm lấy Tiểu quỷ thuận tay dúi vào trong lòng, đôi mắt lộ ra một nụ cười xảo trá "Chờ bọn hần thấy được hình dáng hai người chúng ta , thì mới lại chạy ra đi."

"Người là muốn bị đuổi giết sao?" Ánh mắt thiếu niên như là nhìn thấy một nữ nhân điên cuồng , tràn ngập vẻ không giải thích được.

"Người còn nhớ rõ vừa rồi ta nói, là đang bị đuổi giết nên mới phải chạy vào theo người sao?" Ninh Khanh Khanh đứng ở phía trước ngạch hang, chứng kiến những người đó đã thấy hai người bọn họ, lập tức bảo: "Chạy!"

Hai người xuyên nham thạch, những người đó cũng gắt gao đuổi theo phía sau bọn họ.

"Người nghĩ muốn đồ vấy sang những kẻ truy giết người sao?" Thiếu niên đầu óc phi thường thông minh, nghe Ninh Khanh Khanh vừa nói, trong nháy mắt liền đã hiểu rõ ràng rồi, "Người xác định bọn chúng sẽ bị lừa?"

"Ha ha, những kẻ đuổi giết ta, vừa vặn là hai người, mà lại còn là một nam một nữ a!" Ninh Khanh Khanh cười một tiếng, ánh mắt đảo quanh mọi nơi đi tìm kiếm tung tích của Lâm Dong Dong.

Nói thì có vẻ chậm, kỳ thật nàng đi vào hang núi cũng chẳng qua một khắc. Lâm Dong Dong đối với nàng là hận thấu xương, nhất định phải giết nàng mới giải hận, tuyệt đối sẽ không liên chiệu như vậy mà quay trở lại!

Sau khi nàng vào hang núi , Lâm Dong Dong và Tào Thế Tường ở chỗ này không tìm được. Mà bên trái cũng là đá núi, không đường có thể đi được, bọn họ nhất định sẽ đuổi theo sang bên phải.

Quả nhiên, sau khi ra sức chạy ước chừng mười phút đồng hồ , phía trước loáng thoáng mà nhìn thấy hai bóng người, một cao một thấp, đúng là Lâm Dong Dong và Tào Thế Tường đang tìm nàng.

"Người nói chính là bọn họ?"

"Ừ. Chúng ta mau chóng né tránh tầm mắt của bọn đuổi theo, khiến bọn chúng phát sinh hiểu lầm hai người kia chính là chúng ta."

Nàng lôi kéo thiếu niên, hai người mượn mấy cây cỏ thụ che khuất. Chỉ sau mấy lần né tránh, truy binh phía sau bỗng không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ. Sau khi dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo , lại trông thấy chính là Lâm Dong Dong và Tào Thế Tường.

"Chúng ta đuổi theo lâu như vậy, làm sao có thể không thấy được người?" Lâm Dong Dong phẫn nộ nói, "Tốc độ của nàng ta không có khả năng nhanh hơn được người!"

"Chính là nàng xác thật đã không thấy tăm hơi." Tào Thế Tường cũng cảm thấy được kỳ quái, như thế nào bỗng nhiên người đã không thấy tăm hơi, "Có lẽ liền ở phía trước, chúng ta lại tìm xem đi!"

Lâm Dong Dong gật đầu, "Vạy chạy mau!"

Chỉ tiếc, bọn họ đã không đi được . Từ trong rừng rậm trung, tiếng bước chân rất nhỏ đột nhiên vọng tới, rồi có kẻ quát hai người bọn họ:

"Đoạt đồ của Phách Thiên Phái chúng ta , còn muốn chạy à. Không dễ đâu!"

Lâm Dong Dong nhìn đột nhiên bày vô giả xông đến vây quanh, tâm tình đúng là không tốt, lạnh lùng mà trách mắng:

"Phách Thiên Phái là vật gì vậy? Bỏn tiểu thư không có một ít hứng thú đối với đồ của các người, mau tránh ra!"

"Thật là một nữ nhi bá đạo! Đoạt đồ vẫn còn như vậy hung hăng, lá gan rất lớn!" Một người cầm đầu quát.

Trái lại Tào Thế Tường cảm giác được có hơi không đúng, vội vàng đứng ra quay sang bọn họ vừa chấp tay, phi thường khách khí mà mở miệng:

"các vị đại ca, thật ngại quá. Các vị mới rồi nói đoạt đồ, ta cũng không hiểu rõ lắm. Ta cùng với bằng hữu chỉ là đi ngang qua nơi này, cũng không như lời các vị nói, đoạt lấy bất cứ đồ vật gì."

Tối nay ánh trăng rất yếu ớt, đám người này đuổi theo ở phía sau, nên không thể nhìn rõ ràng mười phần mười đáng đáp của hai người. Nhưng mà hai ba phân đó là tuyệt đối có.

Thân hình Ninh Khanh Khanh và Lâm Dong Dong, tuổi đều không sai biệt lắm, mà quan trọng hơn là vóc người đều tương tự.

Còn Tào Thế Tường và thiếu niên thân hình cũng không sai biệt lắm, mặc dù vóc người không giống, nhưng mà Tào Thế Tường cũng coi là khôi ngô tuấn tú.

Ban đêm nhìn thấy, người Phách Thiên Phái khẳng định kẻ ở trong sơn động trộm đồ rồi chạy trốn, chính là hai người bọn họ !

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Mau Giao Ra Đây

Một người dẫn đầu không chút khách khí, "Con mẹ ngươi bót nói đi, ngươi ở chỗ này còn làm ra vẻ quân tử! Nửa đêm xuất hiện ở Cực Quang Sâm Lâm, một nam một nữ, lại còn trùng hợp đúng lúc chúng ta truy tìm kẻ trộm, các ngươi ở chỗ này làm cái gì? Tàn bộ à?! Ngươi cho rằng bọn ta đều là ngốc sao?"

Tào Thế Tường cau mày nói: "Các vị đại ca, việc này xác thực là hiểu lầm. Ta dám cam đoan, hai người chúng ta tuyệt đối không có liên quan tới đồ kia của các ngươi."

"Đừng ép ta, bên trong hang núi, lão tử thấy rất rõ ràng đáng về của hai người các ngươi, tuyệt đối không sai! Lấy đồ vật ra nhanh lên!"

Tào Thế Tường làm sao giao cái gì cho bọn hắn, Lâm Dong Dong cũng cảm thấy không nên được, "Thế Tường, đám người thô lỗ vô lại này khẳng định là muốn đánh chúng ta, vậy cứ dứt khoát giết chết bọn chúng!"

Người của Phách Thiên Phái vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, nghe lời này của Lâm Dong Dong, cũng không khách khí, vẫy tay nói: "Sao hả, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, các huynh đệ, lên! Giết chết bọn chúng, lục soát lấy đồ vật ra!"

Nhiều người bắt đầu bao vây, Lâm Dong Dong triệu hồi Thất Sắc Liên, "Thất Sắc Liên lực lượng!"

Ánh sáng màu vàng bao phủ lên trên mình báo sẵn, thân hình của nó có chút biến lớn, lực lượng gia tăng một thành, gào thét đánh mạnh về phía những người đó.

Nếu là ngày thường, bằng vào Võ Linh báo sẵn của Tào Thế Tường, lại thêm Lâm Dong Dong gia tăng lực lượng, bất kì lúc nào cũng chữa khỏi, đối phó một đám cao thủ đồng cấp khác không phải là vấn đề lớn!

Chỉ là người có thể đi vào bên trong Cực Quang Sâm Lâm cũng không phải là phế vật.

Mặc dù đám người này cấp bậc không cao, tối đa cũng chỉ là Lục Tinh Linh Sĩ, nhưng phải chống đỡ không ngừng nhiều người bên đối phương.

Võ Linh của Tào Thế Tường cho dù có mạnh mẽ cũng không đánh lại được công kích của một đám người cùng cấp bậc.

Huống chi Lâm Dong Dong chỉ là Võ Linh hệ phụ trợ chữa bệnh, hoàn toàn không có sức chiến đấu. Lúc hắn chỉ huy báo sẵn chiến đấu, còn phải phân tâm trông nom nàng.

Sau khi bị thương liên tục, báo sẵn đột ngột bị cản, bị đá bay đi thật mạnh, mà người của hắn cũng vì ngăn cản một công kích thay Lâm Dong Dong, va vào trên cây, bị nội thương rất nặng!

"Thất Sắc Liên, chữa khỏi! Chữa khỏi!"

Lâm Dong Dong muốn thay Tào Thế Tường chữa bệnh, nhưng nàng cũng chỉ là cấp bậc Linh Sĩ, chữa bệnh mới cấp hai, tổn thương nặng như vậy, ít nhất phải chữa trị mười lần mới có thể khôi phục.

Nhưng người của Phách Thiên Phái sao lại cho nàng cơ hội này, một con Đại Ngưu gầm rống xông đến, nhắm phía Lâm Dong Dong vọt tới, hù dọa nàng kêu lên the thé, liên tục lui về phía sau, bước chân lộn xộn, té ngã trên mặt đất.

"Ha ha ha ha, ta cứ nghĩ ngươi không chỉ là một người phụ nữ ngang ngược, kết quả lại là Võ Linh hệ phụ trợ! Thấy Man Ngưu của ta, liền khiếp sợ

thành như vậy!"

"Các người thấy đó, ta là Võ Linh hệ phụ trợ, sau này có khả năng trợ giúp các người!" Lâm Dong Dong giầy dựa kêu.

"Chỉ bằng cấp bậc Linh Sĩ của người, hiện tại cũng không hiếm lạ!" Một người đàn ông mở miệng nói, "Con quý nhỏ, nếu muốn sống, đem đồ giao ra đây trước!" .

Người trước mắt người rõ ràng là thô lỗ, một chút cũng không quan tâm giá trị tương lai của nàng.

Lâm Dong Dong lắc đầu liên tục, "Ta không biết đồ vật gì cả, ta không có lấy đồ gì đó của các người!"

"Sao hà, đến lúc này còn ngoan cố cãi lại!" Có người hừ một tiếng, "Xem ra con đàn bà này phải uy hiếp một chút mới có thể nghe lời!"

Lập tức có người xen vào: "Đàn bà mà, cứ dùng biện pháp cường bức, bảo đảm nàng ngoan ngoãn. . ."

Dưới ánh trăng, bả vai Lâm Dong Dong trắng như tuyết lộ ra, đây là chỗ chúi thủ Lâm Kinh Kinh cắt rách. Trải qua giằng co như vậy, vết rách lớn ra, loáng thoáng có thể nhìn thấy bờ ngực mới nhú.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Khám Xét Người Dưới Ánh Trăng.

Người xung quanh lập tức phát ra một trận cười dâm, trong mắt đều lộ ra ánh sáng hiểu rõ lẫn nhau, "Không cần phải nói, tiểu yêu tinh này dung mạo thật đẹp, tới tiếp đón mấy người huynh đệ chúng ta, hẳn là không tồi!"

Lâm Dong Dong khiếp sợ, ra sức bò ra phía sau, mở to hai mắt nhìn nam nhân đi từng bước một đến gần nàng, "Các người muốn làm gì! Ta là Đại tiểu thư Lâm phủ, nếu các người làm chuyện bất chính với ta, triều đình chắc chắn sẽ không buông tha các người. . ."

Tào Thế Tường cố gắng quay lại, nhìn nam nhân bị ối trước mắt, mở to hai mắt nói: "Các người không được ức hiếp, làm nhục nàng. . ."

Một câu còn chưa nói xong, nam nhân vung tay lên. Con Man Nguru kia từ trên người hất lao ra dùng sức giẫm đạp, xương sườn Tào Thế Tường rắc rắc gãy vụn, cả người đau đớn ngất đi.

"Ồ, nói như vậy, hôm nay không thể không giết người diệt khẩu. Đợi sau khi làm huynh đệ chúng ta sáng khoái xong, ta liền cho các người làm một đôi tiểu uyên ương cùng bỏ mạng!"

"Thế Tường, cứu ta, cứu ta. . ." Lâm Dong Dong nhìn nam nhân cao lớn cường tráng trước mắt, toàn thân sợ đến phát run.

Nam nhân kia chà xát hai bàn tay, bắt đầu tiến gần một bước, "Các huynh đệ, ta đến làm trước đây."

"Tam Chương Môn đừng khách khí, trước hết để cho người dạy dỗ một phen. . ." Từng đợt tiếng cười mang theo âm thanh không có ý tốt, "Ta có chút được, có muốn cho nàng một viên hay không... sẽ thêm hưng phấn. . ."

"Không nghĩ tới người lại mang theo thứ tốt, đưa đây!" Tam Chương Môn nhận lấy, nâng cằm Lâm Dong Dong lên, ra sức cường bức nhét được vào trong miệng của nàng, "Tiểu yêu tinh, đừng sợ, đợi lát nữa người sẽ thoải mái. . ."

Lâm Dong Dong lúc đầu vẫn còn phản kháng, về sau, ý thức của nàng bắt đầu trở nên mơ mơ hồ hồ, người trước mắt biến thành một nam nhân tuấn tú.

Nàng không nhận được dựa người tới trước, ôm thất lưng thô to rắn rỏi của nam nhân kia cọ vào.

"Đúng rồi, chính là như vậy!" Tam Chương Môn bị nàng mạ sát, vốn là hỏa diễm đang lên lại thêm bùng cháy. Một tay đặt Lâm Dong Dong nhỏ nhắn xinh đẹp trên mặt đất, mạnh mẽ xé y phục của nàng, trực tiếp tách đôi chân trắng như ngọc của nàng ra, xông vào.

Lâm Dong Dong phát ra tiếng kêu đau đớn kịch liệt, mặc dù dưới tác dụng của dược vật, cũng giầy dựa né ra, Tam Chương Môn lại ép sát nàng gắt gao, "Sao vậy, thả lỏng một chút, không vào được. . ." Hắn vừa làm, vừa quay sang bên cạnh nhìn mấy nam nhân nói: "Đây là một cực phẩm, đợi lát nữa huynh đệ các người có thể lĩnh hội. . ."

Thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp bị nam nhân mạnh mẽ, bạo ngược đè ở trên người, mỗi một lần hạ xuống cũng giống như là đè cả người nàng xuống dưới đất.

Mà nữ nhân lại ôm cánh tay to đen của nam nhân, có chút không nỡ buông tay. Âm thanh mềm mại kêu to, sung sướng nhiều hơn so với thống khổ.

Liền vào lúc đám người gấp rút vội vã xếp hàng chờ, hết người này đến người khác thay phiên đổi lượt, mong đến lượt của mình. Thì bỗng nhiên lại xuất hiện một con voi trắng lớn, thân thể cao lớn đột ngột húc mạnh vào bọn họ, toàn bộ đều bay ra mấy thước!

"Đó không phải Lâm Dong Dong sao?"

Dưới ánh trăng chiếu xuống, một người nam nhân nhỏ gầy đang nằm trên một người thiếu nữ. Thiếu nữ kia đang ưỡn nửa người trên lên, đầu ngửa ra sau. Dưới ánh trăng chiếu lên mặt mũi của nàng, nàng khẽ nhủ thầm, lại mang theo vẻ mặt hưởng thụ. Hình ảnh rõ ràng rơi vào trong mắt của năm bóng người vừa mới xuất hiện!

Năm người này, chính là Kỳ Thiện Đại Sư, Vân Triệt, cùng với ba tên Võ Linh có năng lực tìm kiếm, Trình Tương, Lưu Mặc cùng Dương Mộng Đình.

"Ôi trời, Lâm Dong Dong rốt cuộc có biết xấu hổ hay không, thế nhưng lại cùng với người khác làm... chuyện xấu hổ thế này!" Dương Mộng Đình che miệng, quay mặt đi không nhìn cảnh tượng kia, khóe mắt không ngừng chuyển động qua lại như con thoi, khoa trương nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Lâm Khinh Khinh Đầu

"Nàng là bị trúng độc nhất dược vật." Kỳ Thiện Đại Sư vừa nhìn thấy Lâm Dong Dong ánh mắt mê ly, trong nháy mắt xông tới Lâm Dong Dong, "bịch" một cái làm thức tỉnh nàng.

Lập tức phần nộ gầm lên một tiếng, "Súc sinh!". Khi lão giờ tay lên, Võ Linh Ngọc Lăng Tượng của lão liền vọt tới quần lấy tên nam nhân kia từ trên người lôi xuống. Nam nhân nhỏ gầy chính vào lúc ở giữa cảm xúc mãnh liệt, thì toàn thân khớp xương đều bị nện gãy, không ngừng thổ huyết.

Mà tiếp theo ở phía sau, Long Uyên kiếm của Vân Triệt cũng đã thoát ra, đối phó nam nhân đứng bên.

Lưu Mặc là nam nhân, sau khi nhìn một màn khoa trương trước mắt, lập tức xoay người quay mặt đi "Mau đi xem Lâm Dong Dong một chút."

Trình Tương sau lúc ban đầu còn kinh ngạc, nhìn xuống nỗi xấu hổ tràn đầy trong lòng, vội vàng từ Trữ Vật Đại (túi chứa đồ) ở bên hông lấy ra một bộ quần áo, phủ lên Lâm Dong Dong.

"Lâm Dong Dong, ngươi làm sao vậy?"

Lâm Dong Dong từ mơ mơ màng màng khi tỉnh lại, phát hiện hạ thân đau đớn kịch liệt. Nàng hoảng hốt nhớ ra chuyện vừa rồi, kinh hoàng mà mở to hai mắt, cầm lấy cánh tay Trình Tương hô to

"Mau cứu ta, mau cứu ta!"

"Lâm Dong Dong, ngươi không cần sợ, hiện tại ngươi đã an toàn." Trình Tương vỗ vỗ tay nàng, mở miệng an ủi.

"Đúng vậy, những tên cường gian ngươi đã bị Kỳ Thiện Đại Sư và Triệt hoàng tử giết chết bọn chúng!" Dương Mộng Đình nhỏ giọng nhẹ nhàng nói, trong mắt hoàn toàn là cười nhạo.

Đến lúc ánh mắt nhìn thấy Dương Mộng Đình đứng ở phía sau Trình Tương đang cười đến châm chọc, Lâm Dong Dong lúc này mới tỉnh lại kéo trang phục trên người che mặt, kêu lên the thé.

Đây là người của đội dự bị!

Bọn họ đều nhìn thấy!

Đều nhìn thấy!

Dương Mộng Đình lại cũng có mặt!

Lâm Dong Dong muốn điên rồi!

Mà Lưu Mặc phát hiện tại một chỗ khác có Tào Thế Tường bị đánh đến hôn mê, Vân Triệt cùng Lưu Mặc kiểm tra thương tổn trên người hắn

Kỳ Thiện Đại Sư sau khi giết chết toàn bộ những người đó , giờ mới nhìn Lâm Dong Dong đang thét chói tai, ánh mắt có hơi căng thẳng. Lão thận trọng, âm thanh nặng nề hỏi han:

"Các người vì sao lại giao đầu cùng người Phách Thiên Phái?"

Lâm Dong Dong nghe được ba chữ Phách Thiên Phái, thân thể lập tức co rúm lại, chậm rãi kéo xuống xiêm y, nhìn Kỳ Thiện Đại Sư.

"Ta không biết, ta và Tào Thế Tường đến đây thì đám người này lại đột nhiên xuất hiện. Nói chúng ta cầm đồ của hắn, muốn chúng ta giao ra. Chúng ta không có cầm thì lấy đâu ra đưa chúng."

Lâm Dong Dong nước mắt loạt xoạt rơi xuống, trong đầu lại nghĩ đến chuyện mới rồi còn chưa nghĩ tới, bỗng nhiên quất to lên.

"Nhất định là Lâm Khinh Khinh, nhất định là nàng! Nàng đang chạy ở phía trước, bỗng nhiên liền không thấy! Nhất định là nàng trộm đồ những người này, giả họa cho ta. Nhất định là nàng. . ."

"Người nói Khinh Khinh cũng ra ngoài trại rồi à?" Vân Triệt đang cùng Lưu Mặc kiểm tra đầu khớp xương gãy lia trên người Tào Thế Tường , nghe được tên Ninh Khanh Khanh lập tức quay đầu hỏi.

Bọn họ chạy tới nơi này, là bởi vì Lưu Mặc nửa đêm tỉnh lại, không phát hiện Tào Thế Tường trong lều. Lúc đầu tưởng đi ị đêm, kết quả một hồi lâu cũng không trở về.

Lưu Mặc cảnh giác lập tức đi nói cho Kỳ Thiện Đại Sư, Kỳ Thiện Đại Sư sau khi phát hiện người cũng không còn trong lều trại nơi đóng quân, lập tức thu xếp bốn học trò ưu tú mang theo Võ Linh đi tuần tra. Còn chính mình và hoàng tử Vân Triệt, hai người tìm Dương Mộng Đình và Trình Tương đi ra lục soát.

Đến lúc thấy Lâm Dong Dong, bọn họ có hơi kinh ngạc. Nhưng mà vào lúc xuất hành, do vẫn nhìn ra được Tào Thế Tường chăm lo nhiều đến Lâm Dong Dong , nên coi có lẽ hai người là đi ra hẹn hò.

Chính là cũng không ai nghĩ tới, Lâm Khinh Khinh lại cũng đi ra khỏi trại!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Bảo Đảm Như Thế Nào

"Là nàng ấy, nhất định là nàng ấy. Những kẻ đó nói người trộm đồ nhất định là ta, vậy cũng chỉ có Lâm Khinh Khinh , chỉ có nàng với ta là đáng người giống nhau nhất!"

Lâm Dong Dong lặp lại những lời này, Vân Triệt nhìn nàng, đột nhiên hỏi:

"Lâm Khinh Khinh vì sao đúng lúc này lại chạy ở phía trước người?"

Lâm Dong Dong dưới đáy lòng thất lại một cái, vội vàng che che dấu dấu: "Ta, tí muội chúng ta đi ra ngoài tâm sự."

"Không có khả năng." Vân Triệt âm thanh dịu dàng, nhưng mà giọng điệu lại phi thường khẳng định.

Hắn cùng với Ninh Khanh Khanh nói chuyện phiếm thì đã biết rõ, Lâm gia đối với nàng đặc biệt không coi trọng. Bằng không lấy thân phận Lâm gia Đại tiểu thư, coi như là thứ xuất, thì cũng không phải tình trạng sau khi trở về, không ai dạy nàng bất cứ ...gì về tri thức Võ Linh phổ thông.

"Tại sao lại không có khả năng! Triệt hoàng tử, ngài không nên bao che cho nàng ta! Chính là nàng ấy, nàng tâm địa độc nhất. . ."

Nét mặt Lâm Dong Dong hung ác méo mó dưới ánh trăng, lúc nói đến Ninh Khanh Khanh thì trong mắt đỏ lên, tràn ngập sự ác độc.

Vân Triệt đối với cảnh ngộ của nàng vốn có một chút cảm thông, trước mắt thấy nàng điên cuồng như thế, đứng dậy quay sang nói với Kỳ Thiện Đại Sư:

"Kỳ Thiện Đại Sư, không thấy Lâm Khinh Khinh, ta muốn đi tìm nàng."

Kỳ Thiện Đại Sư mặc dù không vui vẻ gì với việc hai người Lâm Dong Dong và Tào Thế Tường vào ban đêm rời xa nơi đóng quân, chạy đến chỗ này.

Nhưng mà dù sao lần này người dẫn đầu là lão. Mặc dù đã sớm nói, tự tiện thoát khỏi đội ngũ, xuất hiện bất cứ chuyện gì tình, trưởng lão và khách tọa giảng sư cũng không chịu trách nhiệm. Thế nhưng mà hai người bọn hắn ở chỗ này, xuất phát từ đạo nghĩa, vẫn cứ cần phải đưa người bị thương trở về.

"Hai người bọn họ đều bị trọng thương, trước mắt ở trong đội dự bị không có Võ Linh chữa bệnh cao cấp khác. Nhất định phải đưa người trở lại kinh thành, mau chóng chữa trị."

"Nhưng mà không thấy Lâm Khinh Khinh!" Giọng điệu Vân Triệt so với lúc nãy nặng nề hơn rất nhiều, "Ta cùng với nàng là bằng hữu, tích cách của nàng ta hiểu rõ. Nếu không phải phát sinh tình huống ngoài ý muốn, tuyệt đối không sẽ tùy tiện chạy loạn. Cực Quang Sâm Lâm nguy hiểm như thế, nàng chỉ là Tam Tinh Linh Giả, trong đó nguy hiểm chấp trùng, nhất định phải đi tìm nàng!"

Sắc mặt Kỳ Thiện Đại Sư cũng bắt đầu nghiêm túc "Triệt hoàng tử, hiện nay ta và ngài vốn là người dẫn đầu đội dự bị. Hai người chúng ta nhất định phải bảo vệ hơn ba mươi đệ tử an toàn. Lão phu phải hộ tống hai đệ tử quay về kinh bây giờ. Nếu như người không ở đây, vậy an toàn của các đệ tử này bảo đảm như thế nào?"

Trong ánh mắt Vân Triệt lóe ra một tia do dự. Hắn là hoàng tử Đẳng Vân Quốc, thay Từ Phụng Học Viện của Thiên Thịnh đảm nhiệm chức vụ dẫn đầu đội dự bị, vốn là chính là chuyện đã có tranh luận.

Nếu như lúc này hắn quay đầu đi, không thể thiếu người sẽ nói hoàng tử Đẳng Vân Quốc cố ý đem cao thủ tương lai của Thiên Thịnh Quốc vào trong nguy hiểm.

Hắn mím chặt đôi môi, nhìn phía Cực Quang Sâm Lâm đầy tối tăm. Thế nhưng còn Khinh Khinh nữa, nàng là một nữ nhân, ở chỗ này, quá nguy hiểm!

Kỳ Thiện Đại Sư nhìn thấy vị hoàng tử ôn hòa lúc này không mở miệng, cũng có chút gấp khó khăn. Lâm Khinh Khinh là người bên cạnh Thất hoàng tử, nếu như không thấy, mặc dù không tính là người quan trọng, cũng không tránh khỏi phiền toái.

Lão suy nghĩ một chút, "Nếu không như vậy đi. Triệt hoàng tử, lão phu trong đêm đem hai người bọn họ ra khỏi Cực Quang Sâm Lâm. Bên ngoài Cực Quang Sâm Lâm có Phó tướng lĩnh, vốn có chút giao hảo cùng ta. Hắn là cấp bậc Tam Tinh Linh Sư. Đến lúc đó ta nhờ hắn dẫn người tới đây bảo vệ đệ tử của đội dự bị, người lại mang theo một đội người đi vào tìm nàng. Dù sao bây giờ Cực Quang Sâm Lâm vô cùng rộng lớn, trong đó nguy hiểm chấp trùng, người một mình đi vào, tìm không được, ngược lại gây bất lợi cho bản thân thì biết làm thế nào?"

Vân Triệt biết đây là biện pháp tốt nhất, suy nghĩ nhiều lần "Kỳ Thiện Đại Sư, ta ở chỗ này đợi đến sáng sớm ngày kia. Nếu như không có người đến, ta liền cho đệ tử đội dự bị ra khỏi Cực Quang Sâm Lâm. Ta một mình đi vào tìm nàng."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Quay Ngược Trở Lại

Vân Triệt biết đây là biện pháp tốt nhất, sau khi suy nghĩ hết lần này đến lần khác, hắn nói: "Kỳ Thiện Đại Sư, ta ở chỗ này đợi đến sáng sớm. Nếu như không có người đến, ta sẽ cho đội học viên dự bị rút lui khỏi Cực Quang Sâm Lâm. Ta một mình đi vào tìm nàng."

Kỳ Thiện Đại Sư biết đây là điểm mấu chốt cuối cùng của Vân Triệt, cũng không biết Lâm Khinh Khinh và hoàng tử Vân Triệt có quan hệ sâu xa như thế. Lão gật đầu, xoay người sai người đi xử lý chuyện của Tào Thế Tường và Lâm Dong Dong.

Vân Triệt nhìn rừng rậm mênh mông, ở chung quanh tìm kiếm bóng dáng cô gái, trong lòng âm thầm hô: "Khinh Khinh, người ở chỗ nào?"

Lúc này Ninh Khanh Khanh, đã sớm đi khỏi đây.

Khi người của Phách Thiên Phái nhằm Tào Thế Tường và Lâm Dong Dong thành nàng và thanh niên kia, hai người cũng chạy vòng qua chỗ này.

Nàng mới không dừng lại ở chỗ này, ngộ nhờ để cho người ta phát hiện tiểu tặc chân chính đang ở bên cạnh, vậy nàng không phải bị xui xẻo sao.

Thiếu niên đi theo nàng, thấy nàng xoay người lại chạy về hướng lúc này chạy tới.

"Người muốn đi đâu nhỉ?"

"Hang núi." Ninh Khanh Khanh chạy nhanh.

"Còn đi lại đó làm gì?" Thiếu niên hỏi, người đi theo sau lưng nàng, tay áo màu tím trong trời đêm vù vù lay động.

"Bên trong vẫn còn thứ gì đó." Ninh Khanh Khanh theo đường cũ vào hang núi, trong hang động không một ai. Lúc này đuổi theo có đến bảy tám người, chắc đó là người canh giữ ở trong hang động. Trước mắt cả động trống rỗng, đúng là thời cơ tốt để vơ vét.

"Vật gì vậy?" Thiếu niên thấy nàng đi tới đồng hồ kim phía trước, "Người không phải vì những thứ này mà trở lại đó chứ?"

"Không phải." Ninh Khanh Khanh mở cái rương vàng ra, bỏ chỗ vàng vụn bên trong ra ngoài. Quả nhiên phát hiện bên trong còn một cái rương nữa.

Thiếu niên có hơi kinh ngạc lại gần: "Làm sao ngươi biết nơi này còn cái rương nữa?"

"Mới rồi lúc định bắt Tiểu quỷ kia thì nhìn thấy. Vốn là muốn lấy, nhưng mà không còn kịp nữa." Ninh Khanh Khanh vừa nói, mở ra cái rương vừa nhìn, bên trong là một quyển sách.

"Chư Thiên Dược Thảo Kinh?" Thiếu niên cầm cuốn sách, mở cái bìa màu nâu đậm kia ra. Phía trên có năm chữ màu vàng nhỏ. Hắn lại lật ra nhìn một chút, bên trong đều là ghi chép phương pháp đào tạo Linh thảo: "Đây là Linh Thảo Sư lưu lại?"

Tại đại lục Từ Vân, trừ Linh Sư ra, vẫn còn có một loại người nữa, gọi là Linh Thảo Sư.

Linh Thảo Sư, nghĩa cũng như tên, chính là người chuyên môn bồi dưỡng Linh Thảo. Đại bộ phận cũng là do Linh Sư đảm nhiệm.

Chỉ có điều là Linh Sư nào đảm nhiệm Linh Thảo Sư thì nhất định phải có loại Võ Linh gần gũi với thực vật, tốt nhất là Võ Linh hệ thực vật. Như thế liền có thể bắt chuyện cùng thực vật, khiến thực vật đó sinh trưởng tốt hơn, hấp thu linh khí nhanh hơn.

Linh Thảo là vật rất cần thiết giúp Linh Sư thăng cấp nhanh chóng. Thông thường là khi thăng cấp thì cần phải thông qua Linh Hạch của Linh Thú để hấp thu linh khí. So với Linh Hạch thì Linh Thảo tốt hơn, nó không bị hạn chế. Bất kể là lúc đó có thăng cấp vượt ải hay không, thì cũng có thể hấp thu linh khí trong đó, đẩy nhanh hơn tốc độ thăng cấp.

Bởi vậy, Linh Thảo cũng không phải tùy ý thì có thể thấy được. Nó là thực vật tập hợp linh khí khắp cả thiên địa để sinh trưởng, chỉ có cây nào tụ hội đủ linh khí, mới có thể xưng là Linh Thảo.

Linh Thảo cũng có phân loại, một loại là Thoát Cốt Thủy Phù Dong, không hấp thu linh khí, mà là ngưng tụ linh khí làm hồ hấp tinh thuần, cung cấp cho bản thân tu luyện.

Một loại khác, chính là trực tiếp hấp thu linh khí trong thiên địa, đem cất giữ trong thảo diệp. Người ta có khả năng ăn loại Linh Thảo này, trực tiếp tăng lên linh khí. Trước đây Ninh Khanh Khanh cùng Dương Mộng Đình đánh cuộc thì nói U Hương Từ Hư Thảo, chính là cùng một loại này.

"Hắn là như vậy." Ninh Khanh Khanh lại lật trong đồng vàng một lần nữa, không phát hiện gì thêm. Nàng đứng lên, vỗ vỗ tay, "Đưa sách trả cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Huỳnh Đệ Ở Đâu

Thiếu niên cầm đồ vật trong tay, nhíu mày lại, "Ngươi muốn lấy cái này để làm gì? Chẳng lẽ không thấy được, Linh Thảo đẳng cấp thấp nhất cũng phải mười năm mới có thể có một chút linh lực như vậy, trăm năm trở lên mới xem như thứ tốt, ngươi lấy đi, chẳng lẽ chuẩn bị dành cả đời cho mấy thứ này?"

"Chủ nhân hang núi này bày mấy gốc Linh Thảo ở trên Thạch Thai như vậy, lại đem giấu cái này trong đồng vàng, giá trị tất nhiên khác biệt!" Ninh Khanh Khanh nhận lấy đồ vật, "Nói như thế nào đi nữa thì cứ thu vào trước rồi tính tiếp, ngộ nhờ sau này có thể phát huy công dụng thì sao?"

"Cũng được. Vậy ngươi cầm đi, nếu thật sự có thể trồng ra được, thì cho ta một ít."

Thiếu niên cong khóe miệng, cười một tiếng thanh nhã như ánh nắng xuyên qua những đám mây, Ninh Khanh Khanh thấy vậy, tim liền đập thành thích, vội vàng dời mắt, đi về một phía. Nàng thuận tay sờ soạng đồ bên cạnh, xem có thể nhìn thấy thứ tốt gì đó hay không

"Được rồi, nếu chúng ta có thể ra ngoài, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi. Nói cho cùng cũng là do ngươi phát hiện hang núi này."

"Nếu không lấy đồ vật gì nữa, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây. Không biết người của Phái Phách Thiên có phái thêm ai lại đây nữa hay không." Thiếu niên thúc giục một tiếng, Ninh Khanh Khanh gật đầu.

Hai người xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, chợt nghe bên ngoài có người hét lớn, "Huỳnh đệ ngươi ở đâu, mọi người đều đi đâu cả rồi?"

Người này đi gần hơn hai mươi bước hai người mới nghe được, tu vi chắc chắn không thấp hơn so với hai người bọn họ.

Ninh Khanh Khanh vội vàng lao tới chỗ nham thạch, phịch một tiếng, nặng nề đụng phải một cái. Nàng nhin đau đứng lên, thăm dò nham thạch một lượt, cảm giác cực kỳ cứng rắn, không khác so với nham thạch bình thường

"Sao lại không xuyên qua được?"

Thiếu niên ấn xuống vài cái trên mặt đá "Xem ra cửa của trận pháp này chỉ có thể mở ra một canh giờ, hiện tại đã đóng kín!"

"Sao ngươi không nói sớm!" Ninh Khanh Khanh cắn răng mắng.

"Ta làm sao biết trận pháp này chỉ có thể mở ra một canh giờ!" Thiếu niên nhìn Ninh Khanh Khanh, bất mãn nói: "Rốt cuộc là ai muốn quay lại đây?"

"Ta phải quay lại mà! Hiện giờ nói thế cũng chẳng có ý nghĩa gì," Ninh Khanh Khanh nhìn chung quanh, "Còn cửa trận pháp nào nữa không?"

"Không có." Thiếu niên nói: "Cửa trận pháp này là do ta vô tình phát hiện."

Ngay lúc hai người nói chuyện, một bóng dáng cao lớn khác thường đã lấp ở lối vào hang núi, lộ ra nam nhân với một cái trán rộng và một đôi mắt ti hí, thấy hai người thì quát:

"Tiểu tặc nơi nào tới! Ngươi đã mang huynh đệ của ta đi nơi nào?"

Người này chính là Nhị Đầu Lĩnh của Phái Phách Thiên.

Nơi này là hang núi huynh đệ bọn họ mới phát hiện hôm qua, bên trong có không ít vàng bạc châu báu.

Lão đại sau khi biết được, nói ban ngày ban mặt mà chớ nhiều đồ như vậy đi thì rất dễ gây chú ý. Hang núi này cũng coi như bí mật, liền phái huynh đệ tới chỗ này canh giữ, dự định đêm nay thừa dịp người khác không chú ý, mang đi toàn bộ đồ vật trong hang núi này!

Nào biết hán vừa tới, liền không thấy được huynh đệ trước cửa hang núi đầu cả, nhìn bên trong hang núi thì thấy có hai người thiếu niên, thiếu nữ xa lạ.

Ninh Khanh Khanh đương nhiên sẽ không thừa nhận, "Nơi nào cái gì, chúng ta chỉ là đi ngang qua, huynh đệ của ngươi, chúng ta không thấy, bọn họ không phải là đi vệ sinh chứ?"

Cao Đại mặc dù vóc người cao, nhưng cũng không ngu xuẩn. Ánh mắt quét một cái khắp cả Thạch Thai, hai tay liền nắm lại dùng sức đâm xuống một đám. Một con Trường Mao Viên (vượn lông dài) thật lớn xuất hiện bên cạnh.

"Tiểu nha đầu, ngươi đừng hòng lừa gạt ta! Huynh đệ của ta ở đâu, nói mau!"

Ninh Khanh Khanh nhìn thoáng qua, trong lòng giật nảy lên một cái, người nọ là Bát Tinh Linh Sĩ, chênh lệch cấp bậc so với nàng hiện tại lớn hơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Băng Châm Mạnh Mai

Nàng quay đầu đưa mắt nhìn sang thiếu niên, "Này, cấp bậc Vô Linh của ngươi so với hán cao hơn không?"

"Kém xa."

Thiếu niên đưa ra đáp án khiến Ninh Khanh Khanh thất vọng, "Vậy ngươi có thể đánh thắng hán không?"

"Miễn cưỡng có thể thử. Còn ngươi?" Thiếu niên thấp giọng nói nhỏ.

"Chúng ta hợp tác, hán là có khả năng chạy thoát." Ninh Khanh Khanh cúi đầu nói vài câu, thiếu niên gật đầu, thỉnh thoảng chen vào một câu, đáng vẻ hai người bọn họ kẻ tai nói nhỏ chọc giận Cao Đại, hán hét lớn một tiếng.

"Hai người người các ngươi lại ngay trước mắt ta tán dóc cái gì, mau nói ra tung tích của huynh đệ ta!"

Ninh Khanh Khanh nháy mắt ra dấu với thiếu niên, quay đầu về phía Cao Đại, biểu cảm trên mặt lập tức thay đổi, "Huynh đệ của ngươi? Ngươi đang nói một đám phế vật kia sao? Tung tích của bọn họ. . . Ta nghĩ hiện tại hán là một đồng thi thể đó!"

Kỳ thật Ninh Khanh Khanh cũng không biết cuối cùng sẽ như thế nào, thuận miệng bịa đặt lung tung. Chỉ là một câu nói kia đã chọc giận Cao Đại, hán không nhịn được nữa, toàn thân gân run,

"Hôm nay hai người các ngươi liền ở lại chỗ này chôn cùng đi!"

Hán giận dữ gầm lên, Trường Mao Viên cũng nổi giận, ngửa đầu lên trời gầm một tiếng, xông thẳng về phía Ninh Khanh Khanh.

Đá dạ quang vỡ vụn soi xuống bóng người trong hang núi, Trường Mao Viên của Cao Đại với lợi thể cao lớn, tung ra hai đám, nhắm vào Ninh Khanh

Khanh nện xuống mạnh mẽ.

Chỉ nghe "bịch" một tiếng, hang núi có chút chấn động. Lực lượng lớn thế này chỉ sợ là đã nện ra hai cái lỗ lớn trong hang núi, huống chi là thiếu nữ mảnh mai kia!

Không ngờ, phát ra tiếng kêu thảm thiết không phải là người thiếu nữ, mà là con Trùng Mao Viên to lớn kia. Nó giờ hai bàn tay lên, trong miệng rống to đau đớn!

Trên hai bàn tay thật lớn kia chính là vô số băng châm thật dài đâm vào!

Hơn một nửa băng châm mảnh mai đều cắm trong thịt của nó!

Tốc độ thật nhanh!

Ngay lúc Trùng Mao Viên đâm xuống. Trong nháy mắt, thiếu niên dùng băng châm mai phục, đồng thời kéo Ninh Khanh Khanh thoát khỏi công kích của Trùng Mao Viên. Rồi thừa dịp Trùng Mao Viên đau đớn, nhắm tới cửa hang động chạy đi!

Trùng Mao Viên thì bọn họ không thể đấu lại, chỉ còn mình Cao Đại, liền dễ đối phó hơn nhiều!

Nhận thấy hai bóng người lao về phía mình, Cao Đại cũng không dám cầu thả. Dù sao hai người này đã khiến Võ Linh của hắn bị thương.

Nhưng là hắn vừa mới giờ lên tay lên, một bóng người nhỏ nhắn xinh đẹp biến mất trên mặt đất. Linh hoạt như một con mèo, nhưng so với mèo thì lực lượng mạnh mẽ hơn nhiều.

Hai cái chân nhanh chóng kẹp lấy cái cổ của hắn, vòng eo mảnh mai mượn lực bay lên không trung, rơi xuống đất, bộc lộ sức xoắn kinh người, cứ như thể ném hắn ra, nặng nề đâm vào vách hang.

Bóng người nhỏ nhắn xinh đẹp kia đạp một cước lên lồng ngực của hắn, mượn lực chống đỡ của hai tay, rơi xuống vị trí bị bỏ trống ở cửa hang động. "Chúng ta chạy mau!"

Thiếu niên đứng trong bóng tối lập tức chạy theo, hai người phóng tới cửa hang núi.

Cao Đại bị đau bò lên, sờ cái cổ bị đau, vẻ mặt tràn ngập ác độc, hô to một tiếng, "Trùng Mao Viên, nhanh, Cuồng Dã Nộ Hống (điên cuồng gào thét)!"

Trùng Mao Viên bàn tay đâm một đám lên mặt đất, nện vỡ toàn bộ băng châm. Linh Hoàn trên người chột lóe, chiếu sáng cả hang núi. Hai tay nó đâm ngực, giữa đầu gào thét.

Cùng với tiếng hô của nó, Ninh Khanh Khanh cảm giác được hang núi đều chấn động, đồ đạc trên Thạch Thai không ngừng rung chuyển, lộc cạch lộc cạch từ phía trên trượt xuống, rơi xuống trên mặt đất.

Tiếng thét mạnh mẽ trực tiếp vang thẳng hướng tới lỗ tai, giống như từng mũi kim thật nhỏ từ lỗ tai vọt tới màng nhĩ. Ninh Khanh Khanh lập tức đau đầu, trong mũi dường như chảy ra chất lỏng gì đó. Nàng giờ tay lên lau một cái, dính dính như keo, đúng là máu tươi đầy tay.

Đây là Linh Kỳ dùng âm thanh hóa thành công kích!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Người Cứ Nói Không Tính

Ninh Khanh Khanh quay đầu lại nhìn thiếu niên, tình huống của hắn so với nàng cũng không khá hơn bao nhiêu, nhưng mà cũng không có bị chảy máu mũi.

Nhìn thấy nàng như thế, hắn liền chạy tới chỗ nàng, sau đó nhanh chóng vươn tay nắm vài cái vào huyết vị ở sau gáy nàng. Màng nhĩ quả nhiên thư thái hơn một chút.

"Chạy mau, đây là âm thanh của nó đột phá vào. Ở bên trong hang động khép kín, âm thanh phóng đại, hiệu quả mạnh hơn!" Thiếu niên lôi kéo tay Ninh Khanh Khanh liền chạy ra bên ngoài.

Ninh Khanh Khanh bị hắn lôi kéo, những cái vách ở hai bên hang núi nhanh chóng lui về phía sau. Nàng không nghĩ tới, tốc độ của thiếu niên lại có thể được nhanh như vậy, đáng vẻ kéo nàng cũng không có chút xíu bị cản trở nào.

Cao Đại vừa thấy hai người chạy trốn, hấn ngồi ở trên người Trường Mao Viên, chỉ huy nó truy đuổi theo hai người.

Trường Mao Viên to lớn hấp tấp chạy ở trong rừng, bốn chân đập xuống đất phát ra âm thanh thùng thùng truyền vào màng nhĩ, Ninh Khanh Khanh há miệng, gió liền xộc thẳng vào mũi. Nàng chịu đựng cổ họng bị bỏng rát, gian nan mà mở miệng,

"Nó sắp đuổi kịp. . ."

"Uh, chúng ta chạy như vậy, tất nhiên là không thể nhanh hơn nó được." Thiếu niên quay đầu lại nhìn thoáng qua Trường Mao Viên, trong mắt lộ ra ánh sáng chói lòa, "Chúng ta nhất định phải nghĩ một biện pháp khác!"

Thiếu niên vừa nói, đột nhiên rẽ ngoặt, lôi kéo Ninh Khanh Khanh chạy theo một phương hướng khác. Hấn chuyển hướng quá nhanh, suýt chút nữa làm mất Ninh Khanh Khanh đập vào thân cây. May mắn Ninh Khanh Khanh dùng sức đập bật ra, mới không bị hủy dung, thật là nguy hiểm mà.

"Chúng ta phải đi đâu?" Dưới chân không ngừng guồng, Ninh Khanh Khanh lại tràn ngập nghi vấn đối với phương hướng chạy trốn.

"Tôi nơi có khả năng khắc chế Trường Mao Viên!"

Nơi có khả năng khắc chế Trường Mao Viên? Đó không phải là nơi Linh Thú càng khủng bố mới có thể sao, đến lúc mà Trường Mao Viên không còn thì bọn họ phải làm sao bây giờ?

Ninh Khanh Khanh nghi vấn nhưng không hề nói ra, thiếu niên đã giảm chậm tốc độ, ngừng lại ở tại một chỗ sườn dốc trơn tuột.

"Liên nơi này, làm thế nào đối phó Trường Mao Viên?" Ninh Khanh Khanh thở hổn hển hà hển hển, há to miệng thở phì phò phì, giờ tay lên chỉ về hướng sườn dốc, trong lòng tràn ngập hoài nghi, "Người không phải định nói trượt xuống đó là có thể tránh né nó chứ?"

"Chúng ta trượt xuống, Trường Mao Viên cũng có thể." Thiếu niên chạy lâu như vậy, khí tức chỉ là có chút dồn dập. Hấn đứng ở trước sườn dốc, trái phải ngắm nhìn, không biết tìm vật gì.

"Vậy thì chạy tới đây làm cái gì?" Ninh Khanh Khanh dừng lại, cũng học thiếu niên nhìn sườn dốc. Nhìn thật xa, sườn dốc cũng không có cái gì lạ.

"Người xem một chút, trời sắp sáng." Thiếu niên nhìn rất lâu, chỉ lên trời nói với Ninh Khanh Khanh.

"Ta biết, Trường Mao Viên cũng sẽ không sợ ánh sáng." Ninh Khanh Khanh nhìn thấy càng ngày Trường Mao Viên càng gần, vội la lên: "Người rút cuộc có phương pháp gì có khả năng khắc chế Trường Mao Viên?"

Thiếu niên hai tay ôm ngực, nhếch khóe môi nhìn về phía sườn dốc, đột nhiên mắt phượng có hơi sáng ngời, cười nói: "Đã trở về."

"Cái gì đã trở về?" Ninh Khanh Khanh nhìn theo ánh mắt của hấn, phía dưới hoàn toàn đen tuyền. Nàng cũng không thấy được gì, nhưng mà nàng lại có thể phán đoán được bóng dáng cao lớn của Trường Mao Viên đã chạy đến cận kề chỗ này, nàng lôi kéo thiếu niên nói: "Người đừng úp úp mở mở, không có tuyệt chiêu, vậy thì liền tiếp tục chạy!"

"Muốn chạy? Lão Tử cũng sẽ không lại buông tha các ngươi!" Bóng dáng Cao Đại nhảy xuống từ bả vai Trường Mao Viên, nhìn tới hai người cong môi cười một tiếng, trong mắt hắt ra được ánh sáng ác độc nham hiểm.

"Buông tha chúng ta hay không, đâu phải là do ngươi định đoạt!" Thiếu niên đón tia nắng ban mai dần dần nổi lên, mặt mũi cực kì xinh đẹp nhuộm một tầng rạng rỡ, tuyệt đẹp giống như được ánh mây sớm mai chiếu rọi.

Ninh Khanh Khanh lôi kéo ống tay áo của hấn, "Đừng có làm bộ, nói mau, rút cuộc là cái gì có khả năng khắc chế Trường Mao Viên?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Người Cứ Nói Không Tính

Ninh Khanh Khanh quay đầu lại nhìn thiếu niên, tình huống của hấn so với nàng cũng không khá hơn bao nhiêu, nhưng mà cũng không có bị chảy máu mũi.

Nhìn thấy nàng như thế, hấn liền chạy tới chỗ nàng, sau đó nhanh chóng vươn tay bấm vài cái vào huyệt vị ở sau gáy nàng. Màng nhĩ quả nhiên thư thái hơn một chút.

"Chạy mau, đây là âm thanh của nó đột phá vào. Ở bên trong hang động khép kín, âm thanh phóng đại, hiệu quả mạnh hơn!" Thiếu niên lôi kéo tay Ninh

Khanh Khanh liền chạy ra bên ngoài.

Ninh Khanh Khanh bị hấn lôi kéo, những cái ngách ở hai bên hang núi nhanh chóng lui về phía sau. Nàng không nghĩ tới, tốc độ của thiếu niên lại có thể được nhanh như vậy, đáng vẻ kéo nàng cũng không có chút xíu bị cản trở nào.

Cao Đại vừa thấy hai người chạy trốn, hấn ngồi ở trên người Trường Mao Viên, chỉ huy nó truy đuổi theo hai người .

Trường Mao Viên to lớn hấp tấp chạy ở trong rừng, bốn chân đạp xuống đất phát ra âm thanh thùng thùng truyền vào màng nhĩ , Ninh Khanh Khanh há miệng, gió liền xộc thẳng vào mồm. Nàng chịu đựng cổ họng bị bỏng rát, gian nan mà mở miệng,

"Nó sắp đuổi kịp. . ."

"Uh, chúng ta chạy như vậy, tất nhiên là không thể nhanh hơn nó được." Thiếu niên quay đầu lại nhìn thoáng qua Trường Mao Viên, trong mắt lộ ra ánh sáng chói lòa, "Chúng ta nhất định phải nghĩ một biện pháp khác!"

Thiếu niên vừa nói, đột nhiên rẽ ngoặt, lôi kéo Ninh Khanh Khanh chạy theo một phương hướng khác. Hấn chuyển hướng quá nhanh, suýt chút nữa làm mất Ninh Khanh Khanh đập vào thân cây. May mắn Ninh Khanh Khanh dùng sức đạp bật ra, mới không bị hủy dung, thật là nguy hiểm mà.

"Chúng ta phải đi đâu?" Dưới chân không ngừng guồng, Ninh Khanh Khanh lại tràn ngập nghi vấn đối với phương hướng chạy trốn.

"Tới nơi có khả năng khắc chế Trường Mao Viên!"

Nơi có khả năng khắc chế Trường Mao Viên? Đó không phải là nơi Linh Thú càng khủng bố mới có thể sao, đến lúc mà Trường Mao Viên không còn thì bọn họ phải làm sao bây giờ?

Ninh Khanh Khanh nghi vấn nhưng không hề nói ra, thiếu niên đã giảm chậm tốc độ, ngừng lại ở tại một chỗ sườn dốc trơn tuột.

"Liền nơi này, làm thế nào đối phó Trường Mao Viên?" Ninh Khanh Khanh thở hỗn hà hỗn hển, há to miệng thở phì phò nhi, giờ tay lên chỉ về hướng sườn dốc, trong lòng tràn ngập hoài nghi, "Người không phải định nói trượt xuống đó là có thể tránh né nó chứ?"

"Chúng ta trượt xuống, Trường Mao Viên cũng có thể." Thiếu niên chạy lâu như vậy, khí tức chỉ là có chút dồn dập. Hấn đứng ở trước sườn dốc, trái phải ngắm nhìn, không biết tìm vật gì.

"Vậy thì chạy tới đây làm cái gì?" Ninh Khanh Khanh dừng lại, cũng học thiếu niên nhìn sườn dốc. Nhìn thật xa, sườn dốc cũng không có cái gì lạ.

"Người xem một chút, trời sắp sáng." Thiếu niên nhìn rất lâu, chỉ lên trời nói với Ninh Khanh Khanh.

"Ta biết, Trường Mao Viên cũng sẽ không sợ ánh sáng." Ninh Khanh Khanh nhìn thấy càng ngày Trường Mao Viên càng gần, vội la lên: "Người rút cuộc có phương pháp gì có khả năng khắc chế Trường Mao Viên?"

Thiếu niên hai tay ôm ngực, nhếch khóe môi nhìn về phía sườn dốc, đột nhiên mắt phượng có hơi sáng ngời, cười nói: "Đã trở về."

"Cái gì đã trở về?" Ninh Khanh Khanh nhìn theo ánh mắt của hấn, phía dưới hoàn toàn đen tuyền. Nàng cũng không thấy được gì, nhưng mà nàng lại có thể phán đoán được bóng dáng cao lớn của Trường Mao Viên đã chạy đến cận kề chỗ này, nàng lôi kéo thiếu niên nói: "Người đừng úp úp mở mở , không có tuyệt chiêu, vậy thì liền tiếp tục chạy!"

"Muốn chạy? Lão Tử cũng sẽ không lại buông tha các người!" Bóng dáng Cao Đại nhảy xuống từ bả vai Trường Mao Viên, nhìn tới hai người cong môi cười một tiếng, trong mắt hắt ra được ánh sáng ác độc nham hiểm

"Buông tha chúng ta hay không, đâu phải là do người định đoạt!" Thiếu niên đón tia nắng ban mai dần dần nổi lên, mặt mũi cực kì xinh đẹp nhuộm một tầng rạng rỡ, tuyệt đẹp giống như được ánh mây sớm mai chiếu ra.

Ninh Khanh Khanh lôi kéo ống tay áo của hấn, "Đừng có làm bộ, nói mau, rút cuộc là cái gì có khả năng khắc chế Trường Mao Viên?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Băng Liên Thánh Long

Chỉ là mới rồi nói loại Linh Thú trăm năm cũng không sợ, chẳng qua bây giờ xuất hiện Linh Thú Hắc Dạ Tri Chu không đủ năm trăm , hấn liền bị làm cho chật vật như thế. Xấu hổ cùng tức giận ,đồng thời hấn sai khiến Trường Mao Viên xé xác con nhện đang ôm chặt mình, Cao Đại dùng ánh mắt thù hận nhìn Ninh Khanh Khanh cùng thiếu niên đứng ở ngọn cây xem náo nhiệt.

"Việc ngày hôm nay, Cao Đại ta tuyệt sẽ không quên! Phách Thiên Phái sẽ không bỏ qua hai kẻ tiểu tặc các ngươi!"

Hắn nói những lời tàn nhẫn nhưng Ninh Khanh Khanh hoàn toàn không để ý quan tâm đến. Nàng chỉ vào Trường Mao Viên bị Hắc Dạ Tri Chu cắn đến luống cuống tay chân mà cười ha ha,

"Ngươi có lẽ trước cứ nhìn lại mình ngươi đi!"

Cao Đại bị thái độ của nàng chọc hận không thể lại phun ra đôi câu những lời tàn nhẫn, chính là Võ Linh Trường Mao Viên đã bị châm vào quá nhiều nọc độc, hắn chỉ có thể hung hăng mà trừng Ninh Khanh Khanh, trong mắt thù hận bùng cháy, mang theo Trường Mao Viên nhanh chóng chạy xa!

Trong cảnh đêm, Trường Mao Viên ở phía trước chật vật hấp tấp chạy, phía sau kéo đám Hắc Dạ Tri Chu thật dài nhanh chóng truy kích, Ninh Khanh Khanh cười ha ha,

"Kẻ chạy trốn chết, vẫn còn phun ra những lời tàn nhẫn? ! Cũng không sợ mất mặt!"

Nhìn thấy Trường Mao Viên cùng Hắc Dạ Tri Chu đều chạy xa, thiếu niên ôm Ninh Khanh Khanh từ trên cây bay xuống, "Thế nào? Ta đã nói có biện pháp đối phó hẳn chứ!"

Ninh Khanh Khanh thu hồi ánh mắt, ánh mắt nhìn thiếu niên trước mặt mang một tia bội phục, "Ngươi được đấy, không nhìn ra ngươi vẫn còn biết nhiều hơn, hang ổ của nhện ngươi đều phát hiện!"

"Không quá tệ đi." Thiếu niên khẽ cười nói: "Ồ chỗ này ta đã đi dạo sáu bảy ngày, cái biết đến vẫn còn phải biết."

"Vậy ngươi rất lợi hại." Ninh Khanh Khanh nhìn thiếu niên này, mặc dù không biết được bao nhiêu về linh lực của hắn, nhưng mà nàng không phải đón nhận uy áp linh lực của hắn, nên so với nàng hắn là cũng không hơn được bao nhiêu, "Nhìn ngươi khi đó phóng băng kim rất sắc bén, Võ Linh của ngươi là cái này sao?"

"Đó là gia truyền."

"Hiện tại mà còn có người tu luyện võ công à?" Ninh Khanh Khanh nhớ ra chuyện hắn tìm tòi võ lâm bí tịch bên trong sơn động, một mục là còn thái độ nghi vấn, "Không phải ai nấy đều tu luyện Võ Linh sao?"

"Có rất ít người tu luyện võ công. Dù sao triệu hồi ra tới Võ Linh tự thân cường đại, so với võ công tấn chức nhanh hơn, lực lượng cũng mạnh hơn. Trừ phi là người không triệu hoán ra nổi Võ Linh, nên mới học chút quyền cước công phu để mà hộ thân." Thiếu niên nói thêm "Ta đây học không phải võ công, là một loại bí kỹ."

"Bí kỹ?" Ninh Khanh Khanh trong mắt mang theo tò mò, "bí kỹ gì?"

"Băng Liên Thánh Long, nói là Linh Kỹ, cũng không phải là Linh Kỹ, bởi vì không cần Võ Linh mà vẫn sử dụng được rồi. Nói võ công, nếu không phải phương pháp tu hành võ công đòi có nội lực, thì cùng linh lực quả là có điểm giống nhau, cái cần để tu luyện cũng là linh khí. Lúc sau này tới đỉnh cao, có khả năng hóa nước thành băng."

Ninh Khanh Khanh kinh ngạc nói: "Cái... này quá thần kỳ, quả thực giống như là thủy thần a!"

"Đúng vậy, chính là rất khó tu luyện." Thiếu niên nhìn một chút bàn tay chính mình "Năm đó trưởng bối trong nhà tu thành, bởi vì là có đồ phụ trợ đặc thù mà thành. Hiện nay không có, đương nhiên là khó khăn hơn. Ta tu luyện lâu như vậy, mà so với tùy theo ý mình thì còn kém rất xa."

Nếu như tu luyện tới đỉnh cao, hóa nước thành rồng, khống chế băng nở hoa sen, đó là đại uy lực như thế nào!

Nhận thấy trong mắt của hắn có chút chán nản, Ninh Khanh Khanh vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Đừng nóng vội a, ngươi vẫn còn trẻ như vậy, sau này nhất định có thể tu thành!"

"Ta cũng cảm giác được như vậy!" Thiếu niên chau chau mày, trong đôi mắt đen có nhiệt tình tuổi thanh xuân "Học nó, ta mới có thể tung hoành đại lục!"

Ninh Khanh Khanh thấy hắn căn bản không thật sự nản chí, cũng không nói gì thêm. Thấy hắn đi về phía xuống sườn dốc, nàng vội vàng hô ngăn lại "Ai, ngươi đi xuống đó để làm chi? Hang ổ Hắc Dạ Tri Chu là ở phía dưới đó chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Cả Ổ Hành Động

"Ừ."

Hắc Dạ Tri Chu, ban ngày nghỉ ngơi ở trong hang ổ, đến ban đêm lại ra đi kiếm ăn. Chúng là một loại động vật quần cư.

"Người biết mà vẫn còn đi đến đó?" Ninh Khanh Khanh không giải thích được.

Thiếu niên quay sang nàng phẩy tay, "Người không nghe thấy Nhị đương gia Phách Thiên Phái kia nói sao? Lần này chúng ta đoạt bảo bối của bọn họ, vẫn còn làm cho hấn chặt vật như vậy. Chờ hấn chạy thoát khỏi đám Hắc Dạ Tri Chu vây bắt, nhất định sẽ tụ tập người Phách Thiên Phái đến truy giết chúng ta."

"Phách Thiên Phái rất lớn sao?" Ninh Khanh Khanh vừa nghe tên này liền cảm giác được nó chỉ là môn phái hạng ba.

"Trong số các môn phái tại đại lục Tử Vân, Phách Thiên Phái không coi là lớn. Nhưng mà ở trong vùng lân cận Cực Quang Sâm Lâm, thì là thế lực lớn nhất trên bản trấn. Nếu như họ phái người đến chặn giết, bên có hại là chúng ta." Thiếu niên biết cũng không ít.

Ninh Khanh Khanh vẫn có điểm nghi hoặc "Chúng ta đây đi đến hang ổ Hắc Dạ Tri Chu làm cái gì?" Mới rồi đông đảo đám nhện từ trước mặt xông đến. Chúng nhắm vào người khác công kích thì không tính, còn nếu mà đánh về phía nàng, không nói tới nọc độc công kích, chỉ cần nhìn thấy chúng đã đều làm nàng cả người không khỏe.

"Bởi vì bọn họ đều như thế nào cũng không nghĩ ra, chúng ta sẽ trốn ở trong hang ổ của Hắc Dạ Tri Chu."

Thiếu niên đi tới lưng chừng sườn núi thì dừng lại, ở cách đó không xa phía trước hấn, có hang động cao bằng đầu người. Bởi vì vấn đề góc độ, đứng ở trên đỉnh núi là không nhận ra được, chỉ có đi xuống đến hơn phân nửa, mới có thể thấy mờ mờ cửa hang động.

"Hiện tại Hắc Dạ Tri Chu đều đi ra ngoài từ khoảnh khắc mà Cao Đại quấy rối hang động. Lúc này chúng ta đi vào không quan hệ. Thế nhưng chúng sẽ không một mực bên ngoài không trở về hang ổ chứ!" Ninh Khanh Khanh quay về hướng tới cửa hang động mà nhìn một chút, tịnh không phải nơi mạng nhện dày đặc như trong tưởng tượng. Đứng từ bên ngoài nhìn vào, căn bản là sẽ không cảm giác được nơi này là hang ổ loài nhện. Ít nhất nàng sẽ không.

"Cho nên, cái này sẽ phát huy công dụng!" Thiếu niên sờ vào Yêu Đái một cái, bốc ra một nắm những chiếc kim dài màu nâu nhạt to bằng bàn tay hấn, rồi khom lưng cắm ở chung quanh cửa ta vào hang động.

Ninh Khanh Khanh tò mò mà đi tới gần nhìn kĩ nắm kim dài kia, nhìn màu sắc và độ chói của ánh sáng, đầu óc chợt lóe lên một cái "Người không phải muốn nói cho ta, cái này Hậu Vĩ Châm (nọc đuôi) của loài ong a!"

"Nhìn người rất nhiều thứ cũng không biết, đối với cái này trái lại biết rất rõ ràng." Thiếu niên chữa lại một lối cho người đi, sau khi bảo Ninh Khanh Khanh và hấn cùng nhau đi vào, thì lại cũng cầm kín lối vào bằng những chiếc kim màu nâu nhạt "Đây chính là Hậu Vĩ Châm của Linh Thú trăm năm ong ăn nhện, khắc tinh của Hắc Dạ Tri Chu. Ngươi thấy được khí tức của nó, Hắc Dạ Tri Chu là tuyệt đối sẽ không đến gần."

"Vậy hả, người cũng đừng xem thường ta." Ninh Khanh Khanh đờm đáng một câu, lại hỏi: "Người cứ nói ong ăn nhện là Linh Thú trăm năm, vậy làm thế nào một mình người có khả năng giết chết dễ như vậy?"

Thiếu niên cười nói: "Bởi nó tham ăn đi đào tổ ong, ong ăn nhện và nó bắt đầu đánh nhau. Ta chỉ cần nhặt tiện nghi có sẵn."

"Khi đó liền giữ lại cái đuôi của ong ăn nhện, đã sớm làm tốt tính toán lợi dụng để dọa Hắc Dạ Tri Chu."

"Có đồ hữu dụng thì cũng không cần lãng phí, nếu không thì sống thế nào ở bên trong này?" Thiếu niên điềm nhiên cười nói.

"Người vô cùng nham hiểm a." Ninh Khanh Khanh nhướn mày.

"Đây là cách người khen người khác sao?" Thiếu niên nghiêng đầu cười nói.

"Đối với người xem như khen ngợi."

"Thế thì liền cũng vậy." Thiếu niên hài hước, xuất ra một viên đá dạ quang lớn bằng nắm tay để chiếu sáng phía trước.

Mặc dù bên ngoài đã có ánh mặt trời rồi, nhưng mà không cách nào chiếu sáng cả hang động, đá dạ quang đèn bù chỗ luồng sáng không chiếu tới.

Hắc Dạ Tri Chu không giống với loài nhện khác. Nó tịnh không am hiểu nhà tơ, cho nên ở trong hang động của nó, cũng rất ít thấy hiện tượng khắp nơi có tơ nhện văng kết, làm cái hang động thật dài có vẻ rất sạch sẽ, cũng rất im lặng.

Xem ra thiếu niên nói không sai, Hắc Dạ Tri Chu đã bị hoảng sợ, nên toàn bộ hang ổ đã xông ra ngoài, để đuổi kẻ địch đi.

Chương 96: Không Thể Đánh Nhau

Xem ra thiếu niên nói không sai, Hắc Dạ Tri Chu đã bị kinh động, nên toàn bộ hang ổ đều xuất kích, đánh đuổi kẻ địch đi.

Sau khi đi được một đoạn, thiếu niên dừng lại bất động, bắt đầu quan sát tình huống xung quanh.

Trước mắt là một hang động hình bán nguyệt, bên trong gập ghềnh, có nước từ khe hở chảy ra, lan tỏa thành những vết ngấn nước.

"Linh khí ở chỗ này quả nhiên so với phía trên nồng đậm hơn một chút." Thiếu niên sau khi xem xong, để viên đá dạ quang lên phía trên một chỗ lõm xuống, dùng làm nguồn ánh sáng.

Sau khi Ninh Khanh Khanh đi vào, ngoại trừ ngữ khí thấy trong không khí một mùi vị đặc biệt ở trên người Tri Chu ra, còn có một luồng khí tức tươi mát. Khi nghe thiếu niên hô hai chữ "Quả nhiên", nàng liền hỏi "Người đã sớm biết?"

"Hắc Dạ Tri Chu mặc dù là tiểu Linh Thú sống theo bầy, nhưng bình thường số lượng chỉ khoảng chừng mấy trăm con. Mà đám vừa rồi, số lượng rõ ràng hơn một nghìn, hơn nữa cái đầu lớn hơn so với trước đây. Vậy nên ta hoài nghi chúng nó lớn nhanh là do linh khí ở đây dồi dào hơn."

Linh Thú cùng Võ Linh có chỗ giống nhau, đó chính là dựa vào hấp thu linh khí thiên địa để chính mình thăng cấp. Bình thường Linh Thú làm ổ đều sẽ cố gắng tìm nơi có linh khí dồi dào.

Sau khi thiếu niên ngồi xuống một chỗ, lấy ra hòa thạch[1] và nhánh cây, bắt đầu châm lửa.

[1] đá lấy lửa

"Người tính ở chỗ này tu luyện linh khí?" Ninh Khanh Khanh ngồi đối diện hắn, "Nói đến hiện tại, ta còn chưa biết Võ Linh của người là cái gì?"

Những lời này vừa nói ra, thiếu niên quý dị không nói lời nào, nhóm lửa xong xuôi, lại móc ra một cái chân sau lớn còn tươi gác lên ngọn lửa, rồi bắt đầu lật lật để nướng.

"Ồ, tại sao người lại không nói?" Ninh Khanh Khanh nhìn thiếu niên, hi hi cười, "Người không dám nói Võ Linh của mình, hay thật sự là một con lợn đó chứ?!"

"Người mới là lợn đó!" Thiếu niên trợn mắt liếc mắt nhìn nàng, mím chặt đôi môi đỏ thẫm, lật tay giật giật, một cái bình ngọc màu trắng rơi xuống tay của hắn, hắn không cam tâm tình nguyện mà hừ hừ, "Xem đi."

"Rất đẹp a!" Ninh Khanh Khanh xoay cái bình kia nhìn một vòng, tạo dáng thật khéo, tỏa sáng lấp lánh, giống như là một tác phẩm nghệ thuật. Bề ngoài tao nhã tuyệt đẹp của nó rất hợp với thiếu niên kia.

"Xinh đẹp mà làm cái gì?" Thiếu niên thấy nàng nhìn qua, lại thu hồi Võ Linh cất đi, "Người không cảm thấy nam nhân cầm bình ngọc, rất éo là nữ tính sao?"

Hắn chưa nói dứt lời, thì một câu này, Ninh Khanh Khanh đứng là cũng vừa nghĩ tới.

Quan âm bồ tát không phải là tay nâng Bạch Ngọc tịnh bình sao?

Trong đầu nàng lập tức hiện lên bộ dáng thiếu niên cong ngón út lên nắm bình ngọc, nhàn nhã cảm cảnh trúc vậy nước nơi này một chút, nơi kia một chút...

"Không có, cũng không éo là nữ tính một chút nào."

". . . Nếu như khỏe miệng người không có cười rõ ràng như vậy, ta sẽ tin tưởng lời người nói."

"Cũng được, cũng được mà. . ." Ninh Khanh Khanh nhìn gương mặt thiếu niên đen lại, vội vàng nhện cười, "Mấu chốt là Võ Linh hữu dụng là được, bề ngoài không quan trọng."

"Có tác dụng gì, đơn thuần là hệ phụ trợ, không thể đánh nhau, không có một chút tác dụng nào." Thiếu niên rắc một chút gia vị lên trên cái đùi sau trên bếp, giọng điệu rõ ràng không vừa lòng.

Nghĩ lại tình cảnh ngày hôm nay bị Cao Đại truy đuổi cuống quýt chạy mọi nơi, Ninh Khanh Khanh cũng có chút than thở.

"Ta cũng là hệ phụ trợ trị liệu." Ninh Khanh Khanh nhận lấy miếng thịt hắn xé ra, đặt ở bên miệng thổi thổi.

"Cho nên một khi đánh nhau, cũng chỉ có thể chạy." Thiếu niên càng thêm bất mãn, "Ta nhất định phải tập luyện Băng Liên Thánh Long thật tốt, như vậy

đánh nhau mới đạt đến trình độ có ý nghĩa nhất định!"

Nghe được lời này, đây còn là người cuồng đánh nhau, nằng quơ quơ miếng thịt trong tay, "Đây là người đánh?"

Nghe được lời này, đây còn là người cuồng đánh nhau, nằng quơ quơ miếng thịt trong tay, "Đây là người sẵn được?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Nhỏ Gầy Không Thịt

Thiếu niên gật đầu "Ừ. Mấy ngày nay khi ta đi lòng vòng bên ngoài Cực Quang Sâm Lâm, nhìn thấy liền đánh chết luôn."

Nàng đã nói đội dự bị tiến vào rừng, đi như thế nào cũng không thấy Linh Thú, hoá ra đều là do cái tên cuồng đánh nhau này hù dọa chạy!

Ninh Khanh Khanh chạy cả đêm cũng đói bụng, người thấy thịt vừa thơm, không thể chờ đợi liền cầm lên cắn. Một đạo bóng đen so với nàng có tốc độ còn nhanh hơn. Nó thoát ra từ trong lòng nàng, nhảy đến ngoạm vào miếng thịt chân sau.

Hai cái móng vuốt lại ôm miếng thịt so với nó thì lớn gấp ba, còn miệng cắn ngập vào thịt, thân thể treo lơ lửng mà đu đưa đi lại trong không trung.

Cái đồ bù xù có bộ lông màu vàng trắng đặc sắc này, đúng là Tiểu quý mà trước đây Ninh Khanh Khanh nhặt được ở trong hang núi.

Nếu không phải nó đột nhiên thoát ra ngoài, Ninh Khanh Khanh đều phải quên nó. Giờ nàng mang theo nó đến trước mặt thiếu niên, lúc này mới nhớ ra đã lâu như vậy mà nàng còn không biết tên của đối phương "Người tên gì?"

"Dung Lăng. Người thử đi?" Ninh Khanh Khanh lại giọng lên "Dung Lăng, Người có nhìn ra Tiểu quý này là cái gì không?"

Ninh Khanh Khanh cảm giác được Dung Lăng hiểu biết không ít. Thế nhưng lần này đây Dung Lăng cầm một cây nhánh cây, chọc tới chọc lui khắp người Tiểu quý kia, rồi vẫn lắc đầu, "Hắn là Linh Thú, nhưng mà không nhìn ra là giống gì."

Tiểu quý kia rất kiên cường, dù có chọc nó như thế nào, nó chính là không há mồm nhả thịt ra "Người thử nói hiện tại ném nó đi, có thể lập tức bị Linh Thú khác ăn thịt hay không?" Truyện edit ở diễn đàn Lê Quý Đôn, các bạn đọc ở nơi nào ghi "cứ việc lấy truyện từ diễn đàn Lê Quý Đôn mà không cần xin phép" là ủng hộ đảm bảo lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Dung Lăng ngược mắt có vẻ suy nghĩ một phen, "Mặc dù nhỏ gầy không thịt, nhưng mà nhất định còn non."

"Người không phải muốn ăn sống nuốt tươi nó chứ?" Ninh Khanh Khanh cảm giác được ánh mắt Dung Lăng, hình như đã suy tính quay Tiểu quý trên ngọn lửa, rồi cắn ăn từ chỗ nào.

Dung Lăng lên tiếng chê bai: "Hiện tại thì sẽ không ăn."

"Người là nói khi đói bụng không có đồ ăn thì sẽ suy tính ăn nó? Có lẽ nói nó mà mập hơn một chút thì người sẽ suy tính ăn nó?" Ninh Khanh Khanh nhìn thấy dáng vẻ liều chết giữ cái ăn của Tiểu quý kia, thì có một chút không đành lòng. Nàng liền để miếng thịt có treo nó lên trên tảng đá ở bên người.

"Cũng vậy." Dung Lăng thấy nàng không ăn, lại xé một miếng khác đưa cho nàng.

Ninh Khanh Khanh nhìn thấy Tiểu quý kia vừa rơi xuống đất liền không thể chờ đợi được lại tiếp tục gặm một cái, miếng thịt nướng hoàn toàn là không có trải qua nhai gì cả, cứ như thế nuốt vào, thì không khỏi kêu lên, "Đây là đói bụng đã bao lâu a!"

Nhưng mà kiểu ăn này, xem ra rất ngon lành. Ninh Khanh Khanh vừa cắn một cái, còn không kịp nhắm nháp một phen mùi thịt tươi rồi thì lập tức phun ra, miệng không ngừng hít hà thở ra,

"Người rốt cuộc là bỏ bao nhiêu ột vào đây a a a a!"

Phía sau mấy chữ "A", bởi vì là quá cay, nên không thể không hô lên!

Dung Lăng bình tĩnh lại cắn một cái, nhìn Ninh Khanh Khanh ở trước mắt bị ột cay làm mặt mày rùng rùng nước mắt mà nghi hoặc hỏi: "Chỉ có rắc một chút hạt tiêu mà quý mà thôi. Người không cảm thấy mùi vị rất ngon sao?"

Ngon cái khi mốc!

Chỉ là rắc một chút hạt tiêu ma quỷ ? Rõ ràng ta nhìn thấy người rắc rất nhiều lần! Truyện edit ở d.iền đ.à-n L.ê Qu.í Đ.ô.n, các bạn đọc ở nơi nào ghi "cứ việc lấy truyện từ d.iền đ.à,n L.ê Qu.í Đ.ô.n mà ko cần xin phép" là ủng hộ đám bắt lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

Người không biết hạt tiêu ma quỷ này là cay đến có thể làm người húc đầu vào tường sao?

Ninh Khanh Khanh nước mắt ròng ròng chảy xuôi, cái đầu lười của nàng bị cay mà đỏ như lửa, mở mồm nói cũng có hơi lúng búng "Nước ... mau lấy nước cho ta ..."

Dung Lăng thấy nàng thật sự là bị cay đến đáng thương, liền ném ra một cái bình đồng cho nàng. Ninh Khanh Khanh cầm bình đồng ngửa đầu ra sức uống. Cho đến khi đã uống xong toàn bộ bình nước, thì mới hơi chút rửa trôi được một ít vị cay. Nàng lại lấy hai miếng thịt khô từ Dung Lăng. Sau khi ăn xong cuối cùng cũng có thể phát âm bình thường, Ninh Khanh Khanh thở phào một hơi.

Quay đầu nhìn thấy Tiểu quý đã ăn xong, nàng kinh ngạc mà mở miệng, "Ta còn nhớ miếng thịt kia, là có thể tích gấp ba lần nó chứ."

"Thì sao nào?" Dung Lăng cũng ăn sống nuốt tươi một miếng thịt cuối cùng của chân sau. Truyện edit ở d.iền đ.à-n L.ê Q.uí Đ.ô.n, các bạn đọc ở nơi nào ghi "cứ việc lấy truyện từ d.iền đ.à,n L.ê Q.u.í Đ.ô.n mà ko cần xin phép" là ủng hộ đám bắt lịch sự, là tự hạ thấp mình. Quyết định do các bạn.

"Thật sự là một loại Linh Thú thần kỳ a, ta phải suy nghĩ một phen, có muốn vứt bỏ nó đi hay không."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Da Mặt Siêu Dày

"Thật sự là một loại Linh Thú thần kỳ, ta có lo lắng một chút, có nên vứt bỏ nó đi hay không." Ninh Khanh Khanh nhìn Tiểu quý đang liếm móng vuốt kia nói: "Nó ăn nhiều như vậy, ta nuôi không nổi."

Dung Lăng nói: "Ta xem nó rất thuận mắt, lại có thể ăn cay, giống như ta!"

Hắn nói vừa dứt tiếng, Tiểu quý rất không nể mặt, lùi lại vũng nước nhỏ ở trobng động, vươn đầu lười ra uống nước, cái đầu nho nhỏ cơ hồ chìm trong nước.

Tiểu gia hỏa này còn làm một mặt quỷ, xem sắc mặt Dung Lăng, Ninh Khanh Khanh nở nụ cười. Nàng xách thân thể nhỏ nhắn của nó lên, để tránh nó liền như vậy chìm chết: "Xem ra nó là bị đói mềm, trước giải quyết điền đầy cái bụng, sau mới chú ý đến vị giác."

Uống no nước rồi Tiểu quý rốt cuộc không uống được nữa, bốn chân duỗi ra, cũng không nhúc nhích.

Ninh Khanh Khanh lo lắng nói: "Không phải là chịu không nổi, chết rồi?" Ăn nhiều thịt một lúc như vậy, lại uống nhiều nước như vậy, dạ dày bực ra cũng không biết chừng!

Nàng cầm nhánh cây đâm đâm bụng Tiểu quý, bất động.

Lại chọc chọc, Tiểu quý đột nhiên quay đầu, rắc rắc một tiếng, cắn đứt nhánh cây, phun qua một bên.

Ninh Khanh Khanh nhìn một chút mặt cắt nhăn nhó của nhánh cây bị cắn đứt. Hừm, vẫn còn đùa dừ với nàng thể cơ ả. Nàng cầm chắc cái gáy của Tiểu quý, nhắc nó tới vị trí ngang tầm mắt.

"Người cái đồ vô lương tâm, mới rồi nếu ta dùng ngón tay chọc người, có phải người cũng cắn đứt ngón tay ta sao?"

Tiểu quý trừng lớn mắt nhìn Ninh Khanh Khanh, miệng mở rộng, lộ ra răng nanh nho nhỏ thị uy với Ninh Khanh Khanh.

Xương vẫn còn cứng lắm!

Ninh Khanh Khanh giơ tay lên búng vào trán nó một cái "Người là ta nhặt được, hiện tại thuộc về ta. Sau này phải nghe lời của ta, biết không?"

Tiểu quý nhìn lên trời, bộ dáng kia hình như là trợn trắng mắt.

"Nó nghe hiểu được lời của ta!" Ninh Khanh Khanh nhìn Dung Lăng nói.

Dung Lăng nhìn Tiểu quý kia, cũng lộ ra điểm hứng thú, "Bình thường Linh Thú ngàn năm trở lên mới có thể đích thực mở ra linh trí. Linh Thú nhỏ như vậy, nhìn điệu bộ này, còn không vượt qua một năm, có thể nghe hiểu nhân ngôn, nói không chừng là một bảo bối."

Bảo bối a!

Nàng thích nhất!

Ninh Khanh Khanh vốn là định tùy tiện nuôi dưỡng, hiện tại nghiêm túc hơn nhiều. Ngoài việc cưỡng bức, vẫn còn tiến hành dụ dỗ Tiểu quý: "Đi theo ta, có thịt ăn. Hiểu chưa?"

Không nghĩ tới vừa nói ra những lời này, vẻ đề phòng trong mắt nó đã mất đi nhiều, hai cái móng vuốt đã không còn múa may. Nó ô ô hai tiếng với Ninh Khanh Khanh, cũng không động.

Dung Lăng kêu lên: "Rất thực tế a."

Thực tế cũng có cái hay, miễn phải đi lừa gạt. Nàng vuốt vuốt bộ lông hỗn độn của Tiểu quý, "Cũng không thể một mực kêu ngươi là Tiểu quý, không bằng lấy cho ngươi một cái tên, Xấu Xấu, thế nào?"

Tiểu quý cào cào móng vuốt, phản đối.

Ninh Khanh Khanh nói: "Tên này không tốt sao? Rất phù hợp bề ngoài của ngươi nha, chẳng lẽ ngươi chỉ là một Linh Thú thích hư vinh, muốn lấy tên là Khuynh Thành sao?"

Tiểu quý gật gật đầu, Ninh Khanh Khanh cảm thấy nó là Linh Thú da mặt siêu dày nha.

Lần này là khoe miệng Dung Lăng giật giật, phản đối: "Khuynh Thành thì thôi đi. Nó thích ăn thịt như vậy, dứt khoát gọi là Nhục Nhục."

Rất chính xác, "Có thể, gọi là Nhục Nhục."

Lần này lần da phía trên mắt của Tiểu quý giật giật, Ninh Khanh Khanh đoán là nó đang nhử mi đi, vẻ mặt vẫn còn rất phong phú.

Tìm cái hộp kiếm được trong hang núi lúc trước, bên trong có găm vóc mềm mại, rất thích hợp ấu thú ở. Ninh Khanh Khanh bỏ Nhục Nhục vào bên trong, để nó nghỉ ngơi.

Nhục Nhục là một con ấu thú, ăn no rồi, lại thêm hoàn cảnh xung quanh im lặng, nó liền híp mắt. Không lâu liền ngủ, ngáy khò khò.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Thăng Lên Tứ Tinh

Dung Lăng nhóm lửa, lấy ra một quyển sách, Ninh Khanh Khanh đưa mắt nhìn, là bản《Triển Ti Bộ》tìm được ở bên trong sơn động.

"Chỗ này linh khí sung túc, chúng ta ở lại đây tu luyện một thời gian ngắn."

Ninh Khanh Khanh nhớ ra chuyện đội dự bị Từ Phượng Học Viện. Nàng vốn là đi cùng bọn họ, bây giờ là ban ngày, công chúa Từ Tuyết hẳn là phát hiện nàng mất tích.

Những người khác không nói, Vân Triệt nhất định sẽ tìm nàng.

Nhưng mà hiện tại nàng chọc phải người của Phách Thiên Phái, lúc này Cao Đại hấn là đã bẩm báo chuyện này cho phái của hấn xử lý, phái người đuổi giết nàng. Nàng muốn đi ra ngoài, tất nhiên sẽ nguy hiểm, cũng mang đến nguy hiểm cho đội dự bị của học viện.

Nàng mặc dù không phải hạng người chính trực gì, nhưng cũng không phải là người đại gian đại ác, học viên đại đa số không có ân oán gì với nàng, không cần mang họa tới cho họ.

Hơn nữa hang núi này, so với ở bên cạnh Thoát Cốt Thủy Phù Dong thì tốt hơn.

Khắp nơi trong đây đều tràn ngập linh khí, coi như là không tu luyện, đứng ở chỗ này, hấp thu linh khí cũng có lợi với thân thể. So với một đám người ra ngoài đánh Linh Thú, Ninh Khanh Khanh càng thích tu luyện ở nơi có thiên nhiên thuận lợi.

Hơn nữa Ninh Khanh Khanh cần nhanh chóng thăng cấp, nơi này chính là một địa phương tốt, nàng chính là đang đánh cuộc với họ!

Có thêm Vân Yên Thối Tuyết Trạc trên tay này nữa, nàng phải nhanh tăng cấp mới có thể lấy nó!

Ninh Khanh Khanh gật đầu ưng ý, ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Một khi bắt đầu hấp thu linh khí, Ninh Khanh Khanh liền phát hiện tốc độ so với ở bên cạnh Thoát Cốt Thủy Phù Dong thì nhanh lên rất nhiều. Tốc độ khí tức màu xám tiến vào gân mạch nhanh hơn rất nhiều, điều này cũng làm năng tinh luyện linh khí nhanh hơn, chuyển vào bên trong đan điền, cho Thất Sắc Liên hấp thu.

Linh khí như có như không quay tuần hoàn vòng xung quanh Thất Sắc Liên đến vòng thứ tư, bắt đầu thấp thoáng có quy mô.

Tốc độ này khiến Ninh Khanh Khanh càng chăm chỉ hơn. Dung Lăng đối với Triền Ti Bộ cũng tràn ngập hứng thú, mỗi ngày ngồi bên trong động nghiên cứu học tập. Hai người trừ lúc hai ba ngày đi bắt một Linh Thú về làm đồ ăn ra, tất cả tinh lực đều dồn vào tu luyện.

Khi đang đột phá Tứ Tinh Linh Sĩ thì Ninh Khanh Khanh có một phát hiện kỳ dị nữa.

Trong đầu nàng bỗng nhiên hiện ra tình hình bên trong Vô Cực Nạp Giới. Lúc đầu chỉ là một không gian khoảng một trăm thước vuông, hiện tại mở rộng đến một trăm mười thước vuông, so với trước đây tăng hơn mười thước vuông.

Hồ nước ở bên trong cũng mở rộng với tỉ lệ như vậy, vẫn chiếm hai phần ba vị trí không gian.

Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng là không gian Giấu Đồ, theo lý mà nói nên chỉ là cái kho hàng. Kho hàng đương nhiên là càng lớn càng bằng phẳng là tốt nhất, như vậy mới có thể thu nạp nhiều hơn đồ.

Nhưng mà trong Vô Cực Nạp Giới này, tại sao có hồ nước, bầu trời, còn cả thửa đất trồng màu đen bên hồ kia nữa. Cảm giác như nó là một bản thể giới thu nhỏ lại, mà không phải không gian Giấu Đồ.

Ninh Khanh Khanh tràn ngập nghi ngờ, rất muốn đi hỏi Dung Lăng một chút rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhưng mà thấy hắn đang suy tư, quyết định không đi quấy rầy hắn, khỏi khiến hắn tẩu hỏa nhập ma gì gì đó.

Nàng sau khi thăng cấp, nghỉ ngơi trong chốc lát, điều chỉnh lại thân thể, khôi phục đến trạng thái tốt hơn.

Trước hết nhìn Nhục Nhục trong cái hộp một chút. Tiểu gia hỏa này mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn. Bộ lông lúc đầu thưa thớt, hình như cũng sáng bóng lên. Mặc dù cũng còn xấu như vậy, nhưng mà độ xấu cũng giảm bớt một chút.

Cũng không biết đó là Linh Thú gì, sau này tiềm lực có lớn hay không.

Ninh Khanh Khanh nhận rồi cũng là nhận rồi, nhớ ra bản 《Chư Thiên Dược Thảo Kinh》kia, lấy ra lật lật xem.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Linh Thảo Sư Phụ

Đọc những ghi chép trong quyển sách, đây là chủ nhân quyển sách ghi chép chính lý từng câu từng chữ. Mở đầu trang thứ nhất, giải thích rõ tác dụng quyển Chư Thiên Dược Thảo Kinh này.

Đại lục Tử Vân có Linh Thảo Sư, là người có thể bồi dưỡng Linh Thảo, khiến Linh Thảo có tốc độ sinh trưởng nhanh hơn, bồi dưỡng ra dược thảo có tác dụng tăng lên thực lực. Điều này vốn nên lại được Linh Sư phổ biến tôn trọng, hơn nữa là nghề nghiệp mang nhiều kỳ vọng. Thế nhưng ở trên đại lục Tử Vân, lại cũng không có bao nhiêu đãi ngộ.

Trong đó nguyên nhân quan trọng nhất chính là, Linh Thảo hấp thu linh khí rất chậm, ít nhất là mười năm trở lên, linh khí mới có thể đạt tới mức độ nhất định, làm cho người ta tăng lên linh khí sau khi hấp thụ.

Nhưng mà tuổi thọ của người bình thường, là có giới hạn, trừ phi tu luyện tới Linh Đế trở lên, mới có thể bước vào cảnh giới Trường Sinh, đi vào tiên đồ. Còn Linh sư bình thường làm sao có thể có cảnh giới như vậy, cho nên việc nuôi dưỡng Linh Thảo, bình thường chỉ có trong các đại gia tộc lâu đời truyền thụ cho các thế hệ sau này.

Linh Thảo Sư căn cứ điều kiện bồi dưỡng Linh Thảo trong tầm tay đã được biết đến, lựa chọn nơi dồi dào linh khí, gieo trồng Linh Thảo. Sau đó chủ yếu là phụ trách sắp xếp điều kiện xung quanh, giảm bớt thương tổn đến Linh Thảo.

Nếu như là Thực Vật Hệ Vô Linh, còn có thể giao tiếp cùng Linh Thảo, cảm thụ Linh Thảo vui buồn yêu ghét, điều chỉnh tâm tình đến trạng thái tốt nhất, để Linh Thảo có khả năng sinh trưởng tốt hơn.

Phương thức bồi dưỡng như vậy, tất nhiên có thể nâng cao tốc độ hấp thụ linh khí. Thế nhưng mà dấu tốc độ đã nâng cao, vẫn còn là phi thường chậm chạp. Loại một trăm năm Linh Thảo, trải qua sự nuôi dưỡng tốt nhất của Linh Thảo Sư, cũng cần phải chờ sáu mươi năm mới có thể sinh trưởng hoàn

toàn.

Không nói đến công sức, tinh lực đưa vào trong đó, chỉ riêng việc tổn hao một quãng thời gian dài, Linh Sư làm sao có thể chờ đợi?

Cho nên đa phần Linh Sư theo đuổi về Linh Thảo, chỉ là hy vọng dựa vào cơ may, có thể ở những chỗ bên cạnh vách núi cheo leo hay sông sâu mà kiếm được Linh Thảo trăm năm ngàn năm nhờ linh khí thiên địa mà trưởng thành.

Vị chủ nhân quyền sách này hẳn cũng là một Linh Thảo Sư, cứ xem những điều đã viết thì thuộc loại khẩu khí tự tin, có lẽ là một Linh Thảo sư có năng lực.

Hắn vì tìm kiếm cách giải quyết trở ngại, nâng cao tốc độ sinh trưởng của Linh Thảo, một mực theo đuổi con đường này, rốt cuộc bởi vì một lần tình cờ gặp may bảo đó, hắn tìm được một cái hồ nước.

Linh Thảo sinh trưởng xung quanh hồ nước này, xanh um tươi tốt, giống như là cỏ dại, mọc ở khắp nơi.

Hắn ở lại bên cạnh hồ nước nghiên cứu rất lâu. Lúc đầu hắn cho là hồ nước kia là linh đàm, cho nên mới khiến cỏ dại có khả năng biến thành Linh Thảo. Nhưng mà chả mấy chốc, hắn liền phát hiện, không phải như vậy.

Đầm nước càng tương tự với một Hệ Thống trung gian, tự thân nó cũng không có linh khí. Tuy nhiên lại có khả năng Linh Khí Hóa thành linh thủy cho đất đai xung quang có khả năng hấp thu. Dùng nước đó tưới cho Linh Thảo, tốc độ sinh trưởng của Linh Thảo sẽ tăng lên gấp bội.

Lúc ấy vị chủ nhân mừng rỡ như điên. Thế nhưng mà hắn có việc nhất định phải rời khỏi chỗ này. Hắn lại sợ sau này không tìm được nơi này nữa. Vì vậy dùng bí pháp chuyển hồ nước kia cùng bùn đất xung quanh vào bên trong Giới Chỉ Trữ Vật. Như vậy hắn đến chỗ nào cũng có thể tiến hành nghiên cứu.

Nhưng mà thật không may, sau khi đem hồ nước chuyển đến bên trong Giới Chỉ Trữ Vật, nó cũng không thể như trước kia hấp thu linh khí xung quanh, bồi dưỡng Linh Thảo, liền biến thành một cái hồ nước bình thường.

Nhưng mà thật không may, sau khi chuyển hồ nước đến bên trong Giới Chỉ Trữ Vật, nó cũng không thể hấp thu linh khí xung quanh như trước kia để bồi dưỡng Linh Thảo, liền biến thành một cái hồ nước bình thường.

Mà hắn cũng không có năng lực, lại đem hồ nước ra ngoài.

Có khả năng tưởng tượng chuyện này đối với vị chủ nhân này mà nói, là đã kích lớn cỡ nào. Hắn ở bên trong Giới Chỉ Trữ Vật, chán chường một tháng, nghĩ hết các loại biện pháp đều không có cách giải quyết.

Cho đến có một ngày, hắn cảm giác được chính mình phá hủy trời cao mang đến cho hắn một lần cuối cùng cơ hội, tính toán liền như vậy nhảy xuống hồ nước, đem sự sống kết thúc ở chỗ này thì, hiện tượng kỳ quái xảy ra.

Cho đến có một ngày, hắn cảm giác được chính mình đã phá hủy một cơ hội cuối cùng được trời cao mang đến cho hắn. Khi hắn tính toán liền như vậy nhảy xuống hồ nước, kết thúc sự sống ở chỗ này thì xảy ra hiện tượng kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Hồng Linh Quả Tử

Cho đến có một ngày, lão cảm giác được chính mình đã phá hủy một cơ hội cuối cùng mà trời cao mang đến cho mình. Lão tính toán liền như vậy nhảy xuống đầm nước, kết thúc cuộc sống ở chỗ này thì hiện tượng kỳ quái xảy ra.

Khi lão phóng ra Võ Linh của bản thân, tính toán giết chết chính mình thì đầm nước giống như tĩnh lặng lại bắt đầu dần dần có linh khí.

Trong lúc niềm vui bất ngờ nảy ra, lão đột nhiên lĩnh hội. Các loại linh khí khác không tiến vào đây được. Nhưng mà lão là chủ nhân của Trữ Vật Giới Chỉ, có khả năng đi vào. Cho nên linh lực lão tu luyện, cũng có thể để cho đầm nước hấp thu.

Phát hiện ra điều này, lão lập tức phóng ra bằng hết linh lực của mình, rồi mới đi ra từ trong Trữ Vật Giới Chỉ, sau đó thả vào hạt giống Linh Thảo đã sớm chuẩn bị tốt.

Quả nhiên, tốc độ trưởng thành của Linh Thảo, vượt xa tốc độ trước đây lão bồi dưỡng.

Bởi vì sự điên cuồng của lão mà bị người trong tộc nói là lão đã mất trí phát điên, mới đi nghiên cứu những thứ không có giá trị này. Lão bị cha mẹ bạn bè phi nhổ, không vợ không con, nghiên cứu rất nhiều năm, một mực cũng không có tiến triển, bên người không ai nguyện ý tiếp cận lão.

Cho đến tận lúc già lão thì mới có phát hiện lớn lao này. Lão một lòng chú tâm vào nghiên cứu, muốn có được nhiều tư liệu hơn.

Cũng là bởi vì như vậy, đến giai đoạn cuối cùng của cuộc đời, lão mới nhận ra phát hiện của mình không ai kế thừa, nhưng mà lão đã không có thời gian lại đi ra ngoài.

Chỉ có thể ghi chép lại những gì mình đã biết đến, trút xuống toàn bộ linh lực từ lúc sanh ra vào trong linh đàm, lại giấu ở một chỗ bí mật trong hang núi, hy vọng sau này có thể có một vị hậu duệ tiếp tục nghiên cứu sự nghiệp của mình, không cho để cho linh đàm này cứ như vậy mà biến mất.

Nguyên vọng duy nhất của lão, chính là người nào có được Vô Cực Nạp Giới và bản 《Chư Thiên Linh Thảo Chí》này, có thể gọi lão một câu sư phụ, cũng bổ sung chút tiếu nuối một đời theo đuổi của lão.

Xem xong đoạn mở đầu câu quyền sách này, cũng có thể nói truyện ký một đời của người này, trong lòng Ninh Khanh Khanh vẫn còn có hơi cảm xúc.

Nàng sinh ra trong gia tộc hắc đạo, đối với thiện ác, chỉ dựa theo chính mình yêu thích.

Gia gia từ nhỏ đã dạy nàng, cũng không phải tràn ngập tình thân trọng nghĩa, những chuyện gặp dịp không thể làm được, những người không thể chống chọi trực diện, mà cũng muốn gượng gạo đi làm, giống như những loại anh hùng gì gì kia, cuối cùng mệnh cũng không có.

Đặc biệt hắc đạo pha tạp, quan trọng nhất là co được dân được. Vào những lúc không làm được thì không cậy mạnh. Vô sỉ, xấu, làm tiểu thiếp, thủ đoạn gì cũng có thể, chỉ cần có thể lưu lại mạng, mới có cơ hội đông sơn tái khởi.

Năm đó, lúc gia gia bị lão đại H thị truy sát, chính là nhờ co được dân được, khiêm tốn làm người, cuối cùng giữ được cơ hội, vùng lên dựng nghiệp, lại bắt đầu hắc đạo huy hoàng của Ninh gia.

Nhưng mà gia gia đồng dạng cũng nói qua. Một người có thể cả một đời theo đuổi sự nghiệp của mình, bỏ mặc tất cả mọi thứ, thì cho dù hẳn là người nào, ít nhất phần tinh thần này đáng giá tôn kính.

Quyển sách này vừa vặn may mắn, ngay cả Giới Chí cũng rơi vào trong tay của nàng, nàng cũng cần Linh Thảo để tăng tiến tu vi.

Thả quyển sách ở phía trước, Ninh Khanh Khanh cung kính hiếm có mà quỳ xuống quay về phương hướng hang núi, theo quy củ mà dập đầu ba cái.

Trong lòng nàng, đây chính là sư phụ của nàng.

Sau khi hoàn lễ bái sư, Ninh Khanh Khanh mở sách ra, phương thức mà quyển sách này ghi chép, là từ dễ dàng đến khó khăn, từ bình thường đến trân quý.

Trang thứ nhất, ghi chép chính là Hồng Linh Quả.

Đây là một loại thực vật thân thấp, Hồng Linh Quả là do nó kết quả. Bình thường một thân cây có thể kết ra được hai mươi đến ba mươi trái Hồng Linh Quả. Sau khi ăn hết, một quả có thể nâng cao tốc độ hấp thu linh lực một canh giờ.

"Đây chính là thứ tốt a!" Ninh Khanh Khanh kêu lên một tiếng. Khiến cho Dung Lăng phải ngẩng đầu nhìn nàng một cái "Thứ tốt gì cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gội Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Người Đồng Hành Nhỏ

"Hồng Linh Quả nha!"

"Cái kia chứng thật là thứ tốt, trước khi ta đến Cực Quang Sâm Lâm, đã từng đi qua Nhã Bảo Phách Mại Hành (phường đấu giá nhã bảo), bên trong có người đang bán ba mươi Hồng Linh Quả, giá cả. . ."

Dung Lăng gợn ngón tay lên, nói ra vài chữ số khiến Ninh Khanh Khanh hít vào một hơi, không ngờ có giá cao như vậy?

Hồng Linh Quả hao tiền tốn của như vậy, ở trong chỗ sư phụ ghi chép, lại thuộc về loại dễ dàng nhất, kém quý giá nhất.

Nếu là để cho người khác biết, còn không phải đều được tức chết, còn có thể đổ mắt chứ?

Ninh Khanh Khanh len lén đưa mắt nhìn Dung Lăng, vẻ mặt của hắn vẫn thản nhiên, gương mặt trắng nõn vẫn hoàn toàn trong sáng, không có một tia ham mê. Có đồng bọn thế này thật không sai!

Dung Lăng không biết Ninh Khanh Khanh bởi vì giá trị của Hồng Linh Quả mà đánh giá hần. Hần tiếp tục lật qua vài tờ, để biết nội dung quyển sách này

"Trên quyển sách có ghi phương pháp gieo trồng, người tính toán thử xem?"

"Sư phụ nói cái ...này đơn giản nhất." Ninh Khanh Khanh đáp.

"Sư phụ?" Dung Lăng hỏi.

"Cũng là chủ nhân quyển sách này! Ta đã bái sư !" Ninh Khanh Khanh cúi đầu thi thắm: "Nơi này viết gieo trồng cần phải có mười hạt giống Hồng Linh Quả . Hạt giống, ta làm sao có hạt giống a?"

Nhưng mà điều này có thể khiến Ninh Khanh Khanh gặp khó khăn , đây là Linh Thảo, tất nhiên cũng sẽ không tùy ý có thể thấy được.

Dung Lăng vỗ hai cái lên quyển sách trong lòng bàn tay "Lúc ấy chúng ta muốn lật cái rương vàng vụn , có lẽ bên trong liền có hạt giống!"

Lời này của hắn khiến Ninh Khanh Khanh nhớ ra điều gì, lúc ấy phát hiện Nhục Nhục, nó đang ôm cái hộp nhỏ không rời tay. Bởi vì sau đó phát sinh quá nhiều chuyện, nàng đều quên mở cái hộp nhỏ ra nhìn một chút, xem bên trong có bảo bối gì.

Bỏ ra từ trong đám hộp được một cái hộp nhỏ, Ninh Khanh Khanh mới vừa lấy ra từ trong giới chỉ. Nhục Nhục nằm ở một bên lập tức mở mắt, kêu lên ô ô mà nhào đầu về phía trước.

"Bên trong này nhất định là có thứ tốt." Ninh Khanh Khanh dùng chân ngăn -cản Nhục Nhục xông tới, cười đến gian tà vừa mở ra cái hộp, ánh mắt đều sáng ngời "Ha ha ha ha ha ha, thật sự là có hạt giống a!"

Dung Lăng đến gần vừa nhìn.

Cái hộp nhỏ được chia làm mười sáu ô, bên trong mỗi một ô đều là tràn đầy hạt giống.

Nếu như không phải từ trong quyển《 Chư Thiên Dược Thảo Kinh 》 thấy miêu tả và ghi chép có liên quan với dáng vẻ hạt giống , người bình thường nhặt được hạt giống, e rằng cũng chỉ cho là một loại món ăn

Bởi vì ngoại trừ được sắp xếp chỉnh tề hơn, dễ nhìn như vậy hơn, thì không phát hiện được hạt giống có cái gì khác biệt.

Cho nên cái này càng dẫn đến Ninh Khanh Khanh tò mò đối với lai lịch của Nhục Nhục, Tiểu quỷ này còn rất non - nớt, nhưng đối với báu vật xem ra lại vẫn có linh giác.

Ninh Khanh Khanh quyết định sau này đối với nó tốt hơn một chút, vì vậy buông lỏng tay ra , ôm đồm Nhục Nhục đang tiếp tục vọt tới, ném nó quay về trong cái hộp sắt "Ngaoan, đi ngủ một giấc, rồi sớm lớn lên, khiến chủ nhân ta nhìn một chút xem người rốt cuộc là bảo bối cao cấp gì!"

Dung Lăng đưa mắt nhìn Nhục Nhục bị nàng đè nặng không thể cử động , thu hồi ánh mắt, "Vậy người muốn trồng như thế nào ? Trồng ở trong động của loài nhện này à?"

"Nếu muốn trồng, ta tự nhiên có biện pháp!" Về những thứ trong Giới Chỉ (nhẫn chứa đồ), Ninh Khanh Khanh hiện tại biết đó những thứ mà không phải người bình thường nào cũng có. Mặc dù hai ngày này Dung Lăng ở chung cũng không tệ lắm, nhưng mà lòng người cách cái bụng a. Bí mật của linh đàm , nàng tạm thời không tính toán nói cho người khác.

"Vẫn còn rất thần bí!" Nàng chưa nói, Dung Lăng cũng không tiếp tục hỏi, mỗi người cũng có bí mật của mình, hắn lại nghiên cứu Triền Tỉ Bộ .

Ninh Khanh Khanh bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, trên thực tế thần thức đã tiến vào không gian Vô Cực Nạp Giới . Nàng từ trong cái hộp nhỏ đếm ra mười hạt giống Hồng Linh Quả, mang vào đá trường thạch làm xéng, dựa theo phương pháp trong 《 Chư Thiên Dược Thảo Kinh 》 , bắt đầu đào đất ở bên cạnh linh đàm

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Có Một Thôn Trán

Kỳ thật không có đơn giản như vậy, không chỉ yêu cầu cần hạt giống, còn cả đến lúc nào thì gieo giống Linh Thảo, một ngày phải tưới nước mấy lần, trong nước chứa bao nhiêu linh khí, đều được chú ý đến.

Dựa theo lời nói của sư phụ, làm như vậy mới có thể khiến Linh Thảo lớn lên nhanh chóng, và có hình dáng hoàn hảo.

Cũng may mà ông nội thịnh thoảng cũng có chăm sóc hoa cỏ, Ninh Khanh Khanh ở bên cạnh cũng xem vài lần, đại khái cũng biết trình tự như thế nào.

Nói tóm lại, nàng cũng là người mới vào nghề.

Cho nên nàng cũng không dám trồng nhiều, tránh làm lãng phí hạt giống quý giá, trước cứ tạm làm thí nghiệm đã.

Thông thường mà nói, gieo trồng mười hạt giống, được năm hạt trưởng thành hoàn toàn, coi như là có khả năng.

Sau khi Ninh Khanh Khanh dựa theo ghi chép trong sách để gieo trồng, giai đoạn tiếp theo dùng linh lực nhập vào bên trong linh đàm để từ từ tưới nước. Nàng phát hiện, mặc dù đã trở thành quá khứ vài chục năm trước rồi, nhưng mà linh lực sư phụ lưu lại vẫn tồn tại trong linh đàm không hề biến mất. Nàng chỉ cần thêm một chút linh lực nữa, liền đạt tới yêu cầu cho thời kỳ tưới linh thủy đầu tiên.

Nhưng mà nói thì dễ, còn đối với Ninh Khanh Khanh mới làm lần đầu, cũng bận rộn mất nửa canh giờ mới chuẩn bị cho tốt tất cả.

Sau khi nàng đi ra, cũng không dám nghỉ ngơi mà tiếp tục tu luyện linh lực. Bởi vì gieo trồng Linh Thảo phải hao phí linh lực, nàng lại muốn tranh thủ thời gian thăng cấp, không thể chậm trễ.

Cứ như vậy qua khoảng mười ngày, Ninh Khanh Khanh lại tăng lên một bậc. Có năm vòng linh khí nhỏ nhỏ xoay chung quanh Thất Sắc Liên, xem ra nàng rất thành công.

Đang mừng rỡ, đuôi nàng có chút cảm giác nhột nhột, nàng tưởng là Nhục Nhục kéo quần nàng. Nếu đến giờ mà không cho nó ăn thịt, nó sẽ mò ra thức giục Ninh Khanh Khanh, nghĩ vậy, nàng giơ tay lên mò -摸摸 xoa đầu Nhục Nhục.

"Chờ một chút. . . A!"

Không phải là bộ lông mềm mại của Nhục Nhục, mà là cảm giác trơn và lạnh lẽo. Ninh Khanh Khanh nghi hoặc mở mắt, thấy được chính mình đang vuốt ve là ...

Một con Nhện đen Hắc Dạ Tri Chu to bằng bàn tay!

Nàng bị hù dọa nhảy dựng lên, lúc đó Dung Lăng đang cùng tu luyện cũng bừng tỉnh, mắt phượng vừa mở, giơ tay lên thì một cây kim châm bay ra, đâm thủng con Hắc Dạ Tri Chu!

"Làm sao lại có Nhện?" Chưa hết hoảng sợ, Ninh Khanh Khanh nhìn ra ngoài cửa hang động, thấy còn có vài con Hắc Dạ Tri Chu đang từ từ bò vào trong.

"Thu dọn đồ nhanh, chạy mau!" Dung Lăng nhanh chóng gói đồ đạc của hai người treo trên giường, Ninh Khanh Khanh liền chụp cái hộp sắt đựng Nhục Nhục, vừa chạy vừa hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ngôi châm của Ông ăn nhện mặc dù có tác dụng uy hiếp Hắc Dạ Tri Chu. Nhưng mà hiện tại đã trải qua nửa tháng, khí tức bị yếu đi. Hắc Dạ Tri Chu nhiều ngày như vậy không thể trở về nên rốt cuộc không nhện được, chúng phải đi mấy con nhện đến dò xét tình huống bên trong động."

Vào lúc Dung Lăng cùng Ninh Khanh Khanh rời động, trên người cũng trang bị hai ba chiếc ngôi châm của ông ăn nhện. Hơn nữa bọn họ vừa vận chọn đúng lúc xế chiều gần xâm tối để đi ra ngoài. Đám Nhện đen Hắc Dạ Tri Chu không thích ban ngày, đều lánh ở chỗ khác, cho nên không biết hai người trốn ở trong hang ổ của chính mình.

Trước mắt còn có mấy con Hắc Dạ Tri Chu ở lại đã thấy được hai người, nhất định là phải tranh thủ chúng kịp thông báo cho cả đàn nhện, mà lập tức rời đi.

Bằng không đối mặt với cả đàn Hắc Dạ Tri Chu đông đúc đó, thật đúng là đau đầu!

Chạy một mạch ra cửa động, hai người giết toàn bộ số Hắc Dạ Tri Chu đã vào trong hang. Lúc ra đến cửa hang động, bởi vì bên ngoài vẫn là ban ngày, cho nên cũng không có bao nhiêu con.

Hai người cùng nhau vừa chạy vừa giết, mấy chục con Hắc Dạ Tri Chu đều được giải quyết toàn bộ.

Rốt cuộc sau khi yên ổn trở lại, hai người phát hiện, bọn họ chạy đi, tựa hồ đã đến bờ bên kia của Cực Quang Sâm Lâm, phía trước là một cái trấn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Đánh Đâu Đâu Thú

"Chúng ta đi trấn trên ăn một bữa cơm, thuận tiện nghe một chút có tin tức nào hữu dụng hay không?" Ninh Khanh Khanh đề nghị, nhanh chóng đã được Dung Lăng tán thành.

Nửa tháng ăn thịt nướng, hai người coi như thích ăn đến đâu đi chẳng nữa thì cũng đã chán ngấy rồi. Hôm nay cuối cùng cũng được đổi bữa.

Nhưng mà phải dịch dung trước khi đi, hai người mới dám đi ra ngoài.

Dung Lãng mang theo thuốc nhuộm màu vàng, bôi cho làn da đều nhuộm thành vàng đen. Lại kẻ khéo mắt đi xuống, lông mi làm cho hoang dã một chút. Sau khi thay hai bộ xiêm y bình thường, cả hai đi vào trong thôn trấn.

Thôn trấn không tính là lớn, từ lâu cũng không có được bao nhiêu. Cái lớn nhất chính là một nhà gọi là từ lâu "Hào Hựu Lai", xem ra từ lâu này rất nhiều người đến, trên dưới hai tầng đều có không ít người ngồi.

Ninh Khanh Khanh và Dung Lãng đi vào, mấy người Ninh Khanh Khanh ngồi ở cái bàn gần chỗ tương đối nhiều người, như vậy mới nghe được nhiều tin tức bất quá.

Những người bên cạnh xác thật đều háng hái tán gẫu, hơn nữa bọn họ nói đều là một việc.

"Hoàng thị Tam huynh muội hiện tại đang tìm người để lập tổ đội cùng nhau tiến vào Cực Quang Sâm Lâm đi đánh Linh Thú. Nói là cần có ít nhất hàng chục Linh Sư cấp bậc Ngũ Tinh Linh Giả trở lên cùng nhau đi vào. Chỉ cần ba ngày, là có thể có một ngàn lượng bạc thù lao."

Có người kêu lên, "Một ngàn lượng bạc, vậy thật là không ít a! Nếu mà ta có Võ Linh là tốt rồi, đáng tiếc không phải!"

Chỉ nghĩ đến kiếm tiền, cũng không suy nghĩ một chút đi vào ba ngày, liền cấp một ngàn lượng bạc, vậy chưa chắc là đã công việc tốt.

Ninh Khanh Khanh đang nghĩ như vậy, thì ở bên cạnh cũng có người đầu óc khá nhạy bén, liền hỏi cho rõ.

"Nói nguy hiểm cũng không tính nguy hiểm. Là lão đại trong số Hoàng thị Tam huynh muội muốn tấn chức là Linh Sư, hẳn muốn đi vào trong Cực Quang Sâm Lâm bên trong để đánh Linh Thú ngàn năm Đầu Đầu Thú."

"Linh Sư muốn đánh Linh Thú ngàn năm để lấy Linh Hoàn, vậy nhóm người của hắn rất lợi hại. Chỉ là Linh Thú ngàn năm đầu phải là để đối phó như vậy. Ngũ Tinh Linh Giả đi vào đó thì có thể có ích gì được?"

"Người ta cũng không phải cho các ngươi đi đánh Đầu Đầu Thú, cái này là do Tam huynh muội bọn họ cùng nhau liên thủ đối phó. Chủ yếu là bên cạnh Đầu Đầu Thú có Đầu Đầu Thú con tái sinh. Một khi có người công kích Đầu Đầu Thú, Đầu Đầu Thú con cũng bị vây công cùng lúc. Tam huynh muội bọn họ đối phó Đầu Đầu Thú nhất định phải hết sức chăm chú, không thể phân tâm. Cho nên mới mời hàng chục Ngũ Tinh Linh Giả trở lên cùng đi, chủ yếu là hỗ trợ ngăn cản Đầu Đầu Thú con."

Dung Lãng nhỏ giọng giải thích cho Ninh Khanh Khanh "Đầu Đầu Thú con bình thường đều là Linh Thú trăm năm trở xuống. Ngoại trừ cách khi đến kẻ địch thì sẽ phát sinh tự bạo ra, chúng không có lực công kích."

Bên cạnh có một người nam nhân áo vàng có hơi động lòng, liền hỏi: "Có thể tự bạo, ít nhiều vẫn còn khả năng làm bị tổn thương. Chúng ta mặc dù là Ngũ Tinh Linh Giả, nhưng mà khi đánh nhau có lẽ sẽ có hại, ngộ nhờ bị thương nặng làm sao bây giờ?"

"Hoàng thị huynh đệ nói, bị thương, tiền thuốc men bọn họ xuất. Hơn nữa trên đường nếu như gặp phải Linh Thú trăm năm, chỉ cần không chậm trễ chuyện đánh Đầu Đầu Thú, bọn họ liền hỗ trợ người diệt chúng. Người suy nghĩ một chút, nếu là vào lúc tấn chức, vừa vặn có người đánh Linh Thú trăm năm cho người, cái đó không phải bớt việc đi nhiều sao?"

Vừa nói như thế, người ở bên trong quán cũng có chút động - lòng - rục - rịch.

Trên đường cũng không cần phí cái gì cả, còn có thể có người giúp đỡ đánh Linh Thú được Linh Hạch, cuối cùng còn có thể có bạc cảm. Chẳng qua là thời gian ba ngày mà thôi, nam nhân áo vàng kia là người thứ nhất đứng lên.

"Đi, ta trước hết đi báo danh. Dù sao ta đã là Cửu Tinh Linh Giả, nói không chừng chuyến đi này là có thể gặp được Linh Thú phù hợp, kiếm được Linh Kỹ tốt!"

Hắn vừa mở đầu như vậy, chung quanh lập tức lại có năm sáu người giơ tay ra hiệu tham gia. Nam nhân kia ghi lại tên của bọn họ một hồi, rồi nhìn chung quanh một lượt. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Bình Tự Bạo

Sau khi hắn vừa nói xong, xung quanh ngay lập tức có bốn năm người giơ tay hưởng ứng tham gia. Người đó vừa ghi danh sách vừa nhìn xung quanh hỏi

thêm “Còn có ai muốn tham gia nữa không. Đây là cơ hội trăm năm có một đó nha. Nếu không phải là đi vào ngày mai thì ta còn muốn giữ mấy chỗ cho người nhà nữa đấy! “

Dung Lăng vừa gấp một cọng đậu cô-ve bỏ vào miệng, vừa nghiêng đầu sang Ninh Khanh Khanh, hạ giọng nói nhỏ: "Chúng ta cũng đi đi."

Ninh Khanh Khanh cũng hơi nghiêng người qua một chút, đề thấp giọng nói. "Đi làm cái gì, một ngàn lượng người cũng không đặt ở trong mắt, hay là người thích đánh với Đâu Đâu Thú?"

"Ta muốn thăng cấp ." Dung Lăng trả lời.

Ninh Khanh Khanh kinh ngạc mà nhìn hán một phen. Hán bình thường cũng chỉ nghiên cứu Triền Tỉ Bộ, rồi sau đó tự mình mò mẫm mà luyện được Cửu Tinh Linh Giả . Không ngờ tới hán lại muốn thăng cấp.

"Người không phải không muốn tu luyện Võ Linh à ?"

"Tu luyện Băng Liên Thánh Long thì cũng phải hút lấy linh khí .Như thế thì vừa tu luyện vừa thăng cấp luôn. Như thế đỡ tốn công."

Đây là loại người gì vậy? Trong lúc tu luyện bí pháp còn có thể luyện cả Võ Linh, thật đáng ghét mà !

Ninh Khanh Khanh ghen tị một phen, rồi nhẹ giọng nói tiếp: "Linh Thú Trăm năm thì đi cùng bọn họ làm cái gì? Tự chúng ta cũng có thể đối phó được." Dung Lăng đặc biệt có nhiều món đồ kỳ quái .Kì thực bắt được Linh Thú trăm năm cũng chẳng khó chút nào.

"Ngàn năm mà."

Dung Lăng sớm đọc được suy nghĩ của Ninh Khanh Khanh. Kì thực mục tiêu lần này của hán là Đâu Đâu Thú."Vậy Đâu Đâu Thú thì sao, có giúp gì cho Linh Kỳ của người không?"

"Tự bạo."

Thì ra là vậy...

Ninh Khanh Khanh vốn biết Dung Lăng vô cùng quan tâm vấn đề này, nên mới không nhịn được mà nhắc nhở: "Người là cái bình tự nổ. chẳng lẽ là tính toán xen vào việc của người khác sao. Như thế chẳng khác nào muốn mạng người đó ”

"Làm sao người biết?" Dung Lăng có điểm kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục sắc mặt

"Phải tự bạo thì Võ Linh của ta mới có tính công kích !"

Ninh Khanh Khanh nhăn trán

....

Nam nhân trong tửu lâu khi nhắc đến việc này lại vô cùng hứng thú, người chung quanh đúng là có ý muốn đi. Chỉ có điều cấp bậc không đủ, hoặc là không có Võ Linh, nên trước mắt còn thiếu hai người. Vì vậy khi vừa quay lại nhìn thấy một thiếu niên mặt vàng như nghệ và thiếu nữ mặt trắng đang ngồi cùng nhau liền lớn tiếng gọi:

"Hai người các người người cũng đi Linh Sư phải không? hay là đi chung cho vui. chỗ ta còn thiếu hai người."

Ninh Khanh Khanh có chút do dự. Dù sao đi chẳng nữa, nàng cũng chả quen ai trong số này. Nhưng bỗng nhiên Dung Lăng trước đã mở miệng:"Tốt lắm, huynh đệ. Cho hai người huynh muội chúng ta nhập đoàn với các huynh được không."

"Được thôi. Người tên là gì, cấp bậc nào?"

"Hoàng Hoa, Ngũ Tinh Linh Giả. Hoàng Thái, Cửu Tinh Linh Giả." Dung Lăng nhất thời không nghĩ ra cái tên nào, nên vừa nhìn thấy hoa hiên vàng (hay còn gọi là Chi Huyền thảo, chi Kim châm thuộc họ Loa kèn. Tên hán việt là Hoàng Hoa Thái) liền vội vàng nói

" Cha mẹ người nghĩ ra cái tên này mẹ thật là biết dùng từ. " Hán tử kia sau khi thêm danh sách hai người vào đoàn liền quay ra nói với bảy người còn lại: " Giờ Thìn ngày mai, chúng ta sẽ tập trung ở chỗ này. Trước hết tối nay mọi người hãy chuẩn bị một chút đồ dùng cần thiết để vào Cực Quang Sâm Lâm. Bây giờ thì đi nghỉ ngơi đi."

Ninh Khanh Khanh sau khi nghe thấy hai cái tên này cũng cảm thấy thật không còn gì để nói nữa rồi. Đám dưa vào một lát khoai tây trong đĩa, châm chọc nói, " Hoàng Hoa - Hoàng Thái, thế mà người cũng đặt thành tên được! Thế sao không gọi là cà chua, khoai tây luôn cho nhanh?"

"Cà chua với khoai tây vừa nghe qua cũng biết không phải không phải cùng một mẹ sinh ra rồi". Dung Lăng đáp.

"Thì vốn dĩ cũng đâu phải là cùng một mẹ sinh ra!" Ninh Khanh Khanh lăm bằm một tiếng rồi nhanh chóng gấp thức ăn bỏ vào miệng. Nửa tháng này thực sự nằng ăn thịt đến phát ngán rồi.

Sau khi hai người ăn cơm xong, xác định là không nghe thấy tin tức gì có liên quan đến Phách Thiên Phái nên trong thôn nhỏ này cũng không có gì đáng quan tâm. Vì vậy, hai người quyết định ra phố mua thêm chút đồ.

Ninh Khanh Khanh mua hai bộ quần áo, ngoài ra còn mua thêm một chiếc giường nhỏ.

Trước kia nàng không có Trữ Vật Giới Chỉ, không mang được được nhiều đồ như vậy. Nên mỗi lần có việc là chỉ có thể ngủ trên mặt đất. Bây giờ có Giới Chỉ (nhấn) rồi, liền dễ dàng có thể từ nó lôi ra một cái giường nhỏ. Thật hâm mộ đến chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Huynh Muội Hoàng Thị.

Có thể hưởng thụ, kia liền nhất định phải hưởng thụ.

Tiền đối với bọn hắn mà nói không là vấn đề. Nhưng mà sợ người ta nhìn ra có gì không đúng, dù sao người có thể tiêu dùng thời hoàng kim ắt sẽ có cả nghìn lượng bạc, không khỏi khiến cho có người đỏ mắt ghen tỵ, vì vậy suốt dọc đường đều là Dung Lăng xuất tiền.

Mua xong vật phẩm, hai người đi đến khách sạn duy nhất ở trấn trên thuê hai gian phòng nghỉ ngơi.

Ninh Khanh Khanh vào phòng, cảnh giác nhìn vài lượt, sau khi không phát hiện ra có gì khác thường, lúc này mới vội vàng ngồi vào bên giường, thần thức tiến vào bên trong Vô Cực Nạp Giới.

Mỗi ngày sáng tối nhất định phải tưới hai lần linh thủy, bằng không Hồng Linh Quả có thể liền không thể lớn lên, hoặc là dinh dưỡng không đủ tốt, phát triển không tốt.

Đến bên hồ, chỗ đã gieo hạt giống Hồng Linh Quả xuống, Ninh Khanh Khanh vừa nhìn, đã có sáu cái chồi nhô lên từ trong đất màu đen. Mặc dù sáu cái chồi kia nhỏ bé nhưng hình dáng đầy đặn đã phớt màu xanh, làm cho Ninh Khanh Khanh rất vui mừng.

Sự phụ thật sự là không lừa nàng. Nếu đổi thành ở thế giới bên ngoài, từ khi gieo trồng hạt giống Hồng Linh Quả phải tám năm mười năm mới có thể nảy mầm. Còn gieo xuống bên cạnh linh đàm, không ngờ chỉ cần mười ngày liền mạnh mẽ đâm chồi lên rồi.

Sờ sờ những chồi mầm nho nhỏ, Ninh Khanh Khanh như thấy thật hưng phấn. Nàng vừa ngậm nga khúc ca xa lạ, vừa dẫn linh thủy tưới lên.

"Lớn lên, lớn lên, mau lớn lên đi, những thứ này đều sẽ là thứ tốt mà".

Vô cùng cao hứng dẫn linh thủy lên tưới, Ninh Khanh Khanh nhìn lại không gian hơn mười thước vuông, rất có thành tựu mà nhìn xa một vòng, đầy đều là linh thổ của nàng a!

Sau này chờ kỹ thuật của nàng thành - thực, liền ở chỗ này trồng đủ loại Linh Thảo. Đến lúc đó muốn dùng loại nào thì dùng loại đấy! Muốn ăn cái gì Linh Thảo liền ăn cái đấy.

Còn sợ gì không đánh lại được cái tên Phượng Phi Bạch tài ba hiếm thấy kia.

Tu luyện linh lực, lại ngủ một giấc say sưa, ngày hôm sau Ninh Khanh Khanh thức giấc. Nàng cùng Dung Lăng, hai người đến tửu lâu Hảo Hựu Lai, gọi sữa đậu nành và bánh bao ăn một bụng no, nam nhân ngày hôm qua kia cũng đã đến đây rồi.

Sau khi đi vào hắc liên ở trong tửu lâu này gọi tên chín người hôm qua báo danh. Mới điểm xong, bên ngoài đã có ba người đi tới.

Nam nhân lập tức đứng lên nghênh đón. Hắn bước tới nam nhân trung niên đi ở phía trước, người mập mạp giống như một quả cầu. Đó là người tuyên bố nhiệm vụ lần này, Hoàng lão đại, tu vi Cửu Tinh Linh Sĩ.

"Hoàng lão đại, người đã tới, thêm ta, tổng cộng là mười người, tám nam hai nữ, người xem một chút."

Phía sau hắn có một người nam nhân gầy đen cao lớn. Sau khi đi vào, ánh mắt dò xét liền quét tới mọi người, làm cho người ta hơi có cảm giác hung ác nham hiểm.

Một người thiếu phụ mặt tròn khác, mặt mày trông cũng có vài phần dễ ưa. Y phục mặc dù không sang trọng bằng các tiểu thư, phu nhân trong kinh thành, nhưng cũng là có điểm đáng chú ý. Có thể thấy được ba người này coi như là có chút tiền.

Hoàng lão đại tùy tiện mà nhìn người ở chỗ này một phen, cũng không có nói gì khác, quơ quơ cánh tay núc ních: "Đi, người đã đủ rồi thì liền đi thôi."

Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm xử sự thật dễ chịu. Cũng không nhìn xem người đến đây đáng tin hay không, ví dụ như giống Dung Lăng và nàng vậy, tính

toán ngầm đoạt Linh Hạch ngàn năm.

Hay bởi có lẽ người ta nhìn thoáng qua đã biết rõ, bọn họ đều không đạt trình độ Linh Sĩ, vậy có thể giờ ra được những trò gì chẳng ?

Nhưng mà có lẽ Ninh Khanh Khanh hiểu nhiều về tâm địa, tại trước lúc xuất phát đã lôi kéo Dung Lăng dặn: "Ba người này bề ngoài nhìn cũng không giống như người tốt, đợi lát nữa vào Cực Quang Sâm Lâm, chúng ta đều phải cẩn thận chút."

"Người đều là dựa vào diện mạo đến phán xét người ta đáng tin hay không sao?" Dung Lăng gật đầu.

Ninh Khanh Ninh hi hi cười nói: "Không phải vì dung mạo của người tốt, thì ta làm thế nào tin tưởng cùng người vào sinh ra tử ?"

Dung Lăng buồn cười nhìn nàng: "Vậy thì sau này nhờ người xem mặt a ?"

"Không khách khí, không khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Rải Được Phấn (Thuốc Bột)

Ba người dẫn đường ở phía trước, hàng chục người đi theo phía sau. Bởi vì có ba huynh muội Hoàng thị tham gia, cả ba dường như rất có tiếng tăm trong trấn này, những người khác cũng không cảm thấy có nguy hiểm gì. Đi một mạch, trừ việc gặp phải một ít Linh Thú trăm năm khiến mọi người căng thẳng một chút, thời gian còn lại đều rất nhàn nhã.

Một lần nhàn nhã, liền dễ dàng sinh sự.

Lúc ngồi xuống nghỉ ngơi giữa trưa, một nam nhân khoảng ba mươi tuổi đến gần Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng ngồi xuống, không hề vòng vo câu nào nói,

"Ta là Ngô Minh Thích, các người là hai huynh muội à?"

"Ừ." Dung Lăng ăn bánh trứng gà mua lúc sáng, lơ đãng ừ một tiếng, rõ ràng là không muốn nói chuyện với hắn.

Ngô Minh Thích thấy hắn như vậy, cũng không biết điều, quay đầu về phía Ninh Khanh Khanh nói: "Người ăn no chưa? Ta đây có canh thịt bò hầm, với cá nướng nữa, có muốn ăn chung hay không?"

Ninh Khanh Khanh nhìn ánh mắt của nam nhân kia, trong lòng buồn cười, nàng đã bôi trét làn da thành vàng vàng đen đen, đường nét gương mặt cũng đã thay đổi kém sắc hơn, lại mặc áo vải bình thường, vậy mà người này vẫn còn coi trọng nàng? Chẳng lẽ là đặc biệt thích nét đẹp kiểu này?

Có miếng ăn lại không mất tiền, Ninh Khanh Khanh cười rất ngây thơ, "Thật tốt quá, ta đang thấy hơi khô miệng đây!"

"Thật tốt!" Ngô Minh Thích trong lòng vui sướng, nhìn tiểu cô nương này trang phục rất giản dị, lại vàng vàng, hiển nhiên điều kiện trong nhà không tốt, chỉ cần một bữa cơm là có thể chiếm được thiện cảm của nàng. Hắn cũng không có ý gì khác, chỉ là thương tiếc nữ nhân nhỏ tuổi.

Thấy nàng muốn ăn đồ của Ngô Minh Thích, Dung Lăng nhìn nàng, Ninh Khanh Khanh nhú mày, nháy mắt ra hiệu "Có đồ ăn, ăn không mất tiền mà".

Ngô Minh Thích mang thức ăn đến, dự định cầm chén bát của mình lại đây ăn chung, hai người đã cùng nhau ăn cơm. Bọn họ không chút khách khí cầm chén gấp đầy thịt bò, toàn bộ cá nướng cũng đều nhồi nhét đầy chén.

Chờ Ngô Minh Thích vui rạo rức quay đầu vừa thấy, hai người không chừa lại chút thức ăn gì, liền ngay cả canh cũng không có một ngụm!

Hắn còn chưa ăn nha! Hơn nữa đây là thức ăn ba ngày của hắn nha! Hai người kia ăn vậy cũng quá nhiều rồi!

Ninh Khanh Khanh ăn thịt bò hầm, giật mình phát hiện hắn vẫn không có ăn một cách bình thường, khờ dại mở miệng: "Đại thúc, người thật tốt! Canh này ăn ngon! Thật ngại quá, ta ăn quá nhanh, cũng đã ăn xong rồi, người không trách ta chứ!"

Ngô Minh Thích mặt mày đỏ ửng, nhìn thấy thiếu nữ vẻ mặt xin lỗi cùng với nụ cười trước mặt, chỉ có thể cứng ngắc nói không trách.

Hai người Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng ăn xong một bữa cơm trưa thịnh soạn miễn phí, đến xế chiều lên đường đi tiếp liền vô cùng khỏe khoắn.

Chỉ tội nghiệp Ngô Minh Thích kia theo ở phía sau, cái bụng sôi ùng ọc không ngừng kêu, chỉ có thể lấy ra một cái bánh nướng từ túi Trữ Vật, vừa đi vừa cắn.

Một ngày này không có thu hoạch, nhưng mà trên đường gặp Linh Thú cũng dần dần bắt đầu nhiều hơn. Linh Thú mười năm dần dần ít đi, Linh Thú trăm năm nhiều lên. Hoàng lão nhị dò đường ở phía trước, đến khi sẩm tối trở về nói với Hoàng lão đại:

"Đại ca, phát hiện Đâu Đâu Thú lưu lại dấu vết ở phía trước, chúng ta có thể dẫn nó đi ra tại chỗ ấy!"

Hoàng lão đại gật đầu, mang theo mọi người tới một chỗ, nơi đó là một bãi cỏ, sát bên cạnh là một ngọn núi nhỏ, ở giữa có một ít tảng đá linh tinh vụn vặt có hình tròn, bên cạnh có một con sông hẹp.

Hoàng lão đại, Hoàng lão nhị và Hoàng Tam Muội đến, ba người liền móc ra một chút dược phẩm trong túi Trữ Vật, rắc ở chính giữa tảng đá, "Trước tiên chúng ta rắc mùi vị của Linh Thú ra đây để hấp dẫn, đợi lát nữa Đâu Đâu Thú đến, lúc nó bị công kích, sẽ thả ra Đâu Đâu Thú con. Đến lúc đó xin các vị đừng để cho Đâu Đâu Thú con tới gần ba người chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Giác Lang Đã Đến

(*Giác Lang: sói có sừng)

Những người khác đều gật đầu, từng cặp đứng trên bãi cỏ, quan sát động tĩnh xung quanh.

Sau khi Hoàng lão đại bọn họ bố trí xong xuôi liền yên tĩnh ngồi chờ trên bãi cỏ.

Ninh Khanh Khanh vừa quan sát xung quanh, vừa nói: "Bọn họ rải cái gì vậy?"

"Một loại thịt của tiểu Linh Thú có mùi vị không tệ làm thành nguyên liệu chính của dược phẩm (thuốc bột)." Dung Lăng ôm bả vai dựa lên một cây khô, trong miệng ngậm một nhánh cỏ dại không biết ngắt ở đâu, mở một mắt, không nhìn phía trước.

Thái độ thờ ơ của hắn làm Ninh Khanh Khanh bất mãn, nói: "Sao ngươi không căng thẳng chút nào vậy?"

"Đánh nhau thôi, căng thẳng cái gì!" Dung Lăng đưa mắt nhìn, "Không phải còn có bọn họ sao? Đâu Đâu Thú tới, bọn họ phải đánh trước, chúng ta chỉ phụ trách dọn dẹp tiểu Linh Thú."

"Cũng đúng." Ninh Khanh Khanh nghĩ mình cần gì phải lo lắng như vậy, cũng học hắn dựa lên thân cây, nhàn nhã huyếch gió.

Nàng nhìn những người xung quanh, mặc dù không đến mức nghỉ ngơi ra mặt như Dung Lăng và nàng thế này, nhưng hoặc nhiều hoặc ít đều là một bộ dáng đục nước béo cò. Đấy lòng nàng và Dung Lăng có ý nghĩ giống nhau, không phải xuất ra một phần lực là được tiết kiệm một phần lực.

Một lát sau, xung quanh xuất hiện âm thanh sột soạt, phía sau thân cây xuất hiện một đồng sinh vật màu xám, bắt đầu tiếp cận bọn họ bên này.

"Giác Lang!" Không biết là ai mở miệng kêu lên một tiếng, tất cả mọi người đều căng thẳng

Giác Lang là Linh Thú gần trăm năm, lực công kích ở cấp bậc bình thường. Tu vi của mọi người phần lớn đều gần Linh Sĩ, đối mặt Giác Lang áp lực không lớn, nhưng Linh Thú loại này, phiền toái nhất chính là mỗi khi xuất hiện, tất nhiên không phải một hai con, mà là mấy chục con một lần.

Như thế nào lại dẫn Giác Lang tới?

Võ giả dẫn đầu kia mở miệng rất đúng lúc, "Đâu Đâu Thú chưa tới, Giác Lang lại bị mùi vị kia hấp dẫn tới! Hoàng lão đại, vậy bây giờ phải làm sao? Chúng ta không biết sẽ phải đánh Giác Lang!"

Hoàng lão nhị mở miệng nói: "Đây là bất ngờ, đợi lát nữa cho dù xuất hiện cái gì, cứ giết hết chúng, sau khi trở về, cho mỗi người thêm năm trăm lượng bạc!"

Mọi người vừa nghe, chỉ cần giết Giác Lang, có thể được nhiều hơn năm trăm lượng bạc, sao lại không làm!

Chỉ có Ninh Khanh Khanh cảm thấy kỳ quái, thêm tiền như thế này cũng quá mạnh tay rồi. Ba huynh muội Hoàng thị rất giàu có sao? Nhìn bộ dáng kia, cũng không cảm giác được rất phú quý!

Bầy Giác Lang linh trí không cao, nhưng số lượng không ít. Mọi người vội vàng triệu ra Võ Linh. Đa số những người chưa tới cấp bậc Linh Sĩ, chỉ có thể dựa vào Võ Linh bản thể đánh với Giác Lang, nếu như Võ Linh bản thể không có ưu thế, lúc này rất là có hại.

Bọn họ vốn cho là ba huynh muội Hoàng thị sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng không nghĩ tới ba người chỉ là ngồi ở đồng đá vụn bên cạnh, không chút ý định nhúng tay vào.

Ba huynh muội Hoàng thị mới vừa rồi thêm tiền rất nhiều, cho nên những người khác coi như thấy họ không ra tay, cũng không hề lên tiếng!

Cầm tiền của người ta, cũng không thể không làm việc được!

Nam nhân áo vàng trong tửu lâu kia mặc dù là Cửu Tinh Linh Giả, nhưng Vô Linh của hắn là một cây lau nhà, không có Linh Kỹ thêm vào, kết cấu không có tác dụng vung quét gì được. Cái này chỉ có thể hù dọa Giác Lang lúc đầu, về sau Giác Lang liền phát hiện lỗ hổng, cần xuống bả vai của hắn một cái. May mắn Ngô Minh Thích bên cạnh đỡ Vô Linh của hắn tới cứu một tay, mới không cho Giác Lang trực tiếp cắn chết!

Ninh Khanh Khanh thấy vậy, triệu hồi Thất Sắc Liên, giúp hắn chữa trị bảy tám lượt, cuối cùng cũng làm vết thương ngừng chảy máu.

"Đa tạ cô nương giúp đỡ!" Nam nhân áo vàng cảm kích nói.

Ninh Khanh Khanh bĩu môi, nàng và nam nhân áo vàng cũng không quen biết, hăng hái giúp đỡ gì đó là không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Không Thích Hợp Lắm

Ninh Khanh Khanh bĩu môi, nàng và nam nhân áo vàng cũng không quen biết, cái gì mà nhiệt huyết tương trợ, điều đó không có khả năng. Chỉ là tránh để tiếp theo, mất đi sức chiến đấu của một người, thì nàng và Dung Lăng cũng khổ cực ứng phó.

Rốt cuộc có một người bị hai con Giác Lang vây không chịu được, xoay người liền chạy tới chỗ Tam huynh muội Hoàng thị.

Hắn vừa chạy, Giác Lang tự nhiên liền đuổi kịp. Chính là lúc chạy đến phía sau Tam huynh muội Hoàng thị, bọn họ tựa hồ cũng không coi thường sự tồn tại của Giác Lang. Hoàng lão đại vẫy tay lên, một con Ngốc Thửu (kén kén) thật lớn xuất hiện ở trên cánh tay hắn. Nó rít lên một tiếng, bay tới chỗ hai con Giác Lang, cái mỏ khoằm khoằm liền hung tợn móc ra con người của Giác Lang.

Hoàng Tam Muội cũng vẫy tay xuất ra một chiếc Thất Huyền Cầm. Nàng lướt qua dây đàn, một đạo Cầm Nhận bay đi, liền một chiêu chặt đứt cổ Giác Lang!

Giác Lang càng ngày càng nhiều, giết chết lại có một đám Giáp Lang khác thế chỗ, mặt khác các Linh Sư cũng không chịu đựng nổi. Nhìn thấy có người chạy trốn chết đến chỗ đám người Tam huynh muội Hoàng thị, thì cũng không nghĩ tới đạo lý cầm tiền phải thay người ta làm việc, xoay người liền chạy tới.

Tam huynh muội Hoàng thị cũng có vẻ kỳ quái. Chỉ có ai chạy đến phía sau bọn họ, tìm kiếm sự che chở của bọn họ, bọn họ mới xuất thủ giết Giác Lang.

Nếu không phải như thế, coi như dù người bị Giác Lang cắn chết, bọn họ cũng sẽ không động thủ.

Có hơi giống kiểu nếu người thừa nhận là tiểu đệ của ta, ta liền che chở cho người!

Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng hai người quay lưng vào nhau, Vô Linh của bọn họ mặc dù đều không phát huy được tác dụng gì. Nhưng mà hai người thân thể cũng có được kỹ xảo cao siêu, đặc biệt Dung Lăng, bình thường đều di chuyển như quỷ mỵ.

Hắn lướt đến bên người Giác Lang, giống như là làn khói, nên Giác Lang không nắm bắt được, lại không tránh được, khiến Giác Lang bức bối không thôi, đây chính là tuyệt chiêu Thiên Tì Bộ mà hắn mới học.

Hắn đợi đến lúc Giác Lang sơ hở không đề phòng, hắn giơ một tay liền xuất hiện băng kim, tấn công vào vị trí dễ bị tổn thương như mắt.

Nếu Giác Lang thật vất vả mới thành công cắn được hắn, Ninh Khanh Khanh lập tức liền chữa trị cho hắn, khôi phục đến không có điểm nào không hoàn hảo. Vì thế Giác Lang ở trong tay hắn căn bản là không chiếm được điểm tốt.

Vào đúng thời điểm này, cánh rừng bên ngoài lại rung động, hai con Song Đầu Lang lại cùng nhau cũng xuất hiện!

Song Đầu Lang (sói hai đầu) là loại Linh Thú ba trăm năm, lực công kích mạnh, tính tình hung hăng tàn bạo. Bọn chúng mà đang trong rừng rậm, có đôi khi còn dám khiêu chiến với linh thú ngàn năm loại sức công kích yếu!

Mọi người khổ không thể tả, vốn là chỉ là chủ yếu đánh con Đầu Đầu Thú. Giờ Giác Lang còn không đánh xong, lại cả Song Đầu Lang tới nữa, không chỉ nói về lực lượng có đủ sức hay không, mà về linh lực cũng sắp không chống đỡ nổi!

Song Đầu Lang và Giác Lang mặc dù không phải cùng một loại Linh Thú. Bề ngoài xem như tương tự giống nhau, thấy là chúng không có chém giết lẫn nhau, mà cộng đồng hợp tác, làm cho bọn họ liên tiếp lui về phía sau. Có một người Linh Sư phản ứng chậm một chút, tránh né Song Đầu Lang tập kích, lại bị một cái đầu lang khác cắn vào cổ. Đến tiếng răng rắc cũng không có, ngay lập tức máu chảy tắt thở!

Lần này rốt cuộc cũng làm cho các Linh Sư khác khiếp sợ, bọn họ không kịp nghĩ nhiều như vậy, xoay người liền chạy tới phía sau Tam huynh muội Hoàng thị mà trốn tránh.

Tam huynh muội Hoàng thị lại không chút hoang mang gọi ra Võ Linh, đối phó Linh Thú đuổi theo.

Dung Lăng sau khi giết một con Giác Lang, thừa dịp lúc các con Giác Lang khác sợ hãi không dám tiến lên, quay đầu sang Ninh Khanh Khanh mà nói:

"Người có cảm giác được có gì đó không đúng hay không?"

"Đã sớm cảm giác được !" Ninh Khanh Khanh nhìn về phía Tam huynh muội Hoàng thị. Bọn họ đều ôm cánh tay nhìn tới phương hướng này "Ta cảm giác được bọn họ hình như là làm cho đám người chúng ta, không thể không đứng ở phía sau bọn họ. Ta hoài nghi hẳn không phải bỏ ra phần dụ Đầu Đầu Thú, mà là hấp dẫn Linh Thú loại lang này!"

"Ta cũng hiểu được có gì bất thường, nếu không ba người chúng ta cùng hợp tác, chạy ra đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Kê Quan Đại Xà

"Ta cũng cảm thấy không đúng, vậy thì ba người chúng ta cùng nhau hợp tác để chạy ra ngoài được không?" Không biết đến khi nào, Ngô Minh Thích cũng nhích lại gần, hẳn điều khiển Võ Linh đối phó với con Song Đầu Lang, đầu đầy mồ hôi mà nhìn hai huynh muội.

Mặc dù hẳn có hơi hèn hạ, nhưng mà đối với đồng bọn luôn tốt, Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng lập tức đồng ý. Ba người chuẩn bị đồng thời cùng lúc đối phó với hai con Song Đầu Lang (sói hai đầu) rồi trực tiếp chạy ra ngoài.

Đúng lúc này, trên mặt nước dòng sông hẹp đột nhiên bắt đầu di động, không chỉ một nơi, mà đến cả hai mươi thước mặt sông, cũng bắt đầu chuyển động.

Hoàng Tam Muội nhìn thoáng qua mặt sông nói, "Đại ca Nhị ca, Kê Quan Thủy Tiên Xà* chắc là sắp xuất hiện rồi!"

*Kê Quan Thủy Tiên Xà: đại khái là con rắn đầu có mào như gà, có lẽ có hoa văn hình hoa thủy tiên hoặc sóng gần hoa thủy tiên...đoán vậy

Một câu nói kia của nàng làm cho sắc mặt tất cả mọi người thay đổi, nam nhân áo vàng hô lớn: "Kê Quan Thủy Tiên Xà? Linh Thú ba ngàn năm cực kỳ hung dữ, không phải nó rất hiếm gặp, hầu hết thời gian đều là ngủ đông sao?"

Điều này đủ chứng minh nó cùng Đầu Đầu Thú hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc!

Hoàng lão nhị quay đầu nhìn nhóm người đang sợ hãi, đầy nham hiểm mà cười nói: "Kê Quan Thủy Tiên Xà thích ăn nhất là người có linh lực, chỉ cần có đủ đồ ăn, nó sẽ thức dậy từ trạng thái ngủ đông, để bổ sung năng lượng!"

Hoàng lão đại nói: "Xem ra tin tức chúng ta tìm được không sai, hàng chục Linh Sư cộng thêm rắc thuốc bột, quả nhiên có thể hấp dẫn Kê Quan Thủy Tiên Xà! Khi nó ăn no rồi, di chuyển chậm chạp, là lúc lực công kích của nó yếu nhất. Chúng ta liên hợp hạ thủ, khả năng diệt được nó càng cao hơn!"

"Chỉ là không nghĩ tới bột thuốc này cũng thu hút Giác Lang*, còn kéo đến nhiều như vậy."

*Giác Lang: sói có sừng

"Tam muội, không liên quan, dù sao những người này đều sẽ phải chết, trước khi chết góp vào chút lực. Nếu vẫn còn kẻ không nghe lời, chúng ta động thủ!"

Nghe cuộc đối thoại của Tam huynh muội, có ngóc đến mấy thì cũng sẽ hiểu rõ ràng! !

Vì sao Hoàng thị ba huynh muội lại ra giá lớn như vậy, rồi lại hào phóng tăng giá đến thế!

Vì sao lại có chuyện để nói là bọn họ thu hút con Đầu Đầu Thú, nhưng kéo đến đều là Linh Thú Giác Lang và Song Đầu Lang vô cùng hung dữ!

Vì sao Hoàng thị ba huynh muội lại chờ bọn họ tới bên bờ sông hẹp thì mới chịu ra tay cứu bọn họ!

Bởi vì chỉ có đứng ở chỗ này, mới có thể khiến Kê Quan Thủy Tiên Xà ngửi thấy được mùi; vì chỉ có như thế thì mới không khiến bọn họ hoài nghi; bởi vậy mới có thể tiêu hao thể lực và linh lực của bọn họ, khiến bây giờ không còn cách nào để phản kháng!

Tất cả điều này cũng vì muốn lợi dụng bọn họ thành đồ cứng tế!

"Chúng ta chạy mau!" Mọi người đã biết chân tướng thì sẽ không chờ chết, vội vàng chạy ra bên ngoài. Nhưng trước lúc bọn họ vẫn còn chưa mở miệng, Hoàng thị ba huynh muội đã có động tác. Ngốc Thử của Hoàng lão đại vừa bay ra, đã bắt lại một người Linh giả thực lực mạnh nhất trong đó, dùng sức quảng mạnh, ném vào bên trong lòng sông hẹp.

Người kia ngã vào giữa sông, liều mình mà bơi vào bờ. Tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ chớp lát sẽ bơi đến bờ, nhưng phía sau sóng nước giao động càng lúc càng lớn. Rồi một âm thanh nước động thật to, mang theo tiếng kêu thảm thiết của người kia, cuộn lên màn nước khổng lồ.

Một con cự xà cao ước chừng tòa lâu ba tầng đâm thẳng lên từ mặt nước. Trên cái đầu vô cùng lớn là cái mào màu đỏ rực như gà trống. Bên trong cái miệng ngoác to đỏ tươi như chậu máu, là đang ngậm thân thể của người nọ, từng miếng từng miếng nuốt vào.

Cùng với mỗi lần nó nuốt, vẻ mặt của người kia lại càng thêm thống khổ, cách xa như vậy, mà vẫn có thể nghe được tiếng vang của khớp xương dè ép gãy lìa.

"Cái quái gì thế này!" Ninh Khanh Khanh thấy Kê Quan Thủy Tiên Xà vô cùng to nuốt người sống, thị giác đã bị đá kích thật lớn, khắp người nổi da gà, toàn thân rét lạnh. So với khi đối phó Giác Lang thì chỉ có hơn chứ không kém.

Nàng không muốn bị xà nuốt sống đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Thiếu Nước Bọt Sao?

"Ba người các ngươi muốn chạy?" Hoàng lão nhị nhìn thấy ba người bọn họ, nham hiểm hừ một tiếng. Võ linh trong tay động một cái, một sợi dây thừng màu lam phóng ra, quấn vòng quanh ba người, làm bọn họ đều bị giữ lại. Hắn duỗi tay ra, dây thừng cuộn chặt ba người, rồi xuống giữa mọi người.

Linh Sĩ và Linh giả quả nhiên khác nhau, trước mắt bị Võ Linh của Hoàng lão nhị trói chặt, ba người có gãy dựa cũng không thể động dậy!

Ninh Khanh Khanh cả giận nói: "Ba người các ngươi là đồ không biết xấu hổ, lấy mạng người để hiển tế Linh thú, quả thực còn bỉ ổi hơn cả cầm thú! Còn ngươi nữa, không phải tại ngươi, chúng ta sẽ đến đây sao?"

Ninh Khanh Khanh quay đầu chửi mắng vị võ giả lúc đầu đã kêu gọi quần chúng ở tù lâu.

Hắn đã sớm không nhận được, "Mẹ nó chứ Hoàng lão đại cái gì, ngươi chính là đồ mặt l! Lừa Lão Tử đi vào chỗ chết, ta liều mạng với ngươi!"

Võ Linh của Hoàng lão đại đang bắt một người Linh giả cho Kê Quan Thủy Tiên Xà ăn, võ giả nhìn chuẩn cơ hội này, đột nhiên tập kích.

Nhưng mà hắn đã quên vẫn còn một Hoàng Tam Muội nữa, một đạo Cầm Nhận bỏ xuống, thân thể hắn liền chia làm hai nửa. Võ Linh của hắn vốn dĩ đã vọt được tới trước người Hoàng lão đại, nhưng vẫn nhanh chóng ngã xuống!

Rốt cuộc cũng dời đi sự chú ý ba huynh muội Hoàng thị, Ninh Khanh Khanh nhỏ giọng nói, "Dung Lăng, nhanh nghĩ biện pháp tháo dây thừng kia đi!"

Dung Lăng nói: "Đang suy nghĩ."

"Nghĩ cái gì mà nghĩ, ngươi có thể đông nước thành băng mà. Làm lạnh sợi dây, khiến nó đông cứng, làm cho nó dễ gãy, sau đó dùng sức kéo căng là được rồi!"

Dung Lăng nhìn nàng một cái, người hắn luôn nghĩ đến là nàng, người hắn không muốn nghĩ đến cũng là nàng, người này thật khó hầu hạ, nhưng mà biện pháp này rất được. Thấy Dung Lăng không mở miệng, Ninh Khanh Khanh có chút vội vàng:

"Ngươi sợ là không có nước sao? Không cần lo lắng, ta cho ngươi nước từ miệng!"

"Đợi đợi đợi đã!" Dung Lăng nhanh chóng hành động khiến Ninh Khanh Khanh đang cúi đầu lấy nước bọt dừng lại. Bởi vì đặc thù của bí kỹ (kỹ năng bí mật), trong không gian của hắn bất kì lúc nào đều có nước. Hắn vừa nhắm mắt lại, nước trong không gian bắt đầu len lút dịch chuyển tới sợi dây, từng chút từng chút một tấm ướt sợi dây.

Hoàng lão nhị nhìn Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, "Bị trói rồi mà còn không chịu yên! Mê hoặc!"

Mê hoặc?

Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm người cũng quá không đạo đức, người ta đều phải chết, người vẫn còn nhục mạ!

Ngay sau đó, sợi dây Linh hoàn màu lam chợt lóe, một loại cảm giác mê hoặc từ cánh tay truyền tới toàn thân, phản ứng của cơ thể lập tức chậm đi.

Xem ra là đúng thật rồi, chính là cảm giác vừa rồi, Linh Kỳ Võ Linh của Hoàng lão nhị chính là mê hoặc!

Lúc này, sáu người phía trước đã bị ăn hết, con Kê Quan Thủy Tiên Xà vẫn còn chưa no.

Lần này Hoàng lão đại vẫy tay để cho Ngốc Thửu chop Ngô Minh Thích đưa tới bên này. Sợi dây thiếu đi một người nhưng không bị nói lỏng. Giống như là vật có linh trí, nó tự động thu nhỏ khiến Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng bị xiết chặt đến nghẹt thở!

Ngô Minh Thích thấy cái miệng đầy máu của cự xà, sợ đến sắc mặt tái nhợt, hai cái chân run rẩy ở trên không trung, không cam lòng hét to: "Tại sao muốn bắt ta, tại sao không bắt hai người bọn họ! Hai người bọn họ so với ta trẻ hơn, thịt cũng mềm hơn, tu vi cũng không kém ta!"

"Bởi vì bọn họ tuổi còn nhỏ, thịt mềm, mới để Kê Quan Thủy Tiên Xà nhấm nháp cuối cùng!"

Ninh Khanh Khanh phần nộ nhìn Ngô Minh Thích, mới vừa rồi nói muốn hợp tác, lúc này mới bị dọa đã trở mặt, bị đưa vào miệng xà là xứng đáng!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mà thực tế lại vô cùng gấp gáp, nhìn thấy Ngô Minh Thích đã bị Kê Quan Thủy Tiên Xà kia đã nuốt một nửa, nàng vội vàng thôi thúc: "Nhanh đông lạnh, nhanh đông lạnh, hạ nhiệt độ, hạ!"

Sợi dây nhanh chóng bị một tầng băng mỏng vây quanh, lạnh đến nỗi dù đang là mùa hè cũng làm Ninh Khanh Khanh rét run cả người.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Trên Dưới Hai Đoạn

Sợi dây từng nhanh chóng bị một tầng băng mỏng vây quanh, cái lạnh làm Ninh Khanh Khanh cũng phát run cả người giữa mùa hè. Nhưng mà cái lạnh này so sánh với rắn, thì cũng không tính là cái gì. Cho dù đông lạnh làm hỏng một lớp thịt của nàng, nàng đều thấy không hề gì!

"Được rồi, tiếp theo liền đến phiên các ngươi!" Hoàng lão đại quay đầu, nhìn thấy hai người cuối cùng, tâm tình tựa hồ cũng tốt lên "Dù sao các ngươi cũng là huynh muội, hiện tại chết cùng nhau, đến lúc đó còn có thể cùng nhau đầu thai, lại sẽ làm một đôi huynh muội đi!"

Hắn vừa nói vừa vẫy tay, Ngốc Thửu (kên kên) lại lần nữa bay tới. Hai cái móng vuốt sắc bén chia nhau hướng tới Dung Lăng với Ninh Khanh Khanh, tính toán một lần đều quăng cho Kê Quan Thủy Tiên Xà!

Hoàng Tam Muội nhìn thấy hai người bị trói, cười khanh khách nói: "Đại ca Nhị ca, người xem bọn họ đều sợ đến choáng váng, động cũng không dám động một cái, mặt đều bị nghẹn đỏ. . ."

"Cả nhà người đều nghẹn!" tại lúc nàng ta lên tiếng nhạo báng Ninh Khanh Khanh đột nhiên đứng lên, tức giận hướng tới Hoàng Tam Muội mắng một câu!

Hai người nàng và Dung Lăng đem hết toàn lực phá bỏ sợi dây từng đã bị đóng băng, nín thở đến mức mặt đỏ bừng.

Bỗng nhiên lại đứng lên hét to, một tiếng này làm Hoàng thị Tam huynh muội đều kinh động.

Dù sao bọn họ cũng không có nghĩ đến, chỉ bằng linh lực của đôi thiếu nam nữ này, lại có thể thoát được trói buộc Võ Linh của Hoàng lão nhị? !

Cho nên khi bị Ninh Khanh Khanh mắng, sau mấy giây đều không có phản ứng.

Trong khoảng thời gian này, đủ để hai người bọn họ chạy ra một khoảng cách, mau chóng trốn vào rừng, tránh cho Võ Linh Ngốc Thửu phi hành đuổi kịp!

Mất thấy Ngô Minh Thích sắp bị nuốt xong, hiện tại chỉ còn một khối từ thi, chuyện cấp cho con cự xà kia được vài miếng đã không xong rồi.

Nếu như không ăn đến no, Kê Quan Thủy Tiên Xà sẽ coi bọn họ như đồ ăn, đến lúc đó Hoàng lão đại bọn họ cũng không có tự tin có thể bắt nó, hắn tức giận thúc giục nói:

"Tam muội, người nhanh đi bắt hai người kia tới đây!"

"Hào!" Hoàng Tam Muội vâng lệnh, thân hình cũng nhanh chóng đuổi theo hướng hai người chạy.

Sắc trời đã tối, trong rừng tầm nhìn lại càng không tốt. Hoàng Tam Muội ý vào linh lực tu vi, vẫn còn nhìn thấy rõ ràng hai bóng người đang hấp tấp chạy ở phía trước. Nàng ta khinh miệt cười một tiếng, ngón tay giờ lên lướt trên dây đàn phát ra hai tiếng "tình tang", Cầm Nhận (đàn đao) liền âm âm đánh tới bóng lưng hai người!

Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng nghe thấy âm thanh ở phái sau, hai người liếc mắt cho nhau, dùng sức đẩy thân thể đối phương của nhau, Cầm Nhận bay qua đánh vào thân cây phía trước. Cái cây to chừng một người ôm âm âm ngã xuống!

"Các ngươi trốn không thoát đâu!"

Hoàng Tam Muội liên tiếp phóng Cầm Nhận không ngừng, Ninh Khanh Khanh bọn họ chuyên chọn chỗ có nhiều cây cối hơn, mà cũng không còn khả năng ngăn cản nàng ta. Cũng đúng vì nguyên nhân đó, Hoàng lão đại mới cho Hoàng Tam Muội truy kích, tiếng đàn của nàng ta thuộc về viễn công, thích hợp nhất sử dụng trong lúc truy đuổi!

So với Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng vẫn còn mang theo hậu quả mê hoặc, Hoàng Tam Muội có tốc độ nhanh chóng, chỉ mấy chốc cũng đã đuổi tới sau lưng hai người!

Một đạo Cầm Nhận mang theo khí thế sắc bén, cắt tới lưng Ninh Khanh Khanh!

Nếu như bị cắt đến, có thể nàng sẽ ngã xuống như các cây lúc này.

Nàng nhất định sẽ bị biến thành hai Ninh Khanh Khanh, sẽ bị cắt đứt thành trên, dưới!

Nàng ta mới đến chỗ này không bao lâu, liền dẫn đến hai nhóm người đuổi giết nàng, Ninh Khanh Khanh cảm giác được nhân phẩm chính mình có thể là thật sự phải gột rửa nhiều!

Lần này công kích rất gần, không giống lần trước cách xa, hai người còn có thể giúp đỡ lẫn nhau một tay. Hiện nay phản ứng của Ninh Khanh Khanh vẫn chưa khôi phục toàn bộ, lần này mười phần có đến tám chín, là muốn cắt ở trên người!

"Đóng băng!" Ngay trong nháy mắt này, Dung Lăng đột nhiên xoay người, chen vào đến sau lưng Ninh Khanh Khanh, giờ tay lên ngưng nước, kết xuất thành một lá chắn bằng băng.

Công kích của Cầm Nhận bị băng chắn làm giảm uy lực, ngừng lại một chút. Nhưng lại bởi vì gần quá, không thể dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Là Tiểu Tình Nhân

Công kích của Cầm Nhận bị băng thuẫn (khiên bằng băng) ngăn cản, nên ngừng lại một chút. Nhưng nó không thể ngăn được lâu. Chỉ nghe một tiếng cò rắc, âm thanh băng thuẫn bị nghiền nát, Cầm Nhận (lưỡi đao từ tiếng đàn) đánh vào bụng Dung Lăng.

"Dung Lăng!"

Nghe thấy tiếng rên phía sau, Ninh Khanh Khanh quay đầu, liền thấy Dung Lăng ngã xuống phía sau. Nàng đưa tay đỡ lấy, lập tức triệu ra Thất Sắc Liên, chữa khỏi vết thương nặng tới bụng hắn, chỉ lo chậm hơn một chút, vết thương kia liền biến thành vết thương trí mệnh.

"Xú nha đầu, hắn căn bản là không phải họ Hoàng. Ta xem ra hai người các ngươi không là huynh muội gì cả, càng như là tiểu tình nhân đi!" Hoàng Tam Muội dừng lại, nhìn về mặt gấp gáp của Ninh Khanh Khanh, khinh miệt hài hước.

Chiếc áo tím ở chỗ bụng Dung Lăng bị máu huyết nhuộm đỏ, làm đôi mắt Ninh Khanh Khanh đều nhuộm đỏ. Trong ánh mắt của nàng lóe lóe tia sáng u ám, mấp máy môi anh đào, lúc sau ngẩng đầu lên, nước mắt đều ngưng tụ trong mắt,

"Chúng ta cố ý che dấu thân phận, chính là sợ trong gia tộc có người phát hiện. Không nghĩ tới che dấu tốt như vậy, không nghĩ tới bị Đại tỷ ngươi xem thấu."

Dung Lăng quay đầu nhìn Ninh Khanh Khanh, Ninh Khanh Khanh lập tức cảm tay của hắn, về mặt đau lòng mà ẩn ẩn ở trên môi "Ngươi đừng che giấu, Đại tỷ nàng đã phát hiện, bây giờ cũng không thể giấu được nữa."

Nghe vậy, ánh mắt của Dung Lăng lóe lóe, nhắm mắt lại, như là bởi vì bị người xem thấu nguy trạng, có hơi tức giận.

Hoàng Tam Muội mặt mày hiện lên sắc thái kiêu ngạo, "Đó là đương nhiên, có vật gì có khả năng chạy thoát đôi mắt của ta."

Ninh Khanh Khanh gờ tay lên lau lau nước mắt, "Chúng ta vất vả cực nhọc chạy xa như vậy, chính là hy vọng có thể phá tan trói buộc của gia tộc, từ nay về sau có thể ở chung một chỗ. Nếu như Đại tỷ nguoi buông tha chúng ta, ta nguyện ý lấy chí bảo của gia tộc giao ra cho nguoi."

"Nguoi có bảo bối?" Hoàng Tam Muội nghi ngờ đánh giá Ninh Khanh Khanh một thân áo vải.

"Nguoi đừng nhìn ta hiện tại mộc mạc, gia tộc của hai chúng ta đều cực kì nổi danh ở địa phương. Nếu không phải tộc trưởng thù hận lẫn nhau, chúng ta lại là Đại đệ tử thuộc hệ đích trực, sao lại cần phải trốn."

Ninh Khanh Khanh thâm tình mà nhìn tiểu tình nhân cùng bỏ trốn ở bên nguoi, nước mắt tuôn ra như mưa. Nàng lấy tay xoa xoa, lộ ra một chút da thịt trắng nõn ở phía dưới.

Ánh sáng xám xịt lúc sẩm tối, lại không che nổi một chút màu trắng nõn nà, cùng làn da thịt cũng không phải nguoi trong nhà bình thường có khả năng chăm chút được.

Hoàng Tam Muội lập tức phát sinh ý nghĩ, "Nguoi có bảo bối gì, lấy ra cho ta xem, ta nghĩ xem có thể suy xét lại tha nguoi hay không."

Ninh Khanh Khanh mở to hai mắt, đơn thuần hỏi han: "Nguoi thật sự sẽ tha chúng ta?"

"Vậy phải xem là vật gì đã." Hoàng Tam Muội thâm nghĩ tiểu thư Đại gia tộc đơn thuần này, thật đúng là dễ lừa, nhìn bộ dáng hai nguoi mới vừa rồi, cũng có chút thực lực, nói không chừng thật sự đúng.

Ninh Khanh Khanh từ trong Giới Chỉ lấy ra một gốc cây Linh Thảo cầm từ trong hang núi "Cái...này, nguoi, có muốn ... hay không?"

Nhìn một cái đồ vật ở trước mắt, ánh mắt Hoàng Tam Muội đều sáng lên.

Đây chính là Cửu Phẩm Ngọc Linh Chi a. Cứ Nhất Phẩm phải mất một trăm năm, cái cây trước mắt này, coi nếp nhăn sâu trên bề mặt, ít nhất là chín trăm năm trở lên.

Cửu Phẩm Ngọc Linh Chi hấp thu linh khí đậm đặc. Nếu không là nơi linh khí cực kì dư thừa, là không có khả năng sinh trưởng được, có thể nói là Linh Thảo trong truyền thuyết!

Hoàng Tam Muội chủ yếu là đi lại chốn giang hồ, cũng không phải nguoi chưa từng trải việc đời. Tại Cực Quang Sâm Lâm ngẫu nhiên cũng gặp qua đệ tử của Đại gia tộc. Tuy là cùng tuổi, nguoi ta có cấp bậc lại phải cao hơn nhiều.

Không phải là do nhờ Đại gia tộc cung cấp cho Linh Thảo, tạo hoàn cảnh tu luyện tốt cho bọn họ sao.

Bây giờ nếu nàng có thể có gốc Cửu Phẩm Ngọc Linh Chi này rồi. Chỉ một lần là được tăng cấp bậc lên không ít, nói không chừng đạt được đến cấp bậc Linh Sư.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Gia Tộc Tử Vong

Nhìn thiếu nữ trước mặt có vẻ khiếp đảm, Hoàng Tam Muội gắt gao nhìn chăm chăm "Vẫn còn một thứ nữa? Chỉ cần một đồ vật như vậy, làm thế nào đổi được mạng tiểu tình nhân của nguoi? Nhìn bộ dáng tiểu tình nhân này, lau đi màu vàng trên mặt, hẳn cũng là lang quân cực kì tuấn tú a!"

Nàng nhìn chăm chăm Dung Lăng sắc mặt trắng bệch, còn nằm ở một bên, đáy mắt lộ ra sát ý, "Nguoi liền không tiếc lấy đồ vật tương tự như thế ra đi?"

"Đại tỷ, tỷ không cần giết hần!" Ninh Khanh Khanh gấp rút đi phía trước hai ba bước, trong tay cầm Cửu Phẩm Ngọc Linh Chi, "Chúng ta ra đi vội vàng, cũng chỉ trộm được một gốc cây này. Nhưng là ta từng nghe tộc trưởng nói đây là thứ tốt, có thể làm tăng tu vi. Tỷ xem đi, tỷ mau nhìn kĩ xem."

Nàng cố gắng vron bàn tay đến trước mặt Hoàng Tam Muội, để cho nàng ta dễ phân biệt hơn giá trị của Cửu Phẩm Ngọc Linh Chi, sợ Hoàng Tam Muội không nhìn ra sẽ giết chết tiểu tình nhân của mình.

Bộ dáng này dẫn đến Hoàng Tam Muội cười nhạt không ngừng, không che dấu chút nào: "Đều nói đại gia tộc đào tạo ra toàn là tinh anh, ta xem bộ dạng này của các nguoi, chẳng qua cũng chỉ như thế thôi. Cây Cửu Phẩm Ngọc Linh Chi này ta trước hết cầm đi..."

Nàng đưa tay định lấy đi Cừu Phẩm Ngọc Linh Chi, tay kia theo quy luật chuẩn bị gây dây đàn, giết chết hai người trước mặt .

“Người đừng mo!” Thiếu nữ vừa rồi sợ đến mức run rẩy ,đột nhiên như mũi tên bắn thẳng lên, dồn sức nhảy mạnh lên trên, cầm chặt cổ tay Hoàng Tam Muội . Toàn bộ thân mình lao đến, chúi thủ trong tay sáng lóa, lộ ra sát khí dày đặc.

Hoàng Tam Muội đột nhiên cả kinh, nhưng phản ứng của nàng coi như mau. Vào thời điểm một cổ tay bị nắm, tay kia đã lật triệu hồi Võ Linh đến. Cảm Nhận (đao đàn) phóng ra, “keng” một tiếng đánh vào cổ tay Ninh Khanh Khanh, làm cho nàng phải vứt bỏ chúi thủ.

“Chịu chết đi!” Lại gây dây đàn lần nữa, trong mắt Hoàng Tam Muội lộ ra sát khí đậm đặc. Nàng sao có thể chịu bị một tiểu cô nương đùa giỡn. Ngón tay vừa động một cái, lại không biết từ chỗ nào bay tới một cái băng châm(kim băng), châm vào ngón tay nàng. Vì bị đau, dây đàn nàng gây kia, phương hướng có chút lệch khỏi quỹ đạo.

Nhưng cái này cũng không quan trọng, bởi Hoàng Tam Muội xem ra, khoảng cách của Cảm Nhận đến Ninh Khanh Khanh không tới nửa thước. Ninh Khanh Khanh hoàn toàn không trốn được vào đâu, chỉ có thể chờ chết.

Động tác Ninh Khanh Khanh hoàn toàn ngoài dự liệu của Hoàng Tam Muội. Không ngờ nàng chẳng né tránh, cứ như vậy xông thẳng vào Cảm Nhận , tùy ý để Cảm Nhận xuyên thấu đến ngực nàng. Tựa như một con gấu nhỏ đang tức giận, tay chân cùng dùng, vật cho Hoàng Tiểu Muội bổ nhào trên mặt đất.

Hoàng Tiểu Muội tức giận mặt đỏ rần. Nàng thế nhưng lại bị một con nhóc đùa giỡn, lập tức lại chuẩn bị gây dây đàn lần nữa.

Nếu một lần nữa bị Cảm Nhận xuyên qua ngực, Ninh Khanh Khanh hẳn chết không thể nghi ngờ!

Ngay lúc đó, Hoàng Tam Muội đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai, toàn thân bắt đầu đau nhức co rúm.

Thiếu nữ lại trực tiếp cúi đầu, hung hăng cắn một cái sau gáy Hoàng Tiểu Muội. Một con đau nhức xuyên thấu da thịt nàng, thẳng đến khi nàng bị cắn vỡ động mạch, máu ào ào chảy ra từ cổ nàng.

Hoàng Tiểu Muội điên cuồng giãy dụa, muốn hét văng ra cô gái lỗ mãng cắn người này. Cô gái lại như dính vào trên người nàng, bất luận nàng huych vào trên tảng đá như thế nào, dùng lực mạnh như thế nào, cô ta cũng hoàn toàn bất động, chỉ cắn chặt cổ không tha.

Động mạch trên gáy là động mạch chủ trên người. Một khi vỡ, máu sẽ phun mạnh ra, ngăn ngừi trong mấy phút đồng hồ sẽ dẫn đến cái chết.

Hoàng Tiểu Muội giãy dụa, chẳng qua là tăng lên tốc độ phun trào của huyết dịch , gia tốc tử vong của nàng mà thôi!

Huống chi, sau lưng nàng Dung Lăng đang giãy dụa đứng dậy, nhặt lên chúi thủ Ninh Khanh Khanh vừa đánh rớt xuống, hung hăng đâm mạnh chính giữa lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Nhỏ Tận Gốc

Sau khi người co giật một cái, Hoàng tiểu muội quả nhiên không bao giờ có thể nhúc nhích nữa. Hai mắt nàng trợn to, không cam lòng mà nhìn lên bầu trời, trong ánh mắt đều là sự không cam lòng cùng oán hận, đưa lưng về phía mặt đất rồi ngã xuống.

Nàng đến chết cũng không nghĩ tới, chính mình có một ngày, sẽ chết ở trong tay một thiếu nữ còn không phải là Linh Sĩ !

"A phì... hừ!" Ninh Khanh Khanh thấy nàng ta rốt cuộc bất động, mới nhả ra rồi lăn xuống từ từ trên người nàng ta. Nàng quay sang bên cạnh "phì... hừ... phì... hừ" mà ói ra vài ngụm huyết, bởi mùi vị máu người rất buồn nôn. Nàng giơ tay lên xoa xoa miệng, chịu đựng cơn đau đớn kịch liệt khắp toàn thân, triệu hồi ra Thất Sắc Liên, chữa khỏi vết thương gây ra bởi cú đâm trên ngực cho chính mình.

"Người điên rồi, trực tiếp dùng hàm răng cắn chết người, so với lang sói vẫn còn lợi hại hơn!" Dung Lăng ôm vết thương, đi đến bên cạnh nàng rồi cũng nằm xuống. Hắn còn không quên cười nói hai câu với nàng.

"Người là dạng người nào hừ! Không ca ngợi tinh thần ta đây đừng cảm không sợ hãi thì cũng thôi, lại vẫn còn cười ta à!" Ninh Khanh Khanh tức giận mà mắng.

Trong tình huống vừa rồi kia, nếu nàng không quyết đoán thế, vậy cũng không chỉ còn nước đợi chết rồi sao?

Cắn cổ người gì gì đó, mặc dù khó coi một chút, nhưng mà vẫn còn giữ được mạng là được.

Dung Lăng ha hả cười vài tiếng, ôm ôm cái bụng với vết thương vẫn chưa chữa trị xong toàn bộ, nhếch mép cười mà nói: "Ta là ca ngợi ngươi đó. Nếu không có ngươi bỗng nhiên nhanh như hổ đói vô mồi, hiện tại chúng ta cũng có thể nằm ở chỗ này, nhưng mà chỉ có thể là cái xác vô hồn lạnh như băng."

"Hừ, biết là tốt rồi. Ta đây đúng là ân nhân cứu mạng của ngươi!" Ninh Khanh Khanh lại xoa xoa miệng, ho khan vài tiếng, lại ỏi ra vài ngụm "Cái thứ huyết này thật sự tanh tươi, sau này ta không bao giờ ... ăn huyết heo nữa."

"Thì huyết heo vốn chính là không được ăn." Dung Lăng nhú mày, nhìn nàng vẫn còn dùng chữa trị, lên tiếng thúc giục: "Ngươi mau điều trị tốt cho chính mình, rồi phục hồi vết thương của ta cho lành đi. Hiện tại ta đau sắp chết nè."

"Cấp bậc của ta đây không phải ngươi cũng không biết, cứ từ từ đợi đi!" Ninh Khanh Khanh thuận tay chữa trị hai lần để làm kín miệng vết thương cho Dung Lăng, tiếp theo lại chữa thương cho mình. Vết thương của hai người bọn họ đều là vừa sâu vừa rộng, trước cầm máu mới là chính sự. Bỗng không chờ đợi nàng phục hồi như cũ, huyết đều phải chảy khô.

Dung Lăng cũng biết trình độ của nàng nên nhắm mắt lại, tiết kiệm thể lực.

Cầm máu lại cho chính mình xong, nhìn vết thương không còn tệ lắm, Ninh Khanh Khanh đứng lên lại chữa mấy lần cho Dung Lăng, đã thấy không còn linh lực có thể dùng.

"Đi mau thôi." Sắc mặt của nàng dù qua lớp bột thuốc màu vàng đều nhìn thấy đã trắng bệch, Dung Lăng cũng nói theo động tác của nàng "Huyết ngừng chảy là được, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi này. Đợi lát nữa Hoàng lão đại và Hoàng lão nhị nhận ra nàng takhông trở về, rồi tìm đến liên phiên toái!"

Ninh Khanh Khanh xác thật không còn tiếp tục gắng sức nổi nữa. Linh lực đã không còn là một chuyện, chủ yếu là trên người bị lượng lớn máu chảy, thể lực cũng tiêu hao quá nhiều, thật sự chịu không nổi. Nàng thấy vết thương của Dung Lăng đã khá được hơn phân nửa, dùng tay sờ hờ hững lấy hơi.

"Vậy được, trước cứ rời khỏi nơi này đi!"

Vết thương của Dung Lăng không tính quá nặng, bước đi không có vấn đề. Ninh Khanh Khanh ở bên cạnh đỡ hắn đi được vài bước, đột nhiên nghe được trong rừng phía sau có tiếng gầm lớn. Ngay sau đó, liền nhìn thấy Hoàng lão đại và Hoàng lão nhị đang học tốc chạy theo bọn họ mà đến.

Ý nghĩ đầu tiên của Ninh Khanh Khanh chính là, bọn họ đã đuổi tới, thật sự là không may!

Chính là ngay sau đó, cùng với thời điểm hai người đến gần, nàng phát hiện không phải thế. Trên mặt hai người không phải sự căn rỡ ác độc nham hiểm, mà là tràn ngập hoảng sợ.

Tư thế hấp tấp chạy kia, nếu như nói đó là để đuổi bắt bọn họ, không bằng nói là chạy trốn chết!

"Hồng!!!"

Một tiếng gầm lớn, cả khu rừng rộng rãi như là bị cơn cuồng phong thổi qua. Một cái Cự Chưởng (bàn tay lớn) chụp xuống. Những thân cây cao lớn đủ sức che kín ánh mặt trời ban ngày, ở dưới Cự Chưởng kia chụp xuống, liền giống như là những cây non nhỏ bé, bị nhổ tận gốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Quăng Đi Quạt Lại

Ngược với ánh sáng yếu ớt lúc sẩm tối, một đại gia hỏa vóc dáng khổng lồ, giống như một trái núi di động, đột cuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của Ninh Khanh Khanh.

Toàn thân nó trắng như tuyết, trong luồng sáng hiện ra một tầng màu đỏ sẫm, như là nhuộm lớp huyết sắc nhàn nhạt, chỉ cần nhìn liền làm cho lòng người run rẩy.

Mà bề ngoài của nó, giống như là một con gấu bắc cực phóng đại. Chỉ là thần sắc so với dáng điệu thơ ngây của gấu bắc cực, thì nó mang theo một loại khí thế hung dữ đặc trưng cho Linh Thú. Hai con mắt phát ra ánh sáng trắng trắng, đôi mắt cùng màu với tròng trắng mắt. Nếu không phải ở chính giữa có một điểm màu đen, xem ra lại như là không có con mắt.

Mà ở giữa hai con mắt của nó, có một viên quang châu khảm ở trong đó, bên trong có gì đó như tờ giấy vút lộn xộn, đang bay lượn trên dưới ở trong đó.

Bàn tay nó vừa roẹt một cái, như là chụp một cái gì đó đang tập kích nó, khiến cho nó ngửa mặt lên trời điên cuồng gầm thét, rồi quăng đi quạt lại vật vừa tập kích nó xuống trên mặt đất.

Ninh Khanh Khanh tình tường nhìn thấy, cái thứ bị nó túm chặt kia, đúng là con Kê Quan Thủy Tiên Xà.

Trước đây nó không ai bì nổi, nuốt người vào bụng giống như là đang ăn lạp xườn. Chính là hiện tại, nó ngay cả chút lực phản kháng cũng không có, cũng chỉ có thể bị con Linh Thú cực lớn kia coi như một sợi dây thun, quăng đi quặt lại!

Nó vừa nện, vừa quay sang bọn họ bên này chậm rãi nhìn lại đây.

"Con này . . . Là Linh Thú bao nhiêu năm đây?" Bởi lực lượng cường đại của nó, Ninh Khanh Khanh đều không duy trì được bình tĩnh, không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ít nhất là Linh Thú vạn năm trở lên, Bạo Tuyết Bạch Hùng." Dung Lăng so với Ninh Khanh Khanh cũng không khá hơn bao nhiêu, thậm chí càng tệ hơn. Bởi vì so với Ninh Khanh Khanh thì hẳn biết càng rõ ràng hơn, Bạo Tuyết Bạch Hùng là con gì vậy.

Bạo Tuyết Bạch Hùng, Linh Thú vạn năm trở lên, có vóc dáng thật lớn, tính tình hung dữ mãnh liệt. Nó có tứ chi đầy uy lực. Bình thường nó đi lại thông thả, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu, tốc độ sẽ thay đổi cực nhanh, sau khi chop được một đối thủ, nó có khả năng dựa vào chi trước khóa mạnh, cứ như vậy xé nát đối thủ.

Mà cái này còn không phải khủng bố nhất, bởi ngoài lực lượng cường đại ra, Bạo Tuyết Bạch Hùng vẫn còn có được kỹ năng giống như Linh Kỳ, có khả năng triệu hoán bão tuyết. Đây cũng chính là nguồn gốc cái tên của nó.

"Cái quái gì thế này, không phải nói Linh Thú vạn năm đều ở sâu bên trong Cực Quang Sâm Lâm sao? Vì sao con này lại chạy ra tận bên ngoài vậy?" Hai người Ninh Khanh Khanh và Dung Lăng quay lại liên chạy.

"Ta cũng không biết!" Dung Lăng đáp: "Có lẽ là do con Bạo Tuyết Bạch Hùng này thích ăn Kê Quan Thủy Tiên Xà!"

Vừa nói như thế, Ninh Khanh Khanh càng tức giận, nằng ngoái nhìn Hoàng lão đại từ phía sau chạy tới. Mụ nội nó, ban đầu cũng là bọn hắn gạt người, hiện nay đang chọc vào con xà kia mà rước lấy Gấu này. Bọn họ vẫn còn chạy tới bên này, Ninh Khanh Khanh phát hỏa, quay đầu quát với Hoàng lão đại và Hoàng lão nhị,

"Hai người các ngươi mau chạy sang tới bên kia đi, phân tán phân tán ra!"

Mục đích của nàng là có khả năng sau khi tách ra, mỗi bên đều có ít nhất một nửa cơ hội.

Chính là sau khi hai người Hoàng lão đại và Hoàng lão nhị nghe được lời của nàng, thì ngược lại một mực đuổi theo hai người bọn họ, như thể dẫu sẽ phải chết cũng muốn lôi kéo hai người bọn họ cùng chết chung!

Con Bạo Tuyết Bạch Hùng kia ăn xong Kê Quan Thủy Tiên Xà, rốt cuộc dận cái chân sau một cái, chậm rãi bước đi. Tứ chi đập đất nhảy đi, bắt đầu chạy điên cuồng.

Nó bước đi mỗi một bước, mặt đất lại chấn động một cái. Tiếng bước chân như thế, gây cho người ta áp lực rất lớn, phảng phất trái tim đều nhảy tung lên xuống cùng với bước chân của nó.

Ninh Khanh Khanh tăng tốc độ nhanh hơn, vẫn còn một tay lôi kéo Dung Lăng, chỉ lo hẳn không chạy đủ nhanh mà bị Bạo Tuyết Bạch Hùng chop vào tay.

Mất thấy hai người Hoàng lão đại và Hoàng lão nhị dần dần lại đây, sắp sửa chạy đến nơi, muốn vượt qua hai người bọn họ . . .

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 117: Ha Ha Ha Ha

Mất thấy Hoàng lão đại và Hoàng lão nhị hai người bắt đầu dần dần chạy, sau một lúc đã sắp vượt qua hai người bọn họ, Ninh Khanh Khanh ... quả thực tức giận tới cực điểm, nằng một cước đá bay hòn đá dưới chân, keng một tiếng đánh vào đầu gối Hoàng lão nhị, chân của hắn lập tức mềm nhũn, tốc độ chậm lại.

Hoàng lão nhị dừng lại, Bạo Tuyết Bạch Hùng ở phía sau liền đuổi kịp. Cơ thể to lớn tạo ra cái bóng bao phủ cả người hắn ở bên trong, linh áp phát tán ra ngoài, làm hắn chạy đều chạy không nổi, hắn lớn tiếng hô:

"Đại ca!"

Hoàng lão đại vừa nhìn về phía sau, lập tức sợ đến hồn đều bay luôn, nơi nào quản cái gì Nhị đệ Tam đệ, không nói một câu còn chạy nhanh hơn.

Còn tưởng rằng Tam huynh muội tình cảm thật tốt, đứng trước nguy nan còn không phải chính mình chạy trốn chết!

Bạo Tuyết Bạch Hùng cầm lấy Hoàng lão nhệ quăng vào trong miệng, sau khi nuốt vào, lại lần nữa đuổi theo. Nhìn thân thể to lớn của nó, cũng không biết nó ăn ít nhất bao nhiêu người mới no.

Thân cây bay tán loạn, bụi đất đầy trời.

Linh Thú sợ quá không ngừng chạy đi chạy nháo nhác ở phía trước, coi như thấy Ninh Khanh Khanh, cũng hoàn toàn không có tâm tư đối phó nàng. Bạo Tuyết Bạch Hùng xuất hiện đã làm cho bọn chúng bị hù dọa quá chừng. Linh Thú ở trăm dặm xung quanh đều lấy tốc độ nhanh nhất mà chạy lần trốn mất tăm!

Ninh Khanh Khanh chạy tới phổi đều muốn nổ. Nàng lao đi quá nhanh, hô hấp không theo kịp, năng lực thân thể cũng gần đạt đến cực hạn.

Bạo Tuyết Bạch Hùng tựa hồ không có kiên nhẫn đuổi theo, rút lên một cây đại thụ ném về phía bọn họ, Hoàng lão đại thân thể cường tráng, thể tích quá lớn, nên thành người thứ nhất bị đánh cho gục xuống. Con người hấn cho tới bây giờ đều như vậy, thời điểm sắp chết, vẫn còn đưa tay bắt lại vạt áo người phía trước, chết đều phải kéo theo người chịu cùng!

Bụng của Dung Lăng có thương tích, chạy liền chậm hơn Ninh Khanh Khanh một chút. Bị Hoàng lão đại bắt lại gót chân, dùng sức đập như thế nào cũng không gãy ra.

Ninh Khanh Khanh thấy Dung Lăng không theo sau, thì quay đầu lại xem. Nàng móc ra Chủy Thủ ném cho Dung Lăng "Chém đứt hấn!"

Dung Lăng đưa tay bắt lấy, một cái bóng mờ thật lớn che phía trên đầu hấn. Vào lúc ngón tay hấn cách... Chủy Thủ chỉ còn khoảng nửa bàn tay, Cự Chương của Bạo Tuyết Bạch Hùng hạ xuống, bắt hấn cùng với Hoàng lão đại vào trong tay.

Ninh Khanh Khanh liền biến sắc mặt, vội vàng chạy tới phía trước. Nàng muốn nhảy lên kéo Dung Lăng xuống. Có điều thân hình Bạo Tuyết Bạch Hùng quá mức to lớn, lúc nàng tiến lên, Dung Lăng đã bị nhấc lên giữa không trung.

"Mau thả người xuống!" Không biết là do kiệt sức, hay mất máu quá nhiều, bụng Ninh Khanh Khanh mơ hồ có hơi phát đau. Tiếng kêu của nàng cũng khá lớn, nhưng là Bạo Tuyết Bạch Hùng như hoàn toàn không hề nghe thấy. Trước cầm lấy Hoàng lão đại ném vào trong miệng, bắt đầu ăn.

Vết thương ở bụng của Dung Lăng lại lần nữa bị nứt ra, máu từ bụng chảy ra, hấn nhìn Ninh Khanh Khanh, ra dấu, "Người nhanh chạy đi!"

"Chạy cái lông a, người còn ở đây!" Ninh Khanh Khanh thấy...Bạo Tuyết Bạch Hùng ăn xong Hoàng lão đại, tiếp theo sẽ lập tức ăn Dung Lăng, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Đánh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không nhanh.

Thực lực hai bên chênh lệch thật lớn ở chỗ này!

Con Bạo Tuyết Bạch Hùng này ăn người như ăn đậu, nhai vài cái sẽ không còn, chẳng lẽ nàng liền như vậy tro mắt nhìn Dung Lăng bị ăn?

Đúng vào lúc nàng đang nghĩ nên đối phó loại vượn năm Linh Thú này như thế nào, ngực đột nhiên có vật gì lục đã lục đục chui ra, một cái móng vuốt nhỏ nhỏ gãi gãi cổ áo Ninh Khanh Khanh, bắt mẫn mà kêu ô ô.

Nhìn thấy Nhục Nhục cất tiếng kêu thúc giục, Ninh Khanh Khanh giơ tay lên ở trên móng vuốt của nó vỗ một phen, "Ha ha ăn, người chỉ có biết ăn thôi! Chờ ta chết, nhìn người đến lúc đó ăn cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Vóc Người Tùy Cha

Nhục Nhục bị nàng chụp được uất ức chu chu cái miệng, một đôi mắt to long lanh nước hiện rõ vẻ mờ mịt, tại sao giờ này hôm nay mà vẫn không có thịt ăn?

Nó quay quay cái đầu bé nhỏ vừa nhìn, lập tức trông thấy Bạo Tuyết Bạch Hùng với vóc người như quả núi kia, cơ hồ che tất cả luồng sáng lúc sẩm tối. Đôi mắt bỗng nhiên liền tròn trũng, dúi mắt vào trong ngực Ninh Khanh Khanh tựa hồ sợ đến choáng váng. Hai cái móng vuốt nhỏ nhỏ liền lạch cạch buông lỏng, cả người đều rơi rụng ở trên mặt đất, toàn thân vẫn còn phát run lập cập.

Thế này thì còn tiền đồ gì nữa!

Ninh Khanh Khanh nhìn Tiểu quý chi biết mang đến thêm phiền toái này. Vốn tưởng rằng nó là thứ bảo bối cao cấp gì, có thể hù dọa kinh động sợ hãi Bạo Tuyết Bạch Hùng, kết quả so với năng còn không bằng đây!

Ninh Khanh Khanh chê bai mà ngồi xỏm người xuống, muốn xách Nhục Nhục lên. Ai ngờ Bạo Tuyết Bạch Hùng kia nhìn thấy Nhục Nhục rơi rụng ở trên mặt đất, lại cũng không tiếp tục ăn người nữa. Nó cúi đầu nhìn ngó Nhục Nhục, hai con mắt cũng không nhúc nhích.

Nhục Nhục sợ đến hai cái chân gần tũn phát run, vẫn còn nhích nhích tới bên người Ninh Khanh Khanh. Hai con mắt long lanh nước ngược nhìn Ninh Khanh Khanh, rồi ô ô ô gọi kêu không ngừng, như là đang cầu cứu vậy.

"Nó nhỏ như vậy, người hẳn là có ăn cũng không đủ no mà." Vào lúc Bạo Tuyết Bạch Hùng nhìn qua, đối diện hai con người trắng nhón lộ ra cảm giác lạnh buốt vô cùng băng giá, không có một chút nhiệt độ kia, Ninh Khanh Khanh cùng Nhục Nhục đứng chung một chỗ, bị ánh mắt kia nhìn chăm chú vào mà trên lưng mồ hôi lạnh tong tong nhỏ xuống.

"Hùng Hùng . . . Hùng Hùng . . ." Bạo Tuyết Bạch Hùng đột nhiên mở miệng lên tiếng, âm thanh vang dội kia khiến Ninh Khanh Khanh bị dọa quá chừng. Linh Thú vạn năm trở lên rất nhiều con đều đã mở ra linh trí, có thể nói lên được lời người đời. Cái con trước mắt này mặc dù không phải rất thuần thực, nhưng mà đại khái cũng có thể nghe ra được.

Ninh Khanh Khanh cúi đầu nhìn một chút Nhục Nhục, lại nhìn nhìn lại Bạo Tuyết Bạch Hùng, mặc dù không hề phát hiện giữa hai kẻ này có cái gì đó tỏ ra dung mạo giống nhau, nhưng mà trong lòng lại nghĩ, ngộ nhờ Linh Thú khi còn bé chính là không giống với lúc trưởng thành chăng?

Hoặc là. . . Vóc người tùy theo cha nó?

Nàng đá đá Nhục Nhục đang túm gấu váy "Này, kia phải chăng là mẹ người?"

Nhục Nhục ô ô lắc lắc cái đầu bé xú, áp lại càng gần Ninh Khanh Khanh.

Chính là con Bạo Tuyết Bạch Hùng lại cúi đầu, ánh mắt nhìn Nhục Nhục lộ ra một tia dịu dàng, rồi vẫn lặp lại "Hùng Hùng . . . Hùng Hùng . . ."

Ninh Khanh Khanh nhìn một chút Nhục Nhục, lại nhìn một chút Dung Lăng, hẳn hình như bị hùng trảo (tay gấu) chụp ở trong tay, đầu khớp xương đều phải rời rã. Có lẽ trước đoạt Dung Lăng trở về rồi hãy nói sau.

Nàng một tay xách Nhục Nhục lên quơ quơ ở giữa không trung, hướng về phía Bạo Tuyết Bạch Hùng mà nói: "Đây là Hùng Hùng của các người, đó là Dung Lăng của ta, hai người chúng ta, không, chúng ta một người một gấu trao đổi đi, theo như nhu cầu, có được hay không?"

Bạo Tuyết Bạch Hùng cũng không buồn đưa mắt nhìn Ninh Khanh Khanh, có thể cho tới bây giờ nó cũng không nghĩ tới, dĩ nhiên có nhân loại nhỏ bé như vậy lại dám đàm phán điều kiện cùng nó.

Hùng chương thật lớn chụp xuống, làm nổi lên cơn gió mạnh mẽ, khiến Ninh Khanh Khanh cứ như thế bị thổi dúi dụi trên mặt đất, hự hự mà lấy hơi.

Bảo hồ lột da, thật sự là một chuyện nguy hiểm.

Dung Lăng, ta cũng coi như đã cố hết sức, ngày hôm nay chúng ta thật sự phải làm một đôi "Tiểu tình nhân" số khổ rồi!

Liền vào lúc Ninh Khanh Khanh cho là Bạo Tuyết Bạch Hùng muốn một chương chụp chết chính mình, nó lại chỉ bốc Nhục Nhục lên, đặt ở trong hùng chương (lòng bàn tay gấu) cực lớn của nó.

"Ô ô, ô ô ô. . ." Nhục Nhục ở trong hùng chương bị hù dọa phát run, nó quay sang Ninh Khanh Khanh một mực gọi kêu.

Chính là Bạo Tuyết Bạch Hùng cũng không có bóp chết Nhục Nhục, mà đưa nó để trước mặt, vươn đầu lưỡi liếm liếm trên người Nhục Nhục, khiến cho mớ lông rối bù trên người Nhục Nhục ướt sũng, về mặt dịu dàng hiền lành nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Kia Là Người Ở Phương Nào?

Ninh Khanh Khanh thấy Bạo Tuyết Bạch Hùng không có ý muốn thả thương Nhục Nhục, lá gan cũng tăng lên, đứng dậy la lớn:

"Hùng đại hiệp, người đã cầm đi Hùng Hùng, cũng nên trả người lại cho ta đi!"

Nào biết được Bạo Tuyết Bạch Hùng kia đối với Nhục Nhục là dịu dàng, nhưng khi nhìn đến Ninh Khanh Khanh liền cúi đầu gầm một cách giận dữ về

phía nàng, mùi máu tanh tươi và hơi thở hôi thối tới khiến cho Ninh Khanh Khanh quay cuồng lẫn bịch bịch bịch mấy vòng ngay tại chỗ , đụng vào cành cây đại thụ gãy lìa khiến ói ra một ngụm máu tươi lớn.

Đối đãi khác nhau một cách rõ ràng !

Tốt xấu gì thì không phải là ta nhật Hùng Hùng của người về nuôi hơn nửa tháng a!

Đến lúc Ninh Khanh Khanh đứng lên được, Bạo Tuyết Bạch Hùng đã xoay người, một tay bắt lấy Dung Lăng, một tay xách Nhục Nhục mà bỏ đi rồi.

"Ta nhờ vào, cái gì mà Vương Bát hùng chứ, thế này mà nói là trao đổi tốt à!" Ninh Khanh Khanh chạy theo, tiếc rằng so sánh tốc độ của nàng và Bạo Tuyết Bạch Hùng thì khoảng cách kia quả thực chính là trên trời và dưới đất.

Bạo Tuyết Bạch Hùng chỉ cần sai bước một cái cũng đủ nàng chạy mất vài phút đồng hồ.

Chỉ mới vài lần hô hấp, thân hình Bạo Tuyết Bạch Hùng nhanh chóng biến mất ở bên trong rừng cây cao lớn kia!

Ninh Khanh Khanh muốn nâng cao tốc độ, nhưng từ đan điền lại truyền đến một cơn đau đớn kịch liệt, sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Âm thanh mà Bạo Tuyết Bạch Hùng gào thét, cũng đủ để khiến cho huyết mạch người ta hỗn loạn, huống chi thân thể Ninh Khanh Khanh đã suy yếu đến không chịu nổi, bị tấn công lại càng tổn thương nặng hơn.

Nàng kiên trì đi được vài bước, nhưng chân lại mềm nhũn, té trên mặt đất.

Ngay sau đó cơn đau đớn mơ hồ kia ở vùng đan điền càng ngày càng trở nên kịch liệt, giống như là có vật gì đó muốn chui ra, hoặc giống như đang ở bên trong tranh giành địa bàn. Loại đau đớn đó như muốn xé rách đan điền của nàng, vì vậy Ninh Khanh Khanh đau đến ngất đi.

**

Khi Ninh Khanh Khanh tỉnh lại, mở mắt ra, nàng nhìn thấy một mảng bầu trời màu lam, mặt trời sáng chói khiến cho nàng không nhìn được nữa, chỉ có thể gượng gạo hơi hé mắt ra, nhìn tình hình bốn phía.

Trên người có hơi đau, nhưng cũng không đau lắm. Tay chân giật giật, vẫn còn nguyên vẹn. Một hai ba ... bốn năm sáu ... bảy tám ... chín ... mười, may quá vẫn còn đủ mười ngón.

Nàng thở phào một hơi, lúc này ngất xỉu không bị Linh Thú tha đi bộ phận nào, nếu không tỉnh lại cũng chính là người nửa tàn phế.

Xác định cơ thể mình hoàn chỉnh, Ninh Khanh Khanh rót cuộc mở mắt, chậm chậm đứng lên, nhìn chung quanh.

Bãi cỏ tươi tốt. Cây xanh um tùm.

Dòng suối nhỏ nhỏ, nước chảy róc rách, những cánh hoa rơi, tiếng chim cao hót.

Trên trời là mây trắng như bông, bên cạnh có đình ngắm cảnh tinh xảo. Gió thổi cành trúc đu đưa, rung rinh sinh ra bóng nắng lốm đốm.

Trong đình nghỉ mát, một người nằm trên xích đu, mặc thường phục Bạch Đế Hắc Viêm (thêu cánh lửa đen trên nền trắng) với ống tay áo rộng rãi, đầu đội mũ trùm Bạch Ngọc, bên hông thắt đai lưng bản rộng màu vàng. Hắn đang nhắm nghiền đôi mắt , nên từ góc độ của nàng chỉ có thể nhìn thấy một vành môi cong hơi có vẻ lạnh lùng và sống mũi cao thẳng tắp

Hắn ung dung chậm rãi lắc lư xích đu, xích đu phát ra âm thanh nhẹ nhàng, thêm phần nhàn nhã ý thơ. Cùng cảnh đẹp hòa quyện với nhau, giống như một vị hoàng tôn quý tộc mang theo vẻ thông dong hiem có, chỉ là đến chốn núi cao rừng rậm này để hưởng thụ thú vui bình dân trong chốc lát.

Nhìn thấy hình ảnh này, trong lòng tự dưng cảm thán

"Tuyệt đại hữu đàn lang,

U cư tại thâm lâm

Bàng sơn sơn thủy thanh,

Y chi chi điệp nùng.' '

Dịch:

Có đàn sói từ lâu

Sống ở chốn rừng sâu.

Nhờ non xanh nước biếc

Cùng cảnh lá che đầu.

Chỉ tiếc rằng Ninh Khanh Khanh đang ngẩn ngơ liền tập trung tinh táo lại, cứ như thể đứng lên từ trên mặt đất. Trên gương mặt xinh xắn tràn ngập sự bất mãn, đầy vẻ không vui nhìn người trong đình mà quát:

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Ta Xấu Chỗ Nào

"Phượng Phi Bạch, mặt trời chói như vậy, người bỏ mặc ta ở chỗ này phơi nắng, còn mình núp trong đình ngắm cảnh hóng mát?"

Cái người ngồi chỗ này chính là Phượng Phi Bạch, hán tựa hồ không hài lòng bị âm thanh đánh thức nên nhú mảy, nhìn thấy Ninh Khanh Khanh bị phơi nắng đến mặt mày đỏ bừng, trong mắt lộ ra một vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ,

"Người tỉnh rồi."

"Nếu vẫn không tỉnh đều phải bị người phơi chết!" Ninh Khanh Khanh đi tới trong đình, nhìn người nào đó hường thụ. Nàng giờ tay lên kiểm tra gương mặt nóng bỏng của mình, nhiệt độ này, ít nhất là đã phơi nắng ba canh giờ dưới mặt trời.

Phượng Phi Bạch liếc nàng, "Người nói như vậy với ân nhân cứu mạng sao?"

Ninh Khanh Khanh nhìn hán hoài nghi: "Người... Cứu ta?"

"Ở chung một chỗ đã lâu cùng Linh Thú cấp thấp, chỉ số thông minh của người vốn đã không cao quả nhiên lại bị ảnh hưởng." Phượng Phi Bạch cảm một viên anh đào, đặt ở trong miệng.

Ninh Khanh Khanh mặc dù nghĩ tới điều này, nhưng mà cảm giác được hán xuất hiện ở chỗ này có điểm kỳ quái. Nên vẫn không thể nào tin được Phượng Phi Bạch đã cứu nàng.

Nàng chớp chớp chớp chớp đôi môi khô rồi, nhìn Phượng Phi Bạch đang ăn anh đào, đi qua tính toán nhón lấy hai quả. Ngón tay vừa động một cái, lại chộp vào khoảng không.

Nàng kinh ngạc lại vươn tay ra,. Anh đào vẫn còn chỗ ấy, tay nàng lại xuyên qua chỗ đó, mà cũng không nắm được cái gì.

"Ta là quý, vậy thì người là quý a?" Ninh Khanh Khanh kinh ngạc nhìn ngón tay của mình, hoảng sợ hỏi. Dẫu như thế nào nàng liền xuyên qua anh đào như vậy đây?

"Bốn vương không phải." Phượng Phi Bạch lại ăn một quả. Cứ nhìn đáng vẻ hán ăn kia, thì nắm anh đào như vậy là thật sự.

Ninh Khanh Khanh lập tức giống như hứng chịu đã kích thật lớn, nàng đã chết rồi sao?

Nàng ngẩng đầu đi ra bên ngoài đình ngắm cảnh, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời, chân mềm nhũn, ngồi bệt ở trên cỏ, ngo ngác mà suy nghĩ.

Không nghĩ tới nàng cho là chính mình tránh được kết cục bị Linh Thú ăn sống nuốt tươi, lại đều không bị thương tích gì. Thì ra là nàng đã đã chết, biến thành Quỷ Hồn a.

Không nghĩ tới nàng từ giữa không trung rơi xuống vẫn chưa chết, tránh khỏi bị bóp chết. Vẫn còn chạy thoát từ trong miệng Linh Thú vạn năm Bạo Tuyết Bạch Hùng. Nhưng cuối cùng lại bởi vì hôn mê mà tử vong, thật sự là thảm!

Ninh Khanh Khanh nắm lên một túm cỏ, ném tới phía trước, để trút ra con tức giận trong lòng!

Nhìn thấy nhánh cỏ bay toán loạn phía trước, cảm giác được chính mình thật đáng thương, tựa như những lá cỏ tung bay kia, cực kì cô đơn, cảm giác yếu đuối như vậy liền biến mất

Ồ, không đúng!

Nàng không túm được quả anh đào, khẳng định cũng không thể ném được túm cỏ a. Ninh Khanh Khanh nghi ngờ mà nhìn Phượng Phi Bạch, đột nhiên đứng dậy, tiến lên, nhắc chân nhằm vào hán đá một cước.

Quả nhiên, Phượng Phi Bạch nhìn thấy nàng đá đến, không có ngay ngốc mặc kệ cho nàng đá, chân có hơi lui một tí, khiến nàng đá hụt.

"Người mới là quý thì có! Lại dám gạt ta!" Ninh Khanh Khanh chỉ vào Phụng Phi Bạch mắng.

"Lời Bồn vương đều là lời nói thật." Phụng Phi Bạch đáp: "Ta không phải, người cũng không phải."

"Vậy người lúc ấy tại sao không nói hết?" Làm hại nàng liền cho là chính mình mất mạng rồi

Phụng Phi Bạch nói: "Người về mặt dờ dẩn bộ dáng coi như có ý tứ. Nhất định cũng khiến Bồn vương ở chỗ này hai ngày có ý nghĩa."

"Người ở chỗ này hai ngày rồi?" Đó chính là nói nàng hôn mê hai ngày.

Phụng Phi Bạch hỏi ngược lại, văng trán thanh tú có hơi nhướn lên, khí thế trời sinh kia liền lơ đãng toát ra từ trên mặt "Nếu không thì sao đây? Linh Thú còn có thể bởi vì tướng mạo người xấu xí mà không ăn người?"

"Vóc người ta xấu chỗ nào?" Ninh Khanh Khanh tranh luận về bề ngoài của mình, đầu sao nàng cũng là nữ nhân, sao có thể chịu được loại có ý định bôi bác.

"Từ đầu đến chân, từ trong đến ngoài, không một chỗ nào đẹp mắt."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thuận Tay Lau Đi

"Từ đầu đến chân, từ trong đến ngoài, không có một nơi nào tốt đẹp."

Ở trong? Hay ngoài?

Ninh Khanh Khanh cúi đầu xem một lần, rồi ngạc nhiên nhìn Phụng Phi Bạch: "Tay của ta chỗ nào cũng sạch sẽ như vậy, trang phục cũng trở nên gọn gàng sạch sẽ, đây đều là người làm?"

"Không cần cảm kích ta. Người thật sự quá bẩn, Bồn vương nhìn không nổi, liền thuận tay chà xát cho người."

"Vẫn còn cọ xát?" Ninh Khanh Khanh lập tức kinh hãi, giơ tay lên ôm lấy hai vai, nói chuyện cũng có chút lắp ba lắp bắp, về mặt đề phòng nhìn Phụng Phi Bạch: "Người, người thật không biết xấu hổ, ta dù gì cũng là nữ nhân!"

Phụng Phi Bạch gạt đầu, trong ánh mắt không có nửa điểm xấu hổ: "Sau khi tắm cho người xong, ta phát hiện người đúng thật là nữ nhân."

"Vậy người không cảm giác được chỗ không thích hợp sao?" Ninh Khanh Khanh nhìn hắn về mặt bình tĩnh, tâm can phé đều rồi rầm xoắn với nhau. Người này sắc mặt quá bình tĩnh, mặc dù không có lạnh như băng, nhưng mà nhìn cơ thể thiếu nữ, cũng nên cho một điểm phản ứng chứ.

"Người đang ám chỉ Bồn vương phải phụ trách nhiệm đối với người sao?" Phụng Phi Bạch nhìn chăm chú Ninh Khanh Khanh, một đôi mắt phụng sâu không thấy đáy nhìn chằm chằm khiến Ninh Khanh Khanh không được tự nhiên.

Rõ ràng là một người có gương mặt tuấn tú để cho bất kì người nào cũng có khả năng tim đập dồn dập, chính là ngược lại mỗi lần Ninh Khanh Khanh ở lâu cùng hắn, lại có một loại xúc động muốn đánh người: "Có lúc nào ta muốn người chịu trách nhiệm?"

Không biết phải chăng là ở phía bên Phụng Phi Bạch thổi qua một làn gió, làm mái tóc đen như mực của hắn nhẹ nhàng vờn bay trên xích đu. Hắn hít một hơi, nhìn Ninh Khanh Khanh chậm rãi mở miệng,

"Nếu không cần chịu trách nhiệm, nhìn thì đã nhìn, người vì sao phải rắc rối?"

". ." Ninh Khanh Khanh đột nhiên cảm giác được hắn nói cũng rất đúng. Mặc dù nữ nhân bị người khác nhìn thấy thân thể, tại thời đại kiếp trước của nàng cũng không cần nhất định phải gả cho nam nhân đã trót nhìn thấy thân thể mình gì hết. Thế nhưng mà bị nhìn, luôn luôn ít nhiều khó chịu như vậy.

Phụng Phi Bạch nói lời này, đạo lý là có vài chỗ bẽ quẹo như vậy, thế nhưng mà nghe qua thì lại bất ngờ cảm giác được đúng lý hợp tình.

Không cần chịu trách nhiệm, vậy nhìn thì sao nào? Tiền à? Nàng hiện tại cũng không quan tâm.

Dù sao, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ chiếc vòng cổ.

Cho dù nói như thế nào, thì vẫn là Phượng Phi Bạch cứu mình. Nếu nàng không đang nằm ở chỗ này, khẳng định đã sớm bị Linh Thú ăn thịt rồi. Ninh Khanh Khanh để tay xuống, kỳ quái mà đánh giá Phượng Phi Bạch.

"Người nói tốt cuộc là xảy ra chuyện gì, tại sao ta lại có thể xê dịch người? Lại không sờ tới anh đào kia?" Nàng suy nghĩ một chút: "Phải chăng là cái này có liên quan với Vân Yên Thối Tuyết Trạc?"

Phượng Phi Bạch hỏi ngược lại: "Nếu không làm thế nào để theo dõi người?"

Ninh Khanh Khanh nhìn chăm chú cái vòng tay này. Trước đây nàng cho rằng nó chính là thứ để lần theo dấu vết, sau khi phân tích tình huống, có thể không đơn giản như vậy.

"Cái... Vân Yên Thối Tuyết Trạc này, là một thứ trung gian giống như đề nối thông. Người ở bên kia có khả năng thấy nhất cử nhất động của ta, có khả năng dùng để phóng bóng dáng của người lại đây, có đúng hay không?" Ninh Khanh Khanh hỏi. Có điểm giống như phương thức video truyền toàn bộ tin tức hình ảnh lập thể đến đây, nhưng mà là một chiều.

Phượng Phi Bạch nhìn thấy nàng, "Ta không phải chuyển tới đó được, là dùng linh lực để tạo thành hình ảnh bóng người."

Ninh Khanh Khanh gật đầu, tiếp tục nói: "Ta không biết ta hôn mê mấy ngày. Nhưng mà nếu như là bởi vì người ở chỗ này, Linh Thú mới không tới gần. Chiếc Vân Yên Thối Tuyết Trạc này nhất định mang theo linh lực truyền tống, tựa như người cứ nói, linh lực tạo thành hình ảnh bóng người."

Lần này đây có đúng ba chữ Ninh Khanh Khanh cũng không hiện lên hay không, bởi vì nàng rõ ràng mà thấy, dưới thân Phượng Phi Bạch còn có bóng dáng nửa. Chứng minh linh lực này tạo thành hình ảnh bóng người, nó rất tiếp cận với Chân Nhân.

Trên gương mặt bị phơi nắng đến đỏ bừng của nàng hiện lên một vẻ kiêu ngạo tự tin, vào lúc chính nàng cũng không biết thì hai hàng lông mi cũng lên lút nhướn lên, gương mặt xinh - đẹp trông hoạt bát sinh động khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Nhiều Hơn Một Thứ

Khóe miệng Phượng Phi Bạch hơi hơi vểnh lên: "Đáp án đơn giản như vậy, người lại có thể vì đoán được mà vui mừng?"

Sức chịu đựng đã kích của con người có thể tăng thêm, Phượng Phi Bạch một mực nói nàng ngu ngốc, chính nàng lại không cho là như vậy, về mặt lộ ra một chút khiêu khích: "Vương gia không nói cho ta biết, là chính ta nghĩ ra được. Mặc kệ có đơn giản hay không, dù sao ta cũng nghĩ ra, điều đó chứng minh ta không ngu ngốc."

Suy nghĩ thông suốt, Ninh Khanh Khanh cũng lười rồi rảnh, vượt vượt lồng ngực của mình. Ngay tối hôm đó nàng cũng không có chữa khỏi hoàn toàn cho mình, ngược lại là đi chữa bệnh cho Dung Lăng, nên hiện tại vẫn loáng thoáng đau, đoán chừng Phượng Phi Bạch vẫn quản giáo nàng.

Phượng Phi Bạch giống như nuôi dưỡng một sủng vật. Khi không có việc gì thì đến xem tình huống của nàng một chút. Nếu vừa vặn gặp lúc nàng hôn mê thì thuận tiện trông nom nàng. Để tránh cho hấn gặp phải cảnh bên người không có một tiểu nha hoàn có thể rót nước, đắp chăn cho mình.

Nghỉ ngơi hai ngày, linh lực đã khôi phục.

Ninh Khanh Khanh nâng tay lên triệu hồi, Thất Sắc Liên hiện ra trên lòng bàn tay của nàng. Nàng vừa định hô một tiếng để trị liệu, ngay sau đó lại cảm thấy "vụt" một cái, ngang lòng bàn tay xuất hiện một cây đàn.

Cái này là gì vậy?

Ninh Khanh Khanh nhìn Thất Huyền Cẩm hiện ra trong tay, có chút không rõ tình huống. Nàng triệu hồi Vũ Linh của mình, làm sao lại có thêm ra một cây đàn. Suy nghĩ một chút, nàng nhìn sang Phượng Phi Bạch,

"Có phải người đã nhập cây đàn này vào trong tay của ta? Ta cũng không tính đánh đàn cho người nghe!" Lúc này trải qua cuộc sống tạm bợ, còn dự định bảo nàng đánh đàn, đừng có mà mơ!

Phượng Phi Bạch nhìn đàn, ánh mắt lạnh lẽo chuyển động, chậm rì rì đi tới.

Xiêm y của hấn kiểu dáng đơn giản, lúc đi đứng cực kì phóng khoáng. Mặc ở trên người hấn, không vì màu sắc mộc mạc mà làm khí thế bị suy giảm, mà ngược lại trong lúc lơ đãng càng làm cho dung mạo của hấn lộ ra thần thái cao ngạo.

Hấn đi đến trước mặt nàng, ngón tay thon thả lướt nhẹ trên dây đàn một cái. Gương mặt xinh đẹp nổi danh như tượng điêu khắc mà thành kia lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy.

“Đây là Vô Linh của ngươi.”

“Vô Linh của ta?” Ninh Khanh Khanh nhìn nhìn Thất Sắc Liên trong tay mình, có chút khó hiểu.

“Ngươi nhắm mắt lại, cảm nhận tình huống bên trong đan điền của ngươi một chút.”

Ninh Khanh Khanh nhìn thoáng qua Phương Phi Bạch, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, theo linh lực đi vào trong đan điền, quả nhiên phát hiện không thích hợp.

Trong quá khứ vào lúc nàng vận hành thì trong đan điền chỉ có một đóa Thất Sắc Liên nho nhỏ. Thế nhưng bây giờ, ngoài Thất Sắc Liên ra, còn có nhiều hơn một cây đàn Thất Huyền Cẩm. Hai thứ cùng trôi nổi trong đan điền của nàng.

Hơn nữa hình dáng cây đàn này nàng càng xem càng cảm thấy quen thuộc, có vẻ, thật giống như nó là cái của Hoàng Tam Muội.

Bởi vì cảm thấy vũ khí này vừa đẹp vừa dễ nhìn nên Ninh Khanh Khanh chú ý nhiều hơn vài lần, vậy nên đối với các chi tiết còn nhớ được tương đối rõ ràng.

Đây là một cây đàn Thất Huyền Cẩm toàn thân màu đen, mơ hồ có chút xanh sẫm. Thân đàn giống như dây leo màu xanh biếc quấn trên cổ mộc. Chỉ nhìn một cách đơn giản bề ngoài của nó, trong số khí cụ Vô Linh, nhất định được cho là thượng phẩm.

"Trong số Vô Linh của ta, nhưng vốn là ta không có cầm a." Ninh Khanh Khanh rất nghi hoặc.

“Ngươi nuốt máu của nàng.” Phương Phi Bạch nói.

Nàng? Ai?

Ninh Khanh Khanh suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng nghĩ tới Hoàng Tam Muội bị nàng cắn chết.

Rốt cuộc từ khi nào Phương Phi Bạch bắt đầu theo dõi nàng? Ngay cả chuyện này cũng biết.

Ninh Khanh Khanh trừng mắt liếc hắt một cái, “Vậy thì có cái gì khác sao?”

Phương Phi Bạch híp hai mắt, đuôi mắt hơi hơi nhếch lên nhìn thẳng vào Ninh Khanh Khanh, nói chậm rãi: “Ngày đó ngươi rơi vào son trang của ta, theo Từ Sách báo lại, trong đó có một người, bị ngươi đè chết khi rơi xuống giữa không trung. Trên cổ của hắn có dấu răng của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Xuất Hiện Thoái Hóa

Ánh mắt của hắn như có điều suy nghĩ, âm thanh như băng tuyết ngàn năm mang theo một tia nghi vấn. "Người đó, là con thứ bà con xa của Lâm gia, Vô Linh của hắn là Thất Sắc Liên."

Ninh Khanh Khanh ngây ngẩn cả người. Lời của Phương Phi Bạch nàng nghe hiểu, nhưng mà cần phải có thời gian để tiêu hóa.

Ban đầu nàng rút xuống chân núi, chẳng may đè chết một người. Lúc ấy trong miệng có mùi máu tươi, chắc là nuốt một ít máu của người đó. Thật không ngờ người kia có Vô Linh Thất Sắc Liên. Hơn nữa sau lúc ấy nàng bỗng nhiên triệu hồi ra được Thất Sắc Liên Vô Linh.

Tiếp theo nàng liều chết đánh nhau với Hoàng Tam Muội, lúc đó cắn một cái phá vỡ tĩnh mạch của đối phương, nàng lại nuốt phải ít máu của Tam muội. Vừa vận Hoàng Tam Muội lại có Vô Linh là Cẩm. Vì vậy, sau hai ngày nàng hôn mê, nàng triệu hồi ra được Thất Huyền Cẩm.

"Ta không phải tiểu thư Lâm gia sao?" Ninh Khanh Khanh nghi hoặc hỏi lại.

"Lần đầu tiên có thể coi như là trùng hợp, còn lần thứ hai, ngươi giải thích như thế nào?"

Đúng vậy, lần đầu tiên có thể nói vì mình là Lâm gia thứ tiểu thư, nên chỉ có Thất Sắc Liên Vô Linh là điều rất bình thường.

Còn lần này, sau khi nuốt phải máu của Hoàng Tam Muội, nàng lại có Vô Linh giống nàng ấy. Hơn nữa, nàng còn nhớ lúc ấy sau khi Bạch Tuyết Bạch Hùng đi rồi, đan điền của nàng lại bắt đầu đau đớn kịch liệt, cũng vì thế mà nàng mới té xỉu.

Đó là do Thất Huyền Cầm Võ Linh đột nhiên xuất hiện ở trong đàn điện. Bởi vì trong đàn điện chưa kịp thích ứng, sự tồn tại của Thất Sắc Liên đã gây ra tính bài ngoại nên mới đau đớn như vậy.

Nói đơn giản hơn có nghĩa là, vì nàng nuốt phải máu của người khác nên có thể khống chế năng lực Võ Linh của người đó.

Nghe có vẻ vô cùng lợi hại!

Ninh Khanh Khanh ôm Thất Huyền Cầm vừa triệu hồi ra, gây nhẹ một tiếng. Dây đàn vang lên một đạo âm thanh chói tai. Sau khi âm thanh vang lên, không biết có phải là do vào lúc hấp thụ, Hoàng Tam Muội đã có lực công kích của Cầm Nhận hay không. Mà khi tới trong tay Ninh Khanh Khanh, mặc dù không có đến cấp bậc Linh Sĩ, nhưng Thất Huyền Cầm vẫn cứ lại có Linh Kỹ dùng Cầm Nhận (đạo đàn) công kích.

Ngón tay nàng cong lên một cái, một tiếng đàn trong vắt cùng với tiếng nhạc "Đinh" một tiếng khiến một gốc cây cây nhỏ bị chặt đứt một nửa.

Mặc dù không có lực công kích mạnh như Hoàng Tam Muội nhưng lực sát thương cũng khá lớn.

Nói cách khác, Võ Linh của nàng, cũng có lực giống Linh Kỹ bẩm sinh!

Ninh Khanh Khanh vuốt ve Thất Huyền Cầm một cái rồi quay đầu lại nhìn Phượng Phi Bạch, cười hắc hắc: "Vương Gia, ta có năng lực như vậy, như thế chỉ cần thấy ai Võ Linh lợi hại một chút liền đi cắn hấn một nhát, xin hấn ít máu. Như thế chẳng phải Linh Kỹ của ta sẽ được cùng bậc với Võ Linh của hấn rồi sao. Thế chẳng phải ta sẽ là vô địch thiên hạ sao!"

Đợi đến lúc nàng trở nên lợi hại rồi, lúc ấy sẽ khiến cho Phượng Phi Bạch sống không bằng chết, tiếp sau đó sẽ cướp mất dây chuyền về!

Phượng Phi Bạch nhận ra tia bi ối vui mừng trong mắt Ninh Khanh Khanh, mặt mũi tối xảm lại. Mái tóc đen như dòng thác nước phía sau lưng không hề rung động, khí thế cao cao tại thượng tựa thần linh hoàn toàn bao trùm Ninh Khanh Khanh. "Người xem lại cấp bậc của mình đi."

Xem thì xem không phải là chỉ hơi thấp một ít thôi sao? Ninh Khanh Khanh không phục quét nhanh một lượt. Lần này thì ngậy ngậy cả người.

Bao trùm xung quanh Võ Linh chỉ có hai vòng nhạt nhòa, còn một vòng mờ nhạt đến nỗi nhìn không ra nửa vòng tiểu Linh Hoàn.

"Sao ta lại mất hai Tinh rười rồi!" chân mày Ninh Khanh Khanh xoắn lại, "Rõ ràng là sắp đến Lục Tinh Linh Giả rồi mà!"

"Linh lực của ngươi xuất hiện thoái hóa."

"Linh lực thoái hóa?" Ninh Khanh Khanh hỏi.

"Rất ít khi xuất hiện tình huống như thế." Phượng Phi Bạch bình tĩnh nói. "Ngươi vốn là sắp đến Lục Tinh. Nhưng nếu bây giờ ngươi bị mất hai Tinh rười thì chắc là do mỗi lần ngươi hấp thụ máu của người khác, chế ngự Võ Linh của người ta thì linh lực của ngươi sẽ bị chia đều toàn bộ cho số linh lực ấy."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Bị Giảm Cấp Cái Trước Edit: Đá Đá Muốn Chạy

Ninh Khanh Khanh dở khóc dở cười, "Ta đây nếu mà lại có thêm một cái Võ Linh, thì sẽ bị rơi xuống thành Linh giả cấp bậc Nhất Tinh rười, nếu lại có tiếp một cái nữa liền Nhất Tinh cũng không có. . . , cứ như vậy mà nói, Võ Linh của ta tu luyện kia cũng chậm phải chậm hơn so với người khác? Mỗi lần thăng cấp, đều cần nhiều gấp đôi linh lực so với người khác?"

"Đúng thế."

Ninh Khanh Khanh xinh đẹp tâm tình lập tức không có, vẫn còn ngược Phượng Phi Bạch đây? Lấy tốc độ này, còn không biết sau này ai sẽ bị ai ngược. Về mặt nàng nhăn nhó, "Đây là một hấp đi ra giải phóng trước a!"

Ninh Khanh Khanh lập tức không còn tâm tình đắc ý, vẫn còn muốn ngược Phượng Phi Bạch sao? Lấy tốc độ này, còn không biết sau này ai sẽ bị ai ngược. Về mặt nàng nhăn nhó, "Đây là vừa thu nhận liền phải hạ bậc đã có trước đó a!"

Phượng Phi Bạch nhìn về mặt Ninh Khanh Khanh như trái khổ qua. Hấn nhưn nhưn tâm tình có chút sung sướng, xoay người đi trở về trong lương đình, nằm ở trên xích đu. Nhìn khuôn mặt của hấn liền đoán được hiện tại tâm tình hấn cũng không tệ.

"Ngài nhìn có chút hả hê."

Ninh Khanh Khanh hăm hừ nói.

"Đúng vậy."

"Ngài vẫn còn thừa nhận?"

Bổn vương vẫn luôn thẳng thắn như vậy."

Ninh Khanh Khanh cần môi suy nghĩ một chút, lập tức giống như khiêu khích nói, "Ngài nhìn có chút hạ hê lắm sao! Thất Sắc Liên là Vô Linh hệ phụ trợ, không có lực công kích. Hiện nay đã có Thất Huyền Cầm, nó có khả năng tấn công ở xa, cũng có thể tấn công ở gần, nếu như cấp bậc luyện cao nữa, ta sau này cũng không chỉ có thể đứng nhìn, không thể bảo vệ chính mình."

"Nếu biết, ngươi còn về mặt đau khổ làm gì?" Phụng Phi Bạch liếc được nàng, gương mặt thật lạnh lùng và bình tĩnh, nhưng trong nội tâm hoàn toàn không giống.

Cho tới bây giờ liền chưa từng nghe nói qua, ai có thể thông qua huyết dịch để phục chế Vô Linh của người khác, hơn nữa còn trở thành có hai Vô Linh.

Ninh Khanh Khanh vốn là cũng đã có được Vô Linh phụ trợ hệ chữa bệnh cường đại, lại thêm Vô Linh Thất Huyền Cầm hệ công kích. Cái đó đại biểu cho sau này nàng không cần giống như các Linh Sư Vô Linh hệ phụ trợ khác, nhất định phải dựa vào lực lượng của người khác, mà có thể đang tiến công thì mình sẽ gia tăng trợ giúp.

Lực lượng như vậy, về sau này trên đại lục sẽ tạo thành ảnh hưởng gì.

Ninh Khanh Khanh hoàn toàn không biết ý nghĩ của hắn, lờ mờ ngửi thấy một cái, rồi đi tới rìa đình nghỉ mát ngồi xuống ngắm cảnh.

Đáy lòng có điểm rối rắm, vốn tưởng là chuyện tốt, kết quả biến thành thiên hạ không có bánh miễn phí, rồi đến trên đầu của nàng, còn làm giảm cấp bậc của nàng xuống.

Chính là hiện tại không có thời gian để cảm thán này nọ, mà còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Không biết đình nghỉ mát này là nơi linh lực tụ tập, hay vẫn còn là có gì kỳ, dù sao ngồi ở phía dưới sẽ không bị ánh nắng mặt trời chiếu vào dữ dội.

Ninh Khanh Khanh nhìn xung quanh một chút, định vị phương hướng, sau đó nói với Phụng Phi Bạch nói:

"Ta đi đây."

"Đi đâu?"

"Cứu Dung Lăng." Dù sao Phụng Phi Bạch có khả năng đã thấy hành vi của nàng, phỏng chừng cũng biết sự tồn tại của Dung Lăng.

Quả nhiên, Phụng Phi Bạch cũng không có hỏi Dung Lăng là ai, mà là nói thẳng: "Hai ngày rồi, ngươi cho rằng Bạo Tuyết Bạch Hùng còn có thể đặt hẳn ở chỗ ấy nuôi nhốt được ư?"

Ninh Khanh Khanh dừng bước chân lại, nàng xiết chặt nắm tay "Ta biết hẳn có lẽ sẽ không còn ở đó, nhưng mà có lẽ có khả năng vẫn còn ở đó. Dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng nhanh chóng đến xem."

Về mặt Phụng Phi Bạch lạnh lẽo như mặt hồ không gợn sóng, nhìn thiếu nữ hơi di chuyển thân thể, "Coi như đầu óc Bạo Tuyết Bạch Hùng có xảy ra vấn đề, giữ hẳn nuôi chơi đùa, thì ngươi có đánh thắng được Bạo Tuyết Bạch Hùng?"

Ninh Khanh Khanh cần cần môi, "Không đánh được cũng phải đánh."

Phụng Phi Bạch hơi thu ánh mắt lại "Ngươi cùng hắn biết nhau mới có vài ngày?"

"Cái đó thì có quan hệ gì với thời gian ngắn dài." Ninh Khanh Khanh nhìn về mặt lạnh lùng của Phụng Phi Bạch,

Hắn cùng với ta quen biết không lâu, nhưng mà chúng ta đi chung một chỗ vào sanh ra tử rất vui vẻ. Hắn là thật tâm coi ta như bằng hữu, bảo vệ ta. Tại đáy lòng ta, hẳn cũng là bằng hữu của ta. Mặc dù không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng mà hiện nay ta tỉnh rồi, thế nào cũng muốn đi xem một chuyến. Có một tia hy vọng, ta cũng sẽ không chịu từ bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Không Phải Người Bình Thường

Phượng Phi Bạch nhìn đáng về kiên định của thiếu nữ , giọng điệu đầy vẻ mập mờ "Có lẽ bởi vì hấn cứu ngươi, cho nên ngươi mới coi hấn như là bằng hữu."

Ninh Khanh Khanh châm chọc cười một tiếng, "Quan hệ giữa người với người ở trong mắt ngài chỉ là lợi ích hóa như vậy sao? Liền không có một chút chân tình sao?"

"Chân tình? Cái ấy đâu có chuyện gì liên quan tới ta."

"Ngài là loại người thân ở trên địa vị cao, thiên phú bẩm sinh hơn người. Kẻ nào cho tới bây giờ cũng chưa hề phải chịu khổ sở thì đương nhiên không đòi hỏi chân tình gì cả , có khi là bất luận kẻ nào đối tốt với ngài thì đều nịnh bợ ngài!" Thấy đáng về lạnh lùng của hấn, Ninh Khanh Khanh tức tối đến đỏ mặt "Ta đây loại người yếu ớt, thân phận hèn mọn . Hiện tại muốn đi cứu bằng hữu của ta, coi như là đi chịu chết, thì cái này cũng không quan chuyện của ngài!"

Phượng Phi Bạch nhìn Ninh Khanh Khanh, trào phúng cong cong môi một cái "Cho tới bây giờ cũng chưa hề phải chịu khổ sở ? Ngươi nói rất hay."

Ánh mắt lạnh nhạt vô cảm, lại đầy vẻ cao ngạo lạnh lùng, tựa như một tảng băng, khiến Ninh Khanh Khanh trong cơn tức giận nhớ ra tin tức mà nàng từng nghe được .

Về Phượng Phi Bạch.

Lúc năm tuổi bị bỏ lại trong U Minh Cốc , cho tới lúc ra khỏi đó sinh tử cũng không có người hỏi đến. Cuộc sống bên trong đó , so với người bình thường mà nói, tệ hại không phải gấp đôi gấp hàng chục lần.

Mặc dù hấn thiên phú bẩm sinh hơn người, trời sinh thông minh thì hồi đó hấn cũng chỉ là đứa bé năm tuổi.

Nhìn Phượng Phi Bạch, gương mặt hồ hững lạnh lùng này, lòng dạ vô tình vô nghĩa, cũng không phải trời sinh rồi.

Vừa rồi nàng nói lời như thế, xác thật quá đáng . Ninh Khanh Khanh mím mím môi, có hơi áy náy bảo:

"Câu nói kia phía trước, là ta nói sai rồi. Nhưng mà hấn là bằng hữu của ta, đối với ta mà nói, cho dù là hấn còn sống hay là chết, ta nhất định phải xác nhận."

Âm thanh của nàng kiên định như bàn thạch, đôi mắt giống như ánh sao lóng lánh kia, phát ra tia sáng, giống như ngôi sao trên bầu trời vạn năm chưa từng di động, không cho phép thay đổi.

Phượng Phi Bạch không nói.

Thiếu nữ trước mắt xảo quyết đến đâu thì hấn đã biết đến rồi. Co được dân được, giờ trò đề tiện, cũng cúi đầu đủ thấp, cũng không quan tâm cái gì thể diện, mặt mũi, làm việc không cần theo lễ thường.

Thiện ác trong lòng nàng, e rằng cũng rất mơ hồ, thấy người như vậy, giống như là thấy có chút bóng dáng trên người mình.

Cho nên hấn để nàng ở bên người, không có việc gì thì trêu đùa một hồi, coi như là ở trong cuộc sống vô cùng buồn tẻ, có một cái gì đó mới mẻ thú vị.

Nhưng mà hôm nay, về mặt nàng lại trở nên có hơi mơ hồ. Nàng vì một người thiếu niên mới quen biết nửa tháng, mà muốn đi tìm con Linh Thú vạn năm trở lên kia. Không phải nàng không biết đây là hành vi ngu xuẩn, nhưng nàng vẫn còn phải đi.

Đây là một dạng tâm tư gì, phức tạp như vậy, rồi lại cực kì đơn giản.

Ninh Khanh Khanh cũng không tính toán thuyết phục Phượng Phi Bạch gì cả. Nàng làm việc, cũng không cần người khác chấp nhận. Giờ thấy Phượng Phi Bạch không có mồm nói chuyện, nàng bèn xoay người đi về hướng lúc đó Bạch Tuyết Bạch Hùng bỏ đi.

Chặng đường kế tiếp này, nàng phải hoàn toàn lấy lại tinh thần. Ở trong Cực Quang Sâm Lâm , đều là chốn Linh Thú ngàn năm trở lên tụ tập.

Nàng đi vào như vậy, không cẩn thận sẽ làm phiền cho Linh Thú ăn.

Đang nghĩ ngợi, bên cạnh đột nhiên có một đạo bóng trắng bay tới, Ninh Khanh Khanh bị dọa đến hoảng sợ, quay đầu vừa nhìn.

Phượng Phi Bạch không biết như thế nào, đi tới bên cạnh nàng.

Ninh Khanh Khanh liếc liếc mắt nhìn hấn, không khách khí mà hỏi: "Ngài tới làm cái gì?"

Phượng Phi Bạch đưa mắt nhìn về phía trước, tư thế cao sang quý phái, bạc môi hơi nhếch, vừa nói như thể đương nhiên: "Để xem ngươi đi chịu chết như thế nào."

"Ngài mới đi chịu chết." Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm người này liền không làm ra được một chuyện tốt nào. Không giúp nàng còn chưa tính, còn muốn đi theo để xem nàng chịu chết như thế nào .

Đây là điều mà người bình thường có thể làm được sao? Nhưng mà từ nhận biết Phụng Phi Bạch thì thấy, nàng cũng không còn cảm giác được hần đã làm bao nhiêu việc mà người bình thường vẫn làm.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Sùng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Núp Một Chút Bóng Râm

Ánh mặt trời gay gắt, chiếu vào bên trong Cực Quang Sâm Lâm, cây cối càng cảm thấy cao lớn, vươn lên cũng trở nên thẳng hơn, lá cây già lưa thưa lác đác không ngăn được ánh nắng dữ dội của mặt trời, chiếu lên trên da, có hơi đau.

Cũng không biết Phụng Phi Bạch làm thế nào, rõ ràng chỉ là cái bóng người, vậy mà không biết hần lấy ra từ chỗ nào một cái ô trúc màu trắng rồi mở ra, che ở trên đầu.

Bóng người có cái gì mà cần che? Chẳng lẽ cái bóng cũng bị nắng chiếu cho đen lại sao? Đây là cố ý làm để trừ tức nàng đi. Hần chính là thích xem bộ dáng nàng khó chịu đi, đặt nàng dưới ánh mặt trời chói chang mấy canh giờ, cũng không muốn mang vào bên trong đình che bớt ánh nắng một chút. Coi như là có ân cứu mạng, nàng cũng không muốn nhớ.

Từ lúc mới bắt đầu, còn có cây cối lưa thưa lác đác che mắt, càng đi vào bên trong, khoảng cách giữa cây cối càng lúc càng lớn, rất nhiều chỗ đều lộ ra ánh mặt trời.

Phoi đến Ninh Khanh Khanh cảm giác chính mình biến thành trái cây chín rục luôn rồi, cảm thấy đều phải bong rơi một lớp da.

Đáng tiếc nàng lại không có chuẩn bị mang cái ô theo. Vốn là đã mất máu, nếu cứ như vậy phoi a, phoi a, phoi đến ngất xỉu đi, như vậy thì làm sao đi tìm Dung Lăng?

Nàng chống đỡ trong chốc lát, mồ hôi rơi từng dòng từng dòng, lau xong rồi lại tiếp tục chảy.

Không biết tại sao, càng chạy lại càng nóng, rừng cây bên cạnh dường như còn không tồn tại, hình như không gian cũng có nhiệt độ. Ninh Khanh Khanh rất cuộc có chút không chống đỡ nổi, đưa mắt nhìn Phụng Phi Bạch một mạch không nói gì, giống như một khối ngọc tản ra cảm giác lạnh buốt, còn có cái ô dù của hần nữa.

Đáy lòng bắt đầu tính toán, có muốn đi tới phía trước nữa hay không?

Chính là nàng mới rồi cãi lộn cùng Phụng Phi Bạch, như vậy đi tới thật sự là có chút mất mặt a.

Mồ hôi từ trán chảy xuống, chọc vào làm mắt đều không mở ra được. Ninh Khanh Khanh rất cuộc tìm được một biện pháp, nàng cố ý đi chậm hơn một chút, rút lại tại phía sau Phụng Phi Bạch một chút. Sau đó một chút một chút, một chút chút chạy đến phía sau Phụng Phi Bạch, mượn dáng người cao lớn của hần và ô dù, ngăn cản phần lớn ánh mặt trời.

Thật thoải mái, Phụng Phi Bạch lãnh huyết vô nhân đạo, đứng ở bên cạnh bóng người của hần, cũng giống như dính chút khí lạnh, không có nóng như vậy nữa.

Chỉ là từ lúc nàng bắt đầu đứng ở phía sau, Phụng Phi Bạch bước đi giống như bị động kinh, lúc thì nhanh, lúc thì chậm.

Lúc nhanh, nàng phải chạy nhanh hơn theo ở phía sau, còn phải động tĩnh nhỏ một chút, để không bị hần phát hiện tiểu bí mật của nàng.

Lúc chậm, nàng lại chỉ có thể bước từng bước nhỏ, mau chóng khống chế tốc độ, giữ cho chính mình có thể đứng ở bên trong bóng dáng cao lớn của hần.

Cứ tiếp tục như vậy, Ninh Khanh Khanh cảm giác được ngoại trừ không thấy nóng ra, thì hao phí tâm lực rất lớn. Nàng ngẩng đầu nhìn trời một phen, suy nghĩ một chút nếu không có nóng như vậy, dứt khoát chính mình đi ở bên cạnh cho rồi.

Vẫn còn chưa nghĩ xong, cái người đi lại ở phía trước đột nhiên chậm lại, cái mũi của Ninh Khanh Khanh liền như vậy đụng tới

"Sao lại đánh mũi của ta!" Ninh Khanh Khanh vượt mũi ngọc thanh tú, quay đầu lại nhìn chăm chú bóng lưng phía trước.

Phụng Phi Bạch quay đầu lại, nhìn về mặt tức giận Ninh Khanh Khanh, "Rõ ràng là ngươi đi theo phía sau ta."

Hần nói xác thực không sai, nhưng mà đây là Phụng Phi Bạch làm, Ninh Khanh Khanh liền cảm giác được hần là cố ý dừng lại, "Ngươi biết ta đi theo phía sau ngươi, tại sao ngừng lại mà không nhắc trước một chút?"

Phụng Phi Bạch đường môi khẽ nhúc nhích, "Ngươi núp ở phía sau của ta lâu như vậy, cũng không thấy ngươi nói trước một chút a."

Hắn cũng biết a.

Ninh Khanh Khanh gãi gãi cằm, kỳ thật nàng cảm giác được mình làm vẫn còn rất bí mật, lập tức hi hi cất tiếng cười, "Vương Gia lớn lên cao như vậy lại rất đẹp trai, không phải là vì tiểu nhân có thể ở dưới bóng dáng vĩ đại của ngài, có thể được chiếu cố sao."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gợi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Người Tới Cầm Ô

"Phải không?"

"Đương nhiên." Nàng vừa nói, ưỡn lưng thẳng tắp học theo động tác của Phụng Phi Bạch ngày đó ở bên cạnh suối nước, lạnh nhạt nói: "Vương Gia hôm đó đã nói câu kia : các người đều quên đi, đó là nha hoàn của Bồn vương! Ôi, thốt ra một cách lạnh lùng tàn bạo, khiến tiểu nhân bỗng nhiên cảm giác rằng được đi dưới bóng hình của người, đều cảm thấy rất uy phong."

Phụng Phi Bạch liếc mắt nhìn nàng có hơi hếch cằm lên, nhìn khoe miệng có hơi hé ra, dáng vẻ làm như thể đang bảm báo. Chính là ánh mắt rất sống động, không giống hắn, thì bạc môi khẽ nhúc nhích,

"Người nói như vậy, ta bỗng nhớ ra một loài động vật."

"Cái gì?"

Phụng Phi Bạch nhìn nàng, "Hồ ly."

"Thôi đi, người là nói ta cáo mượn oai hùm vậy à?" Rồi Ninh Khanh Khanh cũng không khó chịu "Hồ ly liền hồ ly a, không có gì không tốt. Có thể mà không cần, khi đó mới ngốc!"

"Nói rất hay." Phụng Phi Bạch quay đầu lại, nói với Ninh Khanh Khanh: "Lại đây."

"Vương Gia có gì cần dặn?" Ninh Khanh Khanh nghi hoặc nhìn hắn.

"Che dù."

Nàng che dù?

Thông thường mà nói, nam nhân nếu so với nữ nhân cao hơn. Chiều cao của Phụng Phi Bạch cho dù so với nam nhân thì cũng là cao, căn cứ nàng nhìn ra, ít nhất có một thước tám ba trở lên.

Mà nàng thì sao, làm thiếu nữ mười ba tuổi, ở vào trạng thái vẫn chưa phát dục hoàn toàn, khi đứng ở bên cạnh hắn, ước chừng thấp hơn hai cái đầu.

Vì thế để có thể che được cho hắn, thì cánh tay phải giơ lên, nào có khác gì cừ tạ, rất mời mề.

"Vương Gia tự mình cảm không phải chật hơn sao. Để ta cầm dù thì ít nhiều đi lại không thoải mái?" Ninh Khanh Khanh lấy tay so sánh chênh lệch chiều cao giữa hai người một phen, dùng để nhắc nhở Phụng Phi Bạch hơn nhau khá nhiều.

"Mới rồi người nhắc nhở Bồn vương, có người mà không cần, đó mới là ngốc." Phụng Phi Bạch hai tay đặt ở sau lưng, bước chân đi chính là có khí thế "Bồn vương không ngốc."

Đây là sử dụng câu nói vừa rồi của nàng "Có thể không cần" đây, Ninh Khanh Khanh nhìn chăm chú Phụng Phi Bạch, đây là biện pháp gầy vò nàng, làm nàng suy nghĩ một chút :

"Vương Gia, người có từng nghe nói qua một câu tràn ngập sự thông tuệ : dựa núi dựa biển, không bằng dựa vào chính mình. Cho nên chính mình cầm ô, đó mới là thể hiện đại trí tuệ a."

Phụng Phi Bạch khinh bỉ liếc Ninh Khanh Khanh, "Bồn vương không phải đúng là cho người cơ hội thể hiện trí tuệ sao?"

"Trí tuệ của ta rất sâu rộng, không cần thể hiện trên những việc nhỏ thế này. Nếu không phải như thế Vương Gia cũng sẽ không nhận ta làm nha hoàn bên cạnh ngài mà." Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm người cũng không thể nói chính mình thu một người là đồ ngốc chứ.

Phụng Phi Bạch lời nói thâm thúy : "Gần sơn thì đỏ. Người mặc dù có tiến bộ, nhưng mà không nên kiêu ngạo."

Ninh Khanh Khanh há miệng mấp máy môi, nhìn bóng lưng Phụng Phi Bạch khoan thai, không nói lên lời.

Hoá ra nàng có chỉ số thông minh cao lên, cái đó cũng không phải bởi vì chính cô ta, mà là bởi vì ở chung một chỗ cùng hắn nên mới có thể biến đổi.

Hơn nữa ai thảo luận về vấn đề trí tuệ với người , là đang thảo luận về cảm ô có được không?

Ninh Khanh Khanh buồn rầu mà nhìn cái ô trắng cán trúc xanh này. Cái cán này rất rắn chắc, trọng lượng cũng không nhẹ .

Đột nhiên nàng nhớ ra, cái ô này không phải là linh lực kết thành ư? Tại sao cảm giác cầm trong tay lại không sai biệt lắm với thật sự . Nàng lấy tay chọc chọc, hiểu kỳ hỏi:

"Như thế nào không giống như là linh khí kết thành? Ta còn có thể cầm lên được , dường như là cầm cái ô thật."

"Vốn chính là ô thật sự mà." Phụng Phi Bạch nhìn thấy vẻ mặt tò mò của nàng "Ai mà đi dùng linh khí để kết thành cái ô?"

Ninh Khanh Khanh không giải thích được, "Người không phải là linh khí kết thành bóng người sao?"

"Đương nhiên không giống."

"Vậy người nói cho ta biết cái ô từ đâu tới? Đừng nói cho ta vòng tay này còn có thể truyền đồ lại đây?"

"Vân Yên Thôi Tuyết Trạc có tác dụng chứa đựng vật phẩm , ta lấy ô ra từ nơi này."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ảnh Hưởng Vị Giác

Edit : Miu

"Vân Yên Thôi Tuyết Trạc có tác dụng chứa vật phẩm , ta lấy ra từ nơi đó ." Phụng Phi Bạch vừa nói, ngón tay vừa động một cái chén Lưu Ly liền rơi xuống trong tay của hắn, hắn cầm lên, từ từ uống một hớp.

"Còn tác dụng nào nữa không? Ta đây có khả năng cũng dùng để chứa đồ à." Ninh Khanh Khanh nhìn Vân Yên Thôi Tuyết Trạc trên cổ tay , nó là món đồ tốt.

Phụng Phi Bạch nhắc nhở, "Chỉ ta có thể dùng."

"Rất không thân thiện, vẫn còn đùn hết bao quần áo của bản thân lên trên người của ta, khi cần liền lấy ra là có thể sử dụng." Ninh Khanh Khanh tức giận mà gờ ô lên , nhìn chủ nô đi ở phía trước .

Hắn đi chậm rãi trong núi rừng , dáng người thanh cao tao nhã, không hề thấy chút xiu khó chịu vì cái nóng. Tiểu nha hoàn số khổ cầm ô đi theo bên cạnh . Trong tay hắn vẫn còn cầm chén Lưu Ly tuyệt đẹp , vừa đi vừa uống . Trông rất thoải mái, rất sáng khoái, so với du lịch còn phải sáng khoái hơn?

Ninh Khanh Khanh mang theo hăm mộ ghen ghét hận, dọc theo đường đi vì Phụng Phi Bạch hẹp hòi, vô si, tự kỷ, lười biếng mà ân cần thăm hỏi dòng họ hắn!

Cũng không biết đi bao lâu rồi, sắc trời cũng từng chút một tối sầm xuống.

Dọc đường cũng không gặp Linh Thú nào cả. Có thần khí trừ tà Phụng Phi Bạch bên người, coi như là Linh Thú cũng không dám lại đây.

Cũng vì thế nên Ninh Khanh Khanh cam tâm tình nguyện cầm ô cho Phụng Phi Bạch. Bằng không còn chưa tìm được Bạo Tuyết Bạch Hùng, nàng đã bị Linh Thú giết chết ở giữa đường.

Lúc này đã không còn một chút sức lực để đi tiếp, Ninh Khanh Khanh tìm một chỗ đất trống gần suối , cụp ô lại đặt ở bên cạnh cây. Nàng dựa vào thân cây lấy ra một bao thịt khô, bắt đầu bổ sung thể lực.

"Người cứ chậm rãi ăn." Phụng Phi Bạch đột nhiên nói một câu.

Ninh Khanh Khanh đang cắn thịt khô liền ngừng lại, "Ngài muốn đi làm gì?"

"Bốn vương muốn dùng bữa tối." Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm hắn đi rồi, ngộ nhờ Linh Thú lại tới thì làm sao bây giờ, vội vàng đứng lên : "Vương Gia, ngài liền cứ ngồi ăn ở chỗ này đi, không nên đi xa . Lúc thì đến, một lúc lại đi là rất phiền toái. Coi như ngài ăn ngon, thì ta cũng là nhẵn được. Ngài

không phải sợ khiến ta thêm ăn, ngài cứ yên tâm ăn đi!"

"Khiến người thêm ăn, Bồn vương cũng không sợ chút xíu, ngược lại tâm tình lại sẽ tốt hơn."

"Được rồi, Vương Gia ngài liền ngồi ăn ở chỗ này. Có làm ta thêm ăn, ta liền thích bị ngài làm thêm ăn!" Ninh Khanh Khanh nghĩ thầm Dung Lăng người nhất định phải chịu đựng, vì chúng ta đều không biết xấu hổ.

Phượng Phi Bạch yên lặng nhìn ánh mắt thêm ăn của Ninh Khanh Khanh, bỗng nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác "Bồn vương cảm thấy dưới ánh mắt đáng sợ của người sẽ ảnh hưởng tới ngon miệng."

Ta đây có khả năng che giấu a! Ninh Khanh Khanh tiếng hô còn chưa kịp hô lên, bóng dáng Phượng Phi Bạch liền giống như một cái khói, biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

"Ta đã cố gắng như vậy, còn không chịu lưu lại!" Ninh Khanh Khanh hướng tới chỗ Phượng Phi Bạch mới đứng đá một cước, tức giận mà đi trở về chỗ gốc cây, há miệng to cắn thịt khô, giống như là đang nhắm thịt người nào đó .

Ánh mắt lại càng thêm cảnh giác nhìn chung quanh, dù sao Thần Khí trừ tà Phượng Phi Bạch không ở đây , nàng có lẽ nên tỉnh táo hơn một chút Không biết như thế nào, tựa hồ thật sự không có Linh Thú gì cả.

Theo lý mà nói vào lúc sẩm tối, loài chim Linh Thú cũng là nên về tổ , nhưng mà ngay cả tiếng chim hót đều rất ít, có điểm yên tĩnh quá đáng.

Đối với Ninh Khanh Khanh mà nói, cũng là chuyện tốt. Ăn no rồi , Ninh Khanh Khanh chuẩn bị trèo lên trên nhánh cây tìm chỗ chắc chắn để ngủ một giấc. Ngẩng đầu lại phát hiện không biết lúc nào trên đầu xoay quanh một đàn muỗi nhỏ. Đây chính là loại muỗi bình thường , không phải là Linh Thú linh tinh các loại gì cả.

Nàng cúi đầu ngửi mùi vị trên người mình một phen, lập tức nhăn lại hàng mi mảnh mai xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Cảnh Đêm Vô Biên

Ban ngày đi dưới mặt trời mờ hơi ẩm địa tuôn như mưa, lại trải qua thời gian càng lên men. Mùi vị kia, thật đúng là khó ngửi.

Mặc dù Ninh Khanh Khanh không phải người ưa sạch sẽ quá đáng gì, nhưng ngủ một đêm với mùi như vậy đúng là không tiếp tục kiên trì nổi.

Nàng nhìn một chút chung quanh, lúc này cũng sẽ không có người xuất hiện ở chỗ này , Linh Thú cũng không có, nàng có thể tắm rửa một phen, loại trừ mùi vị đó đi hẳn là không thành vấn đề.

Vì vậy nàng liền cởi xiêm y, chỉ mặc đồ lót, rồi cứ như vậy bắt đầu lau mồ hôi.

Màn đêm bao la, trong rừng yên tĩnh.

Thiếu nữ coi sợi Ti Đái buộc tóc . Mái tóc đen như mực trút xuống, phủ kín cái lưng mảnh khảnh, cơ hồ rơi đến vị trí ngang đầu gối . Giống như một tầng áo lụa đen nhánh, trùm lên trên người của nàng.

Nàng ngồi ở trên hòn đá bên dòng suối , khom người xuống, mái tóc từ làn da mịn màng rủ vào trong nước suối . Thân thể trắng nõn được nhuộm ánh nắng chiều còn sót lại, trông như là trái đào trắng như tuyết được gió xuân mơn man thổi qua , ở trên đỉnh nhuộm chút ánh sáng màu hồng nhạt.

Ninh Khanh Khanh lấy nước lau ở trên người, rửa đi bụi bặm trên da thịt , cũng phảng phất tẩy trừ một chút mệt mỏi. Nàng ngẩng đầu ngắm nhìn phương xa, không biết nơi này cách chỗ Bạo Tuyết Bạch Hùng ở còn có xa lắm không, cũng không biết Dung Lăng và Nhục Nhục hiện tại thế nào?

Sau khi đến, nàng làm thế nào mới có thể đi vào cứu bọn họ?

Ninh Khanh Khanh nghĩ đến thực lực của mình. Càng luyện càng thật lùi, e rằng nàng là người đầu tiên hiếm có như vậy.

Nhưng đầu có nói gì đi chăng nữa, nàng nhất định phải luyện chính mình đạt tới cấp bậc Linh Sĩ, mới có hi vọng giành lại về Dung Lăng bọn họ từ Bạo Tuyết Bạch Hùng . Bằng không , đó thật sự là một ít hy vọng cũng không có.

Nghĩ được như vậy, tốc độ tắm rửa của Ninh Khanh Khanh nhanh hơn. Nàng muốn làm xong sớm một chút, rồi liền vội vàng tìm một chỗ tu luyện linh lực.

Liền vào lúc nàng đang nghĩ thầm có nên ăn Linh Thảo hay không để tăng thực lực lên, thì trong nước suối , có một sinh vật thân dài to bằng cánh tay

nam nhân trưởng thành, đang không một tiếng động tiếp cận.

Vào lúc Ninh Khanh Khanh lau chân xong, xoay người muốn đi lên bờ, thì phát hiện dòng suối tựa hồ có một chút khí tức không tầm thường. Cơ hồ sau khi ý thức được điểm ấy, Ninh Khanh Khanh cũng không có nhìn xem rốt cuộc là cái gì, mà là dựa vào phản ứng thân thể, liền dậm chân nhún một cái nhảy lên trên bờ giật thột.

Cùng lúc đó, sinh vật thân dài trong nước "vù" một tiếng lao tới, hai hàm răng bén nhọn cắn đứng nơi Ninh Khanh Khanh vừa đứng.

Nếu như nòng phản ứng hơi chậm chút một chút, thì hiện tại trên đùi đã có hai cái lỗ thủng màu đen !

Ninh Khanh Khanh phản ứng đã nhanh, mà sinh vật thân dài kia cũng phản ứng không chậm chút nào.

Sau khi công kích hụt một cái bị nhờ đà, không ngờ nó đang trong không trung, mà “roạt” một tiếng lao tới chỗ nàng. Nàng cảm trang phục ướt đầm nhắm ngay sinh vật thân dài kia mà quăng vào nó. Nàng cũng không dự đoán nó chột lắc toàn thân, tốc độ kia so với vừa rồi lại nhanh gấp đôi. Ninh Khanh Khanh hoàn toàn tránh cũng không thể tránh, một khi bị nó cắn, tất nhiên trúng độc!

Đúng lúc này, Vân Yên Thối Tuyết Trạc đột nhiên lóe lên một cái. Một bóng dáng màu trắng từ trong vòng xuyên vừa xuất hiện, nhanh chóng ngưng trên không trung, cánh tay dài chụp tới, liền ôm Ninh Khanh Khanh kéo vào trong lồng ngực cường tráng.

Sinh vật thân dài kia lại cắn thất bại một lần nữa. Chợt thấy đột nhiên đi ra một người, xuất hiện khí thế giống như quả núi đè xuống, làm cho nó bỗng nhiên sinh ra cảnh giác.

Bóng dáng trắng lóa nhanh nhẹn hạ xuống, bỗng nhiên từ giữa ngón tay xuất hiện một đám Tử Hóa, soi tỏ mặt mũi lạnh lùng tôn quý đang tràn ngập sát khí.

Sinh vật thân dài nhìn thấy ánh lửa màu tím, thân hình run rẩy, phát ra bản năng sợ hãi. Nó vốn là định lao lại đây, nhưng nửa đường lại cứ như thế mà thay đổi thân hình, muốn lại lên vào trong nước suối.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Vẫn Còn Nhìn Nữa À

Edit: Dạ Nguyệt Vy

Beta: Angelina Yang

Nhưng chính người đang hiện ra kia là dạng người tốt lành, dễ sống chung sao?

Chỉ trong chốc lát, thấy được Tử Hóa xuất hiện trong tay người kia, không tới nửa giây, Tử Hóa đã nhảy tới trên người nó, đốt sinh vật thân dài kia cháy thành hai khúc.

Ninh Khanh Khanh cuối cùng cũng mở mắt, liền thấy nam nhân trước mặt. Tầm mắt của hắn vẫn chưa thu hồi, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm, ẩn chứa ánh tím mơ hồ, so với bầu trời đêm càng thêm thần bí, hấp dẫn người khác.

Khóe môi mím lại, vẫn còn mang theo sát khí chưa hề tan đi, toàn thân lộ ra sự lạnh lẽo khó có thể hình dung. Đó là một loại khí thế những người khác khó có thể bắt chước, cũng không cách nào có thể đối địch. Trên gương mặt đủ để làm cho người trong thiên hạ si mê này, giống như vương giả đứng ở đỉnh cao, quan sát thiên hạ, lạnh lùng hờ hững.

Hiện tại Ninh Khanh Khanh có chút giật mình, mơ hồ nghĩ đến hắn không phải đang ăn tối sao? Như thế nào lại đột nhiên xuất hiện?

Phượng Phi Bạch cúi đầu nhìn thiếu nữ trong lòng, gương mặt trắng trẻo cùng với một mái tóc đen dài như thác đổ, tôn lên làn da trắng như tuyết, có chút ẩm ướt của hơi nước. Trông nàng giống như búp bê, mặt mũi đẹp để tinh xảo không chút tỳ vết mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, tựa như đang tra hỏi hắn vì sao lại xuất hiện?

"Người phải cảm ơn Dương Thiếu Thần."

"Tại sao?" Coi như là phải cảm ơn, thì cũng phải cảm ơn hắn chứ, rõ ràng là hắn cứu nàng.

"Hắn làm đồ ăn quá khó ăn."

Ninh Khanh Khanh rõ ràng rồi, bởi vì Phượng Phi Bạch không ăn được, mới kịp tới kéo nàng đi một cái. Nhưng mà cho dù nói như thế nào, lần này Phượng Phi Bạch cứu nàng là rõ ràng. Nàng giờ tay lên lau nước trên mặt.

"Dù sao vẫn cảm ơn ngài, không nghĩ tới người hay thấy chết không buồn cứu như ngài, lại có thể ra tay cứu người."

Phượng Phi Bạch rất không muốn bị nàng hiểu lầm như vậy, "Khế ước bán thân, sáu năm."

"Cái gì? Sáu năm? Ngài ra giá có phải là quá cao?" Ninh Khanh Khanh tròn to hai mắt, nàng đã biết rõ kẻ này không dễ dàng tốt như vậy, nhưng không ngờ là thời gian bán thân lại tăng gấp đôi.

"Không cần lo lắng." Phượng Phi Bạch thấy vẻ mặt của nàng, nói câu an ủi, "Nếu ngươi bị Bạo Tuyết Bạch Hùng ăn rồi, như vậy, sáu năm đó có thể mất hiệu lực."

"Ngài chắc chắn ta sẽ bị Bạo Tuyết Bạch Hùng ăn?" Ninh Khanh Khanh giờ tay lên tức giận đâm vào ngực Phượng Phi Bạch, "Phải chăng là rất ác độc?"

Lúc nàng giờ tay lên, do ảnh hưởng của động tác, thân thể có chút nghiêng về phía sau, mái tóc ẩm ướt dính vào da thịt trắng như tuyết, dọc theo cái khe xương quai xanh nhỏ nhỏ, giọt nước trượt xuống, làm lộ ra cảnh sắc kiều diễm phía dưới. Quả là :

Da trắng nhuộm rắng hồng, mũi nhân tỏa hương thơm.

"Ăn hay không ăn, Bốn vương cũng không biết khẩu vị Bạo Tuyết Bạch Hùng thế nào." Ánh mắt Phượng Phi Bạch có hơi đi xuống, "Nhưng mà, nếu như ngươi qua chỗ nó với tình cảnh như bây giờ, Bạo Tuyết Bạch Hùng nhất định sẽ cảm giác được mịn màng, trắng nõn trắng nà rất ngon miệng."

Mịn màng, trắng nõn trắng nà rất ngon miệng?

Ninh Khanh Khanh theo tầm mắt của hắn nhìn xuống mới phát hiện mới vừa rồi quá mức nguy cấp, nàng cũng không có mặc quần áo. Phượng Phi Bạch xuất hiện, lại ôm nàng trần trụi như vậy vào trong lòng.

Da thịt không có một chút vảy vóc bao bọc, đụng chạm khuôn ngực nam tính. Cho dù thân thể Phượng Phi Bạch được tạo thành do linh khí ngưng tụ ra, mỗi một phân, mỗi một tấc, đều là thuộc về kết cấu đặc hữu của nam nhân.

Cái đó và bị người thật ôm, căn bản là không có khác nhau!

Nàng không nghĩ đến thì cũng thôi, chính là Phượng Phi Bạch nhìn cái gì vậy chứ? Đón nhận ánh mắt sâu thẳm của hắn, gương mặt Ninh Khanh Khanh đỏ đến tím lại như quả bồ quân. Nàng giờ tay lên, mạnh mẽ dùng sức đẩy, muốn hất đầu của Phượng Phi Bạch ngửa lên trời, ngượng ngùng trách mắng:

"Ngươi vẫn còn nhìn nữa à!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Manh Phi: Cho Gọi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Dán Sắt Thêm Nữa

"Lúc trước đã nhìn thấy rồi." Phượng Phi Bạch tránh né móng vuốt của nàng, không thèm để ý chút nào mà nói.

"Đã thấy thì cũng không thể nhìn tiếp nữa!" Ninh Khanh Khanh thấy ánh của mắt hắn không chịu dời đi, vẫn cứ như vậy, không kiêng nể gì đảo tới, xấu hổ đến nổi cổ đều đỏ lên. Thân thể bỏ nhào về phía trước, dán lên trên người của hắn, góc độ như vậy, cũng sẽ không sợ bị hắn nhìn thấy cảnh xuân.

Nhưng nàng không biết, như vậy so ra còn nguy hiểm hơn.

Thân thể mềm mại liền như vậy đụng vào, mắt Phượng Phi Bạch giật giật, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, chỉ là lúc nói chuyện, âm thanh có chút trầm, "Ngươi đây rốt cuộc là muốn cho ta xem, hay không muốn cho ta xem?"

Bộ ngực rắn chắc kia hoàn toàn không mềm mại như của chính mình, đụng phải cũng có chút đau.

Tim Ninh Khanh Khanh đập to thành thịch, đang lúc nửa đêm, dường như cũng chỉ nghe được nhịp tim của nàng biến đổi, nhắc nhở tình cảnh của nàng.

"Ai, ai muốn để ngài nhìn thấy. . ."

"Vậy ngươi vẫn còn dán chặt như vậy?" Phượng Phi Bạch chau mày.

Kẻ sát như vậy, hắn một chút phản ứng cũng không có. Chỉ có tim của nàng đập gia tốc, còn hắn, âm thanh tim đập một chút cũng nghe không được.

Không đứng, gần như vậy, coi như hấn không kích động, không hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vừa lúc ở trước ngực hấn, cũng có thể có thể nghe được ngực hấn này lên.

Đột nhiên nhớ lại, thân thể của hấn là do linh khí tụ tập, cũng không phải thật sự, Ninh Khanh Khanh hừ hừ, tự động viên bản thân mình, mở miệng,

"Dù sao ngài cũng không có cảm giác, chỉ là một người linh khí tụ tập, áp sát một chút có sao đâu."

"Ồ? Vậy lại sát hơn nữa đi." Phượng Phi Bạch hảo tâm đề nghị, hấn khẽ cúi đầu, ánh mắt trong đêm tối tràn ngập ánh tím, trong đôi mắt tinh mịch như giăng kín đầy sao, đôi môi đẹp đẽ hơi vênh lên, giống như một yêu nam đột nhiên chui ra từ bầu trời đêm đen, mê hoặc chúng sinh. Ninh Khanh Khanh thấy vậy, không tự chủ được nuốt nước miếng một cái.

Dáng người đẹp là có lợi thế đó. Hấn chiếm tiện nghi của nàng như vậy, ngược lại là nàng cảm thấy ngượng ngùng.

Không được, không thể bị sắc đẹp mê hoặc!

Ninh Khanh Khanh quay mặt đi. Mỗi một tắc da thịt trên thân thể nàng dường như lộ ra, hai người tiếp xúc như vậy, mà hấn cũng không có việc gì. Nhưng nàng cái gì cũng không mặc, khó tránh khỏi miễn cảm, xấu hổ nói:

"Ngài quay sang chỗ khác đi."

Tay của nàng bởi vì căng thẳng có hơi co lại, chụp lên ống tay áo Phượng Phi Bạch. Ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm, trên thực tế vẫn có chút thẹn thùng của thiếu nữ. Phượng Phi Bạch thấy gương mặt nàng đỏ lên, như muốn chui xuống đất bất cứ lúc nào, chậm rãi nói:

"Không quay."

Ninh Khanh Khanh nghẹn một hơi, người này thật sự là không biết xấu hổ. Giờ nghe hấn nói như vậy, cũng không còn biết thẹn thùng gì, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, trong veo như nước, trừng mắt nhìn hấn, "Vương Gia, ngài hay nói ta đây xấu xí như vậy, một chút lực hấp dẫn cũng không có, làm cái gì còn muốn chiếm tiện nghi của người xấu xí như ta?"

Nàng không biết chính mình lúc này, là xinh đẹp cỡ nào. Da thịt trắng như tuyết trong bóng đêm thật giống như phát ra ánh sáng, thoát ly khỏi cảnh đêm. Khuôn mặt nhỏ nhắn to bằng bàn tay trắng trẻo hồng hào, mang theo hơi thở tươi mát, khỏe mắt bởi vì tức giận có hơi đỏ lên, tạo ra một đôi mắt xinh đẹp khác người, tán mát ra một loại lạnh nhạt đẹp đẽ

Hấn vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt của nàng.

Ngón tay không mang theo nhiệt độ cơ thể xẹt qua da thịt, có hơi lạnh lẽo. Ninh Khanh Khanh run rẩy, lại giống như cảm giác được nơi ngón tay kia dừng lại, có chút nóng lên. Trong lòng nàng hơi run rẩy, ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Phượng Phi Bạch. Không biết có phải do ban đêm rất lạnh, làm nổi bật lên độ ấm trong mắt của hấn hay không, thế nhưng Ninh Khanh Khanh cảm nhận được sự dịu dàng trong ánh mắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Sủng Mạnh Phi: Cho Gợi Độc Vương Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.